Manly P. Hall

Învățăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor

01:42:53
URANUS

Editura Esoteris

Manly P. Hall

Învățăturile Magice Complete ale Tuturor Timpurilor

Lucrarea actuală constituie o încercare de a compila un volum care este demn de acei profeți și înțelepți ale căror cugetări sunt substanța din paginile sale.

Pentru a realiza acest lucru, unirea dintre Frumusețe și Adevăr s-a dovedit cât se poate de costisitoare, însă sunt de părere că rezultatul va produce un efect asupra rațiunii cititorului care va avea justificare mai mare decât cheltuielile.

Manly. P. Hall

- *Solomon, personificarea înțelepciunii universale*
- *Cheile și principiile de bază ale Quabbalei*
- *Zodiacul și Zodiile sale*
- *Isis, Fecioara Lumii*

Editura:Esoteris
ISBN 973 - 87521 - 0 - 8
ISBN 973-87521-1-6
www.esoteris.ro

Manly P. Hall

ÎNVĂŢĂTURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR

VOL. 1

colecţia ştiinţe oculte
Editura Esoteris
Iaşi 2005

Editura Esoteris Iași

Redactor : Miriam Dikol
Tehnoredactare : Christian Dikol
Coperta : Ioan Aurelian Alexoaie
Translator : Mihaela Andronic

www.esoteris.ro
editura@esoteris.ro

Copyright ©. Toate drepturile pentru reproducerea și traducerea lucrării sunt rezervate Editurii Esoteris Iași

Editura ESOTERIS
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :
MANLY P. HALL
Învățăturile Magice Complete
ale Tuturor Timpurilor/Manly P. Hall
- Iași : Esoteris, 2005

ISBN 973- 87521- 0 - 8
ISBN 973- 87521- 1 - 6

Printed in ROMANIA

PREFAȚĂ

S-au scris numeroase volume și comentarii cu privire la sistemele secrete ale filozofiei existente în Lumea Antică, însă adevărurile fără vârstă despre viață, precum și mulți dintre cei mai mari gânditori ai Pământului, au fost îndeobște îmbrăcate în veșminte ponosite.

Lucrarea actuală constituie o încercare de a compila un volum care este demn de acei profeți și înțelepți ale căror cugetări sunt substanța din paginile sale. Pentru a realiza acest lucru, unirea dintre Frumusețe și Adevăr s-a dovedit cât se poate de costisitoare, însă sunt de părere că rezultatul va produce un efect asupra rațiunii cititorului care va avea justificare mai mare decât cheltuielile.

Munca cu privire la textul din acest volum a început în prima zi din ianuarie 1926 și a continuat aproape fără întrerupere timp de peste doi ani. Partea mai importantă a lucrării de cercetare a fost efectuată înainte de scrierea manuscrisului. Strângerea materialului de referință a început în 1921, iar trei ani mai târziu planurile pentru carte au luat forma concretă. Pentru claritate, toate notele de la subsol au fost eliminate, diversele citate și referiri la alți autori fiind cuprinse în text în ordinea lor logică. Bibliografia este adăugată în primul rând pentru a-i ajuta pe cei interesați să aleagă pe viitor cele mai autorizate și importante articole care se referă la filozofie și simbolism. Pentru a face ușor accesibile informațiile abstracte / esoterice cuprinse în carte, este inclus un index elaborat, de actualitate, în cruce.

Nu formulez nici o pretenție, fie pentru infailibilitatea, fie pentru originalitatea oricărui enunț cuprins în aceasta. Am studiat scrierile fragmentare ale anticilor suficient pentru a înțelege că enunțurile dogmatice cu privire la canoanele lor sunt mai mult decât temerare.

Tradiționalismul este blestemul filozofiei moderne, în special cel al școlilor europene. Deși multe dintre enunțurile cuprinse în acest tratat pot părea la început fantastice, prezentate în mod extravagant, m-am străduit în mod sincer să mă abțin de la speculații metafizice ocazionale, prezentând materialul pe cât posibil mai degrabă în spiritul decât în litera autorilor inițiali. Prin asumarea responsabilității numai pentru greșelile care pot apărea în acesta, sper să scap de acuzația de plagiat care a fost îndreptată împotriva aproape oricărui scriitor cu privire la subiectul filozofiei esoterice.

Neavând un anumit *ism* care să-mi aparțină de publicat oficial, nici nu am încercat să denaturez cuvintele scrierilor originale pentru a fundamenta noțiuni preconcepute, nici nu am denaturat doctrinele cu vreun efort de a reconcilia deosebirile ireconciliabile prezente în diverse sisteme ale gândirii religio-filosofice.

Întreaga teorie a cărții este diametral opusă metodei moderne de gândire, pentru că este în legătură cu subiecte ridiculizate în mod public de către sofiștii din cel de-al douăzecilea secol. Scopul său real este de a prezenta gândirii cititorului o ipoteză de existență în întregime dincolo de limita teologiei, filozofiei sau științei materialiste. Substanța subiectului esoteric între învelișurile / pretextele sale nu este susceptibilă la organizarea perfectă, dar pe cât posibil, temele înrudite au fost grupate împreună.

Bogat, ca și limba engleză, este mijlocul de exprimare, fiind stranie lipsa de termeni corespunzători pentru exprimarea premiselor folosofice.Prin urmare, pentru înțelegerea preceptelor enigmelor antice, este necesară o anumită înțelegere intuitivă a semnificațiilor subtile, ascunse în cadrul grupurilor de cuvinte insuficiente sau neadecvate.

Deși majoritatea articolelor din bibliografie sunt din propria mea bibliotecă, doresc să confirm cu recunoștință ajutorul acordat de Bibliotecile Publice din San Francisco și Los Angeles, bibliotecile de rit scoțian din San Francisco și Los Angeles, bibliotecile Universității din California, Berkeley, și Los Angeles, Biblioteca de Mecanică din San Francisco și Biblioteca teozofică Krotona din Ojai, California.

Recunoștință deosebită manifest pentru ajutorul următoarelor persoane : D-nei Max Heindel, D-nei Alice Palmer Henderson, D-lui. Ernest Dawson și colectivului, D-lui. John Howell, D-lui Paul Elder, D-lui. Phillip Watson Hackett și D-lui John R. Ruckstell. Cărți unice au fost date cu împrumut de către alte persoane și organizații, cărora, de asemenea, li se transmit mulțumiri.

Problema traducerii a fost cea mai mare și unică sarcină în activitatea muncii de cercetare pentru elaborarea acestui volum. Traducerile necesare din limba germană, care au necesitat aproape trei ani, au fost garantate cu generozitate de către dl. Alfred Beri, care a refuzat toate remunerațiile pentru munca sa. Traducerile din latină, italiană, franceză și spaniolă au fost efectuate de către dl. Prof. Homer P. Earle. Textul în limba ebraică a fost redactat de către rabinul Jacob M. Alkow. Diverse traduceri scurte și verificări au fost efectuate și de către diverse persoane.

Munca redacțională a fost sub supravegherea d-lui Dr. C. B. Rowlingson, prin ale cărui eforturi iscusite succesiunea literară a fost deseori scoasă din haosul literar. Recunoașterea deosebită se datorează și serviciilor acordate de către Dl. Robert B. Tummonds, colectivului din Compania H. S. Crocker, Inc., cărora li s-au repartizat dificultățile tehnice de potrivire a conținutului textului în spațiul său alocat. Pentru o parte însemnată a farmecului literar, sunt de asemenea recunoscător d-lui M. M. Saxton, căruia întregul manuscris i-a fost întâi dictat și căruia i s-a încredințat elaborarea indexului / cuprinsului. Eforturile admirabile ale d-lui J. Augustus Knapp, grafician, au avut drept rezultat o serie de plăci de culoare care se adaugă materialicește la frumusețea și întregirea lucrării. Tipărirea cărții s-a aflat în mâinile d-lui Frederick E. Keast, din Compania H. S. Crocker, Inc., al cărui interes personal considerabil pentru volumul respectiv s-a manifestat printr-un efort neobosit pentru îmbunătățirea calității acestuia. Prin colaborarea amabilă a d-lui Dr. John Henry Nash, cel mai remarcabil tehnoredactor și desenator al imprimeriei de pe Continentul American, cartea apare într-o formă unică și adecvată, cuprinzând cele mai rafinate elemente din măiestria tipografului.

O creștere a numărului de plăci și de asemenea o calitate mai fină a execuției decât a fost preconizată la început au fost făcute posibile de către dl. C. E. Benson, de la Los Angeles Engraving Company, care a pus inimă și suflet la producerea acestui volum.

INTRODUCERE

Filosofia este ştiinţa valorilor estimative. Superioritatea oricărei stări sau substanţe asupra alteia este determinată de filosofie. Atribuind o poziţie de importanţă primară la ceea ce rămâne atunci când a fost eliminat tot ce este secundar, filosofia devine astfel adevăratul indiciu al priorităţii sau elocinţei în domeniul gândirii speculative. Misiunea filosofiei a priori este de a stabili legătura lucrurilor manifestate cu cauza lor finală invizibilă sau cu natura.

,,Filosofia" scrie Sir William Hamilton, a fost definită ca: „Ştiinţa fiinţelor divine şi umane şi a cauzelor în care acestea sunt cuprinse" (*Cicero*); „Ştiinţa efectelor prin cauzele lor" (*Hobbes*); „Ştiinţa motivelor şi argumentelor suficiente" (*Leibnitz*); „Ştiinţa lucrurilor posibile, pe cât de mult acestea sunt posibile" (*Wolf*); „Ştiinţa lucrurilor deduse evident din cele mai de seamă principii" (*Descartes*); „Ştiinţa adevărurilor, logice şi abstracte" (*de Condillac*); „Aplicarea motivului şi logicii la obiectele sale legitime şi normale" (*Tennemann*); „Ştiinţa legăturilor dintre toate cunoştinţele până la capetele/limitele necesare ale logicii umane" (*Kant*); „Ştiinţa formei iniţiale a Eului sau ego-ului spiritual" (*Krug*); „Ştiinţa ştiinţelor" (*Fichte*); „Ştiinţa absolutului" (*von Schelling*); „Ştiinţa indiferenţei absolute a idealului şi realului" [von Schelling] - sau *„Identitatea identităţii şi neidentităţii"* (Hegel). (vezi *„Prelegeri cu privire la metafizică şi logică"*).

Cele şase titluri sub care disciplinele filozofiei sunt clasificate în mod obişnuit sunt **1**. „Metafizica", care se ocupă de astfel de subiecte abstracte ca şi cosmologia, teologia şi natura existenţei ; **2**. „Logica", care se ocupă de legile care guvernează gândirea raţională, sau, aşa cum a fost denumită *„doctrina sofismelor"*; **3**. „Etica", care este ştiinţa moralităţii, responsabilităţii individuale şi caracterului / individului - preocupată în special de efortul de a determina natura binelui ; **4**. „Psihologia", care este dedicată cercetării şi clasificării acelor forme ale fenomenelor care se referă la originea spirituală; **5**. „Epistemologia", care este ştiinţa preocupată în primul rând de natura cunoştinţelor în sine şi întrebarea dacă poate exista într-o formă absolută sau nu ; şi **6**. „Estetica", care este ştiinţa naturii şi reacţiilor determinate de ceea ce este frumos, armonios, elegant şi nobil.

Platon a considerat filosofia ca binele cel mai mare împărtăşit omului vreodată de Divinitate. În cel de-al douăzeci şi unu secol a devenit, totuşi, o structură greoaie şi complicată a noţiunilor arbitrare / samavolnice şi ireconciliabile - dar de fiecare dată demonstrată de logica aproape incontestabilă. Teoremele elevate ale Academiei arhaice pe care Iamblichus le-a asemuit cu nectarul (*licoarea*) şi ambrozia zeilor au fost atât de alterate de păreri - despre care Heraclitus a declarat că sunt o boală de decădere a raţiunii / conştiinţei - că pajiştea cerească ar fi acum pe deplin de nerecunoscut pentru acest mare neo-platonician. Dovezile convingătoare ale superficialităţii crescânde din gândirea ştiinţifică şi filozofică modernă arată tendiţa sa persistentă spre materialism.

Atunci când marele astronom Laplace a fost întrebat de Napoleon de ce nu l-a menţionat pe Dumnezeu în *„Tratatul său despre Mecanica Cerească/Traité de la Mécanique Céleste"*,
matematicianul a răspuns cu naivitate :

„Sire, nu am avut nevoie de acea ipoteză !"

În acest tratat cu privire la ateism, dl. Francis Bacon rezumă situaţia în mod concis astfel :

„Puţină filozofie înclină gândirea omului spre ateism ; însă profunzimea în filozofie determină gândurile oamenilor spre religie".

Metafizica lui Aristotel începe cu aceste cuvinte :

„Toţi oamenii doresc bineînţeles să cunoască. Pentru a satisface această dorinţă comună/generală capetele luminate care expun teorii au explorat extremităţile spaţiului imaginabil fără şi în cadrul extremităţilor imaginabile în sine, căutând să estimeze legătura între unul şi totul; efectul şi cauza; Natura şi fondul naturii; raţiunea şi sursa raţiunii ; spiritul şi substanţa spiritului; iluzia şi realitatea".

Un filozof antic spunea cândva :

„Cel care nu are măcar o cunoaştere a lucrurilor obişnuite, este o brută printre oameni. Cel care are o cunoştere precisă a preocupărilor umane, este un om printre brute. Însă cel care ştie tot ce poate fi cunoscut prin capacitatea intelectuală, este un Zeu printre oameni".

Starea omului în lumea reală este determinată, prin urmare, de calitatea gândirii sale. Cel a cărui minte este subjugată la instinctele sale animalice nu este superior din punct de vedere filozofic faţă de o brută/animal, cel ale cărui facultăţi raţionale cumpănesc faptele umane este un om; iar cel al cărui intelect este elevat până la reflectarea realităţilor divine este deja un semizeu, pentru că fiinţa sa se foloseşte de luminozitatea/strălucirea cu care înţelepciunea sa l-a adus în apropiere.

În elogiul său despre „Ştiinţa ştiinţelor", Cicero este condus la exclamaţia :

„O philosofie, viaţa este ghidul! O căutătorule ... fără virtute şi expiat de vicii! Ce am fi putut noi şi fiecare epocă a oamenilor să fim fără tine? Tu ai creat oraşele; Tu ai chemat oamenii împrăştiaţi în bucuria socială a existenţei!"

În acest secol, cuvântul *filosofie* are semnificaţie neînsemnată dacă nu este însoţit de alţi termeni de calificare. Partea principală a filozofiei a fost frântă în numeroase *ism-uri* mai mult sau mai puţin antagonice, care au devenit foarte preocupate de efortul de a-şi respinge falsităţile reciproc încât ideile sublime despre ordinea divină şi destinul uman au suferit o desconsiderare regretabilă. Funcţia ideală a filosofiei este de a servi ca factor stabilizator în gândirea umană. Prin valoarea naturii sale intrinseci, aceasta trebuie să împiedice omul să stabilească vreodată coduri nechibzuite de viaţă. Filosofii înşişi, au dărâmat limitele filisofiei depăşind minţile neinstruite pe care ei trebuie să le conducă pe calea dreaptă şi îngustă a gândirii raţionale. Pentru a face o enumerare şi clasificare, este nevoie de spaţiu, oricare ar fi această enumerare limitele spaţiului din acest volum sunt restrânse.

Vasta arie de speculaţii acoperită de filosofie va fi apreciată ca fiind cea mai bună după o scurtă analiză a câtorva din sistemele de seamă ale disciplinii filosofice, care au guvernat universul gândirii în timpul ultimelor douăzeci şi şase de secole. Şcoala greacă a filosofiei a avut debutul său cu şapte gânditori nemuritori, căreia i s-a acordat pentru prima dată apelativul de *Sophia* „Înţelepciune". După spusele lui Diogenes Laertius, aceştia erau: Thales, Solon, Chilon, Pittacus, Bias, Cleobulus şi Periander. Apa a fost imaginată de Thales pentru a fi principiul sau elementul primar, pe care pământul a plutit asemenea unei nave, iar cutremurele de pământ erau rezultatul tulburărilor din această mare universală. Deoarece Thales era un *Ionian*, şcoala care transmite/perpetuează dogmele a ajuns să fie cunoscută ca *Ionică*. El a murit în anul 546 î.e.n. şi a fost urmat de Anaximander, care la rândul său a fost urmat de Anaximenes, Anaxagoras şi Archelaus, cu care s-a încheiat *Şcoala Ionică*. Anaximander, deosebindu-se de maestrul său Thales din Milet, a declarat că infinitul nemăsurat şi inefabil este principiul din care au fost generate toate lucrurile. Anaximenes a susţinut că aerul este primul element al universului, că sufletele şi chiar şi Divinitatea însăşi era alcătuită din acesta.

Anaxagoras (*a cărui doctrină aminteşte de atomism*) l-a considerat pe Dumnezeu ca o gândire infinită, mobilă de la sine.

PARTEA I

MISTERELE ANTICE ŞI SOCIETĂŢILE SECRETE

ATOMUL LUI BABBITT

După lucrarea *„Principiile de lumină şi culoare"*, a lui Babbitt.

De la postularea teoriei atomice de către Democritus, s-au făcut multe eforturi pentru a se determina structura atomilor şi metoda prin care aceştia se unesc pentru a forma diverse elemente. Nici ştiinţa nu s-a abţinut să intre în acest domeniu de speculaţii şi prezintă pentru studiu cele mai detaliate şi elaborate reprezentări ale acestor corpuri minuscule. De departe, cea mai remarcabilă concepţie despre atom care a evoluat în timpul ultimului secol este aceea prezentată de geniul d-lui Dr. Edwin D. Babbitt. Diagrama este evidentă. Trebuie să se reţină că această structură aparent masivă este în realitate minusculă pentru a provoca analiza.

Nu numai că dl. Dr. Babbitt a creat această formă a atomului dar a şi inventat o metodă prin care aceste particule puteau fi grupate într-un mod ordonat şi care astfel avea drept rezultat formarea corpurilor moleculare :

> „închis în orice corp, este cauza eficientă a tuturor lucrurilor; în afară de problema infinitului, alcătuită din părţi similare, totul fiind realizat ţinându-se seama de specii prin gândirea divină, care atunci când toate lucrurile au fost, la început, amestecate de-a valma împreună, a ajuns şi le-a redus la ordine"

Archelaus a declarat că principiul tuturor lucrurilor este format din două părţi: gândirea (*care era imaterială*) şi aerul (*care era material*), rarefierea şi condensarea celui din urmă având drept rezultat focul şi respectiv apa. Stelele au fost imaginate de Archelaus a fi locuri ale *„fierului fierbinte"*. Heraclitus (care a trăit între anii 536 şi 470 î.e.n. şi care este uneori inclus în şcoala Ionică) în doctrina sa, a fluxului etern al schimbării, a susţinut că focul este primul element şi de asemenea starea în care lumea va fi re-absorbită în cele din urmă. El a considerat Spiritul Lumii sub forma *„unei evaporări din piesele sale umede şi a declarat că fluxul şi refluxul mării vor fi cauzate de Soare"*.

După Pitagora din Samos, fondatorul şcolii *„Italice"* sau *„Pitagoreice"* se numără printre cei mai distinşi reprezentanţi : Empedocles, Epicharmus, Archytas, Alcmæon, Hippasus, Philolaus şi Eudoxus. Pitagora (580-500 î.e.n.) a susţinut că matematica este cea mai sacră şi cea mai exactă dintre toate ştiinţele şi a cerut tuturor celor care veneau la el să studieze aritmetica, muzica, astronomia şi geometria. El a pus un accent special pe *„viaţa filosofică"* ca o premisă pentru înţelepciune. Pitagora a fost unul dintre primii predicatori pentru stabilirea unei comunităţi în care toţi membrii să se ajute reciproc unul pe altul pentru dobândirea comună a ştiinţelor superioare. El a introdus şi disciplina retrospecţiunii ca esenţă pentru dezvoltarea minţii spirituale.

Pitagoreismul poate fi rezumat sub forma unui sistem al speculaţiei metafizice în ceea ce priveşte relaţiile dintre numere şi factorii cauzali ai existenţei. Această şcoală a prezentat, pentru prima dată, şi teoria armoniei cereşti *„Muzica sferelor"*. John Reuchlin a spus despre Pitagora că acesta nu i-a învăţat nimic pe discipolii săi înainte de disciplina tăcerii, tăcerea fiind prima noţiune de bază a contemplării. În *Sofismul* său, Aristotel îi atribuie lui Empedocles descoperirea retoricii.

Atât Pitagora cât şi Empedocles au acceptat teoria metempsihozei/ transmigraţiei, cel din urmă afirmând: *„Am fost băiat, apoi am devenit fată; plantă, pasăre, peşte şi înotam şi înotam în marea cea mare"*. Lui Archytas i se atribuie inventarea şurubului şi macaralei. El a afirmat că plăcerea este o molimă deoarece aceasta a fost opusă cumpătării minţii ; el a considerat că un om fără amăgiri va fi la fel de rar ca un peşte fără oase.

Secta *Eleatică* a fost înfiinţată de către Xenophanes (570-480 î.e.n.), care s-a remarcat pentru atacurile sale asupra miturilor cosmologice şi teogonice ale lui Homer şi Hesiod.

Xenophanes a afirmat că Dumnezeu este : „unul şi imaterial, de fond şi formă roundă, neasemănându-se în nici un fel cu omul; că El este tot ceea ce se vede şi tot ceea ce se aude însă nu respiră; că El este toate lucrurile, mintea şi înţelepciunea, nu generează decât ceea ce este etern, impasibil, imuabil şi raţional".

Xenophanes credea că toate lucrurile care există sunt eterne, că lumea este fără început sau sfârşit şi că tot ceea ce era generat era supus corupţiei / alterării. El a trăit până la o vârstă considerabilă şi se spune că şi-a îngropat fiii cu propriile sale mâini. Parmenides a studiat sub îndrumările lui Xenophanes, însă nu a subscris niciodată în întregime la dogmele sale. Parmenides şi-a exprimat raţiunile pentru care este nelămurit şi sensul singurului criteriu al adevărului. El a afirmat, pentru prima dată, că pământul este rotund şi a împărţit suprafaţa acestuia în zone de examinare şi moarte.

Melissus, care făcea parte din şcoala Eleatică, a avut mai multe opinii în comun cu Parmenides. El a afirmat că Universul este imobil pentru că, ocupând tot spaţiul, nu exista loc până la care acesta putea să se deplaseze. Mai mult, el a respins teoria vidului în spaţiu. Zeno din Elea a susţinut că vidul nu putea să existe. Respingând teoria mişcării, el a afirmat că există doar un singur Dumnezeu, care este etern, Fiinţă necreată. Asemenea lui Xenophanes, el a afirmat că Divinitatea este de formă sferică. Leucippus a susţinut că Universul este alcătuit din două părţi : una plină şi cealală din vid. Din infinit, o mulţime de corpuri fragmentare minuscule au coborî în vid, unde prin agitaţie continuă, acestea s-au structurat singure în sfere de substanţă/materie.

Marele Democritus, într-o anumită măsură, a dezbătut pe larg teoria atomică a lui Leucippus. Democritus a afirmat că principiile tuturor lucurilor sunt alcătuite din două părţi : atomi şi vid. Ambele, a afirmat el, sunt atomi de număr infinit, de mărimea vidului. Astfel toate corpurile trebuie să fie alcătuite din atomi sau vid. Atomii au avut două proprietăţi : forma şi mărimea - ambele caracterizate de varietate infinită.

Şi Democritus şi-a imaginat că sufletul/spiritul are structură atomică şi că este supus descompunerii împreună cu corpul. El a crezut că mintea este alcătuită din *„atomi spirituali”*. Aristotel a lăsat să se înţeleagă că Democritus a obţinut teoria sa atomică din doctrina pitagoreică a lui *Monad*. Dintre Eleatici fac parte şi Protagoras şi Anaxarchus.

Socrate (469-399 î.e.n.), întemeitorul sectei *„Socratice”*, fiind la bază un sceptic, nu a impus altora părerile sale cu forţa, însă prin intermediul întrebărilor a determinat pe fiecare om să exprime propria sa filosofie. După spusele lui Plutarh, Socrate şi-a imaginat fiecare loc ca fiind adecvat pentru atingere/acces, în care întreaga lume este o şcoală a virtuţii. El a susţinut că spiritul a existat înaintea corpului şi că înainte de „imersiunea” în acesta, a fost înzestrat cu toate cunoştinţele, că atunci când spiritul a intrat în forma materială a ajuns să fie stupefiat, însă prin discursurile cu privire la obiectele perceptibile, acesta a fost determinat să se trezească din nou pentru a recupera cunoştinţele sale iniţiale. Pe aceste premise s-a bazat încercarea sa de

a stimula puterea sufletului prin ironie şi argumentare inductivă. S-a spus de către Socrate că unicul subiect al filosofiei sale este omul. El însuşi a afirmat că filosofia este :

> „calea fericirii adevărate iar scopul acesteia este dublu : **1**. de a-l contempla pe Dumnezeu şi **2**. de a despărţi spiritul de semnificaţia materială”.

El a afirmat că principiile tuturor lucrurilor sunt trei la număr :

> „Dumnezeu, materia şi ideile”.

Socrate a spus despre Dumnezeu :

> „Eu nu ştiu ceea ce este El ; eu ştiu doar ceea ce nu este El”.

El a definit materia ca fiind subiectul generării şi alterării ; ideea, sub forma unei substanţe cu esenţă spirituală - spiritul / raţiunea lui Dumnezeu. A considerat înţelepciunea ca fiind suma virtuţilor. Printre membrii remarcabili ai sectei Socratice erau Xenophon, Aeschines, Crito, Simon, Glauco, Simmias şi Cebes. Prof. Zeller, expert faimos în ceea ce priveşte filosofiile antice, a afirmat că scrierile lui Xenophon în legătură cu Socrate sunt imitaţii. Atunci când *„Norii lui Aristofan”*, o comedie scrisă pentru a ridiculiza teoriile lui Socrate, a fost prezentată pentru prima dată, marele sceptic însuşi a fost prezent la piesa de teatru. În timpul spectacolului, care l-a caricaturizat pe el aşezat într-un coş la înălţime mare în aer studiind Soarele, Socrate s-a ridicat calm de la locul său, pentru a permite spectatorilor atenieni să compare trăsăturile feţei sale respingătoare cu masca ridicolă purtată de actorul care juca rolul său.

Secta *Eleană* a fost întemeiată de Phædo din Elis, un tânăr de familie nobilă, care a fost răscumpărat din sclavie la instigarea lui Socrate, şi care a devenit discipolul său devotat. Platon a admirat atât de mult mentalitatea lui Phædo încât şi-a numit unul din cele mai faimoase dintre discursurile sale, Phædo. Phædo a fost urmat în şcoala sa de către Plisthenes, care la rândul său a fost urmat de Menedemus. Se cunosc o mică parte din doctrinele sectei Eleane. Se bănuieşte că Menedemus a fost înclinat spre învăţăturile lui Stilpo şi ale sectei megariane. Atunci când i-au fost cerute aprecierile lui Menedemus, el a răspuns că este liber, lăsând astfel să se înţeleagă că cei mai mulţi oameni erau înrobiţi de convingerile lor. Menedemus a fost evident un temperament oarecum beligerant şi adesea revenea din prelegerile sale într-o stare foarte afectată. Cea mai faimoasă dintre afirmaţiile sale este precizată astfel: *„Cel care nu este în acelaşi fel este diferit de cel cu care nu este la fel”*. Acest punct de vedere fiind recunoscut/acceptat, Menedemus a continuat: *„A trage foloase nu este acelaşi lucru ca şi binele, prin urmare oamenii virtuoşi nu trag foloase”*. După perioada lui Menedemus, secta Eleană a ajuns să fie cunoscută ca Eretriană. Reprezentanţii acesteia au demascat toate declaraţiile negative şi toate teoriile complexe şi abstracte / obscure declarând că numai doctrinele afirmative şi simple puteau fi adevărate.

Secta *Megariană* a fost întemeiată de către Euclid din Megara (*nu renumitul matematician*), un mare admirator al lui Socrate.

Atenienii au adoptat o lege care decreta condamnarea la moarte a oricărui cetăţean din Megara găsit în oraşul Atena. Nimic nu l-a înfricoşat pe Euclid, care şi-a pus haine femeieşti şi s-a dus noaptea să studieze cu Socrate. După moartea nemiloasă a dascălului lor, discipolii lui Socrate, temându-se de o soartă similară, s-au refugiat la Megara, unde au fost trataţi cu mare cinste de către Euclid.

Şcoala Megariană a acceptat doctrina Socratică în care virtutea este înţelepciune, adăugând la aceasta conceptul Eleatic în care bunătatea este unitatea absolută şi toate transformările sunt o iluzie a simţurilor. Euclid a susţinut că binele nu are nici un opus şi prin urmare răul nu există. Fiind întrebat despre natura zeilor, el însuşi a declarat că nu cunoaşte natura lor în afară de faptul că aceştia au urât persoanele curioase.

Megarienii sunt câteodată incluşi printre filozofii dialectici. Euclid (374 î.e.n.) a fost urmat în şcoala sa de către Eubulides, printre ai cărui discipoli erau Alexinus şi Apollonius Cronus. Euphantus, care a trăit până la o vârstă considerabilă şi a scris multe tragedii, s-a numărat printre cei mai remarcabili discipoli ai lui Eubulides. Diodorus este în mod obişnuit inclus în şcoala Megariană, după ce a ascultat prelegerea lui Eubulides. Conform legendei, Diodorus a murit de supărare deoarece el nu putea răspunde imediat la anumite întrebări puse de către Stilpo, care a fost la un moment dat conducătorul şcolii Megariane.

PLATON

Din *„Recuil des Figures, Groupes, Thermes, Fontaines, Vases et autres Ornaments”* al lui Thomasin.

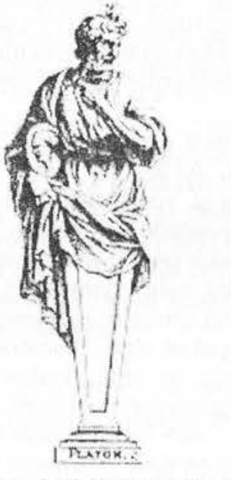

Numele real al lui Platon era Aristocles. Atunci când tatăl său l-a adus să studieze cu Socrate, marele scepic a declarat că noaptea precedentă a visat o lebădă albă care era un semn bun, şi că noul său discipol urma să devină unul dintre iluminaţii lumii. Există o legendă că nemuritorul Platon a fost vândut ca sclav de către Regele Siciliei.

> „poate fi deplasat, deoarece pentru a fi mutat acesta trebuie scos din locul în care se află şi se aşează în locul în care nu se află, ceea ce este imposibil, deoarece toate lucrurile trebuie să se afle întotdeauna în locurile în care sunt”

Cynics / sarcasticii erau o sectă înfiinţată de către Antisthenes din Atena (444-365 î.e.n.), un discipol al lui Socrate. Doctrina lor poate fi descrisă ca fiind un individualism extrem, care considera omul ca existenţă numai pentru sine însuşi şi adepţii din jurul său prin lipsa de armonie, suferinţă, şi nevoia directă care poate fi astfel condusă la retragerea absolută în propria sa natură. *Cynics / sarcasticii* au renunţat la toate averile lumeşti, trăind în cele mai rudimentare adăposturi şi întreţinându-se cu hrana cea mai proastă şi mai simplă. Presupunând că zeii nu au avut nevoie de nimic, *Cynics / sarcasticii* au afirmat că cei ale căror nevoi sunt cele mai puţine se apropie prin urmare cel mai mult de divinităţi. Fiind întrebat ce a dobândit printr-o viaţă de filosofie, Antisthenes a răspuns că a învăţat cum să discute cu el însuşi.

Diogene din Sinopis îşi aduce aminte mai ales de ciubărul din Metroum, care timp de mai mulţi ani i-a servit drept adăpost. Fiind bâlbâit şi neputând să se adreseze fluent publicului ascultător, a trebuit să facă antrenamente foarte exigente pentru a căpăta o dicţie de care mai târziu a fost mândru. El se băga într-un butoi şi ţinea discursuri la malul mării, întrecându-se în strigăte cu marea şi cu valurile zbuciumate. Oamenii din Atena l-au iubit pe filosoful cerşetor, iar atunci când vreun tânăr făcea găuri în glumă în ciubăr, oraşul îi dăruia lui Diogene unul nou şi îl pedepsea pe tânăr. Diogene a crezut că nimic în viaţă nu poate fi desăvârşit aşa cum se cuvine fără străduinţă. El a afirmat că toate lucrurile din lume aparţin celor înţelepţi, o declaraţie pe care a demonstrat-o cu logica următoare: *„Toate lucrurile aparţin zeilor; zeii sunt prietenii persoanelor înţelepte; toate lucrurile sunt comune între prieteni; prin urmare toate lucrurile aparţin celor înţelepţi".* Printre *Cynics/ sarcastici* se numără Monimus, Onesicritus, Crates, Metrocles, Hipparchia (care s-a căsătorit cu Crates), Menippus şi Menedemus.

Secta *Cirenaică*, întemeiată de către Aristippus din Cyrene (435-356 î.e.n.), a răspândit doctrina hedonismului. Aflând de faima lui Socrate, Aristippus a pornit la drum spre Atena şi însuşi s-a dedicat învăţăturilor marelui sceptic. Socrate, mâhnit de pornirile voluptoase şi mercantile ale lui Aristippus, a făcut eforturi în zadar pentru a-l îndrepta pe tânăr. Aristippus se deosebeşte prin faptul că este consecvent în principiu şi practică, pentru că el a trăit în perfectă armonie cu filosofia sa în care căutarea bucuriei a fost scopul principal al vieţii. Doctrinele din Cirenaica pot fi rezumate astfel : **1**. tot ceea ce se cunoaşte în realitate cu privire la orice obiect sau stare este sentimentul care se trezeşte în firea proprie a omului; **2**. în sfera eticii, ceea care trezeşte cel mai plăcut sentiment va fi considerat prin urmare ca fiind cel mai mare bine; **3**. reacţiile emoţionale sunt clasificate ca fiind plăcute sau gentile/delicate, dure şi deplorabile ; **4**. rezultatul emoţiei plăcute este bucuria, rezultatul emoţiei dure, întristarea/mâhnirea; rezultatul emoţiei deplorabile, nimic; **5**. datorită perversităţii mintale, unii oameni nu doresc plăcerea/bucuria. În realitate, totuşi, plăcerea/bucuria (*în special de natură fizică*) este rezultatul real al existenţei şi depăşeşte în orice fel bucuriile intelectuale şi spirituale. Mai mult, plăcerea este limitată în întregime la momentul respectiv; acum este singurul moment; **6**. trecutul nu poate fi privit fără regret iar viitorul nu poate fi înfruntat fără presimţiri rele ; prin urmare nici unul nu favorizează plăcerea/bucuria; **7**. nici un om nu ar trebui să se întristeze/ mâhnească, pentru că întristarea/mâhnirea este cauza cea mai gravă a tuturor bolilor; **8**. natura permite omului să facă tot ce doreşte ; el este limitat numai de propriile sale legi şi obiceiuri; **9**. un filosof este cel fără invidie, iubire/milă şi superstiţie şi ale cărui zile sunt una singură care durează mult în jurul plăcerii/bucuriei. Indulgenţa/toleranţa a fost astfel ridicată de Aristippus la poziţia principală printre virtuţi. Mai mult, el le-a spus filosofilor să se deosebească în mod considerabil de alţi oameni prin aceea că ei singuri nu trebuie să schimbe ordinea din vieţile lor, chiar dacă toate legile oamenilor au fost abolite. Printre filosofii remarcabili influenţaţi de doctrinele din Cirenaica se numărau Hegesias, Anniceris, Theodorus şi Bion.

Partea folosofilor *academici* întemeiată de Platon (427-347 î.e.n.) era împărţită în trei părţi importante: **1**. cea veche, **2**. cea de mijloc şi **3**. noua Academie. Printre filozofii vechii Academii se numărau Speusippus, Zenocrates, Poleman, Crates şi Crantor. Arcesilaus a întemeiat Academia de mijloc iar Carneades a întemeiat-o pe cea nouă. Superior între conducătorii lui Platon a fost Socrate. Platon a călătorit până departe şi a fost iniţiat de egipteni în profunzimile filosofiei greu de înţeles/hermetice (*numele vine de la Hermes Trismegistus*). De asemenea, a dobândit mult din doctrinele pitagoreice. Cicero descrie structura alcătuită din trei părţi a filosofiei platoniciene, ca fiind compusă din etică, fizică şi dialectică. Platon a definit binele ca fiind caracterul compus din trei părţi: **1**. binele din suflet, exprimat prin virtuţi; **2**. binele din corp, exprimat prin simetria şi rezistenţa părţilor/mădularelor; şi **3**. binele din lumea exterioară, exprimat prin poziţia socială şi convieţuire / camaraderie.

În *„Cartea lui Speusippus cu privire la definiţiile platoniciene"*, marele platonician îl defineşte astfel pe Dumnezeu :

„O fiinţă care trăieşte veşnic numai prin intermediul Lui însuşi, fiind suficient pentru propria sa binecuvântare, Esenţa eternă, cauza propriei sale bunătăţi".

După spusele lui Platon :

„Unicul este termenul cel mai adecvat pentru definirea Absolutului, deoarece întregul precede părţile iar diversitatea este în funcţie de unitate, însă unitatea nu este în funcţie de diversitate. Mai mult, Unicul este înainte de a fi, pentru că a fi este un atribut sau o stare a Unicului".

Filosofia platoniciană are la bază postularea a trei succesiuni ale existenţei : **1**. cea care se deplasează nemişcată ; **2**. cea care se deplasează singură ; **3**. cea care este pusă în mişcare. Cea care este imobilă dar se deplasează este anterioară celei care se deplasează singură, care în acelaşi mod este anterioară celei care este pusă în mişcare. *„Cea în care mişcarea este inerentă”* şi nu poate fi separată de energia sa motrice ; prin urmare, este incapabilă de desfacere / dezintegrare. De o astfel de natură *„sunt nemuritorii”*. *„Cel care are mişcarea atribuită”* de la un altul poate fi separat de sursa principiului său animator ; prin urmare, este supus desfacerii/dezintegrării. De o astfel de natură *„sunt fiinţele muritoare”*. Superior atât muritorilor cât şi nemuritorilor este *„acea stare care se deplasează continuu”* cu toate că *„în sine este nemişcată”*. La această structură puterea de continuare este inerentă; prin urmare este Permanenţa Divină cu privire la care *„toate lucrurile sunt stabilite”*. Fiind mai nobilă chiar decât mişcarea de la sine, Cauza iniţială a mişcării impasibile este prima dintre toate rangurile. Disciplina platoniciană a fost întemeiată pe teoria că învăţarea este în realitate o reminiscenţă, sau aducerea în obiectivitate a cunoştinţelor dobândite cândva de spirit într-o stare anterioară a existenţei.

La intrarea în Şcoala platoniciană, din Academie, erau scrise cuvintele :

„Nu lăsaţi nici un neştiutor de geometrie să intre aici".

După moartea lui Platon, discipolii săi s-au separat în două grupuri. Unul, *Academic*, continuat pentru a se întruni în Academia unde odinioară el a fost conducătorul; celălat, *Peripatetician*, retras la Lyceum sub conducerea lui Aristotel (384-322 î.e.n.). Platon l-a recunoscut pe Aristotel drept cel mai important discipol al său, iar după spusele lui Philoponus, s-a referit la el ca fiind „sufletul şcolii". Dacă Aristotel lipsea de la prelegeri, Platon spunea : „Intelectul nu este aici".

Despre geniul prodigios al lui Aristotel, Thomas Taylor scrie în introducerea sa la „Metafizică" :

„Atunci când avem în vedere că el a fost nu numai un bun cunoscător al fiecărei ştiinţe, deoarece lucrările sale demonstrează acest lucru în mod abundent, dar şi că a scris despre aproape fiecare subiect care este cuprins în cercul cunoştinţelor umane, şi aceasta cu acurateţe şi iscusinţă fără egal, nu ştim ce să admirăm cel mai mult, puterea sa de pătrundere sau proporţiile minţii sale ?".

PROBLEMA DIVERSITĂŢII

După *„Ars Magna Sciendi”*, a lui Kircher.

În diagrama pentru experiment, Kircher aranjează optsprezece obiecte în două coloane verticale şi apoi determină numărul de aranjamente în care acestea pot fi combinate. Prin aceeaşi metodă, Kircher estimează ulterior că cincizeci de obiecte pot fi aranjate în 1,273,726,838,815,420,339,851,343,083,767,005,515,293,749,454,795, 408,000,000,000,000 combinaţii. Din aceasta rezultă, şi este evident, că este posibilă diversitatea infinită, pentru că nenumăratele părţi ale universului pot fi legate unul de altul într-un număr incalculabil de moduri ; şi prin diverse combinaţii ale acestor subdiviziuni nelimitate ale existenţei, trebuie să rezulte în mod inevitabil individualitatea infinită şi varietatea infinită. Astfel, este evident în plus că viaţa nu poate deveni niciodată monotonă sau să epuizeze posibilităţile varietăţii.

Despre filosofia lui Aristotel, acelaşi autor spune :

„Rezultatul filosofiei morale a lui Aristotel este perfecţiunea prin virtuţi, iar rezultatul filosofiei sale contemplative o uniune cu singurul principiu al tuturor lucrurilor".

Aristotel a susţinut că filosofia este alcătuită din două părţi : cea practică şi cea teoretică. Filosofia practică cuprindea etica şi politica ; filosofia teoretică cuprindea fizica şi logica. El a considerat că metafizica este ştiinţa care se referă la faptul că substanţa are principiul mişcării şi repausul inerent pentru ea însăşi. Pentru Aristotel, sufletul este cel prin care omul trăieşte mai întâi, simte şi înţelege. Prin urmare el i-a atribuit sufletului trei aptitudini : nutritive, senzitive şi intelectuale. Mai mult, el a considerat că sufletul este alcătuit din două părţi - cea raţională şi cea iraţional - şi datorită anumitor fapte exacte a ridicat percepţiile senzoriale deasupra raţiunii. Aristotel a definit înţelepciunea drept ştiinţa primelor Cauze. Cele patru diviziuni majore ale filosofiei sale sunt : **1.** dialectica, **2.** fizica, **3.** etica şi **4.** metafizica.

Dumnezeu este definit ca fiind prima cauză a mişcării, cea mai bună dintre fiinţe, o Substanţă imobilă, separată de lucrurile perceptibile/raționale, lipsit de cantitatea corporală/fizică, fără părți/mădulare şi indivizibil.

Platonismul are la bază argumentarea *a priori* ;

Aristotelianismul are la bază argumentarea *a posteriori*.

Aristotel l-a învățat pe discipolul său Alexandru cel Mare să simtă că dacă nu a făcut o faptă bună, nu a domnit în acea zi. Printre urmaşii săi erau Theophrastus, Strato, Lyco, Aristo, Critolaus şi Diodorus.

Despre *scepticism*, aşa cum a fost expus de către Pyrrho din Elis (365-275 î.e.n.) şi de către Timon, Sextus Empiricus spunea că :

„cei care fac cercetări trebuie să găsească sau să respingă ceea ce au găsit sau pot găsi, sau să persevereze în investigare".

Cei care presupun că au găsit adevărul se numesc *dogmatişti* ; cei care îl consideră de neînțeles sunt *academici* ; cei care cercetează în continuare sunt *scepticii*. Atitudinea scepticismului față de ceea ce poate fi cunoscut este rezumat de către Sextus Empiricus în următoarele cuvinte :

„Însă fondul principal al scepticismului este că pentru fiecare persoană există un echivalent opus al rațiunii/cauzei, care ne face să nu dogmatizăm".

Scepticii s-au opus foarte tare dogmatiştilor prin faptul că nu au acceptat teoriile lor cu privire la Divinitate.

„Cum - *a întrebat scepticul* -, putem avea cunoştințe indubitabile despre Dumnezeu, fără să cunoaştem substanța, forma Sa sau locul Său ; pentru că, în timp ce filozofii au păreri diferite în mod ireconciliabil cu privire la aceste puncte de vedere, concluziile lor nu pot fi considerate ca fiind adevărate în mod categoric?" Deoarece cunoaşterea absolută a fost considerată inaccesibilă, scepticii au afirmat că rezultatul disciplinei lor este : „netulburare în convingeri, moderație la impulsivi ; şi încetarea neliniştilor".

Partea/secta stoicilor a fost întemeiată de Zeno (340-265 î.e.n.), Cittiean, care a studiat sub cinicul Crates, de unde partea stoicilor îşi au originea. Zeno a fost urmat de Cleanthes, Chrysippus, Zeno din Tarsis, Diogenes, Antipater, Panætius şi Posidonius. Cei mai faimoşi dintre stoicii romani sunt Epictetus şi Marcus Aurelius. Stoicii erau în primul

rând panteişti, deoarece ei au susținut că întrucât nu există nimic mai bun decât lumea, lumea este Dumnezeu. Zeno a declarat că înțelepciunea lumii este difuzată de la un capăt la celălalt capăt al acesteia ca şi semințele. Stoicismul este o filosofie materialistă, bucurându-se de renunțarea benevolă la legea naturii. Chrysippus a afirmat că binele şi răul care sunt contrare, sunt necesare amândouă deoarece fiecare îl ajută pe cealălalt. Sufletul / spiritul a fost considerat ca fiind un corp distribuit de-a lungul formei fizice şi supus descompunerii împreună cu acesta. Deşi unii dintre stoici au afirmat că înțelepciunea prelungeşte existența sufletului, nemurirea reală nu este cuprinsă în doctrinele lor. S-a spus că sufletul este alcătuit din opt părți : cele cinci simțuri, puterea generativă, puterea vocală, şi a opta parte sau cea hegemonică. Natura a fost definită drept Dumnezeu suprapus de-a lungul Substanței Lumii. Toate lucrurile erau privite ca şi corpuri, fie corporale fie materiale.

Blândețea/umilința a marcat atitudinea filozofului stoic. În timp ce Diogene rostea un discurs împotriva mâniei, unul dintre ascultătorii săi l-a scuipat cu dispreț în față. Primind insulta cu umilință, marele stoic s-a deplasat pentru a răspunde : *„Nu sunt furios, dar nu sunt sigur dacă trebuie să fiu aşa sau nu !"*

Epicurus din Samos (341-270 î.e.n.) a fost întemeitorul sectei/părții *epicuriene*, care, în multe privințe, seamănă cu cea cirenaică însă este superioară în standardele sale etice. De asemenea, epicurienii au considerat plăcerea/bucuria drept starea cea mai dezirabilă, însă şi-au imaginat-o a fi o stare serioasă şi demnă, realizată prin renunțarea la acele inconsecvențe mentale şi emoționale care produc durere şi întristare. Epicur a susținut că suferințele minții şi sufletului sunt mai dureroase decât cele ale corpului, prin urmare bucuriile minții şi sufletului le depăşesc pe cele ale corpului. Adepții cirenaicismului au afirmat că plăcerea/bucuria este întreținută de acțiune şi mişcare ; epicurienii au susținut că repausul sau lipsa de acțiune produc plăcerea/bucuria în egală măsură. Epicur a acceptat filosofia lui Democrit cu privire la natura atomilor şi baza fizicii sale cu privire la această teorie. Filosofia epicuriană poate fi rezumată în patru canoane :

„**1.** Simțul/judecata sănătoasă nu este niciodată indusă în eroare, şi prin urmare orice senzație şi orice percepție a unei apariții/a unui aspect este reală; **2.** părerea completează simțul şi se supraadaugă la senzație fiind capabilă de adevăr sau minciună; **3.** orice convingere dovedită, sau care nu este contrazisă de dovada simțului este adevărată ; **4.** o convingere contrazisă sau care nu este dovedită de dovada simțului este falsă".

Printre epicurienii scurtei explicații se numără Metrodorus din Lampsacus, Zeno din Sidon și Phædrus.

Eclecticismul poate fi definit ca procedură de alegere a doctrinelor aparent ireconciliabile din școlile antagonice și de alcătuire din acestea a unui sistem filosofic compus în armonie cu convingerile eclecticului însuși. Eclecticismul poate fi considerat cu greu clar / util din punct de vedere filosofic sau logic, pentru că școlile individuale ajung la concluziile lor prin metode diferite de raționare, astfel că produsul filosofic, din fragmente de la aceste școli, trebuie neapărat să fie construit pe baza premiselor contradictorii. Eclecticismul, în consecință, a fost denumit cultul laicilor. În Imperiul Roman s-a dedicat puțină atenție teoriei filosofice ; prin urmare cei mai mulți dintre gânditorii acesteia erau de tip eclectic. Cicero este exemplul remarcabil al Eclecticismului timpuriu, pentru că scrierile sale sunt o veritabilă amestecătură de fragmente inestimabile de la școlile de mai înainte de gândire. Eclecticismul pare să fi avut începutul său în momentul în care oamenii s-au îndoit pentru prima dată de posibilitatea de a descoperi adevărul fundamental. Examinând toate așa numitele cunoștințe care vor fi doar o părere în cel mai bun caz, cei mai puțin studioși au concluzionat în plus că modul cel mai înțelept de continuat era să se accepte cele care păreau a fi cele mai rezonabile dintre învățăturile oricărei școli sau individ. Din această practică, totuși, a apărut o pseudo-orientare cu vederi largi, lipsită de elementul de precizie aflat în logică reală și filozofie.

Școala *Neo-Pitagoreică* a prosperat în Alexandria în timpul primului secol al erei creșine. Doar două nume ies în evidență în legătură cu aceasta : Apollonius din Tyana și Moderatus din Gades. Neo-Pitagoreanismul este o legătură între filosofiile păgâne mai vechi și Neo-Platonism. Ca și cea de mai înainte, aceasta a cuprins mai multe elemente exacte de gândire dobândite de la Pitagora și Platon ; ca și cel din urmă, acesta a evidențiat speculația metafizică și obiceiurile ascetice. S-a observat o asemănare izbitoare de către mai mulți autori între Neo-Pitagoreanism și doctrinele esenienilor. S-a pus accent deosebit pe misterul numerelor și este posibil ca Neo-Pitagoreicii să fi avut o cunoaștere mult mai vastă a învățăturilor autentice ale lui Pitagora decât cea care există astăzi. Încă din primul secol, Pitagora a fost privit mai mult ca zeu decât ca om și s-a recurs la renașterea filosofiei sale în mod evident, în speranța că numele său va stimula

interesul pentru sistemele mai profunde de învățare. Însă filosoful grec lăsase în urmă culmea splendorii sale ; masa umanității își dădea seama de importanța vieții fizice și a fenomenelor fizice.

AENEAS LA POARTA IADULUI

Din Eneida lui Virgil (traducerea lui Dryden).

Virgiliu descrie o parte din ritualul unui mister grecesc - posibil Eleusinian - în relatarea sa despre coborârea lui Aeneas, până la poarta iadului, sub îndrumarea lui Sibyl. Despre acea parte a ritualului descrisă mai sus, nemuritorul poet scrie :

„În întregime, în mijlocul acestui Drum infernal,
Un Ulm își arată Brațele sale întunecate în depărtare ;
Zeul Somnului acolo își ascunde Capul său greu.
Și Visele goale sunt împrăștiate pe fiecare Frunză.
De diverse Forme, mai multe Fantome nenumărate ;
Centauri, și Forme Duble încercuiesc Poarta :
Înainte de Trecere se află oribila Hydra,
Și Briareus cu toate cele o sută de Mâini ale sale :
Gorgons, Geryon cu Corpul său triplu ;
Și vanitoasa Himera varsă Flacăra flămândă.
Conducătorul cu Sabia sa strălucitoare scoasă din teacă, pregătită,
Deși cuprins de Teama neașteptată, pentru a-l forța pe Străjer,
Își flutura arma sa ca amenințare în fața lor,
Dacă Sibyl nu și-ar fi oprit Mersul înflăcărat,
Și i-a spus că acele fantome goale erau
Forme fără Corpuri și Aer impasibil".

chiar dacă Neo-Platonismul urma să intervină și mai multe secole urmau să treacă înainte ca această elocință să ia forma concretă.

Deși s-a crezut mult timp despre Ammonius Saccus că este întemeitorul *Neo-Platonismului*, școala a avut începutul său real în Plotinus (204-269 e.n.).

Remarcabili printre Neo-Platoniștii din Alexandria, Siria, Roma și Atena au fost Porphyry, Iamblichus, Sallustius, împăratul Iulian, Plutar și

Proclus. Neo-Platonismul a constituit efortul suprem al păgânimii decadente pentru a edita, și astfel pentru a conserva pentru posteritate, doctrina sa secretă (*nescrisă*). În învățăturile sale, idealismul antic a găsit exprimarea sa cea mai corectă. Neo-Platonismul s-a preocupat aproape în exclusivitate de problemele metafizicii superioare. S-a recunoscut existența unei doctrine secrete și în întregime importantă care, din timpul celor mai timpurii civilizații, a fost ținută secretă în ritualuri, simboluri și alegorii ale religiilor și filosofiilor. Pentru gânditorul care nu este familiarizat cu dogmele fundamentale, Neo-Platonismul poate părea că este un morman de speculații presărat cu zboruri extravagante ale imaginației.

Un astfel de punct de vedere, totuși, ignoră doctrinele despre mistere - ale acelor școli secrete în ale căror profunzimi despre idealism s-au inițiat aproape toți dintre filosofii antichității.

Atunci când corpul fizic al gândirii păgâne s-a prăbușit, s-a făcut o încercare pentru a reînvia forma respectivă prin insuflarea noii vieți în aceasta prin dezvăluirea adevărurilor sale mistice. Acest efort a fost aparent fără rezultate. În ciuda antagonismului dintre creștinismul primar și Neo-Platonism, multe dogme de bază ale celui din urmă au fost acceptate de către primii și împletite în țesătura filosofiei.

Descris pe scurt, Neo-Platonismul este un cod filosofic care exprimă fiecare corp fizic sau concret al doctrinei care va fi numai învelișul unei realități spirituale, care poate fi descoperită prin meditație, și anumite exerciții de natură mistică. În comparație cu adevărurile spirituale esoterice, pe care acestea le cuprind, corpurile fizice ale religiei și filosofiei au fost considerate relativ de mică valoare. În mod asemănător, nu s-a pus nici un accent pe științele materialiste.

Termenul „Patristic" se folosește pentru a indica filozofia Preoților Bisericii Creștine timpurii. Filozofia patristică se împarte în două epoci generale : ante-Nicene și post-Nicene. Perioada ante-Nicene s-a dedicat în principal atacurilor asupra pagânismului, apărării și protejării creștinătății. Întreaga structură a filosofiei păgâne a fost asaltată, iar ordinele de credință ridicate deasupra celor de rațiune. În unele împrejurări s-au făcut eforturi pentru reconcilierea adevărurilor evidente ale păgânismului cu revelația creștină. Eminenți printre Preoții ante-Nicene au fost Sf. Irenæus, Clement din Alexandria și mucenicul Iustin Martyr. În perioada post-Nicene, s-a pus mai mult accent pe desfășurarea filosofiei creștine de-a lungul liniilor Platonice și Neo-Platonice, având drept rezultat apariția mai multor documente neobișnuite, foarte lungi, incoerente și de natură ambiguă, din care

aproape toate erau neclare / nefolositoare. Printre filozofii post-Nicene s-au numărat Athanasius, Gregory din Nyssa și Cyril din Alexandria.

Școala patristică este remarcabilă pentru accentul său pe supremația omului pretutindeni în univers. Omul a fost zămislit pentru a fi o creație distinctă și una divină - lucrarea supremă a Divinității și o excepție la suzeranitatea legii naturale. Pentru Patristici, era de neconceput că trebuie să existe întotdeauna o altă creatură atât de nobilă, atât de norocoasă sau atât de capabilă ca omul, pentru a cărui unic beneficiu și educație intelectuală și morală au fost create special toate regnurile Naturii.

Filozofia Patristică a culminat în *Augustinianism*, care poate fi cel mai bine definit ca Platonism creștin. Contrastând cu doctrina *Pelasgică* care susține că omul este autorul propriei sale salvări,

Augustinianismul a ridicat biserica și dogmele sale într-o poziție de infailibilitate absolută - o poziție care s-a menținut cu succes până la Reformare. *Gnosticismul*, un sistem al emanaționismului, care interpretează creștinismul în termenii metafizicii grecești, egiptene și persiene, a apărut în ultima parte din primul secol al erei creștine.

Practic, toate informațiile existente cu privire la Gnostici și doctrinele lor, stigmatizate drept erezie de către Preoții Bisericii ante-Nicene, decurg din acuzațiile făcute împotriva lor, în special din scrierile Sf. Irenæus. În cel de-al treilea secol a apărut *Manicheismul*, un sistem dualistic, de origine persană, care arăta că Binele și Răul se aflau într-o luptă veșnică pentru supremația universală. În Manicheism, Hristos este imaginat a fi Principiul binelui justițiar în contrast cu omul Iisus, care era privit ca o personalitate nefastă.

Moartea lui Boethius, în secolul al șaselea, a marcat sfârșitul școlii antice grecești de filosofie. Cel de-al nouălea secol a văzut nașterea noii școli de „Scolasticism", care a căutat să împace filosofia cu teologia. Reprezentantul principalelor diviziuni ale școlii scolastice au fost „Eclecticismul" lui John din Salisbury, „Misticismul" lui Bernard din Clairvaux și Sf. Bonaventura, „Raționalismul" lui Peter Abelard și „Misticismul panteist" al lui *Meister Eckhart*. Printre aristotelienii arabi se numără Avicenna (Ibn Sina) și Averroes (Ibn Roishd).

Culmea Scolasticismului a fost atinsă la venirea lui Albertus Magnus și a ilustrului său discipol, Sf.Thomas Aquinas. „Tomismul" (*filosofia lui Thomas Aquinas*) a căutat să împace diversele grupuri ale școlii scolastice. Tomismul era în mod fundamental aristotelian, cu conceptul adăugat că credința este o proiecție a înțelepciunii / rațiunii.

„Scotismul", sau doctrina „Voluntarismului" răspândită de către Joannes Duns Scotus, un scolastic franciscan, a evidențiat puterea și eficacitatea voinței individului, spre deosebire de Tomism.

Caracteristica remarcabilă a scolasticismului era efortul său frenetic de a răspândi toată gândirea europeană într-o formă aristoteliană. În cele din urmă, scolasticii / învățătorii au coborât până la nivelul simplilor intriganți (wordomongers) care au ales cuvintele lui Aristotel atât de abil că nu a rămas nimic decât scheletul. Aceasta a fost școală decadentă a vorbăriei fără înțeles împotriva căreia Sir Francis Bacon și-a orientat săgețile tăioase de ironie și pe care a transferat-o în domeniul de noțiuni respinse.

Bacon, prin sistemul inductiv de raționare (*în care faptele au avut loc printr-un proces de observare și sunt verificate prin experimentare*) a eliberat calea pentru școlile științei moderne. Bacon a fost urmat de către Thomas Hobbes (*pentru ceva timp secretarul său*), care a susținut că matematica este singura știință exactă și că gândirea este în primul rând un proces matematic. Hobbes a afirmat că materia este singura realitate și că investigația științifică este limitată la studiul corpurilor, că fenomenele au legătură cu cauzele lor probabile și că consecințele decurg din acestea sub orice varietate și împrejurare.

Hobbes a pus accent deosebit pe semnificația cuvintelor, afirmând că înțelegerea este aptitudinea intelectuală de percepere a relației dintre cuvinte și obiecte pentru care acestea sunt valabile.

După ce s-a desprins de școlile scolastice și teologice, *Post-Reformarea*, sau filosofia modernă, a suferit dezvoltarea cea mai prolifică în mai multe domenii diverse. După spusele umaniștilor, omul este măsura tuturor lucrurilor; *Raționalismul* consideră aptutidinile intelectuale de raționare ca fiind baza tuturor cunoștințelor; *Filosofia Politică* susține că omul trebuie să înțeleagă privilegiile / drepturile sale naturale, sociale și naționale; *Empirismul* afirmă că singurul care este adevărul se poate demonstra prin experiment sau experiență / trăirea unei întâmplări; *Moralismul* pune accentul pe necesitatea conduitei corecte ca doctrină filosofică fundamentală; *Idealismul* susține că realitățile Universului sunt superfizice - fie mentale, fie fizice; *Realismul*, opusul; iar *Fenomenalismul* restrânge cunoștințele la fapte sau evenimente care pot fi descrise sau explicate științific.

Cele mai recente progrese în domeniul gândirii filozofice sunt *Behaviorismul* și *Neo-Realismul*. Cel dintâi estimează caracteristicile intrinseci printr-o analiză a comportamentului; cel din urmă poate fi rezumat drept stingerea totală a idealismului.

Baruch de Spinoza, eminentul filosof olandez, a afirmat că :

„Dumnezeu este o Substanță pe deplin existentă de la sine și care nu are nevoie de nici o altă concepție pe lângă ea însăși pentru a o face completă și inteligibilă. Spinoza a susținut că natura acestei Ființe este comprehensibilă numai prin însușirile sale, care sunt extinderea și gândirea."

SCHEMA PTOLEMEICĂ A UNIVERSULUI

După o tipăritură veche,
prin amabilitatea lui Carl Oscar Borg.

La ridiculizarea sistemului geocentric al Astronomiei prezentat de către Claudius Ptolemeu, astronomii moderni nu au ținut seama de cheia filosofică pentru sistemul Ptolemeic. Universul lui Ptolemeu este o reprezentare grafică a legăturilor care există între diversele părți divine și elementare al fiecărei făpturi și nu are legătură cu Astronomia așa cum este acum înțeleasă această știință. Se acordă atenție deosebită celor trei cercuri ale zodiacului din jurul orbitelor planetelor. Aceste cercuri ale zodiacului reprezintă alcătuirea spirituală, formată din trei părți, a Universului. Orbitele planetelor sunt Conducătorii Lumii, iar cele patru sfere elementare din centru reprezintă alcătuirea fizică atât a omului cât și a Universului.

Schema lui Ptolemeu despre Univers este pur și simplu o secțiune transversală a aurei universale, a planetelor și elementelor, la care el face referire fără a avea vreo legătură cu cele cunoscute de astronomii moderni.

„Mintea omului este unul din modurile gândirii infinite; corpul omului, unul din modurile extinderii infinite. Prin intermediul rațiunii, omului i se dă posibilitatea de a se ridica deasupra lumii iluzorii a simțurilor și de a găsi armonia eternă în perfectă uniune cu Esența Divină".

S-a spus că Spinoza l-a deposedat pe Dumnezeu de toată personalitatea, făcând zeitatea sinonimă cu Universul.

Filosofia germană a avut întemeierea sa cu Gottfried Wilhelm von Leibnitz, ale cărui teorii sunt impregnate cu valorile despre optimism şi idealism. Criteriile lui Lebnitz despre *înțelepciunea suficientă* i-au dezvăluit insuficienţa teoriei lui Descartes despre extindere, şi prin urmare, el a concluzionat că materia în sine conţine o energie inerentă, sub forma unui număr incalculabil de unităţi separate şi toate suficiente. Materia redusă la particulele sale fundamentale încetează să existe ca un corp material, fiind absorbit într-o mulţime de idei imateriale sau unităţi metafizice de energie, la care Leibnitz a folosit termenul de *monadă / element monovalent*. Astfel, Universul este alcătuit dintr-un număr infinit de entităţi monadice separate care ies la iveală în mod spontan prin materializarea însuşirilor active înnăscute.

Toate lucurile sunt considerate ca fiind alcătuite din monade simple de mărimi variabile sau din agregări ale acestor corpuri care pot exista ca substanţe / realităţi fizice, emoţionale, mentale, sau spirituale.

Dumnezeu este prima şi cea mai importantă Monadă; spiritul omului este o monadă trezită, în opoziţie cu regnurile inferioare, ale căror puteri monadice conducătoare se află într-o stare semi-adormită.

Deşi este un produs al şcolii Leibnitziene-Wolfiene, Immanuel Kant, asemenea lui Locke, s-a dedicat investigării puterilor şi limitelor de înţelegere umană. Rezultatul a fost filosofia sa critică, care acceptă *„Critica raţiunii pure”*, *„Critica raţiunii practice”* şi *„Critica puterii de judecată”*. Dr. W. J. Durant rezumă filozofia lui Kant la enunţul concis că a eliberat mintea de materie.

După Immanuel Kant :

„mintea a fost concepută pentru a fi selectorul şi coordonatorul tuturor percepţiilor care, pe rând, sunt rezultatul senzaţiilor care se grupează ele însele în jurul unui obiect exterior. În clasificarea senzaţiilor şi ideilor, mintea foloseşte anumite categorii : de simţ, de timp şi spaţiu, de înţelegere, calitate, valoare, relaţie, legătură, modalitate şi cauzalitate şi unitatea de percepţie. Fiind supuse legilor matematice, timpul şi spaţiul sunt considerate baze absolute şi suficiente pentru gândirea exactă”.

Judecând practic, Kant a afirmat că în timp ce natura *numenului / lucrului în sine* nu poate fi înţeleasă de raţiune, realitatea / fenomenul moralităţii dovedeşte existenţa a trei postulate necesare : *„libera voinţă, nemurirea şi Dumnezeu”*. În *„Critica puterii de judecată”*,

Kant demonstrează uniunea dintre *„numen” / „lucrul în sine”* şi *„fenomen”* în artă şi evoluţia biologică.

„Superintelectualismul” german este rezultatul unei supra-accentuări a teoriei lui Kant despre supremaţia autocratică a minţii asupra senzaţiei şi gândirii. Filosofia lui Johann Gottlieb Fichte era o proiecţie a filosofiei lui Kant, în care el a încercat să unească judecata practică a lui Kant, cu judecata sa pură. Fichte a susţinut că ceea ce este cunoscut este numai conţinutul conştiinţei cunoscătorului şi că nimic nu poate exista pentru cunoscător până când aceasta nu face parte din acele conţinuturi. În realitate, nimic nu este real, în afară de faptele / realităţile din propria trăire mentală.

Recunoscând necesitatea anumitor realităţi obiective, Friedrich Wilhelm Joseph von Schelling, care l-a urmat pe Fichte la catedra de filosofie din Jena, a folosit pentru prima dată doctrina identităţii drept bază pentru un sistem complet al filosofiei. În timp ce Fichte a considerat individualitatea ca şi Absolutul, von Schelling a susţinut că Spiritul infinit şi etern este Cauza care pătrunde în toate.

Înţelegerea Absolutului este făcută posibilă prin intuiţia intelectuală care, fiind un simţ superior sau spiritual, este capabilă să se disocieze atât din subiect / individ cât şi din obiect. Von Schelling a afirmat că tipurile de spaţiu şi de timp ale lui Kant sunt pozitive, respectiv negative, şi că existenţa materială este rezultatul acţiunii reciproce a acestor două exprimări. Von Schelling a susţinut, de asemenea, că Absolutul, în procesul său de autodezvoltare, acţionează conform unei legi sau ritm alcătuit din trei deplasări. Cea dintâi, o deplasare reflexivă, este încercarea Infinitului de a se încorpora în Finit. Cea de-a doua, cea din subsumare, este încercarea Absolutului de a reveni la Infinit după implicarea în Finit. Cea de-a treia, cea a cauzei, este punctul neutru în care se contopesc cele două deplasări de mai înainte.

Georg Wilhelm Friedrich Hegel a considerat că intuiţia intelectuală a lui von Schelling este neclară din punct de vedere filosofic, şi prin urmare şi-a îndreptat atenţia spre stabilirea unui sistem filosofic care are la bază logica pură. Despre Hegel, s-a spus că a pornit de la nimic şi a demonstrat cu precizie logică modul cum totul a provenit din acesta în ordine logică. Hegel a ridicat logica la o poziţie a importanţei supreme, de fapt sub forma unei valori a Absolutului în sine. El a afirmat că Dumnezeu este un proces de dezvăluire în care nu se ajunge niciodată la starea de dezvăluire. În mod asemănător, gândirea este fie fără început, fie fără sfârşit. Mai mult, Hegel a considerat că toate lucrurile îşi datorează existenţa opusurilor lor şi că, în realitate, toate opusurile sunt identice. Astfel, singura existenţă este legătura reciporcă dintre opusuri, prin a căror combinații se crează noi elemente. Considerând că numai Gândirea Divină este un proces etern de gândire desăvârșit, Hegel lovește chiar baza teismului, iar filosofia sa limitează nemurirea numai la Zeitatea care curge veșnic. Prin urmare, evoluția este o revărsare nesfârșită a Conștiinței Divine din ea însăși; toată Creația, care deși se află în continuă mișcare, nu ajunge niciodată în vreo stare de fixație, decât cea de curgere neîncetată.

Filosofia lui Johann Friedrich Herbart a fost o reacție realistă față de idealismul lui Fichte și von Schelling. Pentru Herbart, baza reală a filosofiei era mulțimea importantă de fenomene în continuă mișcare prin mintea umană. Totuși, examinarea fenomenelor demonstrează că o mare parte a sa este ireală, cel puțin incapabilă de a alimenta mintea cu adevărul real. Pentru a corecta impresiile false cauzate de fenomene și pentru a dscoperi realitatea, Herbart a considerat că este necesar să descompună fenomenele în elemente separate, pentru că realitatea există în elemente și nu în ansamblu. El a precizat că obiectele pot fi clasificate prin intermediul a trei termeni generali: lucrul, materia și mintea; primul fiind o unitate a mai multor proprietăți, cel de-al doilea fiind doar un obiect existent, cel de-al treilea termen fiind o ființă conștientă de sine. Toate cele trei noțiuni dau totuși naștere la anumite contradicții, de a căror rezolvare, Herbart este preocupat în primul rând. De exemplu, are în vedere materia. Deși aceasta este capabilă să umple spațiul, dacă este redusă la starea sa fundamentală / finală, este alcătuită din unități minuscule, într-un mod de neînțeles, de energie divină, care nu ocupă nici un spațiu fizic indiferent de natură.

Subiectul real al filosofiei lui Arthur Schopenhauer este voința; obiectul filozofiei sale este elevarea minții până la punctul în care să fie capabil să controleze voința. Schopenhauer asemuiește voința cu un om orb și puternic, care duce pe umerii săi rațiunea, care este un om schilod, dar care posedă puterea de observare. Voința este cauza neobosită de manifestare a fiecărei părți din Natură, rezultatul voinței.

Creierul este rezultatul voinței de a cunoaște; mâna este rezultatul voinței de a apuca. Întreaga structură intelectuală și emoțională a omului este folositoare pentru voință și este preocupată, în mare măsură, de efortul de a justifica ordinele de voință. Astfel, mintea crează sisteme elaborate de gândire numai pentru a demonstra necesitatea lucrului vrut. Geniul reprezintă starea în care inteligența a atins supremația asupra voinței iar viața este condusă de rațiune și nu de impuls.

„Vigorea creștinismului - *a spus Schopenhauer* -, se află în pesimismul său și în succesul voinței individuale".

Propriile sale puncte de vedere religioase s-au asemănat mult cu cele budiste. Pentru dânsul, Nirvana a reprezentat subjugarea voinței.

Viața - manifestarea voinței oarbe de a trăi -, el a considerat-o ca un ghinion, afirmând că filosoful adevărat era cel care, recunoscând înțelepciunea morții, a rezistat la îndemnul inerent de a reproduce genul său.

ARBORELE MITOLOGIEI CLASICE

Din *Noul Panteon* al lui Hort.

Înainte ca o apreciere a aspectelor științifice mai complicate din mitologia greacă să fie posibilă, este necesar să se alcătuiască panteonul grecesc și să se dispună zeii, zeițele sale și diversele ierarhii supraomenești în ordine înlănțuită. Proclus, marele Neo-Platonist, în comentariile sale privind teologia lui Platon, oferă un cod inestimabil pentru succesiunea diverselor zeități în raport cu Prima Cauză și energiile inferioare care emană din ele însele. Atunci când sunt astfel dispuse, ierarhiile divine pot fi asemuite cu ramurile unui arbore mare. Rădăcinile acestui arbore sunt fixate trainic în Ființa Incognoscibilă. Trunchiul și ramurile mai mari ale arborelui simbolizează zeii superiori; lăstarii și frunzele, existențele nenumărate în funcție de Prima Energie și invariabilă.

Despre Friedrich Wilhelm Nietzsche, s-a spus că, contribuția sa deosebită la originea speranței umane a fost vestea îmbucurătoare că „Dumnezeu a murit de milă ?!". Trăsăturile distinctive remarcabile ale filosofiei lui Nietzsche sunt doctrina sa despre reîntoarcerea eternă și accentul foarte mare pus de el pe *„dorința de putere"* - o proiecție a voinței lui Schopenhauer de a trăi. Nietzsche a considerat că scopul existenței este producerea unui tip de individ extrem de puternic, denumit „Supraom" (*uber Menschen*). Acest supraom era rezultatul dezvoltării intelectuale atente, pentru că, dacă nu era separat cu forța de mulțime, și consacrat pentru producerea energiei/puterii, individul s-ar fi scufundat înapoi, până la nivelul mediocrității mortale. Nietzsche spunea că iubirea/persoana iubită trebuie sacrificată pentru producerea supraomului și numai cei care se vor căsători, sunt cei mai potriviți pentru a produce acest tip excepţional. Nietzsche a crezut de asemenea în dominaţia aristocraţiei, atât sângele cât şi educaţia fiind esenţiale pentru structura acestui tip superior. Doctrina lui Nietzsche nu a eliberat masele; aceasta este mai degrabă situată deasupra lor, cu supraoameni, pentru care fraţii şi surorile lor, situaţi pe un plan inferior, trebuie să fie perfect împăcaţi cu moartea. Din punct de vedere etic şi politic, Supraomul era „legea pentru el însuşi". Pentru cei care înţeleg, semnificaţia reală a puterii este virtutea, autocontrolul şi adevărul, idealitatea din spatele teoriei lui Nietzsche fiind aparentă.

Pentru superficiali, totuşi, este o filosofie fără inimă şi calculată, preocupată numai de supravieţuirea celui mai bun.

Despre alte şcoli germane ale gândirii filosofice, limitările spaţiului exclud menţionarea detaliată. Dezvoltări mai recente ale şcolii germane sunt „Freudismul" şi „Relativismul" (deseori numite teoria lui Einstein). Cel dintâi este un sistem de psihoanaliză a fenomenelor psiho-patologice şi neurologice; cel din urmă atacă precizia principiilor mecanice, ţinând seama de teoria actuală a vitezei.

René Descartes se află în fruntea şcolii franceze de filosofie şi împarte cu Sir Francis Bacon onoarea de a întemeia sistemele ştiinţei şi filosofiei moderne. Aşa cum Bacon a avut la baza concluziilor sale observarea lucrurilor exterioare, la fel Descartes şi-a întemeiat filosofia metafizică pe observarea lucrurilor interioare. „Cartezienii" (*filozofia lui Descartes*) elimină întâi toate lucrurile şi apoi le reaşează sub forma acelor premise fundamentale fără de care existenţa este imposibilă.

Descartes a definit o idee precum că aceasta este ceea ce umple mintea atunci când exprimăm un gând. Adevărul unei idei trebuie stabilit prin criterii de curăţenie şi claritate. Hence Descartes a susţinut că o idee clară şi precisă trebuie să fie adevărată. Descartes are de asemenea originalitatea de a dezvălui propria sa filosofie fără a recurge la putere / autorităţi. Prin urmare concluziile sale sunt alcătuite din cele mai simple premise şi se dezvoltă în complexitate pe măsură ce structura filosofiei sale ia formă.

Filosofia „Pozitivă" a lui Auguste Comte se bazează pe teoria că inteligenţa umană se dezvoltă prin intermediul a trei stadii de gândire.

Primul şi cel mai de jos stadiu este teologic, cel de-al doilea este cel metafizic şi cel de-al treilea şi cel mai înalt, este cel pozitiv. Astfel teologia şi metafizica sunt eforturi intelectuale slabe ale minţii copilului de natură omenească, iar pozitivismul este expresia mentală a inteligenţei adultului.

În „*Cursul de filosofie pozitivă*", Comte scrie :

„În final, starea pozitivă, gândirea a renunţat la căutarea zadarnică a noţiunii Absolute, a originii şi destinaţiei Universului, şi a cauzelor fenomenelor, şi se dedică studiului legilor lor, care se află în legăturile lor invariabile dintre succesiune şi asemănare. Argumentarea şi observarea, combinate în mod corespunzător, sunt mijloacele acestei cunoaşteri."

Teoria lui Comte este descrisă ca un „enorm sistem al materialismului".

După părerea lui Comte, s-a spus cândva că :

„cerurile exprimă gloria lui Dumnezeu, însă acum ele doar povestesc amănunţit gloria lui Newton şi Laplace".

Printre şcolile franceze de filosofie se numără *„Tradiţionalismul"* (*adesea dedicat creştinismului*), care consideră tradiţia drept temelia corespunzătoare pentru filosofie; şcoala *„Sociologică"*, care priveşte umanitatea ca pe un vast organism social; *„Enciclopediştii"*, ale căror eforturi de a clasifica cunoştinţele conform cu sistemul Baconian au revoluţionat gândirea europeană; *„Voltairianismul"*, care a asaltat originea divină a credinţei creştine şi a adoptat o atitudine de scepticism extrem faţă de toate chestiunile care se referă la teologie; şi *„Neo-Criticismul"*, o revizuire franceză a doctrinelor lui Immanuel Kant.

Henri Bergson, intuiţionist, sigur cel mai mare filozof francez în viaţă, prezintă o teorie a anti-intelectualismului mistic fondată pe premisa evoluţiei creatoare, creşterea sa rapidă în popularitate datorându-se apelului său la sentimentele mai rafinate din natura umană, care se răzvrătesc împotriva disperării şi a neputinţei din ştiinţa materialistă şi filosofia realistă. Bergson îl vede pe Dumnezeu, ca şi viaţa, care luptă continuu împotriva limitărilor materiei. El exprimă chiar victoria posibilă a vieţii asupra materiei, şi în timp, anihilarea morţii.

Aplicând metoda Baconiană la gândire, John Locke, marele filosof englez, a afirmat că tot ceea ce trece prin gândire este un lucru normal al filosofiei mintale şi că aceste fenomene mintale sunt la fel de reale şi concludente ca şi lucrurile dintr-o altă ştiinţă. În investigaţiile sale asupra originii fenomenelor Locke s-a abătut de la cerinţa lui Bacon, pentru că era necesar, în primul rând, să se facă o istorie naturală a faptelor. Locke a considerat că mintea este lipsită de conţinut până când trăirea unei întâmplări se înregistrează în aceasta. Astfel, mintea este formată din impresii recepţionate plus reflecţie. Locke a considerat că sufletul este incapabil de a înţelege Divinitatea iar înţelegerea sau cunoaşterea de către om a lui Dumnezeu va fi numai o deducţie a aptitudinii intelectuale de raţionare. David Hume a fost cel mai entuziast dar şi cel mai puternic dintre discipolii lui Locke.

Atacând senzaţionalismul lui Locke, arhiereul George Berkeley l-a substituit pe acesta cu o filosofie fondată pe premisele fundamentale ale lui Locke, însă pe care el a dezvoltat-o ca pe un sistem idealist.

Berkeley a susţinut că ideile sunt lucruri reale ale cunoşterii. El a afirmat că este imposibil să aduci dovada că senzaţiile sunt cauzate de obiecte materiale; de asemenea, el a încercat să dovedească că materia nu are nici o existenţă. Berkeley-anismul susţine că Universul este străbătut şi guvernat de conştiinţă. Astfel credinţa în existenţa obiectelor materiale este doar o stare mentală iar obiectele în sine pot fi, pe bună dreptate, născociri ale minţii. În acelaşi timp, Berkeley a considerat acest lucru mai grav decât nebunia pentru a contesta acurateţea percepţiilor; pentru că dacă puterea aptitudinilor intelectuale perceptive este contestată omul va fi redus la o creatură incapabilă de cunoaştere, judecare sau înţelegere a oricărui lucru indiferent de natură.

În *„Asociaţionalismul”* lui Hartley şi Hume a fost avansată teoria că asocierea ideilor este principiul fundamental al psihologiei şi explicaţia pentru toate fenomenele mintale. Hartley a susţinut că dacă o senzaţie se repetă de mai multe ori, există o tendinţă spre repetarea ei spontană care poate fi determinată de asocierea cu alte câteva idei chiar dacă obiectul care a produs reacţia iniţială este absent.

„Utilitarianismul” lui Jeremy Bentham, Arhidiaconului Paley şi al lui James şi John Stuart Mill afirmă că va fi cel mai mare bine ceea ce este cel mai util pentru cea mai mare mulţime. John Stuart Mill a fost de părere că dacă este posibil ca prin senzaţie să se asigure cunoaşterea *„proprietăţilor”* lucrurilor, de asemenea este posibil ca prin intermediul unei stări mai înalte a gândirii, care este intuiţia sau raţiunea, să se dobândească o cunoaştere a esenţei reale a lucrurilor.

„Darwinismul” este doctrina selecţiei naturale şi a evoluţiei fizice. S-a spus despre Charles Robert Darwin că el s-a hotărât să alunge pe deplin spiritul din Univers şi să facă Mintea infinită şi ominprezentă în sine sinonim cu toate energiile care străbat o Natură impersonală.

„Agnosticismul” şi *„Neo-Hegelianismul”* sunt, de asemenea, rezultate remarcabile ale acestei perioade de gândire filosofică. Primul constituie credinţa că natura extremelor este incognoscibilă; cel din urmă constituie o renaştere engleză şi americană a idealismului lui Hegel.

Dr. W. J. Durant afirmă că faimoasa lucrare a lui Herbert Spencer, *„Primele principii”*, l-au făcut aproape imediat cel mai faimos filosof din vremea sa. *„Spencerianismul”* este un pozitivism filosofic care descrie evoluţia sub forma unei complexităţi mereu crescânde, împreună cu echilibrul, deoarece este starea sa cea mai înaltă cu putinţă. După părerea lui Spencer, viaţa este un proces continuu, de la omogenitate la eterogenitate şi înapoi, de la eterogenitate la omogenitate. Viaţa implică adaptarea continuă a legăturilor interioare cu cele exterioare.

Cel mai faimos dintre toate aforismele lui Spencer este definiţia sa privind Divinitatea :

„Dumnezeu este inteligenţa infinită, infinit diversificată prin intermediul timpului infinit şi a spaţiului infinit, manifestându-se printr-o infinitate de individualităţi care se dezvoltă din ce în ce mai mult".

Universalitatea Legii evoluţiei a fost evidenţiată de Spencer, care a aplicat-o nu numai la formă ci şi la inteligenţa din spatele formei.

O TRINITATE CREŞTINĂ

Din *„Mistere antice”,* descrise de Hone.

În efortul de a menţiona, într-o formă corespunzătoare, doctrina creştină a trinităţii, Trinity, era necesar să se alcătuiască o imagine în care cele trei personaje, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, deşi erau considerate separate, erau totuşi unul. În diferite părţi din Europa se pot vedea înfăţişări asemănătoare, în care trei feţe sunt unite într-un cap. Aceasta este o metodă normală pentru cei capabili să înţeleagă semnificaţia sacră a capului format din trei părţi, în care se dezvăluie un mare mister.

Totuşi, în prezenţa acestor utilizări de simbolizare în arta creştină, nu este aproape deloc indicat să se considere drept ignoranţi filozofii din alte credinţe, cu toate că, în acelaşi mod, hinduşii au un Brahma cu trei feţe, sau, în mod asemănător, romanii au un Janus cu două feţe.

„Deși unii dintre eleniști - scrie Thomas Stanley -, au negat națiunea lor privind modelul filozofiei, tot mai mulți învățați dintre aceștia au confirmat că aceasta provine din Orient".

Instituțiile magnifice de învățătură hindusă, caldeeană și egipteană trebuie recunoscute ca sursă reală de înțelepciune grecească. Ultima a fost modelată după modelul prezentat de sanctuarele din Ellora, Ur și Memphis cu privire la conținutul gândirii unor oameni primitivi. Thales, Pitagora și Platon, în rătăcirile lor filozofice, au intrat în contact cu multe culturi îndepărtate și au adus înapoi învățăturile din Egipt și din Orientul enigmatic.

LIMBAJUL MISTERELOR

Din faptele incontestabile cum ar fi acestea, este evident că filozofia a apărut din misterele religioase ale antichității, nefiind separată de religie, până după destrămarea misterelor. Prin urmare, cel care va înțelege profunzimile gândirii filozofice, va trebui să se familiarizeze cu învățăurile acestor sacerdoți inițiați, denumiți drept primii tutori ai revelației divine. Misterele pretinse a fi apărătorii unei cunoașteri transcendentale atât de profunde, încât sunt de neînțeles, apărau de cele mai multe ori capetele luminate exaltate, și erau atât de puternice încât trebuiau a fi dezvăluite cu siguranță numai celor pentru care ambiția personală era adormită, și care și-au consacrat viața în slujba dezinteresată a umanității. Atât onoarea acestor instituții sacre cât și validdatea dreptului lor de a deține Înțelepciunea Universală sunt dovedite de cei mai iluștrii filozofi ai antichității, care erau ei înșiși inițiați în profunzimile doctrinei secrete, și care au adus dovada pentru eficacitatea sa.

În mod justificat chestiunea poate fi :

„dacă aceste instituții mistice antice erau de o asemenea *mare importanță și însemnătate,* de ce atât de puține informații sunt acum disponibile cu privire la ele și la tainele pe care au pretins că le dețin ?"

Răspunsul este destul de simplu :

„Misterele erau organizații secrete, care își legau inițiații de secretul inviolabil și pedepseau cu moartea trădarea credinței lor sacre. Deși aceste școli erau inspirația reală a unor diverse doctrine răspândite de filozofii antici, sursa principală a acestora nu era niciodată dezvăluită celor profani. În plus, cu trecerea timpului, învățăturile au devenit atât de inextricabil legate de numele celor care le-au răspândit încât sursa reală și ezoterică a Misterelor a ajuns să fie în întregime ignorată".

Simbolismul este limbajul Misterelor; de fapt, nu este numai limbajul misticismului și filozofiei, ci și al Naturii, pentru că fiecare lege și energie activă din procedura universală servește drept dovadă pentru percepțiile senzoriale limitate ale omului, prin intermediul simbolului.

Fiecare formă care există în sfera diversificată a existenței este simbolică pentru activitatea divină prin intermediul căreia aceasta a fost creată. Prin simboluri, oamenii au căutat întotdeauna să comunice unul altuia acele gânduri care depășesc limitările limbajului. Respingând dialectele concepute de om ca neadecvate și nevrednice pentru perpetuarea ideilor divine, misterele au ales asftel simbolismul ca o metodă mult mai ingenioasă și ideală de conservare a cunoștințelor lor transcendentale. Într-o singură imagine, un simbol poate atât să dezvăluie cât și să ascundă semnificația lui, deoarece pentru cel avizat subiectul simbolului este evident, în timp ce pentru ignorant imaginea rămâne enigmatică. Prin urmare, cel care caută să descopere doctrina secretă a antichității trebuie să caute acea doctrină nu la paginile deschise ale cărților, care s-ar putea să cadă în mâinile celui nevrednic, ci în locul unde aceasta a fost inițial tăinuită.

Inițiații din antichitate au fost clarvăzători. Ei au înțeles că popoarele vin și pleacă, că imperiile cresc și se prăbușesc și că epocile de aur ale artei, științei și idealismului s-au succedat prin epocile întunecate ale superstiției. Cu necesitățile posterității, primele avute în vedere, înțelepții de demult s-au dus la extremele inimaginabile pentru a se asigura că cunoștințele lor vor fi conservate. Ei le-au înscris pe fața munților și le-au ascuns în măsurile imaginilor colosale, dintre care fiecare era o minunăție geometrică. Ei au ascuns cunoștințele lor de chimie și matematică în mitologii pe care le perpetuează ignorantul sau în deschideri și bolți ale templelor lor, pe care timpul nu le-a șters în întregime. Ei au scris cu caractere pe care nici vandalismul oamenilor și nici cruzimea stihiilor nu le-au putu șterge complet. Oamenii de astăzi privesc cu evlavie și venerație la grandiosul Memnons care stă singur pe întinderile nisipoase ale Egiptului, sau la neobișnuitele piramide în terase din Palanque. Mărturii mute, acestea fac parte din artele şi ştiinţele dispărute ale antichităţii; iar această înţelepciune trebuie să rămână ascunsă până când neamul omenesc va învăţa să citească limbajul universal : SIMBOLISMUL.

Cartea aceasta constituie introducerea dedicată afirmaţiei că ceea ce este ascuns în imagini emblematice, alegorii şi ritualuri ale anticilor este o doctrină secretă privitoare la misterele lăuntrice ale vieţii, doctrină care a fost conservată *in toto* într-o mică fâşie a minţilor iniţiate de la începutul lumii. Îndepărtându-ne de la principiu, aceşti filozofi iluminaţi au lăsat formulele lor pentru ca şi alţii să poată ajunge la înţelegere. Însă, ca nu cumva aceste procese secrete să ajungă pe mâini inculte şi să fie folosite greşit, Marea Taină a fost întotdeauna ascunsă în simbol sau alegorie ; iar aceia care pot astăzi să descopere cheile sale dispărute pot deschide cu ele o încăpere cu comori ale adevărurilor filozofice, ştiinţifice şi religioase.

OUL ORFIC

După „*O analiză a mitologiei antice*”, a lui Bryant.

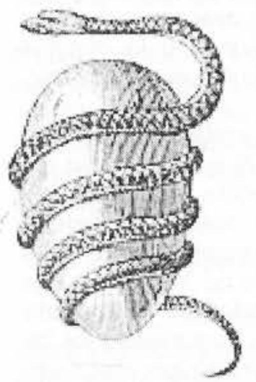

Simbolul antic al Misterelor orfice era oul încolăcit de un şarpe, care a reprezentat Cosmosul învăluit de Spiritul Creator. Oul reprezintă, de asemenea, spiritul filozofului; şarpele, Misterele. În momentul iniţierii oul se sparge iar omul iese la iveală din starea embrionară a existenţei fizice în care rămăsese din perioada fetală a regenerării filozofice. Misterele antice şi organizaţiile secrete au influenţat simbolismul masonic modern. Atunci când ne confruntăm cu o problemă care implică folosirea aptitudinilor intelectuale de raţionare, persoanele cu inteligenţă solidă îşi păstrează calmul şi caută să ajungă la o rezolvare prin găsirea faptelor pe care se sprijină problema respectivă. Cei cu o mentalitatea imatură, pe de altă parte, atunci când se confruntă în mod asemănător cu o problemă, sunt copleşiţi. În timp ce primii pot reuşi să desluşească enigma propriului lor destin, cei din urmă trebuie conduşi asemenenea unei turme de oi şi învăţaţi în limbajul simplu. Ei depind aproape în întregime de sprijinul păstorului.

Apostolul Pavel spunea că aceşti micuţi trebuie hrăniţi cu lapte, însă carnea este hrana oamenilor puternici. Nepăsarea este aproape sinonimă cu puerilitatea, în timp ce prudenţa este simbolul maturităţii.

Există doar puţine minţi mature în lume; şi de aceea doctrinele filozofico-religioase ale păgânilor s-au scindat pentru a îndeplini necesităţile acestor două grupuri fundamentale de inteligenţă umană - unul filozofic, celălalt incapabil să evalueze misterele mai profunde ale vieţii. Celor puţini, cu putere de discernământ, li s-au dezvăluit învăţăturile *„ezoterice sau spirituale”*, în timp ce cei mulţi şi neautorizaţi au primit numai interpretările literale sau *„exoterice”*.

Pentru a face simple marile adevăruri ale Naturii şi principiile abstracte ale Legii naturale, energiile vitale din Univers au fost personificate, devenind zeii şi zeiţele din mitologiile antice. În timp ce mulţimile de ignoraţi şi-au adus ofrandele la altarele din Priapus şi Pan (*zeităţile reprezentând energiile procreatoare*), cei înţelepţi au recunoscut în aceste statui din marmură numai concretizările simbolice ale marilor adevăruri abstracte.

În toate oraşele lumii antice erau temple pentru venerarea şi aducerea de ofrande de către oameni. În fiecare comunitate erau filozofi şi mistici, care cântau, cu voce gravă, strofe despre ştiinţele Naturii. Aceşti indivizi erau de obicei adunaţi împreună, formând şcoli filozofice şi religioase izolate. Un număr important dintre aceste grupuri erau cunoscute ca *Mistere*. Mulţi dintre faimoşii gânditori ai antichităţii au fost iniţiaţi în aceste *„frăţii secrete”* prin ritualuri neobişnuite şi misterioase, dintre care unele erau extrem de chinuitoare. Alexander Wilder defineşte Misterele drept *„Drame sacre săvârşite în perioadele precizate. Cele mai celebrate au fost cele ale lui Isis, Sabazius, Cybele şi de la Eleusis"*. După ce erau admişi, iniţiaţii erau instruţi în înţelepciunea secretă care fusese conservată timp de secole. Platon, un iniţiat al unuia dintre aceste ordine sacre, a fost sever criticat din cauză că în scrierile sale a dezvăluit oamenilor multe dintre principiile filozofice secrete ale Misterelor.

Fiecare popor păgân a avut (şi are) nu numai religia sa de stat, ci şi o alta, în care numai aleşii filozofi au obţinut intrarea. Multe dintre aceste culte antice au dispărut de pe pământ fără să dezvăluie secretele lor, însă câteva au supravieţuit încercărilor epocilor iar simbolurile lor misterioase sunt în continuare conservate. O mare parte din ritualismul Francmasoneriei are la bază probele la care candidaţii erau supuşi de către sacerdoţii antici superiori înainte ca cheile înţelepciunii să le fie încredinţate.

Puţini înţeleg proporţiile până la care şcolile antice secrete au influenţat capetele luminate contemporane şi prin acele curente spirituale, posteritatea. Robert Macoy, 33°, în lucrarea sa „*Istoria generală a Francmasoneriei*", plăteşte un tribut extraordinar pentru partea interpretată de „Misterele antice" la ridicarea edificiului de cultură umană.

El spune, în rol :

„Se pare că întreaga perfecţiune a civilizaţiei şi tot progresul făcut în filozofie, ştiinţă şi artă pe vremea anticilor se datorează acestor instituţii care, sub vălul misterului, au căutat să ilustreze cele mai grandioase adevăruri despre religie, moralitate şi virtute şi să-i uimească până în adâncul sufletului pe dicipolii lor. Obiectivul lor principal era de a propovădui doctrina unicului Dumnezeu, reînvierea omului până la viaţa eternă, demnitatea sufletului uman, şi de a determina oamenii să vadă spiritul zeităţii, în frumuseţea, măreţia şi splendoarea Universului".

Din cauza declinului virtuţii, care a fost precedat de distrugerea fiecărei popor de istorie, Misterele au ajuns să fie denaturate.

Vrăjitoria/magia neagră a luat locul magiei divine. Au fost introduse practici indescriptibile (*cum ar fi Bacchanalia/ orgia*), iar denaturarea / perversiunea a dominat autoritatea supremă; pentru că nici o instituţie nu poate fi mai bună decât membrii din care este alcătuită. Din disperare, au fost puţini cei care au căutat cu adevărat să ferească doctrinele secrete de la uitare. În unele cazuri ei au reuşit, însă de mult mai multe ori misterul a dispărut şi a rămas numai învelişul sec al misterelor.

Thomas Taylor a scris : „*Omul este, după cum era de aşteptat, un animal religios*". Din cel mai timpuriu început al conştiinţei sale, omul a venerat şi respectat *lucrurile* ca şi „*simbolul lucrului*" care nu poate fi văzut, omniprezent, indescriptibil, cu privire la care el putea practic să nu descopere nimic. Misterele păgâne au contrastat cu cele creştine în timpul primelor secole ale bisericii lor, afirmând că noua credinţă (*creştinismul*) nu a avut nevoie de virtute şi integritate ca cerinţe necesare pentru izbăvire. Celsus s-a exprimat în legătură cu subiectul respectiv în următorii termeni caustici :

„Pentru că, totuşi, nu-i acuz pe creştini mai vehement decât impune adevărul, se pot face presupuneri, prin urmare, că strigătorii publici care cheamă oamenii la alte mistere declară după cum urmează: „Lăsaţi-l să se apropie pe cel ale cărui mâini sunt pure şi ale cărui cuvinte sunt înţelepte". Şi în afară de asta, alţii declară: „Lăsaţi-l să se apropie pe cel care este pur, fără răutate, a cărui suflet nu este conştient de vreo nenorocire şi care duce numai o viaţă corectă şi cinstită !"

Iar aceste lucruri sunt declarate de către cei care promit o purificare de păcat. Lăsaţi-ne să aflăm cine sunt cei care sunt chemaţi la misterele creştine :

„Oricine este un păcătos, oricine este un nesocotit, oricine este un nerod şi oricine este, pe scurt, un nenorocit, pe el îl va primi împărăţia lui Dumnezeu. Prin urmare, nu chemi un păcătos, un om nedrept, un pungaş, un hoţ, un scamator, pe cineva care este profanator şi un jefuitor de morminte? Ce alte persoane ar numi strigătorii publici, care trebuie să-i adune pe tâlhari împreună ?"

Misticii creştini timpurii nu credeau cu adevărat că Celsus i-a criticat, însă formele false se strecurau chiar şi pe vremea sa. Idealurile creştinismului timpuriu au avut la bază standarde morale înalte despre Mistere, iar primii creştini care s-au întâlnit sub oraşul Romei au folosit ca locuri de închinare, templele subterane ale lui Mitra, din a cărui cult s-a inspirat o mare parte din sacerdoţiul bisericii moderne.

Filozofii antici au crezut că nici un om nu putea trăi inteligent dacă nu avea o cunoaştere fundamentală a Naturii şi a legilor acesteia.

Înainte ca omul să se poată supune, trebuie să înţeleagă, iar Misterele s-au dedicat instruirii omului în ceea ce priveşte acţiunea legii divine din sfera terestră. Puţine dintre cultele timpurii au venerat în realitate zeităţile antropomorfice, deşi simbolismul lor s-ar putea să determine pe cineva să creadă că acestea au făcut-o. Ei erau mai degrabă moralişti decât religioşi; mai degrabă filozofici decât teologici.

Ei au învăţat oamenii să-şi folosească aptitudinile intelectuale într-un mod mai inteligent, să fie răbdători / îngăduitori în faţa adversităţii, să fie curajoşi când se confruntă cu pericolul, să fie loiali în mijlocul tentaţiei şi, cel mai mult dintre toate, să vadă o viaţă onorabilă ca cel mai acceptabil sacrificiu pentru Dumnezeu, şi corpul său să fie ca un altar sacru pentru Divinitate.

Venerarea Soarelui a jucat un rol important în aproape toate Misterele. Acest lucru indică probabilitatea originii lor Atlanteene, pentru că oamenii din Atlantis se închinau la Soare. Zeul Solar era de obicei personificat ca un tânăr frumos, cu păr lung auriu pentru a simboliza razele Soarelui. Acest Zeu solar auriu a fost ucis de huliganii nelegiuți care au personificat principiul răului din Univers. Prin intermediul anumitor ritualuri și ceremonii, simbolul purificării și regenerării, acest minunat Zeu al Binelui a fost readus la viață și a devenit Salvatorul neamului său. Procesele secrete prin care El a fost reînviat au simbolizat acele culturi prin intermediul cărora omul este capabil să-și învingă natura sa inferioară, să-și biruiască poftele sale instinctive și să-și exprime latura sa superioară.

Notă : *Misterele erau organizate cu scopul de ajuta făptura umană zbuciumată să retrezească energiile spirituale care l-au înconjurat cu flăcări.*

O FEMEIE - PREOT SUPERIOR DIN MISTERE

Din *„Antichitățile"* lui Montfaucon.

Această imagine o prezintă pe Cybele, denumită aici Zeița siriană, în mantia unui preot superior. Montfaucon descrie făptura după cum urmează :

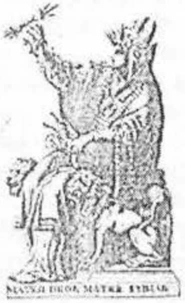

„Pe capul ei se află o mitră episcopală, împodobită la partea de jos cu turnuri și pinacle; deasupra porții orașului se află o semilună iar sub circuitul de pereți o coroană de raze. Zeița poartă un fel de anteriu, exact la fel ca anteriul unui preot sau arhiereu/episcop; iar pe anteriu o tunică, care ajunge până la picioare; iar peste totul, o mantie episcopală, cu cele douăsprezece semne ale Zodiacului brodate pe margini. Imaginea are câte un leu pe fiecare parte, și ține în mâna sa stângă un timpan, un „sistrum", o furcă de tors, un caduceu și un alt instrument. În mâna sa dreaptă ea ține cu degetul ei din mijloc un fulger, și pe aceleași animale, insecte, și în măsura în

care putem bănui, flori, un fruct, un arc, o tolbă, o torță și o coasă".

Locul unde se află statuia nu se cunoaște, copia reprodusă de către Montfaucon fiind după desenele lui Pirro Ligorio.

„cercul dorințelor și degenerării, se așează amorțit în sufletul său. Cu alte cuvinte, omului i s-a oferit o cale prin care poate să-și redobândească locul pierdut. (vezi și Siegfried de Wagner)

În lumea antică, aproape toate organizațiile secrete erau filozofice și religioase. În timpul secolelor medievale, ei au fost în primul rând religioși și politici, deși au rămas câteva școli filozofice. În vremurile moderne, organizațiile secrete din țările occidentale, sunt în mare măsură politice sau frățești, deși în câteva dintre ele, ca și în Francmasonerie, principiile antice religioase și filozofice supraviețuiesc în continuare.

Spațiul interzice o discuție detaliată despre școlile secrete. Au existat însemnări cuvânt cu cuvânt despre aceste culte antice, cu ramuri în toate părțile lumii orientale și occidentale. Unele, cum ar fi cele ale lui Pitagora și ale ermetiștilor, prezintă o influență orientală clară, în timp ce rosacrucienii, conform propriilor lor declarații, au dobândit o mare parte din înțelepciunea lor de la misticii arabi. Deși școlile misterelor sunt asociate în mod obișnuit cu civilizația, există dovezi că cei mai sălbatici oameni din timpurile preistorice au avut o cunoaștere a acestora. Băștinașii din insulele îndepărtate, mulți în formele cele mai de jos ale sălbăticiei, au ritualuri mistice și practici secrete care, deși primitive, sunt de o tentă clar Masonică.

MISTERELE DRUIDICE ALE BRITANIEI ȘI GALIEI

„Locuitorii inițiali și primitivi ai Britaniei, într-o oarecare perioadă îndepărtată, au reînviat și reconstituit instituțiile lor naționale. Preotul, sau instructorul lor, au fost până acum numiți pur și simplu Gwydd, dar s-a considerat că a devenit necesar să se împartă aceste atribuții între cetățean, sau conducător, preot și un altul a căror influență va fi mai limitată.

De acum înainte primul a devenit Der-Wydd (Druid), sau instructor superior iar (*cel din urmă*) Go-Wydd sau O-Vydd (*Ovate/oval*), instructor subordonat instructor; și ambii au murit cu numele general de Beirdd (*Barzi/poeți*), sau învățători de înțelepciune. Pe măsură ce sistemul s-a maturizat și mărit, Ordinul Bardic a fost format din trei categorii, Druizii, Beirdd Braint, sau Barzii/poeții privilegiați și „Ovates". (vezi Samuel Meyrick și Charles Smith, *Portul primilor locuitorii din Insulele Britanice*)

Originea cuvântului „Druid" se află în controversă. Max Müller crede că, asemenea cuvântului irlandez *Drui*, acesta înseamnă *„oamenii din stejari"*. Mai mult, el atrage atenţia asupra faptului că zeii pădurilor şi zeităţile copacilor din Grecia erau denumite *driade*.

Unii cred că cuvântul este de origine germanică; alţii îl pun pe seama galilor. Câţiva îl consideră druidul galic, care înseamnă *„un om înțelept"* sau *„un magician"*. În sanscrită, cuvântul *dru* înseamnă *„timber/material lemnos"*.

În momentul cuceririi de către romani, druizii erau cu toţii ascunşi în Britania şi Galia. Autoritatea lor asupra poporului era necontestată şi au existat dovezi în care armatele, pe punctul de a se ataca reciproc, şi-au băgat săbiile în teacă atunci când li s-a ordonat să facă aşa de către Druizii cu mantii albe. Nici o acţiune de mare importanţă nu a fost întreprinsă fără ajutorul acestor patriarhi care au fost ca şi mediatori între zei şi oameni. Ordinului Druidic este socotit pe merit că a avut o înţelegere profundă a Naturii şi a legilor acesteia. *Enciclopedia britanică* precizează că geografia, ştiinţa fizică, teologia naturală şi astrologia au fost preocupările lor ştiinţifice favorite. Druizii aveau cunoştinţe fundamentale despre medicină, în special despre utilizarea ierburilor şi a *plantelor medicinale*. În Anglia şi Irlanda s-au găsit şi instrumente chirurgicale primitive. Un tratat original privind medicina britanică timpurie precizează că se presupunea că fiecare practician avea o grădină sau o curte pentru creşterea anumitor plante necesare profesie sale.

Eliphas Levi, renumitul transcendentalist, face următoarea precizare semnificativă :

„Druizii erau preoți și fizicieni, care vindecau prin magnetism și amulete care se încarcă cu influența lor fluidică.

Remediile lor universale erau vâscul și ouăle de șarpe, deoarece aceste substanțe atrag lumina astrală într-un mod deosebit. Solemnitatea cu care vâscul era secerat au atras asupra acestei plante încrederea bine cunoscută și i-au redat magntismul cu putere. Progresul magnetismului ne va dezvălui

într-o zi proprietățile absorbante/captivante ale vâscului. Atunci vom înțelege secretul acelor vegetații spongioase care atrag virtuțile neobișnuite ale plantelor și ajung să fie încărcate cu tincturi și savoare. Ciupercile, trufele, substanța amară de pe copaci și diferitele tipuri de vâsc vor fi folosite cu pricepere de o știință medicală care va fi nouă întrucât ea este veche, însă unul și același lucru nu trebuie să avanseze mai repede decât știința care se retrage ca să poată înainta mai departe". (Eliphas Levi *„Istoria magiei"*)

Vâscul sacru nu a fost numai un simbol al medicinii universale sau un leac universal (*acest lucru s-a datorat şi faptului că creştea pe stejar*) ci prin simbolul stejarului, Druizii se închinau la Zeitatea Supremă; prin urmare orice creştea pe acel copac era sacru pentru ei.

În anumite anotimpuri, în funcţie de poziţiile Soarelui, Lunii şi stelelor, „Arcul druid" s-a urcat pe stejar şi a tăiat vâscul cu o seceră din aur, consacrată pentru acest lucru. Vegetaţia parazitară era prinsă în pânză albă prevăzută pentru scopul respectiv, ca nu cumva acesta să atingă pământul şi să nu fie poluată prin vibraţii terestre. În mod obişnuit, sacrificarea unui taur alb se făcea sub acest copac.

Druizii au fost iniţiaţii unei şcoli secrete care a existat în interiorul lor. Această şcoală, care s-a asemănat mult cu Misterele Bahice şi Eleusine din Grecia sau cu riturile egiptene ale lui Isis şi Osiris, este denumită pe bună dreptate *„Misterele druidice"*. Au existat multe speculaţii cu privire la înţelepciunea secretă pe care druizii au pretins că o cunosc. Învăţăturile lor secrete nu au fost niciodată scrise, însă au fost transmise oral candidaţilor pregătiţi în mod special. Robert Brown este de părere că preoţii britanici şi-au protejat informaţiile de navigatorii tirieni şi fenicieni care, cu mii de ani înainte de era creştină, au întemeiat colonii în Britania şi Galia în timp ce căutau cositor.

Thomas Maurice, în *„Antichităţile indiene"*, expune pe larg expediţiile fenicienilor, cartaginezilor şi grecilor spre Insulele Britanice cu scopul de a procura cositor. Alţii sunt de părere că misterele, aşa cum erau sărbătorite de druizi, erau de origine orientală, eventual budistă.

Apropierea Insulelor Britanice de Atlantida dispărută, poate explica venerarea Soarelui, care joacă un rol important în ritualurile druizilor.

După părerea lui Artemidorus, Ceres şi Persefona au fost veneraţi pe o insulă în apropiere de Britania cu rituri şi ceremonii asemănătoare celor din Samotrace. Nu există nici un dubiu că panteonul druidic cuprindea un număr mare de zeităţi greceşti şi romane. Acest lucru l-a uimit foarte tare pe Cezar în timpul cuceririi Britaniei şi Galiei de către el şi l-a determinat să afirme că aceste seminţii l-au idolatrizat pe Mercur, Apollo, Marte şi Jupiter, într-un mod asemănător celui din ţările latine. Este aproape sigur că Misterele Druidice nu au fost pentru băştinaşii din Britania şi Galia, ci au migrat de la una dintre multele civilizaţii antice.

Şcoala druizilor era împărţită în trei părţi distincte iar învăţăturile secrete cuprinse în ele sunt practic aceleaşi ca şi misterele ascunse în alegoriile Francmasoneriei lojei albastre. Cea mai de jos dintre cel trei diviziuni a fost aceea a „Ovate/ovalului" (*Ovydd*). Aceasta a fost o treaptă onorifică, care nu impunea nici o purificare sau pregătire specială. Cele ovale erau împodobite cu verde, culoarea druidică a învăţăturii, şi se credea că cunoşteau puţin despre medicină, astronomie, poezie şi, dacă era posibil, uneori şi despre muzică. Un Oval era un individ acceptat în Ordinul Druidic din cauza excelenţei sale generale şi a cunoştinţelor superioare cu privire la problemele vieţii.

Cea de-a doua diviziune era cea a Bardului. Membrii acesteia se îmbrăcau cu mantii de culoarea albastră ca cerul, pentru a reprezenta armonia şi adevărul iar acestora li s-a atribuit munca de memorare, cel puţin în parte, cele douăzeci de mii de versuri al poeziei sacre Druidice.

Ei au descris deseori harpa primitivă britanică sau irlandeză - un instrument cu coarde din păr uman, având tot atât de multe coarde ca şi coastele de pe o parte a corpului omenesc. Aceşti barzi au fost aleşi deseori ca învăţători ai candidaţilor care caută întrarea în *„Misterele druidice"*. Neofiţii au purtat mantii cu dungi albastre, verzi şi albe, acestea fiind cel trei culori sacre ale Ordinului Druidic.

Cea de-a treia diviziune a fost cea a Druidului (*Derwyddon*). Munca sa neobişnuită a fost de a sluji nevoile religioase ale oamenilor.

Pentru a ajunge la acest titlu, pretendentul trebuie să devină mai întâi un Bard Braint. Druizii s-au îmbrăcat în alb - simbolul purităţii lor, iar aceasta era culoarea folosită de ei pentru a simboliza Soarele.

Pentru a ajunge în funcţia de *Arc-Druid*, sau conducător spiritual al organizaţiei, era necesar ca un preot să treacă prin cele şase grade succesive ale Ordinului Druidic. (*Membrii de diferite grade erau diferenţiaţi prin culorile eşarfelor lor, deoarece toţi purtau mantii albe*). Unii scriitori sunt de părere că titlul de *Arch-Druid* era ereditar, transmiţându-se din tată în fiu, însă este mai probabil ca onoarea să fi fost acordată prin votare. Beneficiarul acestui titlu era ales pentru virtuţile sale.

ARCUL-DRUID ÎN MANTIILE SALE DE CEREMONIE

Din *„Medicina celţilor antici"* a lui Wellcome

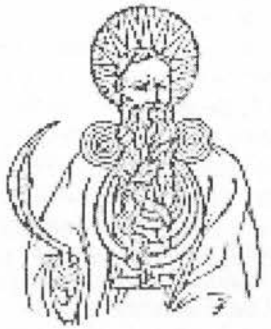

Cea mai frapantă podoabă a Arcului-Druid era *„iodhan moran"*, sau platoşa de judecată, care era deţinută de Autoritatea misterioasă de strangulare a oricărei persoane care făcea o afirmaţie falsă în timp ce o purta. Godfrey Higgins afirmă că această platoşă era pusă pe gâturile martorilor pentru a se verifica veridicitatea mărturiilor lor. „Tiara druidică" sau *„anguinum"*, cu partea sa din faţă ornamentată cu o serie de puncte pentru a reprezenta razele Soarelui, a indicat că Preotul era personificarea Soarelui care răsare. Pe partea din faţă a brâului său, „Arcul-Druid" purta *„liath meisicith"* - o broşă magică, sau o cataramă în centrul căreia se afla o piatră preţioasă mare albă. Acesteia i s-a atribuit puterea de a atrage lumina zeilor din rai la ordinul preotului. Această piatră modelată într-un mod special era o sticlă fierbinte, prin care razele soarelui erau concentrate pentru a lumina focurile din altare. Druizii au avut şi alte obiecte simbolice cum ar fi secera din aur cu profil deosebit cu care secerau vâscul din stejar şi *„cornan"*, sau sceptrul în forma unei semiluni, simbolul celei de-a şasea zile a creşterii lunii dar şi a Arcăi lui Noe. Un iniţiat timpuriu al Misterelor Druidice a relatat că la ceremonia de la miezul nopţii se ajungea cu o barcă din sticlă, denumită *„Cwrwg Gwydrin"*. Această barcă simboliza Luna, care plutea pe apele eternităţii şi proteja seminţele creaturilor vii în semiluna sa, asemenea unei bărci.

După părerea lui James Gardner, au existat în mod obişnuit *două Arcuri-Druidice în Britania*, unul care a locuit în Insula Anglesea şi celălalt pe Insula Man. Probabil că alţii au existat în Galia. Aceşti prelaţi au avut în general sceptre din aur şi purtau coroane din frunze de stejar, simbolul puterii lor. Membrii mai tineri ai Ordinului Druidic erau frumos bărbieriţi şi modest îmbrăcaţi, însă cei mai în vârstă aveau bărbi lungi cenuşii şi purtau podoabe splendide din aur. Sistemul educaţional al druizilor din Britania era superior celui al colegilor lor de pe Continent şi prin urmare mulţi dintre tinerii galici erau trimişi la colegiile druidice din Britania pentru a fi instruiţi şi pregătiţi din punct de vedere filozofic.

Eliphas Levi afirma că :

„druizii au trăit în strictă abstinenţă, au studiat ştiinţele naturale, au conservat cele mai profunde taine şi au acceptat noi membri numai după perioade îndelungate de verificare.

Mulţi dintre preoţii ordinului respectiv au trăit în clădiri care nu se deosebeau de mănăstirile lumii moderne. Aceştia s-au unit în grupuri la fel ca şi asceticii din Orientul Îndepărtat.

Deşi celibatul nu le-a fost impus, puţini s-au căsătorit. Mulţi dintre druizi s-au retras din lume şi au trăit ca pustinici în peşteri, în case din piatră neprelucrată sau în colibe mici, construite în adâncurile pădurilor. Aici s-au rugat şi meditat, ieşind la iveală numai pentru a-şi îndeplini îndatoririle lor religioase".

James Freeman Clarke, în cele „Zece mari religii" ale sale descrie convingerile druizilor după cum urmează :

„Druizii au crezut în trei lumi şi în transmigraţia de la una la cealaltă : **1**. într-o lume mai presus de aceasta, în care predomina fericirea; **2**. o lume de jos, a nefericirii; şi **3**. o lume a acestei stări actuale. Această transmigraţie era pentru a pedepsi şi răsplăti, dar şi pentru a purifica sufletul. În lumea actuală, spuneau ei, Binele şi Răul sunt atât de bine echilibrate încât omul are libertate maximă şi poate alege sau respinge pe fiecare dintre ele. Triadele galice ne relatează că există trei obiective ale metempsihozei : **1**. de a aduna în suflet proprietăţile tuturor fiinţelor ; **2**. de a dobândi o cunoaştere a tuturor lucrurilor şi **3**. de a obţine puterea de a învinge răul. Există, de asemenea, spun ei, trei tipuri de cunoaşteri : **1**. cunoaşterea naturii fiecărui lucru, **2**. a cauzei acestuia şi **3**. a influenţei acestuia.

Există trei lucruri care cresc continuu mai puţin : **1**. întunecimea, **2**. falsitatea şi **3**. moartea. Există trei lucruri care cresc în mod constant : **1**. lumina, **2**. viaţa şi **3**. adevărul".

Asemenea tuturor şcolilor Misterelor, învăţăturile druizilor erau împărţite în două secţiuni distincte : **1**. o secţiune mai simplă, „codul moral" care a fost propovăduit tuturor oamenilor în timp ce **2**. secţiunea mai profundă, „doctrina ezoterică", a fost dată numai preoţilor iniţiaţi. Pentru a fi acceptat în ordinul respectiv, unui pretendent i se cerea să fie de familie bună şi de un caracter moral superior. Nici un secret important nu îi era încredinţat acestuia până când nu era încercat în multe moduri, iar rezistenţa caracterului său strict probată. Druizii i-au instruit pe oamenii din Britania şi Galia cu privire la nemurirea sufletului. Ei au crezut în transmigraţie şi evident în reîncarnare. Ei s-au împrumutat într-o viaţă, promiţând că vor restitui ceea ce au împrumutat în următoarea. Ei au crezut în tipul de purgatoriu al iadului în care ei vor fi purificaţi de păcatele lor, trecând după aceea la fericirea unităţii cu zeii. Druizii au propovăduit că toţi oamenii vor fi mântuiţi, însă că unii trebuie să se întoarcă pe Pământ de mai multe ori pentru a învăţa lecţiile vieţii umane şi pentru a învinge răul inerent din propriile lor naturi.

Înainte ca unui pretendent să i se încredinţeze doctrinele secrete ale druizilor, acesta se obliga, printr-un jurământ, să păstreze secretul.

Aceste doctrine erau împărtăşite numai în adâncurile pădurilor şi în întunericul peşterilor. În aceste locuri, departe de locurile de întâlnire ale oamenilor, novicele era instruit cu privire la Creaţia Universului, personalităţile zeilor, legile Naturii, secretele medicinii oculte, misterele corpurilor cereşti şi noţiunile de bază ale magiei şi vrăjitoriei / magiei negre. Druizii au avut un număr mare de zile de sărbătoare. „Luna nouă", „Luna plină" şi „Cea de-a şasea zi a lunii" erau perioade sacre. S-a crezut că iniţierile au avut loc numai la cele două solstiţii şi la cele două echinocţii. La începutul celei de-a 25-a zi din decembrie, se sărbătorea naşterea Zeului solar.

Unii spun despre învăţăturile secrete ale druizilor că sunt nuanţate de filozofia pitagoreică. Druizii au avut o Madona sau Sfântă Fecioară, cu un copil în braţele ei, care a sfinţit Misterele lor; iar Zeul Soarelui reînvia în acelaşi moment al anului care corespundea celui la care creştinii moderni sărbătoresc Paştele.

Atât crucea cât şi şarpele erau sacre la druizi, care l-au făcut pe cel dintâi prin tăierea tuturor ramurilor unui stejar şi fixarea uneia dintre ele pe trunchiul principal în forma literei **T**. Această cruce din stejar a devenit simbolul Divinităţii lor Supreme. De asemenea, au venerat Soarele, Luna şi stelele. Luna a primit veneraţia lor deosebită.

Cezar a afirmat că Mercur a fost unul dintre divinităţile superioare ale galilor. Se crede că druizii se închinau lui Mercur sub înfăţişarea unui cub din piatră. Ei au avut o mare veneraţie şi pentru spiritele Naturii (*zâne,elfi, gnomi şi ondine*), mici făpturi ale pădurilor şi apelor cărora li se aduceau multe ofrande.

Descriind templele druizilor, Charles Heckethorn, afirmă în lucrarea „Organizaţiile secrete din toate epocile şi ţările" :

„Templele lor, în care era conservat focul sacru, erau situate în general pe coline şi în dumbrăvi dense de stejari, şi aveau diverse forme circulare, deoarece un cerc era emblema Universului; ovale, ca aluzie la oul pământesc din care a fost eliberat universul, conform tradiţiilor multor popoare sau, după părerile altora, primii noştri părinţi; serpentine, deoarece un şarpe era simbolul lui Hu, Osiris druidic; în formă de cruce, deoarece o cruce este o emblemă a regenerării; sau înaripată, pentru a reprezenta mişcarea Spiritului Divin. Zeităţile lor superioare se puteau reduce la două - un bărbat şi o femeie, faimosul Tată şi faimoasa Mamă - Hu şi Ceridwen -, deosebiţi de aceleaşi caracteristici ca şi cele care aparţin lui Osiris şi Isis, Bahus şi Ceres, sau oricare alt Zeu Suprem şi Zeiţă Supremă reprezentând cele două principii ale tuturor Fiinţelor".

Godfrey Higgins afirmă că Hu, cel Puternic, a fost considerat drept primul colonist al Britaniei, care a venit dintr-un loc pe care Triadele Galice îl numesc „Ţara Verii", locul actual al Constantinopolelui.

Albert Pike afirmă că „Cuvântul Dispărut al Francmasoneriei" este ascunş în numele zeului druid Hu. Informaţiile insuficiente existente cu privire la iniţierile secrete ale druizilor indică o asemănare clară între şcoala lor de Mistere şi şcolile din Grecia şi Egipt. Hu, Zeul Soarelui, a fost ucis, iar după o serie de încercări grele, neobişnuite, şi ritualuri mistice, a fost readus la viaţă.

Au existat trei grade ale Misterelor Druidice, însă puţini au reuşit să treacă de ele.

„Pretendentul era îngropat într-un coşciug, ca simbol al morţii Zeului Soarelui. Proba supremă era cea în care era trimis pe mare într-o barcă neacoperită. În timp ce erau supuşi la această încercare grea, mulţi şi-au pierdut vieţile".

Taliesin, un discipol antic, care a trecut prin Mistere, descrie iniţierea din barca neacoperită în *„Idolatria păgână"* a lui Faber.

Celor puţini care au trecut de acest al treilea grad li s-a spus că *„s-au născut din nou"* şi au fost instruiţi în adevăratele secrete şi tainele pe care preoţii druizi le-au protejat din anichitate. Dintre aceşti iniţiaţi au fost aleşi mulţi prelaţi ai lumii religioase şi politice britanice. (Pentru detalii suplimentare, vezi *Idolatria păgână* a lui Faber, *Principiile morale şi dogma* lui Albert Pike şi *Druizii celtici* de Godfrey Higgins).

RITUALURILE LUI MITRHA

Atunci când Misterele perşilor au imigrat în Europa de Sud, ele au fost repede asimilate de gândirea latină. Cultul a crescut rapid, în special printre oştenii romani iar în timpul războaielor romane de cucerire, învăţăturile au fost duse de legionari aproape până în toate părţile Europei. Cultul lui Mitrha a devenit atât de puternic încât cel puţin un împărat roman era iniţiat în ordinul respectiv, care se afla în cavernele de sub oraşul Romei. În ceea ce priveşte răspândirea acestei şcoli de Mistere prin diferite părţi ale Europei, C. W. King afirmă în lucrarea sa „Gnosticii şi osemintele lor" :

„Basoreliefurile mitraice efectuate pe suprafeţele rocilor sau pe tăbliţe din piatră abundă în continuare în ţările care au fost provinciile de vest ale Imperiului Roman; există multe în Germania, şi mai multe în Franţa, iar în această insulă (Britania) ele au fost deseori descoperite pe conturul peretelui pictat şi cea notată la Bath".

Alexander Wilder, în lucrarea sa *„Filozofia şi etica adepţilor lui Zoroastru"*, afirmă că Mitrha este titlul Zend pentru Soare şi se presupune că el sălăşluieşte în acest corp ceresc strălucitor. Mitrha are un aspect de bărbat şi femeie, deşi el însuşi nu este androgin. El este vadul Soarelui, puternic şi radiant, şi cel mai măreţ al lui Yazatas (Izads, sau spiritele Soarelui). Deoarece această zeitate reprezintă principiul feminin, universul pământesc este recunoscut drept simbolul acesteia. Ea reprezintă Natura receptivă şi terestră şi rodnică numai atunci când este scăldată în gloria globului solar. Cultul mitrhaic este o simplificare a învăţăturilor ceva mai elaborate ale lui Zarathustra (Zoroaster), magicianul focului persan.

PLANUL TEMPLULUI DIN STONEHENGE

Din „*Antichitățile indiene*", de Maurice

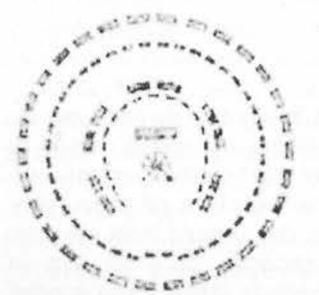

Templele religioase, din locurile de închinare religioasă, nu erau construite după modelul celor ale altor popoare. Cele mai multe dintre ceremonii se desfăşurau noaptea, fie în dumbrăvi umbroase de stejari, fie în jurul altarelor aflate în aer liber şi clădite din stânci mari, netăiate. Modul cum erau deplasate aceste mormane de stânci nu a fost explicat în mod satisfăcător. Cel mai renumit dintre altarele lor, un inel mare din stânci este Stonehenge, în sud-vestul Angliei. Această structură, aşezată pe o bază astronomică, rămâneîn continuare o minune a lumii antichităţii.

După părerile persanilor, două principii au coexistat în eternitate. Primul dintre acestea, Ahura-Mazda sau Ormuzd, a fost Spiritul Binelui. De la Ormuzd s-au transmis mai departe o serie de ierarhii ale spiritelor bune şi frumoase (*îngerii şi arhanghelii*). Cel de-al doilea dintre aceste principii existente veşnic a fost numit *Ahriman*. El a fost, de asemenea, un spirit pur şi frumos, însă ulterior s-a răzvrătit împotriva lui Ormuzd, fiind invidios pe puterea lui. Acesta nu a apărut, totuşi, până ce Ormuzd nu a creat lumina, pentru că mai înainte Ahriman nu fusese conştient de existenţa lui Ormuzd. Din cauza invidiei şi răzvrătirii sale, Ahriman a devenit Spiritul Răului. Din el însuşi s-a individualizat o oaste a creaturilor distructive pentru a-l răni pe Ormuzd.

Atunci când Ormuzd a creat Pământul, Ahriman a intrat în elementele sale mai grosolane. Ori de câte ori Ormuzd a făcut o faptă bună, Ahriman a aşezat principiul răului în aceasta. La sfârşit, când Ormuzd a creat rasa umană, Ahriman s-a întrupat în natura inferioară a omului astfel încât în fiecare personalitate, Spiritul Binelui şi Spiritul Răului luptă pentru a lua controlul. Timp de 3.000 de ani, Ormuzd a condus lumile cereşti cu inteligenţă şi bunătate. Apoi el a creat omul.

Timp de încă 3.000 de ani, el a condus omul cu înţelepciune şi onestitate / integritate. Apoi a început autoritatea lui Ahriman, iar lupta pentru sufletul omului continuă în timpul următoarei perioade de 3.000 de ani.

În timpul celei de-a patra perioade de 3.000 de ani, puterea lui Ahriman va fi distrusă. Binele va reveni din nou în lume, răul şi moartea vor fi învinse iar în cele din urmă Spiritul Răului se va înclina cu umilinţă în faţa tronului lui Ormuzd. În timp ce Ormuzd şi Ahriman luptă pentru a lua controlul sufletului uman şi pentru supremaţia în Natură, Mithra, Zeul inteligenţei, rămâne ca un mediator între cei doi. Mulţi autori au observat asemănarea dintre Mercur şi Mithra. Aşa cum elementul chimic mercur acţionează ca un solvent (*după părerea alchimiştilor*) aşa şi Mithra caută să armonizeze cele două opusuri cereşti.

Există multe puncte de vedere despre asemănarea dintre creştinism şi cultul lui Mithra. Unul dintre motivele acestui lucru este probabil faptul că misticii persani au invadat Italia în timpul primului secol după Hristos iar istoria timpurie a ambelor culte a fost îmbinată.

Enciclopedia britanică face următoarea afirmaţie cu privire la „Misterele mitraice şi creştine" :

> „Spiritul fratern şi democratic al primelor comunităţi şi originea lor umilă; identificarea obiectului adorării cu Lumina şi Soarele; legendele păstorilor cu ofrandele şi adorarea lor, potopul şi arca; reprezentarea în artă a carului de război în flăcări; scoaterea apei din stâncă; folosirea clopotului şi a lumânării; apa sfinţită şi credinţa; sfinţirea de duminică şi din cea 25-a zi din decembrie; insistenţa asupra conduitei morale; accentul pus pe abstinenţă şi autocontrol; doctrina despre rai şi iad; despre revelaţia primitivă; despre meditaţia asupra logosului care emană din sacrificiul divin, ispăşit; lupta constantă dintre bine şi rău şi triumful final al celui dintâi; nemurirea sufletului; judecata finală; reînvierea trupului omenesc şi distrugerea crâncenă a universului - (*acestea*) sunt unele dintre asemănările care, fie că sunt reale, fie numai aparente, au dat mithraismului posibilitatea de a prelungi rezistenţa sa faţă de creştinism".

Riturile lui Mithra se desfăşurau în peşteri. Porfir, în lucrarea sa „*Peştera nimfelor*", afirmă că Zarathustra (*Zoroastru*) a fost cel dintâi care va fi sfinţi o peşteră pentru venerarea lui Dumnezeu, întrucât o peşteră era simbolul pământului, sau lumea de jos a întunericului.

John P. Lundy, în lucrarea sa „*Creştinismul monumental*", descrie peştera lui Mithra după cum urmează :

„Numai această peşteră a fost împodobită cu zodiile, Cancer/Rac şi Capricorn. Se remarcau mai ales solstiţiile de vară şi de iarnă, ca şi porţile sufletelor care coboară în viaţă, sau ieşirea din aceasta în urcarea lor spre zei; Cancerul fiind poarta de coborâre iar Capricornul de urcare. Există două alei ale nemuritorilor care urcă şi coboară de la pământ la rai şi de la rai la pământ".

S-a crezut că aşa numitul scaun al lui Sf. Petru, din Roma, a fost folosit într-unul din Misterele păgâne, evenual cel al Mithrei, în ale cărei grote subterane, se întâlneau adepţii Misterelor creştine în primele zile ale credinţei lor. În lucrarea *Anacalypsis*, Godfrey Higgins scrie că în 1662, în timpul curăţării acestui scaun sacru din Bar-Jonas, s-au descoperit pe el cele douăsprezece lucruri ale lui Hercule, şi că francezii au descoperit ulterior pe acelaşi scaun confesiunea de credinţă mahomedană scrisă în arabă.

„Iniţierea în riturile lui Mithra", asemenea iniţierii în multe alte şcoli antice de filozofie, era alcătuită evident din trei grade importante.

Pregătirea pentru aceste grade consta din : **1**. purificarea de sine, **2**. formarea puterilor intelectuale şi **3**. controlul naturii animalice. La primul grad, pretendentului i se dădea o coroană pe vârful unei săbii şi era instruit în misterele puterii ascunse ale lui Mithra. Probabil, acesta era învăţat că coroana din aur reprezenta propria sa natură spirituală care trebuie să fie materializată şi dezvăluită înainte ca el să-l poată slăvi cu adevărat pe Mithra; pentru că :

„Mithra era propriul său suflet, stând ca mediator între Ormuzd, spiritul său şi Ahriman, natura sa animalică".

La cel de-al doilea grad, i se dădea armura inteligenţei şi puritatea şi era trimis în întunericul gropilor subterane pentru a lupta cu bestiile poftelor trupeşi, pasiunea şi cu degenerarea. La cel de-al treilea grad, i se dădea o pelerină pe care erau desenate sau ţesute zodiile şi alte simboluri astronomice. După ce se încheiau iniţierile lui, era întâmpinat cu urări de bun venit ca şi unul care s-a ridicat din morţi, era instruit în învăţăturile secrete ale misticilor persani şi devenea un membru pe deplin înaripat al ordinului respectiv.

„Pretendenţii care treceau cu succes iniţierile mitraice erau denumiţi Lei şi erau marcaţi pe frunţi cu crucea egipteană.

Mithra însuşi este deseori înfăţişat cu capul unui leu şi două perechi de aripi".

De-a lungul întregului ritual se repetau referiri la naşterea lui Mithra ca Zeu al Soarelui, la sacrificiul său pentru om, la moartea sa ca oamenii să poată avea viaţă eternă şi în cele din urmă, la reînvierea sa şi mântuirea întregii umanităţi prin intervenţia sa înaintea tronului lui Ormuzd. (*vezi Heckethorn*)

Deşi cultul lui Mithra nu a ajuns înălţimile filozofice atinse de Zarathustra, efectul acestuia asupra civilizaţiei din lumea occidentală a fost de mare răsunet, pentru că într-o vreme, aproape toată Europa era convertită la doctrinele sale. Roma, în raporturile ei cu alte popoare, le-a inoculat cu principiile sale religioase; şi ulterior multe instituţii şi-au manifestat cultura mitraică. Referirea la *„Leu"* şi *„Încleştarea labei de Leu"* în gradul de conducere al masoneriei are o tentă mitraică puternică şi se poate să se fi tras cu uşurinţă din acest cult. În iniţierea mitraică apare o scară din şapte trepte. Faber este de părere că această scară a fost la origine o piramidă din şapte trepte. Este posibil ca scara masonică cu şapte trepte să-şi fi avut originea în acest simbol mitraic. Femeilor nu li se permitea niciodată să intre în Ordinul Mithraic, însă copiii de sex masculin erau iniţiaţi cu mult timp înainte ca ei să ajungă la maturitate. Refuzul de a permite femeilor să intre în Ordinul Masonic poate avea la bază motivul ezoteric indicat în instrucţiunile secrete ale adepţilor lui Mithra. Acest cult este încă un exemplu excelent al acelor organizaţii sacre ale căror legende sunt în mare măsură reprezentări simbolice ale Soarelui şi ale drumului său prin încăperile raiului. Mitra, ridicându-se dintr-o stâncă, înseamnă pur şi simplu înălţarea soarelui deasupra orizontului (*sau optimizarea, supraenergizarea şi activarea spiritului*), sau, aşa cum şi-au închipuit anticii, în afara orizontului, la echinocţiul de primăvară.

John O'Neill contestă teoria că Mithra a însemnat o zeitate solară. În lucrarea *„Noaptea Zeilor",* el scrie :

„Mithra Avestan, yazata de lumină, are 10.000 de ochi, este înalt, cu cunoştinţe depline (*perethuvaedayana*), puternic, neadormit şi întotdeauna treaz (*jaghaurvaunghem*)".

Zeul suprem, Ahura Mazda are, de asemenea, un Ochi, sau altminteri se spune că „cu ochii săi, el vede totul, soarele, luna şi stelele". Teoria că Mithra a fost la origine un titlu al Zeului din cerurile supreme - care pune Soarele în afara palatului -, este singurul care răspunde la toate cerinţele. Va fi evident că aici avem proveniențe din abundenţă pentru Ochiul francmasoneriei şi *„nunquam dormio al său"*. Cititorul nu trebuie să-l confunde pe persanul Mithra cu vedicul Mitra.

După părerea lui Alexander Wilder :

„Riturile mitraice au luat locul Misterelor lui Bachus şi au devenit temelia sistemului gnostic, care pentru multe secole a avut preponderenţă în Asia, Egipt şi chiar în Vestul îndepărtat".

MITHRA TĂIND TAURUL

Din „*Creştinismul Monumental*", de Lundy

Cele mai faimoase sculpturi şi basoreliefuri ale acestui protocol îl prezintă pe Mithra stând în genunchi pe partea culcată a marelui taur, în a cărui gât împinge o sabie. Tăierea taurului semnifică faptul că razele soarelui, simbolizate prin sabie, răspândesc la echinocţiul de primăvară, esenţele vitale ale pământului - sângele taurului - care curgând din rana făcută de Zeul Soarelui, fertilizează seminţele fiinţelor vii.

Câinii erau consideraţi sacri pentru cultul lui Mithra, fiind simbolul sincerităţii şi onestităţii. Adepţii lui Mithra au folosit şarpele, o emblemă a lui Ahriman, Spiritul Răului, iar şobolanii de apă erau sacri pentru ei.

Taurul reprezintă din punct de vedere ezoteric Constelaţia Taurului; şarpele, opusul său în zodiac, Scorpionul; Soarele, Mithra intrând în partea laterală a taurului, taie creatura cerească şi hrăneşte Universul cu sângele acestuia.

ORIGINEA ŞI NAŞTEREA LUI MITHRA

Din „Antichităţile" lui Montfaucon

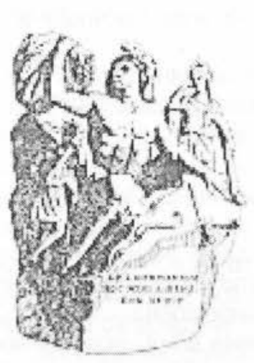

Mithra s-a născut dintr-o stâncă, care, spărgându-se, i-a permis să iasă la iveală. Acesta a apărut în întunericul unei încăperi subterane. Biserica Naşterii Domnului din Betleem confirmă teoria că Iisus s-a născut într-o grotă, sau peşteră. (*Peştera simbolizează Pământul, „mortalitatea", dar şi templul subteran*). După părerea lui Dupuis, Mithra a fost omorât prin crucificare şi a apărut din nou în cea de-a treia zi.

PARTEA A II - A

MISTERELE ANTICE ŞI ORGANIZAŢIILE SECRETE

Întreaga istorie a creştinilor şi a gnosticismului păgân este învăluită în cel mai adânc mister şi cea mai profundă obscuritate; pentru că, deşi gnosticii au fost, fără îndoială, scriitori prolifici, puţine din lucrările lor au supravieţuit. Ei şi-au atras asupra lor duşmănia Bisericii Creştine timpurii, iar atunci când această instituţie a ajuns la poziţia sa de putere a lumii a distrus toate însemnările disponibile ale *cultului* gnostic.

Numele de *„Gnostic"* înseamnă *„Înţelepciune"*, sau *„cunoaştere"* şi provine din grecescul *„Gnosis"*. Membrii ordinului respectiv au pretins că sunt familiarizaţi cu doctrinele secrete ale creştinismului timpuriu. Ei au interpretat Misterele creştine ţinând seama de simbolismul păgân. Ei au ascuns informaţiile lor secrete şi doctrinele lor filozofice de profani şi le-au arătat numai unui mic grup de persoane deosebit de iniţiate.

Se presupune adesea că Magul Simon, magicianul din slava Noului Testament, a fost întemeietorul gnosticismului. Dacă acest lucru este adevărat, partea / secta respectivă a fost constituită în timpul secolului respectiv după Hristos şi probabil este prima dintre multele ramuri care s-au ivit din trunchiul principal al creştinismului. Ei au afirmat că toate lucrurile cu care par să nu fie de acord entuziaştii Bisericii creştine timpurii sunt inspirate de către Diavol. Că magul Simon avea puteri misterioase şi supranaturale este admis chiar şi de către duşmanii săi, însă ei au susţinut că aceste puteri i-au fost acordate de către spiritele şi scorpiile diabolice despre care ei au afirmat că erau însoţitorii săi întotdeauna prezenţi.

Cu siguranţă, cea mai interesantă legendă cu privire la Simon este cea care povesteşte despre disputele sale teozofice cu Apostolul Petru, pe când cei doi îşi răspândeau doctrinele lor diferite în Roma. În conformitate cu legenda în care preoţii bisericii de-atunci l-au apărat, Simon urma să dovedească superioritatea sa spirituală urcând spre rai într-un car de foc. În realitate, el a fost ridicat de jos şi purtat pe o distanţă mare în aer de puteri invizibile. Atunci când Sfântul Petru a văzut acest lucru, a strigat cu voce tare, poruncind demonilor (*spirite ale aerului*) să-şi elibereze strânsoarea asupra magicianului.

Atunci când li s-a poruncit astfel de către marele sfânt, acestea au fost obligate să se supună. Simon a căzut de la o mare distanţă şi a fost omorât astfel, ceea ce a demonstrat în mod categoric superioritatea puterilor creştine. Această legendă este fără îndoială plăsmuită din întregul material, deoarece este singura din multele explicaţii cu privire la moartea sa, cu care puţini sunt de acord. Pe măsură ce se adună din ce în ce mai multe mărturii, în sensul că Sf. Petru nu a fost niciodată în Roma, ultimul său posibil indiciu de autenticitate s-ar spulbera rapid (Apostolul Petru a fost la Roma).

Nu există nici o îndoială că Simon a fost filozof, pentru că oriunde sunt păstrate cuvintele sale exacte, gândurile sale sintetice şi transcedentale sunt exprimate într-un mod minunat. Principiile gnosticismului sunt bine descrise în următoarea declaraţie textuală de către el, despre care s-a presupus că a fost păstrată de către Hippolytus:

„Ţie, prin urmare, îţi spun ceea ce spun, şi îţi scriu ceea ce scriu. Iar scrierea/lucrarea este aceasta. Despre eonii universali (*perioadele, planurile, sau ciclurile creative şi viaţa creată în substanţă şi spaţiu, creaturile cereşti*) există două curente, fără început sau sfârşit, care apar dintr-o singură Rădăcină, care este puterea invizibilă, linişteа de neconceput (Bythos). Din aceste două curente, unul îşi face apariţia de sus, care este Marea Putere, Gândirea Universală, care comandă toate lucrurile, omul

şi celălalt, (*îşi face apariţia*) de jos, Marea Gândire, femeia care determină toate lucrurile. Prin urmare, potrivindu-se una cu alta, ele se unesc şi se manifestă la Mijlocul distanţei, aerul incomprehensibil, fără început sau sfârşit. În aceasta se află Tatăl, care susţine toate lucrurile şi alimentează toate lucrurile care au un început şi un sfârşit". (Vezi *Magul Simon* de G. R. S. Mead).

Prin aceasta, noi vom înţelege că manifestarea este rezultatul unui principiu pozitiv şi unuia negativ, unul acţionând asupra celuilalt, şi are loc în planul de la mijloc sau în punctul de echilibru denumit „pleroma".

Această pleroma este o substanţă deosebită produsă din amestecarea eonilor spirituali şi celor materiali. Din „pleroma" s-a invidualizat „Demiurgul nemuritor", căruia îi suntem îndatoraţi pentru existenţa noastră fizică şi trebuie să trecem prin suferinţă în legătură cu aceasta.

În sistemul gnostic, din unul şi acelaşi lucru etern au provenit trei perechi de contrarii numite *Syzygies*. Acestea împreună cu El Însuşi, alcătuiesc totalul de şapte. Cei şase (*trei perechi*) Eoni (principiile existenţei divine) au fost descrişi de Simon în lucrarea *Philosophumena* în modul următor :

„Primele două erau **1**. „Mintea" (*Nous*) şi 2. „Gândirea" (*Epinoia*). Apoi au venit **3**. „Vocea" (*Phone*) şi opusul acesteia ; **4**. „Numele" (*Onoma*) şi în cele din urmă, **5**. „Raţiunea" (*Logismos*) şi **6**. „Reflectarea" (Enthumesis).

Dintre acestea, şase primordiale s-au unit cu „Flacăra Eternă", au apărut mai departe „Eonii" (*Îngerii*) care au format Lumile de Jos la ordinul Demiurgului."

Acum trebuie să se aibă în vedere modul în care a fost amplificat şi deseori denaturat acest prim gnosticism al Magului Simon şi a discipolului său Menander, de către adepţii de mai târziu ai acestui cult.

Şcoala gnosticismului a fost împărţită în două părţi majore, numite în mod obişnuit **1**. „Cultul sirian" şi **2**. „Cultul Alexandrian". Aceste şcoli s-au pus de acord în lucrurile esenţiale, dar cea din urmă diviziune a fost mai înclinată spre panteism, în timp ce prima era spre dualism. În timp ce cultul sirian era în mare măsură Simonian, Şcoala Alexandriană era rezultatul deducţiilor filozofice ale unui creştin egiptean mai iscusit, pe nume Basilides, care a a pretins că a primit instrucţiunile sale de la Apostolul Matei. La fel ca şi Magul Simon, el a fost un emanaţionist, cu înclinaţii Neo-Platonice. De fapt, întregul Mister Gnostic are la bază ipoteza emanaţiilor ca fiind legătura logică între opusurile ireconciliabile, Spiritul Absolut şi Substanţa Absolută despre care gnosticii au crezut că au fost coexistente în Eternitate. Unii afirmă că Basilidesa a fost adevăratul întemeitor al gnosticismului, însă există multe dovezi în sensul că Magul Simon şi-a aplicat principiile sale fundamentale în secolul precedent.

Basilides Alexandru a inspirat hermetismul egiptean, ocultismul oriental, astrologia caldheeană, filosofia persană precum şi urmaşii acestora. În doctrinele sale acesta a vrut să unească şcolile creştinismului cu vechile Mistere păgâne.

Lui îi este atribuită formularea acelui concept al zeităţii care poartă numele Abraxas. În discutarea înţelesului original al acestui cuvânt, Godfrey Higgins, în lucrarea sa Preoţii Celţi, a demonstrat că puterile numerice ale literelor care formează cuvântul Abraxas dau suma 365 atunci când sunt adunate.

Acelaşi autor menţionează şi faptul că numele Mithras, analizat în acelaşi fel, are aceeaşi valoare numerică.

MOARTEA LUI SIMON MAGUL

Cronica din Nuremberg

Simon Magul, care a chemat Spiritele Aerului, este înfăţişat în imaginea originală fiind ridicat de demoni. Sf. Petru a cerut ca geniile rele să-l elibereze pe magician. Demonii au fost forţaţi să-l asculte pe Apostolul Petru şi Simon Magul moare datorită căzăturii. Basilides credea că Universul este împărţit în 365 de eoni, sau cercuri spirituale, şi că suma acestora era Tatăl Suprem, şi acestuia i-a dat apelativul quaabbalistic (kabbalistic) **Abraxas** ca fiind simbolul din punct de vedere numeric al puterilor Sale divine, al proprietăţilor şi emanaţiilor sale. **ABRAXAS** este reprezentat de obicei ca fiind o creatură compusă, având corpul unei fiinţe umane şi capul unui cocoş, iar picioarele sale se termină în şarpe. C.W.King, în lucrarea sa *„Gnosticii şi rămăşiţele lor”,* oferă următoarea descriere concisă a filozofiei

Gnostice a lui Basilide, citând din operele episcopului şi martirului creştin Sf. Irenaeus:

„el a afirmat că Dumnezeu, cel care nu a fost creat, Tatăl Etern, a creat mai întâi Nous sau Mintea; apoi Logos, cuvântul; apoi Phronesis, inteligenţa; de la Phronesis s-au răspândit Sophia, înţelepciunea şi Dynamis, puterea”.

În descrierea lui **ABRAXAS**, C.W.King afirmă :

„Bellerman consideră că imaginea compusă, având numele de Abraxas, este un Pantheos Gnostic care reprezintă Fiinţa Supremă, cu cele Cinci Emanaţii, marcate prin simbolurile corespunzătoare. De la corpul uman, forma atribuită zeităţii, se arată în cei doi adepţi, Nous şi Logos, exprimaţi în şerpi, care sunt simbolurile simţurilor lor interioare şi ale înţelegerii; de aceea grecii l-au atribuit pe Şarpe lui Pallas. Capul lui, cel de Cocoş reprezintă Phronesis, acea pasăre fiind emblema vigilenţei şi a prevederii. Cele două braţe reprezintă simbolurile lui Sophia şi Dynamis; scutul înţelepciunii şi biciul Puterii”.

Gnosticii aveau păreri diverse în ceea ce priveşte Demiurgii, sau Creatorul Lumilor de Jos. Acesta a creat universul terestru cu ajutorul celor şase fii ai săi, sau al emanaţiilor, pe care le-a format din şi în El.

După cum am menţionat mai înainte, Demiurgul era individualizat ca cea mai joasă creaţie din substanţa numită *pleroma.*

„Un grup de Gnostici susţinea că Demiurgul era cauza tuturor mizeriilor şi că era o creatură rea, care prin construirea acestei Lumi de Jos a separat sufletele oamenilor de adevăr încătuşându-i în corpurile lor mortale”. (după cum se vede mulţi filozofi au scris o grămadă de prostii, asta fiind şi pe atunci natura cea mai de jos a „omului” NR).

Cealaltă sectă era de părere că Demiurgul este inspirat divin şi că îndeplineşte dorinţele Domnului invizibil. Unii Gnostici credeau că Dumnezeul evreu, Iehova, era Demiurgul. Acest concept, având un nume un pic diferit, a influenţat Rosicrucianismul medieval, care îl considera pe Iehova Domnul Universului material şi nu Zeitatea Supremă. Mitologia abundă în poveşti cu zei, care aveau atât natură celestă, cât şi terestră. Odin, din Scandinavia, este un exemplu bun pentru zeitatea supusă mortalităţii, care se supune legilor naturii, şi totuşi este în anumite privinţe o Zeitate Divină.

Trebuie menţionată şi părerea gnostică în ceea ce îl priveşte pe Hristos. Această sectă afirma că este singura care are imagini ale Sirianului Divin. În vreme ce acestea erau concepţii idealistice ale Mântuitorului bazate pe existenţa unor sculpturi şi picturi ale zeilor păgâni ai Soarelui, erau tot ceea ce avea Creştinătatea. Pentru gnostici, Hristos era personificarea Nous-ului, a Minţii Divine şi emana din eoni mai înalţi spiritual. El a coborât în trupul lui Iisus la botez şi l-a părăsit înainte de a fi crucificat. Gnosticii susţineau că Hristos nu a fost crucificat căci Nous-ul Divin nu putea muri, dar că Simon sirianul şi-a oferit viaţa în loc, şi că Nous-ul, prin mijloacele puterii sale, l-a făcut pe Simon să i se asemene lui Iisus. Irenaeus face următoarea declaraţie în ceea ce priveşte sacrificiul cosmic al lui Hristos :

> „când cel Necreat, Tatăl fără Nume, a văzut corupţia omenirii, El Şi-a trimis primul născut, Nous, în Lume, sub înfăţişarea lui Iisus Hristos, pentru mântuirea celor care cred în El, cu puterea celor care au creat lumea (Demiurgul şi cei şase fii ai săi, geniile planetare). Acesta a apărut între oameni ca Iisus Omul şi a făcut miracole".

Gnosticii au împărţit omenirea în trei părţi : cei care fiind sălbatici venerau doar Natura vizibilă; cei care, ca şi evreii îl venerau pe Demiurg, şi în cele din urmă ei, sau alte secte asemănătoare, incluzând secta Creştinilor, care venerau Nous-ul şi adevărata lumină spirituală a eonilor superiori.

După moartea lui Basilide, Valentin a devenit conducătorul mişcării gnosticilor. Acesta a complicat sistemul filosofiei gnostice adăugând mult mai multe detalii. Acesta a mărit numărul emanaţiilor de la Cea Mare la cincisprezece perechi şi a pus accentul pe Sophia Virgina sau înţelepciunea. In *Cărţile Mântuitorului,* capitole care sunt cunoscute sub numele de *Sophia Pistis,* se pot găsi materiale despre această ciudată doctrină a eonilor şi locuitorii săi ciudaţi.

James Freeman Clarke, vorbind despre doctrina gnosticilor, afirma:

> „aceste doctrine, oricât de ciudate ne-ar părea, au avut o influenţă puternică în Biserica Creştină".

Multe teorii ale vechilor gnostici, mai ales cele despre subiecte ştiinţifice, au fost readaptate cu ajutorul cercetării moderne. Multe secte au rezultat din gnosticism, cum ar fi valentinienii, veneratorii şarpelui şi susţinătorii lui Adam. După cel de-al treilea secol puterea lor a scăzut şi gnosticii practic au dispărut din lumea filosofică.

În timpul Evului Mediu s-a făcut un efort pentru a reînvia principiile gnosticismului, dar datorită distrugerii documentelor acestora, materialul necesar nu a mai fost disponibil. Chiar şi în zilele noastre mai există dovezi ale filosofiei gnostice în lumea modernă, dar au alte nume şi adevărata lor origine nu este bănuită. Multe din conceptele gnostice au fost încorporate în dogmele Bisericii Creştine şi noile noastre interpretări cu privire la creştinătate se aseamănă cu emanaţiile gnostice.

MISTERELE LUI ASAR-HAPI

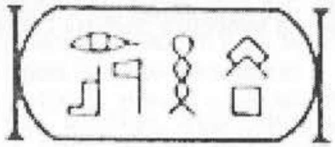

Identitatea greco-egiptenilor Serapis (*cunoscuţi grecilor ca Serapis şi egiptenilor ca Asar- Hapi*) este învăluită în mister.

În timp ce această zeitate era o figură familiară printre simbolurile ritualurilor egiptene şi ale iniţierii secrete, natura sa misterioasă a fost dezvăluită doar celor care îndeplineau cerinţele cultului Serapic. Prin urmare, în afara preoţilor iniţiaţi, egiptenii nu cunoşteau adevăratul său caracter.

Din câte ştim, nu există nici o dovadă autentică a ritualurilor lui Serapis, dar o analiză a zeităţii şi a simbolurilor sale însoţitoare dezvăluie caracteristicile sale dominante. Într-un oracol destinat regelui Ciprului, Serapis se descrie astfel :

„Sunt un zeu după cum îţi arăt.
Raiul înstelat este capul meu, corpul meu este Marea,
Picioarele mele sunt Pământul, iar urechile Aerul,
Razele strălucitoare ale Soarelui sunt ochii mei".

S-au făcut multe încercări, fără succes, pentru a stabili etimologia cuvântului Serapis. Godfrey Higgins notează că Soros era numele dat de egipteni unui „sicriu din piatră", iar Apis era Osiris încarnat în Taurul sacru. Aceste două cuvinte combinate rezultă în Soros-Apis sau Sor-Apis „mormântul taurului". Este puțin probabil ca egiptenii să fi venerat un sicriu în forma omului.

Mai mulți scriitori vechi, incluzându-l pe Macrobius, au afirmat că Serapis era numele Soarelui deoarece imaginea sa avea adesea un halo de lumină deasupra capului. În *„Oration Upon the Sovereign Sun"*, Julian vorbea despre zeitate în următoarele cuvinte : „un Jupiter, un Pluto, un Soare este Serapis". În ebraică, Serapis înseamnă Saraph care are înțelesul de *„a avea o izbucnire"*. Din acest motiv evreii au denumit una din ierarhiile ființelor spirituale Seraphim.

Cea mai cunoscută teorie cu privire la origine numelui Serapis este cea care derivă din cuvântul compus Osiris-Apis. Odinioară egiptenii credeau că cei morți erau absorbiți în natura lui Osiris, zeul morților. Cu toate că există asemănare între Osiris-Apis și Serapis, teoria propusă de egiptologi conform căreia Serapis este doar un nume dat mortului Apis sau taurului sacru din Egipt este neconvingătoare în ceea ce privește înțelepciunea transcendentă pe care o avea preoțimea egipteană, care probabil folosea zeul pentru a simboliza Sufletul Lumii (Anima Mundi).

> „Corpul material al Naturii era numit Apis; sufletul care părăsea trupul la moarte dar care era prins într-o formă în timpul vieții fizice purta numele de Serapis".

C. W. King credea că Serapis era o zeitate de origine brahmanică, numele său fiind forma grecizată a Ser-adah sau Sri-pa, două nume atribuite lui Yama, zeul hindus al morții. Acest lucru este rezonabil, mai ales că există o legendă care spune că Serapis, luând forma unui taur, a fost alungat de Bacchus din India în Egipt. Majoritatea misterelor hinduse ar susține o asemenea teorie.

Printre alte înțelesuri sugerate pentru cuvântul Serapis se numără : „Taurul Sacru" , „Soarele în Taur", „Sufletul lui Osiris", „Șarpele sacru" și „Retragerea Taurului". Ultimul apelativ se referă la ceremonia de înecare a Apis-ului sacru în apele Nilului odată la douăzeci și cinci de ani.

PUTEREA CELUI CU FAȚĂ DE LEU

Din *Montfaucon's Antiquities.*

Această bijuterie gnostică reprezintă, prin corpul de șarpe, cărarea spre Soare, și prin capul de leu, exaltarea solarului în constelația Leului.

SIMBOLISMUL LABIRINTULUI

Din *Montfaucon's Antiquities*

Labirinturile erau locurile preferate ale inițierii în multe culte străvechi. Au fost găsite rămășițe ale acestor labirinturi mistice la indienii americani, hinduși, perși, egipteni și greci. Unele din aceste labirinturi sunt niște cărări acoperite cu pietre; altele sunt kilometri de peșteri înfricoșătoare sub temple sau scobite din munți. Faimosul labirint al Cretei, în care trăia Minotaurul, a fost, cu siguranță, un loc al inițierii în misterele cretane.

Există dovezi considerabile că faimoasa statuie a lui Serapis din Serapeum, Alexandria, a fost venerată inițial sub alt nume la Sinope, după care a fost adusă în Alexandria. Există o legendă conform căreia Serapis era un rege de-al egiptenilor căruia aceștia îi datorează puterea lor filosofică și științifică. După moarte, acest rege a fost ridicat la rangul de zeu. Phylarchus spunea că cuvântul Serapis înseamnă „puterea care a orânduit Universul în ordinea sa prezentă și frumoasă".

În lucrarea sa „Isis and Osiris", Plutarch dă următoarele informații cu privire la originea magnificei statui a lui Serapis care se afla în Serapeum, Alexandria.

În timp ce era Pharaoh al Egiptului, Ptolemy Soter a avut un vis ciudat în care avea o statuie imensă care a prins viață și i-a ordonat lui Pharaoh al Egiptului să o aducă în Alexandria cât mai repede. Ptolemy Soter, neștiind unde se află această statuie, se gândea cum ar putea să o găsească. În timp ce Pharaoh își povestea visul, un călător cu numele de Sosibius a declarat că văzuse o astfel de imagine în Sinope. Faraonul a ordonat imediat ca Soteles și Dionysius să negocieze pentru el mutarea statuii în Alexandria. Au trecut trei ani până ce a fost obținută statuia iar reprezentanții Faraonului au furat statuia în cele din urmă și au ascuns acest lucru inventând o poveste conform căreia statuia a prins viaţă şi, mergând pe strada ce pleacă de la templu, s-a îmbarcat pe nava ce se ducea în Alexandria. La sosirea în Egipt, statuia a fost adusă în faţa a doi iniţiaţi egipteni, Eumolpid Timotheus şi Manetho Sebennitul, care au numit-o Serapis. Preoţii au declarat apoi că era echivalentul lui Pluto. Aceasta a fost o lovitură puternică, căci grecii şi egiptenii au găsit în Serapis o zeitate comună şi astfel cele două naţiuni au ajuns la unitate religioasă.

Mai multe imagini ale lui Serapis care se aflau în diferite temple în Egipt şi Roma au fost descrise de către autorii străvechi. Aproape toate acestea păreau mai mult de influenţă grecească decât de influenţă egipteană. În unele dintre ele a fost încercuit corpul zeului cu ajutorul unui şarpe. Altele îl arătau ca fiind compus din Osiris şi Apis.

O descriere a Zeului, care este destul de rezonabilă, este cea în care acesta este reprezentat ca fiind înalt, având o figură puternică şi redând imaginea puterii bărbăteşti şi a graţiei femeieşti. Faţa sa era gânditoare, având o expresie de tristeţe. Părul său era lung şi aranjat într-un mod feminin, fiind în bucle şi ajungând până la piept şi umeri.

Faţa, în afară de barba mare, era de asemenea feminină. Figura lui Serapis era de obicei înfăşurată din cap până în picioare în draperii, căci se crede că iniţiaţii doreau să ascundă faptul că corpul său era androgin.

Pentru construirea statuii lui Serapis au fost folosite diverse substanţe. Unele erau sculptate în piatră sau marmură de oameni pricepuţi; altele erau făcute din metale de bază sau din metale preţioase. O statuie de-a lui Serapis era alcătuită din farfurii din diverse metale puse la un loc. Într-un labirint sacru se afla o statuie de-a lui Serapis înaltă de treisprezece picioare, statuie despre care se spunea că a fost construită dintr-un singur smarald. Scriitorii moderni care au discutat despre această imagine au afirmat că a fost construită din sticlă verde turnată în mulaj. Potrivit egiptenilor, statuia a fost supusă unor teste care au dovedit că era făcută din smarald.

Clement din Alexandria descrie o imagine a lui Serapis alcătuită din următoarele elemente : în primul rând, şiraguri din aur, argint, plumb şi cositor ; apoi din pietre egiptene, incluzând safire, smaralde, topazuri şi hematite ; toate acestea sunt ceea ce a rămas de la înmormântarea lui Osiris şi Apis. Rezultatul a fost o statuie rară şi curioasă, de culoare indigo. Unele statui ale lui Serapis au fost făcute din substanţe tari, căci atunci când un soldat creştin care purta ordinul lui Theodosius a lovit cu securea în Serapis-ul alexandrin, unealta s-a sfărâmat în bucăţi şi au ieşit scântei din ea. Este posibil ca Serapis să fi fost venerat sub forma

unui şarpe, la fel ca multe alte zeităţi din panteonurile egiptene şi greceşti.

„Serapis" a fost numit „Theon Heptagrammaton", sau Zeul cu nume alcătuit din şapte litere. Numele Serapis conţine şapte litere.

În imnurile lor către Serapis, preoţii cântau cele şapte vocale. Uneori Serapis este înfăţişat ca având coarne sau o coroniţă din şapte raze. Acestea reprezintă cele şapte inteligenţe divine care se manifestă în lumina solară. „Encyclopædia Britannica" notează că cea mai veche informaţie autentică despre Serapis are legătură cu moartea lui Alexandru. Serapis era singurul dintre zei care era consultat de regele care era pe moarte.

Şcoala secretă egipteană de filozofie a fost împărţită în : **1**. mistere mai puţin semnificative şi **2**. misterele cele mari, primele fiind sacre pentru Isis iar al doilea fiind sacre pentru Serapis şi Osiris. Wilkinson este de părere că doar preoţii puteau avea acces la misterele cele mari. Nici chiar moştenitorul la tron, care nu era ales până când nu era încoronat Faraon, când, prin virtutea rangului său, devenea automat preot şi şeful temporal al regiunii (*vezi Wilkinson's Manners and Customs of the Egyptians*). Un număr limitat de oameni aveau acces la misterele cele mari ; aceştia păstrau secretele neatinse.

Multe din informaţiile despre ritualurile rangurilor înalte ale Misterelor egiptene au fost adunate din examinările odăilor şi coridoarelor în care au locuit iniţiaţii. Sub templul lui Serapis, care a fost distrus de Theodosius, s-au găsit mecanisme mecanice construite de preoţi în cripte subterane şi caverne unde aveau loc ritualurile nocturne de iniţiere. Aceste maşinării indicau testele severe de curaj moral şi fizic la care erau supuşi candidaţii. După ce treceau de aceste modalităţi de tortură, cei care supravieţuiau torturilor erau iniţiaţi în prezenţa lui Serapis, o figură nobilă şi inspirată, luminată de lumini nevăzute.

Labirinturile aveau o caracteristică izbitoare şi se aflau în legătură cu Rice a lui Serapis, iar E. A. Wallis Budge, în *„Gods of the Egyptians"*, îl descrie pe Serapis ca având corpul unui om şi capul unui taur.

Labirinturile erau simbolice pentru implicările şi iluziile lumii de jos prin care rătăceşte sufletul omului în căutarea adevărului. În labirinturi zace omul animal, care are capul unui taur, şi care vrea să distrugă sufletul, care se află prins în labirintul ignoranţei lumeşti. În această relaţie Serapis devine Tryer sau Adversary care testează sufletele celor care caută să se unească cu cei nemuritori. Labirintul era folosit de asemenea pentru a reprezenta sistemul solar, Omul-Taur reprezentând Soarele în labirintul mistic al planetelor, Lunii şi asteroizilor.

Misterele gnostice erau familiarizate cu înţelesul misterios al lui Serapis şi prin intermediul gnosticismului acest Zeu a ajuns să fie asociat cu Creştinătatea. De fapt, împăratul Adrian, când călătorea în Egipt în 24 e.n. a declarat într-o scrisoare către Servianus că cei care îl venerau pe Serapis erau creştini şi că episcopii bisericii erau de asemenea veneratori ai acestuia. Acesta a declarat că însuşi patriarhul, în timpul vizitei sale în Egipt, a fost forţat să-l adore pe Serapis la fel de mult ca pe Hristos (vezi Parsons' *New Light on the Great Pyramid*).

Mica importanţă pe care se bănuia că o avea Serapis ca prototip al lui Hristos poate fi apreciată după o declaraţie din următorul paragraf din C. W. King's *Gnostics and Their Remains*:

> „nu este nici o îndoială că capul lui Serapis, având faţa marcată de o gravă şi gânditoare maiestate a dat naştere primei idei pentru portretul convenţional al Mântuitorului.
>
> Prejudecăţile evreieşti ale primilor convertiţi au fost atât de puternice încât putem fi siguri că nu s-a făcut nici o încercare pentru a-i zugrăvi înfăţişarea până când nişte generaţii care îl cunoscuseră pe pământ au murit".

Serapis a uzurpat treptat poziţiile care erau ocupate de zeii egipteni sau greci, şi a devenit zeitatea supremă a ambelor religii. Puterea sa a continuat până în al patrulea secol din era creştină.

SERAPIS-UL ALEXANDRIAN

Din Mosaize Historie der Hebreeuwse Kerke

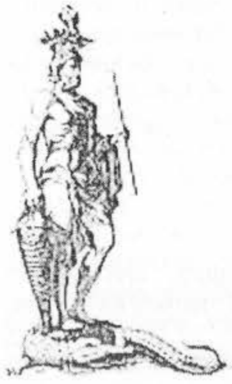

Serapis este înfăţişat adesea ca stând pe spatele unui crocodil sacru, ducând în mâna stângă o linie cu care măsura inundaţiile Nilului iar în mâna dreaptă balansa o emblemă ciudată consistând dintr-un animal cu capete. Primul cap, cel al unui Leu semnifică prezentul; cel de-al doilea cap, fiind al unui Lup semnifică trecutul; cel de-al treilea cap, fiind al unui Câine, semnifică viitorul. Corpul cu cele trei capete era încolăcit de un şarpe. Unele imagini ale lui Serapis sunt uneori însoţite de Cerber, câinele cu trei capete al lui Pluto şi, la fel ca Jupiter, poartă coşuri de grâne deasupra capului.

În 385 e.n, Theodosius, acel viitor distrugător al filosofiei păgânilor, a dat edictul său memorabil *„De Idolo Serapidis Diruendo"*. Când soldaţii creştini care s-au supus ordinului lui Theodosius au intrat în Serapeum, Alexandria, pentru a distruge imaginea lui Serapis, care stătea acolo de secole, veneraţia lor pentru acest Zeu a fost atât de mare încât nu au îndrăznit să atingă imaginea, *„chiar dacă s-ar crăpa pământul şi i-ar înghiţi"*. Mai târziu, depăşindu-şi frica, au demolat statuia, au jefuit clădirea şi în cele din urmă, ultima ofensă pe care au adus-o, a fost arderea bibliotecii care se afla în clădirile Serapeum-ului. Mulţi scriitori au constatat faptul remarcabil că simboluri creştine au fost găsite în ruinele acestui templu păgân. Socrates, un istoric al bisericii din secolul cinci, a declarat că după ce creştinii au demolat Serapeum-ul din Alexandria şi au aruncat demonii care locuiau acolo sub deghizarea de zei, sub fundaţia clădirii s-a găsit monograma lui Iisus Hristos.

Două citate vor stabili mai bine relaţia care exista între Misterele lui Serapis şi cele ale unor oameni mai bătrâni.

Primul citat este din Richard Payne Knight's, *„Symbolical Language of Ancient Art and Mythology"*:

> „pornind de la aceasta, Varro spune că Coelum şi Terra, adică mintea universală şi corpul productiv, erau Zeii cei Mari ai

misterelor samotracice; şi la fel ca Serapis şi Isis din Egipt; Tautos şi Astarte ai fenicienilor şi Saturn şi Ops ai latinilor".

Al doilea citat este din Albert Pike's *„Morals and Dogma"* :

„voi, spune Martianus Capella, în imnul dedicat Soarelui, locuitoril ai Nilului, care îl adoraţi pe Serapis, şi veneratori din Memphis ai lui Osiris: în ritualurile secrete ale Persiei, arta voastră Mithras, în Phrygia, Atys, şi Libya îngenunchează în faţa ta ca Ammon, şi fenicianul Byblos ca Adonis; astfel lumea întreagă te slăveşte sub nume diferite".

MISTERELE ODINE

Data fondării Misterelor odinice nu este sigură, unii scriitori declarând că acestea au fost stabilite în primul secol înaintea lui Hristos, iar alţii susţinând data de primul secol după Hristos.

Robert Macoy ne oferă următoarea descriere a originilor lor :

„în cronicile nordice apare faptul că în primul secol din Era creştină, Sigge, şeful lui Aser, un trib asiatic, a emigrat din Marea Caspică şi Caucazul în Europa de Nord. Acesta a călătorit dinspre nord-vest, de la Marea Neagră, spre Rusia, peste care, conform tradiţiei, şi-a lăsat pe unul din fii săi drept conducător; şi se spune că acesta a domnit asupra saxonilor şi a francilor. Apoi a înaintat prin Cimbria spre Danemarca, care l-a recunoscut drept suveran pe cel de-al cincilea fiu al său, Skiold, şi a traversat spre Suedia, unde a domnit apoi Gylf, care i-a adus omagii minunatului străin şi a fost iniţiat în misterele sale. Acesta a devenit stăpân acolo, a construit Sigtuna, pe care a făcut-o capitala ţării sale, a promulgat un nou cod de legi şi a înfiinţat Misterele Sacre. El şi-a luat numele de Odin, a fondat preoţimea celor doisprezece Druizi care se ocupau de ritualurile secrete şi de administrarea justiţiei şi dezvăluiau viitorul, căci erau profeţi. Ritualurile secrete ale acestor mistere sărbătoreau moartea lui Balder, cel frumos şi minunat, şi simbolizau atât durerea zeilor şi a oamenilor la moartea sa cât şi readucerea sa la viaţă. (Istoria Generală a Francmasoneriei). După moartea sa, renumitul Odin a fost slăvit iar identitatea sa a fost transformată treptat în cea a mitologicului Odin, Regele înţelepciunii, al cărui

cult îl răspândise. Prin urmare, odinismul a înlocuit venerarea lui Thor, Zeul fulgerelor, zeitatea supremă a vechiului panteon scandinav. Colina unde, potrivit legendei, a fost înmormântat regele Odin, mai poate fi văzută în apropierea marelui său templu de la Upsala"..

Cei doisprezece druizi care au avut în stăpânire Misterele Odine au personificat în mod evident cele douăsprezece nume sfinte şi inefabile ale lui Odin. Ritualurile Misterelor Odine erau foarte asemănătoare cu cele ale grecilor, perşilor şi brahmanilor, pe care le-au imitat. Druizii, care simbolizau semnele zodiacului, erau protectorii artei şi ai ştiinţei, pe care le dezvăluiau celor care treceau cu succes de chinurile iniţierii.

La fel ca multe alte culte păgâne, Misterele Odine, ca instituţie, au fost distruse de creştinism, dar cauza care a stat la baza dispariţiei acestora a fost corupţia preoţimii.

Mitologia simbolizează mai tot timpul ritualul şi simbolismul unei şcoli de mistere. Pe scurt, drama sacră care a stat la baza Misterelor Odine s-a desfăşurat după cum urmează :

„Creatorul Suprem şi Invizibil, al tuturor lucrurilor, purta numele de All-Father. Regentul său în natură era Odin, zeul cu un singur ochi. La fel ca Quetzalcoatl, Odin a fost avansat la demnitatea Zeităţii Supreme.

Potrivit druizilor, Universul a luat forma corpului lui Ymir, gigantul chiciurii. Ymir a luat naştere din norii de ceaţă care se ridicau din Ginnungagap, marea fisură din Haos, unde zeii Îngheţului şi ai Focului azvârliseră zăpadă şi foc. Cei trei zei - Odin, Vili şi Ve-slew Ymir au creat astfel lumea. Diversele părţi ale Naturii au luat forma diverselor membre ale lui Ymir.

După ce Odin a făcut ordine, a cerut să se construiască un loc minunat, cu numele de Asgard, pe vârful unui munte. Aici se întâlneau cei doisprezece zei, departe de tărâmurile muritorilor. Tot pe acest munte se afla şi Valhalla, palatul celor măcelăriţi, unde petreceau zilnic cei care luptaseră şi muriseră eroic. În fiecare noapte rănile lor erau vindecate iar mistreţul a cărui carne o mâncau se reînnoia pe măsură ce era mâncat.

Balder cel Frumos - zeul scandinav -, era fiul preaiubit al lui Odin.

Balder nu avea firea unui războinic; spiritul său liniştit şi frumos aducea pace şi bucurie în inimile zeilor şi toţi îl iubeau, mai puţin unul singur. La fel cum Iisus a avut un Iuda printre cei doisprezece discipoli ai săi, tot aşa s-a întâmplat ca unul dintre aceşti zei să fie fals; este vorba despre Loki, întruchiparea răului. Loki l-a convins pe Höthr, zeul orb al destinului, să-l străpungă pe Balder cu o săgeată de vâsc. Odată cu moartea lui Balder au dispărut şi lumina şi bucuria din viaţa celorlalţi zei. Îndureraţi, zeii s-au adunat pentru a găsi o metodă prin care să poată învia spiritul vieţii eterne şi al tinereţii. Astfel s-au înfiinţat misterele.

Misterele Odine au fost date în peşteri subterane, aşa-numitele camere în număr de nouă, camere care reprezentau cele nouă lumi ale misterelor. Candidatul care dorea să fie admis era însărcinat să-l readucă pe Balder la viaţă. Deşi nu-şi dădea seama, acesta juca rolul lui Balder. El se numea rătăcitorul iar peşterile pe care le străbătea simbolizau lumile şi sferele naturii. Preoţii care l-au iniţiat simbolizau Soarele, Luna şi stelele. Cei trei iniţiatori supremi - the Sublime, the Equal to the Sublime, and the Highes-erau analogi stăpânului, juniorului şi seniorilor unei loji masonice.

După ce mergea ore întregi prin pasaje alambicate, candidatul era admis în prezenţa unei statui a lui Balder cel Frumos, prototipul tuturor iniţiaţilor în mistere. Această statuie se afla în centrul unui apartament acoperit cu scuturi. În mijlocul camerei era o plantă cu şapte boboci care simbolizau planetele. În această cameră, numită şi camera lui Aesir sau a înţelepciunii, neofitul depunea jurământul, jurând pe lama unei săbii. El bea miedul sfinţit dintr-un vas făcut din craniul unui om şi după ce a trecut cu succes de toate torturile şi procesele care trebuiau să-l distragă de la drumul spre înţelepciune, acesta a fost lăsat în cele din urmă să dezvăluie misterul lui Odin - personificarea înţelepciunii.

Acesta a fost prezentat, în numele lui Balder, cu inelul sacru al ordinii; a fost întâmpinat ca un om care s-a născut din nou; şi s-a spus despre el că a murit şi a înviat din nou fără a trece prin porţile morţii."

Compoziţia imortală a lui Richard Wagner, *„Der Ring des Nibelungen"*, s-a inspirat din ritualurile Misterioase ale cultului odinic.

Marele compozitor a făcut unele modificări la povestirea originală, iar Ring Operas a declarat că aceasta este cea mai reuşită tetralogie de

muzică dramatică care există şi care a păstrat într-un mod remarcabil măiestria şi puterea epopeilor originale.

Începând cu „Das Rheingold", acţiunea înaintează prin „Die Walküre" şi „Siegfried" spre un punct culminant de mare inspiraţie în „Götterdämmerung", „The Twilight of the Gods".

CELE NOUĂ LUMI ALE MISTERELOR ODINE

Misterele nordice apăreau în nouă camere sau peşteri, iar candidaţii le străbăteau într-o anumită ordine. Aceste camere ale iniţierii reprezentau cele nouă sfere în care druizii au împărţit Universul: **1**. Asgard, Lumea Cerească a Zeilor ; **2**. Alf-heim, Lumea luminii şi a Spiriduşilor sau Spiritelor frumoase ; **3**. Nifl-heim, Lumea Frigului şi a întunericului, care se află în Nord ; **4**. Jotun-heim, Lumea Giganţilor care se află în Est; **5**. Midgard, Lumea de Est a oamenilor, care se află în locul de mijloc; **6**. Vana-heim, Lumea Morilor de vânt, care se află în Vest; **7**. Muspells-heim, lumea Focului care se află în Sud ; **8**. Svart-alfa-heim, „Lumea întunericului şi a Spiriduşilor perfizi", care se află sub pământ; **9**. Hel-heim, Lumea frigului şi a sălaşului morţilor, care se află în cea mai joasă Zonă din Univers.

Se înţelege că toate aceste lumi nu pot fi percepute cu ajutorul simţurilor, cu excepţia lui Midgard, ţara creaturilor umane, dar în timpul procesului de iniţiere sufletele candidaţilor sunt eliberate din învelişul pământesc cu ajutorul puterii secrete a preoţilor şi rătăcesc printre locuitorii din diverse sfere.

Există cu siguranţă o relaţie între cele nouă lumi ale Scandinavilor şi cele nouă sfere sau planuri, prin care iniţiaţii misterelor eleusine trec în ritualul lor de regenerare.

PARTEA A III - A

MISTERELE
STRĂVECHI ŞI SOCIETĂŢILE SECRETE

Cele mai faimoase dintre vechile mistere religioase erau cele eleusine, ale căror ritualuri erau ţinute la fiecare cinci ani în oraşul Eleusis pentru a o slăvi pe Ceres (Demetra, Rhea, sau Isis) şi fiica sa Persefona. Iniţiaţii şcolii eleusine erau cunoscuţi în Grecia pentru frumuseţea conceptelor lor filosofice şi standardele înalte de moralitate de care dădeau dovadă în fiecare zi. Datorită măiestriei lor, aceste Mistere s-au împrăştiat în Roma şi Marea Britanie şi mai târziu inițierile aveau loc în ambele țări. Se spune că misterele eleusine numite după comunitatea din Attica unde au fost prezentate dramele sacre pentru prima dată, au fost fondate de Eumolpos cu paisprezece sute de ani înainte de naşterea lui Hristos. Conceptele acestora au fost păstrate până în zilele noastre datorită sistemului platonician de filozofie.

Ritualurile lui Eleusis, cu interpretările lor mistice asupra celor mai prețioase secrete ale naturii, au eclipsat civilizațiile din timpul lor şi au asimilat treptat multe şcoli mai mici, încorporându-le în sistemul lor, indiferent de informațiile valoroase pe care le dețineau aceste şcoli.

Heckethorn consideră că misterele lui Ceres şi ale lui Bacchus reprezintă o metamorfoză a ritualurilor lui Isis şi Osiris, şi există motive întemeiate care ne fac să credem că aşa-numitele Şcoli Secrete din Antichitate erau ramuri ale unui copac filosofic care, având rădăcina în rai şi crengile pe pământ, este, la fel ca spiritul unui om, o cauză invizibilă dar omniprezentă a modalităților sale de exprimare. Misterele reprezentau canalele prin care era răspândită această lumină filosofică iar inițiații acestora, înzestrați cu putere de înțelegere intelectuală şi spirituală, erau roadele perfecte ale copacului sacru, fiind martori în fața lumii materiale ai sursei tainice a luminii şi a adevărului.

Ritualurile eleusine erau împărțite în mistere de importanță majoră şi mistere mai puțin semnificative. Potrivit lui James Gardner, acestea din urmă erau oficiate primăvara în oraşul Agrae iar celelalte toamna, la Eleusiu sau la Atena. Se presupune că „Marile mistere" se țineau la fiecare cinci ani iar cele mai puțin importante în fiecare an. Ritualurile eleusine îşi aveau locul lor şi pentru a le înțelege trebuia să cunoşti în detaliu mitologia greacă, pe care o interpretau în lumina sa esoterică cu ajutorul cheilor secrete.

„Misterele inferioare" îi erau dedicate Persefonei. În cartea sa intitulată *„Eleusinian and Bacchic Mysteries",* Thomas Taylor afirmă că scopul lor era următorul :

> „misterele neînsemnate au fost create de către vechii teologi, fondatorii acestora, pentru a simboliza în chip tainic condiția sufletului nepurificat care îşi are sălaşul într-un corp pământesc şi este învăluit de o natură fizică şi materială".

Legenda folosită la aceste ritualuri este cea a răpirii zeiței Persefona, fiica lui Ceres, de către Pluton sau Hades, zeul lumii subterane. În timp ce Persefona culegea flori pe o pajişte frumoasă, pământul s-a deschis dintr-o dată iar zeul mohorât al morții, ce se afla într-o caleaşcă minunată, a ieşit din adâncurile sale sumbre şi a luat-o în brațe pe zeița care plângea şi se zbătea, ducând-o în palatul său subteran, unde a violat-o şi a obligat-o să se căsătorească cu el.

Nu se ştie dacă inițiații au înțeles semnificația mistică a acestei alegorii căci mulți dintre ei credeau că aceasta se referea doar la succesiunea anotimpurilor. Este dificil să obținem informații satisfăcătoare cu privire la mistere, căci candidații erau obligați, prin jurăminte care nu puteau fi dezlegate, să nu dezvăluie niciodată aceste secrete profanilor. La începutul ceremoniei de inițiere, candidatul stătea pe pielea animalelor sacrificate în acest scop şi jura ca moartea să-i pecetluiască buzele în cazul în care dezvăluie adevărurile sfinte care urmau să-i fie comunicate. Unele dintre secretele lor au fost păstrate, totuşi, prin nişte canale indirecte. Acestea erau învățăturile oferite neofiților.

Sufletul omului, adesea numit Psyche şi simbolizat de Persefona în misterele eleusine, este în principiu un lucru de natură spirituală. Adevăratul său cămin este în lumile de sus unde, eliberat de legătura cu forma şi conceptele materiale, acesta devine întru totul viu şi capabil de a se exprima. Potrivit acestei doctrine, natura umană sau fizică a omului este un mormânt, o mocirlă, un lucru fals şi temporar, sursa tuturor necazurilor şi suferințelor. Platon descrie corpul ca sepulcrul sufletului ; el se referă nu numai la forma ci şi la natura umană.

Mâhnirea şi depresia misterelor mai puțin semnificative reprezintă agonia sufletului spiritual incapabil de a se exprima deoarece a acceptat limitele şi iluziile mediului uman. Esența argumentului eleusin stă în faptul că omul nu devine nici mai bun nici mai înțelept după moartea sa. Dacă el nu renunță la ignoranță aici, omul ajunge în eternitate, unde va hoinări pentru totdeauna, făcând aceleaşi greşeli ca pe pământ. Dacă el nu depăşeşte dorința de a avea bunuri materiale, omul va lua cu sine această dorință în lumea invizibilă, unde nu o va putea îndeplini şi va rămâne într-o nesfârşită agonie. Infernul lui Dante descrie în mod simbolic suferințele celor care nu şi-au eliberat natura spirituală de dorințele, obiceiurile, convingerile şi limitele personalității lor plutonice. Cei care nu au încercat deloc să devină mai buni în timpul vieții lor fizice, vor trece după moarte în regatul lui Hades, unde vor dormi în şiruri veşnic aşa cum au dormit şi în timpul vieții.

Filozofii eleusini considerau că naşterea în lumea fizică însemna moarte în adevăratul sens al cuvântului şi că singura naştere genuină era cea a sufletului spiritual al omului care se ridică din mormântul propriei sale naturi lumeşti. Longfellow afirmă că sufletul care doarme este mort, surprinzând astfel întreaga esență a misterelor eleusine. La fel cum Narcis, uitându-se la sine însuşi în apă (*anticii au folosit acest element mobil pentru a simboliza universul material, trecător şi iluzoriu*) şi-a pierdut viața încercând să îmbrățişeze o reflecție, tot aşa şi omul, holbându-se în oglinda naturii şi acceptând că Eul său este reprezentat de lutul nesăbuit pe care îl vede în oglindă, va pierde posibilitatea de a-şi descoperi Eul nemuritor şi invizibil, posibilitate care i-a fost oferită în lumea fizică.

Un inițiat din antichitate a spus cândva că cei vii sunt conduşi de către cei morți. Doar acele persoane familiarizate cu conceptul eleusin pot înțelege această afirmație. Acest lucru sugerează faptul că cei mai mulți oameni nu sunt conduşi de spiritele lor vii ci de personalitățile lor animalice, nesăbuite, şi în consecință moarte. Aceste mistere ofereau instrucțiuni cu privire la metempsihoză şi la reîncarnare, însă într-o manieră întrucâtva neobişnuită. Se credea că miezul nopții este ora la care lumile invizibile sunt cel mai aproape de sfera terestră şi că sufletele care iau formă materială se strecoară aici la această oră.

VIOLUL PERSEFONEI

Din Thomassin's Recucil des Figures, Groupes, Themes, Fontaines, Vases et autres Ornements.

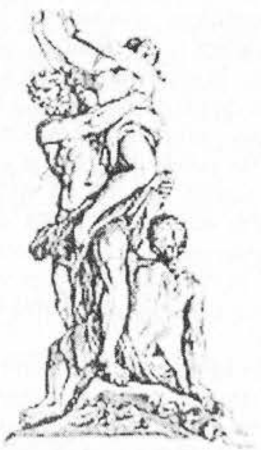

Pluton, regele lumii subterane, reprezintă inteligența senzorială a omului; violul Persefonei simbolizează natura divină asaltată şi profanată de sufletul animalic şi târâtă în regatul întunericului, tărâmul sumbru al lui Hades, care echivalează aici cu sfera materială şi obiectivă a conştiinței. În „*Disquisitions upon the Painted Greek Vases,*” James Christie, versiunea lui Meursius cu privire la activitățile care au loc în timpul celor nouă zile necesare pentru desfăşurarea marilor ritualuri eleusine.

MISTERELE ELEUSINE : **1**. în prima zi are loc o întrunire generală iar toți cei care urmează să fie inițiați sunt interogați cu privire la calificările lor ; **2**. a doua zi avea loc o procesiune în apropierea mării şi se scufunda o imagine a zeiței conducătoare ; **3**. a treia zi începea cu sacrificiul unui catâr ; **4**. în cea de-a patra zi, coşul mistic care conținea anumite simboluri sacre era adus la Eleusiu, însoțit de un număr de femei care cărau nişte coşuri mai mici ; **5**. în seara celei de-a cincilea zi avea loc o cursă cu torțe ; **6**. în ziua a şasea o procesiune condusă de o statuie a lui Iacchus ; **7**. în a şaptea zi un concurs atletic; **8**. cea de-a opta zi era dedicată repetiției ceremonialului în cinstea celor care nu au putut să vină mai devreme. Ultimele zile erau închinate celor mai profunde probleme filosofice ale Eleusinei şi o urnă sau un borcan, simbolul lui Bacchus, erau expuse cu scopul de a evidenția importanța majoră a acestor chestiuni.

MICILE MISTERE

Ceremoniile aveau loc la miezul nopții. O parte din spiritele care dormeau şi care nu au reuşit să trezească natura lor superioară în timpul vieții pe pământ şi care pluteau acum în jurul lumii invizibile, înconjurate de întunericul pe care tot ele l-au cauzat, se puteau strecura uneori la această oră, luând forma diverselor creaturi.

Misticii lui Eleusiu a accentuat răul sinuciderii, explicând că există un mister adânc cu privire la această crimă, despre care ei nu puteau vorbi, dar şi-au avertizat discipolii că cei care îşi iau viața vor avea parte de multă tristețe. Acest lucru, constituie, pe scurt, doctrina esoterică care le-a fost oferită inițiaților în „Misterele mai mici”. De vreme ce aceştia aveau de-a face cu cei care nu reuşeau să-şi folosească puterile filosofice, camerele de inițiere erau subterane şi ororile lui Hades erau descrise cu însuflețire într-o dramă ritualică complicată.

După ce treceau cu succes prin coridoare de tortură, pline de pericole şi chinuri, candidații primeau titlul onorific de Mystes (myşti). Acest cuvânt însemna cel care vede printr-un voal sau are o viziune sumbră. Acest lucru însemna că acel candidat a ajuns până la voal, care urma să fie sfâşiat în gradul mai mare. Cuvântul modern mystic, care are înțelesul de căutător de adevăr în funcție de impulsurile inimii de-a lungul aleii credinței, este derivat probabil din acest cuvânt mai vechi, căci soarta înseamnă credință în realitatea lucrurilor nevăzute sau înnegurate.

MARILE MISTERE

„În care candidatul a fost admis doar după ce a trecut cu succes de torturile lui Lesser şi nu numai” erau sacre pentru Ceres, mama Persefonei, şi o înfățişează rătăcind în lume în căutarea fetei sale care a fost răpită. Ceres căra două torțe, intuiție și rațiune, pentru a o ajuta în căutarea copilului pierdut (*sufletul*). În cele din urmă a găsit-o pe Persefona nu departe de Eleusius, și din recunoștință i-a învățat pe oameni să cultive porumb, care este sacru pentru ea. Tot ea a fondat Misterele. Ceres a apărut în fața lui Pluto, zeul sufletelor moarte, și l-a rugat să-i permită Persefonei să se întoarcă acasă. La început zeul a refuzat să facă acest lucru, căci Persefona mâncase din rodie, care era fructul mortalității. În cele din urmă a fost de acord să o lase pe Persefona să trăiască în lumea de sus jumătate de an, dacă va sta cu el în întunericul lui Hades cealaltă jumătate a anului.

Grecii credeau că Persefona este o manifestare a energiei solare, care în lunile de iarnă trăia sub pământ cu Pluto iar vara se întorcea cu zeița fertilității. Există o legendă conform căreia florile o iubeau pe Persefona și că în fiecare an, atunci când pleca în întuneric la Pluto, plantele mureau de tristețe. În timp ce profanii și neinițiații au propriile lor păreri despre aceste lucruri, adevărul din alegoriile grecești rămân ascunse în siguranță de preoți, care se numără printre puținii care recunosc sublimitatea acestor parabole filosofice și religioase.

Thomas Taylor rezumă doctrinele Misterelor cele Mari în următoarea declarație :

„Marile Mistere, obscur de intime, prin viziuni mistice și splendide, fericirea sufletului atât aici, cât și după, când este purificat de murdăria naturii materiale, și constant elevate realităților de viziuni intelectuale".

Așa cum „Misterele mai Mici au discutat despre epoca prenatală a omului, când conștiința în cele nouă zile ale sale" (*embriologic ele fiind luni*) cobora în tumultul iluziilor și lua vălul irealității, așa și „Marile Mistere discutau despre principiile regenerării spirituale" și le dezvăluiau inițiaților nu numai cele mai simple ci și cele mai directe metode de a-și elibera naturile superioare din legătura ignoranței materiale. Ca și Prometeu legat în lanțuri de piscul muntelui Caucaz, natura superioară a omului este înlănțuită de personalitatea sa inadecvată.

Cele nouă zile ale inițierii erau simbolice pentru cele nouă sfere prin care sufletul omului coboară în timpul procesului de îmbrăcare a formei terestre.

Exercițiile secrete pentru dezvoltare spirituală oferite discipolilor de rang înalt sunt necunoscute, dar avem motive să credem că erau asemănătoare cu „Misterele brahmanice" de vreme ce se știe că ceremoniile eleusine se sfârșeau cu următoarele cuvinte sanscrite : „Konx Om Pax". Acea parte a alegoriei care se referă la cele două perioade de șase luni în timpul cărora Persefona trebuia să rămână cu Pluton, și în care trebuia să viziteze lumea de sus, ne oferă motive de gândire. Este probabil ca eleusinii să-și fi dat seama că sufletul părăsea corpul în timpul cufundării sau cel puțin era capabil să-l părăsească cu ajutorul unui antrenament special pe care aceștia îl puteau oferi cu siguranță. Astfel Persefona rămânea regină în regatul lui Pluton în timpul orelor de trezire și călătorea în lumea de sus în timpul perioadelor de somn. Inițiatul era învățat să intre în legătură cu Pluton, pentru a-i permite Persefonei să urce din întunericul naturii sale materiale în lumina înțelegerii. Când se va elibera din lanțurile de lut și de conceptele cristalizate, inițiatul se va elibera nu numai pe perioada vieții, ci pentru întreaga eternitate, căci el nu a fost deposedat de acele calități ale sufletului care după moarte reprezintă mijloacele sale de manifestare și de exprimare în așa-numita lume celestă.

Spre deosebire de Hades, care reprezenta starea de întuneric de sub pământ, se spunea că zeii locuiesc pe vârfurile munților, un exemplu bine cunoscut fiind muntele Olimp, unde se credea că locuiesc cele douăsprezece zeități ale panteonului grec. În călătoriile sale de inițiere, neofitul pătrundea în camere din ce în ce mai minunate care înfățișau ridicarea spiritului din lumile de jos, în tărâmurile binecuvântate. În punctul culminant al acestor călătorii, el intra într-o cameră mare, boltită, în centrul căreia se afla o statuie magnifică și luminată a zeiței Ceres. Aici, în prezența acesteia și înconjurat de preoți, acesta era informat cu privire la cele mai importante mistere ale lui Eleusiu. La sfârșitul acestei ceremonii inițiatul era chemat ca un *Epoptes*, adică o persoană care a văzut cu proprii săi ochi. Tot din acest motiv inițierea mai era denumită și autopsie. Inițiatul primea apoi niște cărți sfinte, scrise probabil cifrat, împreună cu niște tablete de piatră pe care erau gravate instrucțiuni secrete.

În cartea sa intitulată *„The Obelisk in Freemasonry"*, John A. Weisse descrie personajele cu funcții ale misterelor eleusine; acestea constau dintr-un bărbat sau o femeie care prezidau inițierea; un bărbat și o femeie, fiecare cu câte o torță; un sol de sex masculin; un bărbat și o femeie care se ocupau de altar. Mai existau și numeroși alți oficiali lipsiți de importanță. Acesta afirmă că, potrivit porfirului, hierofantul reprezintă demiurgul lui Platon sau creatorul lumii, purtătorul de torță reprezintă

Soarele, omul care se ocupă de altar reprezintă Luna, crainicul pe Hermes sau pe Mercur, iar ceilalți oficiali fac referire la diferite alte stele mai puțin importante.

Din documentele de care dispunem am putut afla că ritualurile sunt însoțite de un număr de fenomene stranii și în aparență supranaturale.

Mulți inițiați afirmă că au văzut zeii în viață cu proprii lor ochi. Dacă acest lucru este rezultatul extazului religios sau al cooperării genuine a puterilor invizibile cu preoții vizibili, rămâne un mister. În „*The Metamorphosis*", sau „*Golden Ass*", Apuleius descrie ceea ce pare a fi inițierea sa în misterele eleusine :

> „M-am apropiat de hotarele morții și, trecând pragul Proserpinei, m-am întors de acolo, fiind cărat prin toate elementele. La miezul nopții am văzut Soarele care strălucea puternic; din instinct, m-am apropiat de zeii din subteran și de zeii din cer și i-am adorat pe toți".

Femeile și copiii erau primiți la misterele eleusine și se putea întâmpla să existe acolo mii de inițiați. Deoarece această mulțime nu era pregătită pentru cele mai înalte doctrine spirituale și mistice, însăși societatea a fost nevoită să se împartă. Învățăturile sacre nu mai erau oferite decât unui număr restrâns de inițiați care, datorită gândirii lor superioare, reușeau să înțeleagă conceptele filosofice care stăteau la baza acestor mistere. Socrate a refuzat să fie inițiat în misterele eleusine, căci cunoștea principiile fără a fi membru, și și-a dat seama că dacă ar fi fost inițiat ar fi trebuit să păstreze tăcerea. Faptul că misterele lui Eleusiu se bazau pe adevăruri eterne este atestat de venerația cu care erau privite de marile spirite ale lumii antice. M. Ouvaroff pune următoarea întrebare :

> „Oare Pindar, Platon, Cicero, Epictetus ar fi vorbit despre acestea cu atât de multă admirație dacă hierofantul și-ar fi proclamat cu voce tare propriile convingeri sau convingerile ordinului său ?"

Veșmintele în care erau inițiați candidații erau păstrate timp îndelungat și se credea că posedă proprietăți sacre. La fel cum sufletul nu poate avea altă învelitoare în afară de înțelepciune și de virtute, tot așa candidații - care nu posedau încă adevărata cunoaștere -, erau aduși la mistere fără haine ; întâi li se dădea pielea unui animal iar mai târziu un veșmânt care simboliza învățăturile filosofice primite de inițiat

CERES,
PATROANA MISTERELOR

O pictură murală din Pompei

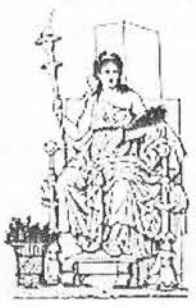

Ceres, sau Demetra, era fiica lui Kronos și a Rheei, și mama Persefonei. Unii cred că aceasta este Zeița Pământului, dar ar fi mai corect să spunem că ea protejează agricultura și mai ales lanurile de porumb. Macul este o plantă sacră pentru Ceres și aceasta este adesea prezentată purtând sau fiind împodobită cu o ghirlandă din aceste flori. În mistere, Ceres este reprezentată mergând într-o caleașcă trasă de șerpi cu aripi.

PROCESIUNEA RITUALURILOR LUI BACCHUS

Din Metamorfozele lui Ovidiu

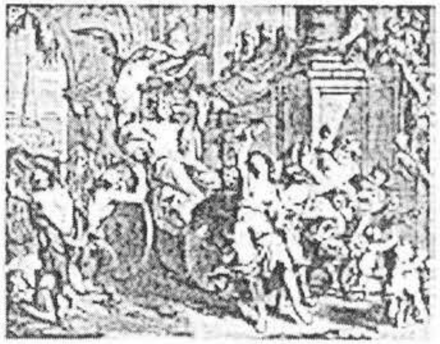

La această inițiere, rolul lui Bacchus este jucat de un candidat care, deghizat de preoți drept Titan, este măcelărit și apoi readus la viață cu mare veselie. Misterele lui Bacchus se țineau la fiecare trei ani și erau și acestea împărțite, la fel ca Misterele lui Eleusiu. Inițiații erau încoronați cu mirt și iederă, plante pe care Bacchus le considera sacre. În „*Anacalypsis*", Godfrey Higgins îl califică pe Bacchus ca fiind una dintre formele păgâne timpurii ale mitului creștin :

„Locul de naștere al lui Bacchus, numit Sabazius sau Sabaoth, era revendicat de mai multe locuri din Grecia; se pare totuși că acesta era sărbătorit cu precădere pe muntele Zelmisus, în Tracia. S-a născut dintr-o virgină, pe 25 decembrie, a săvârșit numeroase miracole pentru binele omenirii; odată a schimbat apa în vin; călărea un măgar atunci când participa la procesiuni; a fost ucis de către titani și a revenit la viață pe 25 martie; a fost mereu cunoscut ca Mântuitorul. În misterele sale, era arătat poporului, la fel ca oricare alt copil în ziua de Crăciun, în dimineața de Crăciun la Roma".

La fel cum Apollo reprezintă în general Soarele, și Bacchus este tot o formă de energie solară, căci el a fost înviat cu ajutorul lui Apollo.

Învierea lui Bacchus reprezintă extragerea sau desfacerea diverselor părți ale structurii lui Bacchus din structura titanică a lumii. Acest lucru este simbolizat de fum sau de funinginea care se ridică din corpurile arse ale titanilor.

Sufletul este reprezentat de fum deoarece este extras de focul misterelor. Fumul semnifică ascensiunea sufletului, căci evoluția înseamnă procesul de înălțare a sufletului, la fel cum se înalță fumul din masa materială ce a fost consumată prin puterea divină. La început ritualurile lui Bacchus aveau o importanță majoră însă cu timpul acestea s-au degradat. Orgiile lui Bacchus sunt faimoase în literatură.

Prima poartă ducea spre lumile de jos și simboliza nașterea sa în ignoranță. A doua poartă ducea în sus, spre o cameră luminată în mod magnific de niște lămpi nevăzute; aici se afla statuia lui Ceres; această cameră simboliza lumea superioară sau lăcașul luminii și al adevărului.

Strabo a afirmat că templul lui Eleusiu putea să găzduiască între douăzeci și treizeci de mii de oameni. Peșterile lui Zarathustra aveau la rândul lor două uși, una simbolizând viața iar cealaltă moartea.

Următorul paragraf, din Porfir, ne ajută să ne facem o părere despre simbolismul eleusin :

„Deoarece Dumnezeu este un principiu luminos care se află în mijlocul celui mai subtil foc, acesta rămâne invizibil în ochii celor care nu reușesc să se ridice deasupra vieții materiale; în această privință imaginea unor corpuri transparente cum ar fi cristalul, marmura și chiar fildeșul amintesc de ideea de divinitate; la fel imaginea aurului ne duce cu gândul la puritatea sa, căci aurul nu poate fi murdărit. Unii sunt de părere că piatra neagră reprezintă invizibilitatea esenței divine. Pentru a exprima

rațiunea supremă, Divinitatea era reprezentată sub formă umană și frumoasă, căci Dumnezeu este sursa frumuseții; de vârste diferite, în posturi diferite, stând jos sau în picioare; a unui sex sau a celuilalt, a unei virgine sau a unui tânăr, a unui soț sau a unei mirese, toate umbrele și formele care pot fi marcate de acesta. Fiecare lucru luminos era prin urmare atribuit zeilor : sfera și tot ce este sferic, Universul, Soarele, Luna și uneori Norocul și Speranța ; cercul, și toate figurile circulare, de la eternitate până la mișcările celeste până la cercurile și zonele raiului ; secțiunile cercului, până la fazele lunii; și piramidele și obeliscurile, până la principiul focului și de acolo până la zeii raiului. Un con reprezintă Soarele, un cilindru Pământul; falus-ul și triunghiul generația desemnată". (*Essay on the Mysteries of Eleusis,* M. Ouvaroff)

Misterele eleusine, conform lui Heckethorn, au supraviețuit tuturor celorlalte mistere și nu au încetat să existe ca instituție timp de patru sute de ani după Hristos, când au fost în cele din urmă distruse de Theodosius, care i-a ucis fără milă pe toți cei care nu acceptau religia creștină. Cicero a afirmat că această instituție filosofică i-a învățat pe oameni nu numai cum să trăiască ci și cum să moară.

MISTERELE ORFICE

Orfeu, bardul de origine tracă, marele inițiator al grecilor, a încetat să fie cunoscut ca om și a început să fie sărbătorit ca divinitate cu câteva secole înainte de era lui Hristos.

„În ceea ce-l privește pe Orfeu, - scrie Thomas Taylor -, printre imensele ruine ale timpului abia poate fi găsită o dovadă a vieții sale. Căci cine a fost în stare să afirme cu siguranță ceva cu privire la originea sa, vârsta sa, țara sa și condiția sa? Ne putem baza pe un anumit lucru care a fost consimțit în unanimitate și anume că a existat o persoană pe nume Orfeu care a fost fondatorul teologiei la greci; îndrumătorul vieții și moralei lor; primul dintre profeți și prințul poeților; copilul unei muze; cel care i-a învățat pe greci ritualuri și mistere sacre și a cărui înțelepciune și izvor de cunoaștere abundent și peren i-a inspirat pe divina muză a lui Homer şi sublima teologie a lui Pitagora şi a lui Plato" (*The Mystical Hymns of Orpheus*).

Orfeu a fost fondatorul sistemului mitologic grec pe care l-a folosit ca medium pentru promulgarea doctrinei sale filosofice. Originea filosofiei sale este nesigură. Aceasta se poate datora brahmanilor, căci există legende că ar fi luat-o de la hinduşi, iar numele său poate fi derivat din ὀρφανῖος, care înseamnă întuneric. Orfeu a fost iniţiat în Misterele egiptene, de la care a luat cunoaşterea magiei, a astrologiei, vrăjitoriei şi medicinii. I-au fost dezvăluite şi misterele lui Cabiri şi Samotrace iar acestea au contribuit cu siguranţă la cunoaşterea sa în domeniul medicinii şi al muzicii.

Idila lui Orfeu şi Euridice constituie un episod tragic din mitologia greacă şi o caracteristică izbitoare a ritualului orfic. Euridice, în încercarea sa de a scăpa de un sătean, care dorea să o seducă, a murit din cauza unui şarpe veninos care a muşcat-o de călcâi. Orfeu, intrând în inima ei, în lumea de sub pământ, i-a fermecat pe Pluto şi Persefona cu frumuseţea muzicii sale încât aceştia au fost de acord să îi permită lui Euridice să se întoarcă la viaţă dacă Orfeu ar putea să o conducă înapoi în sfera celor vii fără a se uita să vadă dacă îl urmează.

Acestuia i-a fost atât de frică de faptul că Euridice s-ar putea pierde de el încât a întors capul iar Euridice a fost trasă înapoi în tărâmul morţilor.

Orfeu a colindat pământul pentru un timp, fără consolare şi există mai multe păreri diferite privitoare la felul în care acesta a murit. Unii susţin că a fost lovit de fulger; alţii că s-a sinucis deoarece nu a reuşit să o salveze pe Euridice. Versiunea acceptată în unanimitate cu privire la moartea acestuia spune că acesta a fost sfâşiat în bucăţi de femeile ciconiene ale căror avansuri le-a refuzat. În cea de-a zecea carte a lui Platon, Republica, se spune că, datorită sorţii sale triste, sufletul care odată a fost Orfeu, după ce i-a fost destinat să trăiască din nou în lumea fizică, a ales să se întoarcă sub forma unei lebede decât să fie născut de femeie. Capul lui Orfeu, după ce a fost despărţit de trup, a fost aruncat împreună cu lira sa în râul Hebrus şi apoi a plutit pe mare unde, fiind prins într-o stâncă, a ţinut oracole timp de mulţi ani. Lira, după ce a fost furată şi l-a distrus pe hoţ, a fost ridicată de zei şi transformată în constelaţie.

Orfeu a fost considerat pentru mult timp patronul muzicii. Cu a şaptea sa liră a cântat nişte armonii perfecte, care i-au făcut chiar şi pe zei să-i aclame puterea. Când a atins corzile instrumentului, păsările şi bestiile s-au adunat în jurul său şi în timp ce acesta rătăcea prin păduri, melodiile sale încântătoare îi făceau până şi pe copacii cei bătrâni să-şi scoată rădăcinile din pământ şi să-l urmeze. Orfeu este unul dintre mulţii nemuritori care s-au sacrificat pentru ca omenirea să cunoască înţelepciunea zeilor. Prin muzica sa, el a comunicat umanităţii secretele divine şi mai mulţi autori au declarat că zeii, chiar dacă l-au iubit, s-au temut că acesta avea să-i detroneze şi, prin urmare, au consimţit la distrugerea lui. Odată cu trecerea timpului, Orfeu cel istoric a început să fie confundat cu doctrina pe care acesta o reprezintă şi, în cele din urmă, a devenit simbolul şcolii greceşti a vechii înţelepciuni.

Astfel, s-a spus că Orfeu este fiul lui Apollo, adevărul divin şi perfect, şi a Caliopei, muza armoniei şi a ritmului. Cu alte cuvinte, Orfeu reprezintă doctrina secretă care a fost dezvăluită cu ajutorul muzicii. Euridice a murit din cauza muşcăturii şarpelui, care reprezenta falsa cunoaştere, şi a fost închisă în lumea ignoranţei. În această alegorie, Orfeu reprezintă teologia, care o câştigă din regatul morţilor, dar eşuează să o reînvie deoarece nu are încredere în înţelegerea înnăscută a sufletului uman. Femeile ciconiene care l-au sfâşiat pe Orfeu simbolizează diferiţi factori teologici care distrug corpul Adevărului. Ei nu pot realiza acest lucru până când plânsetele lor nu acoperă armonia cântată de Orfeu cu lira sa magică. Capul lui Orfeu simbolizează doctrinele esoterice ale cultului său. Aceste doctrine continuă să trăiască şi sunt grăitoare chiar dacă corpul său a fost distrus. Lira este secretul învăţăturii lui Orfeu; cele şapte corzi reprezintă şapte adevăruri divine care reprezintă cheile spre cunoaşterea universală. Diferitele poveşti despre moartea sa reprezintă diverse mijloace folosite pentru a distruge învăţăturile secrete : înţelepciunea poate muri în multe feluri în acelaşi timp.

Alegoria lui Orfeu, care a fost încarnat în lebădă albă, semnifică faptul că adevărurile spirituale pe care le-a promulgat acesta vor continua să existe şi vor fi învăţate de iniţiaţii din timpurile viitoare. Lebăda este simbolul iniţiaţilor Misterelor; aceasta este şi un simbol al Puterii divine care este Creatoarea lumii.

RITUALURILE LUI BACCHUS ŞI ALE LUI DIONYSOS

Ritualurile lui Bacchus au la bază alegoria tânărului Bacchus (Dionysos sau Zagreus) care este sfâşiat în bucăţi de titani. Aceşti giganţi au reuşit să-l distrugă pe Bacchus, determinându-l să devină fascinat de propria sa imagine, reflectată într-o oglindă. După ce l-au dezmembrat, titanii au fiert bucăţile în apă, după care le-au prăjit.

Pallas a salvat inima zeului ucis şi datorită acestui lucru Bacchus a fost capabil să reapară înconjurat de glorie. Jupiter Demiurgul, văzând crima titanilor şi-a aruncat trăsnetele arzându-le trupurile cu focul ceresc până când acestea s-au transformat în cenuşă. Din cenuşile titanilor, care conţineau şi o parte din carnea lui Bacchus, al cărui corp îl mâncaseră, a fost creată rasa oamenilor. Astfel se spune că viaţa lumească a fiecărui om conţine o porţiune din viaţa lui Bacchus.

Din acest motiv misterele greceşti au fost împotriva sinuciderii. Cel care încearcă să se distrugă, ridică mâna împotriva naturii lui Bacchus, natură ce sălăşluieşte în el, deoarece corpul omului reprezintă în mod indirect mormântul acestui zeu şi trebuie păstrat cu cea mai mare grijă.

Bacchus reprezintă sufletul raţional din lumea inferioară. El este şeful titanilor - meşteşugarii din sferele terestre. Adepţii lui Pitagora îi spuneau „monada titanică". Astfel Bacchus simbolizează întregul - inclusiv ideea de sferă titanică şi titanii - sau zeii fragmentelor -, forţe active cu ajutorul cărora substanţa universală ia forma acestei idei.

Starea lui Bacchus simbolizează unitatea sufletului raţional într-o stare de autocunoaştere şi starea titanică de diversitate a sufletului raţional care, împrăştiat în întreaga creaţie, pierde ideea unicităţii sale esenţiale. Oglinda în care priveşte Bacchus şi care este cauza căderii sale este vasta mare a iluziilor - lumea de jos este închipuită de titani.

Bacchus, văzând propria imagine în faţa sa, acceptă imaginea ca fiind o înfăţişare a sa şi însufleţeşte această înfăţişare - universul iraţional.

Prin însufleţirea imaginii iraţionale implantează în aceasta dorinţa de a semăna cu sursa sa, adică cu imaginea raţională. De aceea au spus anticii că omul nu cunoaşte zeii cu ajutorul logicii sau al raţiunii, ci prin faptul că devine conştient de prezenţa lor în el.

După ce Bacchus s-a uitat în oglindă şi şi-a urmărit propria reflecţie în materie, sufletul raţional al lumii a fost divizat şi împărţit de titani în întreaga sferă terestră, a cărei natură esenţială o reprezintă. Aceştia nu au putut totuşi împrăştia inima sau sursa. Titanii au luat corpul dezmembrat al lui Bacchus şi l-au fiert în apă-simbol al imersiunii în universul material-care reprezintă încorporarea principiului lui Bacchus. Bucăţile au fost apoi prăjite, fapt care sugerează ascensiunea spirituală în afara formei.

Când Jupiter, tatăl lui Bacchus şi Demiurgul Universului, a văzut că titanii implică raţionalul sau ideea divină, împrăştiind membrele sale în părţile constituente ale lumii de jos, acesta i-a măcelărit astfel încât ideea de divinitate să nu fie pierdută în întregime. El a construit omenirea din cenuşile titanilor iar scopul oamenilor era acela de a

păstra şi eventual de a elibera ideea lui Bacchus sau sufletul raţional de concepţia titanică. Jupiter, care este Demiurgul şi Creatorul Universului material, este a treia persoană din Triada Creatoare şi, prin urmare, „lordul morţii", căci moartea nu există decât în sfera de jos, pe care acesta o conduce. Dezintegrarea are loc pentru ca să poată fi urmată de reintegrare la o formă sau la o inteligenţă la un nivel mai înalt.

Trăsnetele lui Jupiter simbolizează puterea sa distructivă, acestea dezvăluie scopul morţii şi anume salvarea sufletului raţional din mâna puterii devoratoare a naturii iraţionale.

Omul este o creatură complexă iar natura sa inferioară constă din fragmentele titanilor în timp ce natura superioară, sacră, vine de la carnea nemuritoare a lui Bacchus. Prin urmare omul este capabil să ducă fie o existenţă iraţională sau titanică, fie o existenţă raţională.

Titanii lui Hesiod, care erau în număr de doisprezece, sunt analogi zodiacului celest, în timp ce titanii care l-au ucis şi dezmembrat pe Bacchus reprezintă puterile zodiacale deranjate de implicarea acestora în lumea materială. Bacchus reprezintă Soarele care este dezmembrat de semnele zodiacale şi care stă la baza formării Universului. Când au fost create formele terestre din diversele părţi ale corpului său s-a pierdut acel sentiment al întregului şi s-a instaurat un sentiment de alienare. Inima lui Bacchus, care a fost salvată de Pallas sau de Minerva, a fost ridicată de la cele patru elemente simbolizate de corpul său dezmembrat şi aşezată în eter. Inima lui Bacchus reprezintă centrul nemuritor al sufletului raţional.

După ce sufletul raţional a fost împărţit în întreaga Creaţie şi în natura omului, misterele lui Bacchus au avut ca scop despărţirea acestuia de natura titanică iraţională. Această despărţire a fost o urmare a procesului de ridicare a sufletului din starea de alienare în cea de unitate. Diversele părţi şi membre ale lui Bacchus au fost găsite în diferite colţuri ale pământului. Când toate părţile raţionale sunt strânse Bacchus este readus la viaţă.

Ritualurile lui Dionysos sunt foarte asemănătoare cu cele ale lui Bacchus şi mulţi oameni consideră că este vorba de unul şi acelaşi zeu. Statui ale lui Dionysos au fost duse la misterele eleusine, în special la cele de mai mică însemnătate. Bacchus, care reprezintă sufletul lumii terestre, a fost capabil să asume o infinitate de forme şi înfăţişări. Se pare că Dionysos reprezenta aspectul său solar.

Arhitecţii dionisiaci au format o societate secretă ale cărei principii şi doctrine seamănă mult cu ordinea francmasonică modernă. Aceştia erau o organizaţie de constructori, legaţi prin cunoaşterea lor secretă cu privire la relaţia dintre ştiinţele terestre şi ştiinţa divină a arhitectonicii.

Se pare că aceştia au fost angajați de regele Solomon să-i construiască templul în ciuda faptului că nu erau evrei şi că nu venerau Dumnezeul evreilor, căci erau urmaşii lui Bacchus şi ai lui Dionysos.

Arhitecții dionisiaci au ridicat multe din monumentele importante din antichitate. Aceştia aveau un limbaj special şi un sistem cu ajutorul căruia marcau pietrele. Erau convocați anual şi petreceau de fiecare dată. Nu se cunoaşte încă natura exactă a doctrinei lor. Se crede că CHiram Abiff era un inițiat al acestei societăți.

ATLANTIDA ŞI ZEII DIN ANTICHITATE

Atlantida este subiectul unui scurt dar important articol care a apărut în Annual Report al Consiliului Regenților, al Institutului Smithsonian, în anul 1915, pe 30 iunie. Autorul, M. Pierre Termier, membru al Academiei de ştiințe şi Director al Graficului Geologic al Franței, a ținut în 1912 o predică despre ipoteza atlantică înaintea Institutului de Oceanografie; notele traduse din prelegerea sa remarcabilă sunt publicate în raportul Smithsonian.

„după o lungă perioadă de indiferență dispreţuitoare, scrie M. Termier, observați cum în ultimii ani Ştiința se întoarce la studiul Atlantidei. Cât de mulți naturalişti, geologi, zoologi, sau botanişti nu se întreabă astăzi unul pe celălalt dacă Platon nu ne-a transmis, cu o mică amplificare, o pagină din istoria actuală a omenirii. Nu putem face nici o afirmație deocamdată; dar este din ce în ce mai evident că o vastă regiune, continentală sau alcătuită din mari insule, s-a prăbuşit la vest de Pillarsul lui Hercule, altfel numit strâmtoarea Gibraltar, şi că prăbuşirea sa nu a avut loc în trecutul îndepărtat. În orice caz, chestiunea Atlantidei este discutată din nou de oamenii de ştiință; şi de vreme ce nu cred că va putea fi rezolvată vreodată fără ajutorul oceanografiei, am crezut că este normal să dezbat această problemă aici, în acest templu al ştiinței maritime şi să îndrept spre această problemă, mult timp ignorată dar acum reînviată, atenția oceanografilor, cât şi atenția celor care, cu toate că locuiesc în tumultul oraşelor, ştiu să asculte murmurul îndepărtat al mării".

În această prelegere, M.Termier prezintă din punct de vedere geologic, geografic şi zoologic, date cu privire la teoria Atlantidei. Prin drenarea întregii albii a Oceanului Atlantic, acesta ia în calcul inegalitățile din bazinul acestuia şi locațiile unor oraşe pe o distanță care ține de la Azores până la Iceland, unde dragările au adus lavă la suprafață de la o adâncime de trei mii de metri. Natura vulcanică a insulelor care există acum în Oceanul Atlantic confirmă afirmația lui Platon, conform căreia Atlantida fost distrusă de cataclismele vulcanice. M. Termier ajunge la concluzia unui tânăr zoolog francez, M. Louis Germain, care a admis existența unui continent Atlantic care este legat de Peninsula Iberică şi de Mauritania şi prelungit la sud în aşa fel încât să includă câteva regiuni cu o climă de deşert. M. Termier îşi încheie prelegerea cu o reprezentare grafică a înghițirii acestui continent.

Descrierea civilizației atlantice dată de Platon în *„Critias"* poate fi rezumată după cum urmează :

„La inceputurile timpurilor zeii au împărțit Pământul între ei, dimensiunea bucăților depinzând de funcția sau rangul zeului respectiv. Fiecare a devenit zeitatea propriului teren, a înființat acolo un templu în cinstea sa, a hirotonisit preoțimea şi a instituit un sistem de sacrificiu. Poseidon a primit marea şi continentul insular al Atlanticului. În mijlocul insulei se afla un munte unde sălăşluiau trei ființe primitive născute pe pământ: Evenor, soția sa, Leucipe şi unica lor fiică, Cleito. Aceasta era foarte frumoasă, iar după moartea bruscă a părinților săi a fost pețită de Poseidon, care a primit de la ea cinci perechi de copii de sex masculin. Poseidon a împărțit continentul celor zece copii ai săi, iar Atlas, cel mai în vârstă dintre ei, a devenit stăpân asupra celorlalți. Poseidon a numit ținutul Atlantida iar marea care îl înconjura, Oceanul Atlantic, în cinstea lui Atlas.

Înainte de naşterea celor zece fii ai săi, Poseidon a împărțit continentul şi marea în zone concentrice de pământ şi de apă, care erau de o perfecțiune desăvârşită. Două zone de pământ şi trei părți de apă înconjurau insula centrală pe care Poseidon o iriga cu două izvoare de apă, unul cald şi altul rece.

Urmaşii lui Atlas au domnit în ținutul Atlantida şi au reuşit să aducă prestigiul acestei țări printr-o guvernare înțeleaptă şi multă muncă. Se pare că resursele naturale din Atlantida erau nelimitate. Metalele prețioase erau extrase, animalele sălbatice îmblânzite iar parfumurile compuse din flori parfumate. În timp ce se bucurau de abundența specifică acestei regiuni semitropicale, atlanteenii se ocupau cu ridicarea palatelor, templelor şi porturilor. Aceştia au făcut poduri peste ape şi au săpat un canal adânc care să lege oceanul de insula centrală, unde se aflau palatele şi templul lui Poseidon, construcții neîntrecute în măreție.

O rețea de poduri şi de canale a fost construită cu scopul de a uni diversele părți ale regatului. Platon descrie pietrele albe, negre şi roşii pe care le aduceau de pe continent şi pe care le foloseau la construirea clădirilor publice şi a porturilor. Aceştia înconjurau fiecare bucată de pământ cu un zid, iar zidul exterior era acoperit cu alamă, cel din mijloc cu cositor, iar cel dinspre interior cu orichalc. Citadela de pe insula centrală cuprindea palate, temple şi alte clădiri publice. În centrul acesteia se afla sanctuarul dedicat lui Cleito şi lui Poseidon, înconjurat de un zid de aur. Aici s-au născut cei zece prinți ai insulei şi tot aici au adus urmaşii lor ofrande în fiecare an.

Templul lui Poseidon, al cărui exterior era acoperit cu argint iar pilonii cu aur, se afla tot în interiorul citadelei. Interiorul templului era din fildeş, aur, argint şi orichalc, de la stâlpi până la podea. Templul conținea o statuie colosală a lui Poseidon stând într-o caleaşcă trasă de şase cai înaripați şi fiind înconjurat de o sută de nereide călare pe delfini. În afara clădirii erau aranjate statuile de aur ale celor zece regi şi ale soțiilor lor. În crânguri şi în grădini se aflau izvoare reci şi izvoare calde.

Templele aparțineau diferitelor zeități dar mai existau şi locuri de exercițiu pentru oameni şi pentru animale, băi publice şi o cursă maritimă la care participau toate popoarele. Zonele erau atât de populate încât se putea auzi întotdeauna ecoul vocilor oamenilor.

Partea Atlantidei care era spre mare a fost descrisă ca fiind foarte înaltă şi abruptă, iar lângă oraşul central se afla o câmpie înconjurată de munți faimoşi pentru mărimea, numărul şi frumusețea lor. Câmpia dădea două recolte în fiecare an, iarna fiind udată de ploaie şi vara de canale imense de irigație, care erau folosite şi pentru transport. Câmpia era împărțită în secțiuni iar în timpul războiului fiecare secțiune avea flota sa de luptători şi care de luptă.

Cele zece guverne difereau unul de celălalt în ceea ce priveşte cerințele militare. Fiecare din regii Atlantidei avea control total asupra regatului său dar relațiile lor reciproce erau guvernate de un cod gravat de cei zece regi pe o coloană de orichalc care se afla în templul lui Poseidon. La intervale alternative de cinci şi şase ani se călătorea în acest templu, astfel încât toți să aibă parte de onoare egală. Aici, cu sacrificiul corespunzător, fiecare rege îşi reînnoia jurământul de loialitate în fața inscripției sacre".

SCHEMA UNIVERSULUI DUPĂ GRECI ŞI ROMANI

Din Cartari's *Imagini degli Dei degli Antichi*

Prin înălțarea lor succesivă prin sfera lui Hades, Sfera Apei, a Pământului şi cea a Aerului şi Raiul Lunii se ajunge în planul lui Mercur. Deasupra lui Mercur se află planul Venus, al Soarelui, Marte, Jupiter şi Saturn, cea din urmă conținând simbolurile constelațiilor zodiacale. Deasupra Arcului Raiului se află locul în care stau diferite Puteri care controlează Universul. Consiliul Suprem al zeilor este alcătuit din douăsprezece zeități - şase bărbați şi şase femei, care corespund semnelor negative şi pozitive ale zodiacului. Cei şase zei sunt Jupiter, Vulcan, Apollo, Marte, Neptun şi Mercur; cele şase zeițe sunt Junona, Ceres, Vesta, Minerva, Venus şi Diana. Jupiter îşi călăreşte vulturul ca simbol al suveranității sale asupra lumii şi Junona stă pe un păun, simbolul potrivit pentru glorie şi măreție.

Aici regii purtau robe de azur şi țineau judecăți. În zori de zi, aceştia scriau sentința pe o tablă de aur şi o lăsau împreună cu robele ca amintire. Legile supreme ale Regilor Atlanți erau următoarele : aceştia nu trebuiau să ridice armele unul împotriva celuilalt şi trebuiau să vină în ajutorul celui care era atacat. În probleme importante de război decizia finală aparținea descendenților direcți ai familiei lui Atlas. Nici un rege nu avea drept de viață şi de moarte asupra oamenilor săi fără consimțământul unei majorități din cei zece.

Platon îşi încheie descrierea spunând că :

„acesta a fost un mare imperiu care a atacat statele elinice. Acest lucru nu s-a întâmplat până când puterea şi gloria i-au îndepărtat pe Regii Atlanți de la cărarea înțelepciunii şi a virtuții. Având ambiții false, conducătorii Atlantidei s-au hotărât să cucerească întreaga lume. Zeus, dându-şi seama de răutatea Atlanților, a chemat zeii în lăcaşul său sfânt şi le-a cerut părerea".

Aici, lucrarea lui Platon ajunge la un sfârşit brusc, căci „*Critias*” nu a fost terminată niciodată. În „*Timaeus*„ se află o descriere amplă a Atlantidei, care se presupune că i-a fost dată lui Solon de un preot egiptean, şi care se încheie după cum urmează :

> „dar după aceea au avut loc cutremure şi inundaţii violente; şi într-o singură zi şi noapte de ploaie, toţi oamenii s-au scufundat în pământ iar insula lui Atlantis a dispărut şi a fost scufundată în mare. Acesta este motivul pentru care marea este de netrecut în acele părţi, acolo fiind o mare cantitate de mâl adânc, care blochează drumul; acest lucru a fost provocat de căderea insulei”.

În introducere la traducerea sa din *Timaeus*, Thomas Taylor citează din „*History of Ethiopia*”,care a fost scrisă de Marcellus şi care conţine următoarele lucruri cu referire la Atlantida :

> „aceştia relatează că pe vremea lor existau şapte insule în marea Atlantică, care erau sacre pentru Proserpina; în afară de acestea mai existau trei insule imense; dintre acestea una era sacră pentru Pluton, alta pentru Ammon şi cealaltă, care se afla în mijloc, şi care avea o mie de stadii, era sacră pentru Neptun”.

Crantor, cu ocazia comentării lui Platon, a afirmat că preoţii egipteni au cerut ca povestea Atlantidei să fie scrisă pe nişte stâlpi, stâlpi care au fost păstraţi până în anul 300 î.e.n. Ignatius Donnelly, care a studiat în detaliu problema Atlantidei, crede că la început caii au fost domesticiţi de aceşti locuitori şi că acesta este motivul pentru care Poseidon i-a considerat întotdeauna sacri. Dacă studiem cu atenţie descrierea lui Platon cu privire la Atlantida, devine evident faptul că povestea nu ar trebui interpretată numai din punct de vedere istoric, ci şi din perspectivă alegorică. Origen, Porphyry, Proclus, Iamblichus şi Syrianus au conchis că povestea ascunde un mister filosofic profund, dar nu au fost de acord în ceea ce priveşte interpretarea acestuia.

Atlantida lui Platon simbolizează natura tridimensională nu numai a Universului cât şi a corpului omenesc. Cei zece regi ai Atlantidei reprezintă numere alcătuite ca cinci perechi de contrarii. Numerele de la 1 la 10 stăpânesc toate creaturile iar aceste numere, la rândul lor, se află sub controlul Monadei, sau numărului 1.

Aceşti regi guvernau locuitorii celor şapte insule mai mici şi pe cei din cele trei insule mai mari, insule care formau Atlantida, cu ajutorul sceptrului trident al lui Poseidon. Din punct de vedere filosofic, cele zece insule simbolizează puterile trinitare ale Zeităţii Superioare şi cei trei regenţi care se închină în faţa tronului său veşnic. Dacă considerăm Atlantida o sferă arhetipică, atunci scufundarea sa simbolizează coborârea raţionalului, a conştiinţei organizate în tărâmul iluzoriu şi temporar al iraţionalului şi al ignoranţei omeneşti. Atât scufundarea Atlantidei cât şi povestea biblică a căderii omului simbolizează involuţia spirituală - premisă pentru evoluţia conştientă.

Este posibil fie ca Platon să fi folosit alegoria Atlantidei pentru a realiza două sfârşituri complet diferite, fie ca informaţiile păstrate de preoţii egipteni să fi fost modificate, pentru a perpetua doctrina secretă.

Nu vreau să spun că Atlantida nu a existat decât în mitologie, dar unora le este greu să accepte teoria Atlantidei, mai exact informaţiile fantastice cu privire la originea, mărimea, înfăţişarea şi data distrugerii sale - 9 600 î.e.n.. În mijlocul insulei centrale a Atlantidei se afla un munte foarte înalt, care făcea umbră pe o dimensiune de cinci mii de stadii, şi al cărui vârf atingea sfera eterului. Acesta este Muntele Axa Lumii, munte considerat sacru de multe popoare, şi care simbolizează capul unui om, care se ridică din cele patru elemente ale corpului.

Acest munte sacru, pe al cărui vârf se afla templul zeilor, a dat naştere poveştilor despre Olimp, Meru şi Asgard. „Oraşul Porţilor de Aur” - capitala Atlantidei - este păstrat de numeroase religii ca fiind oraşul zeilor sau Oraşul Sfânt. Aici este arhetipul „Noului Ierusalim”, cu străzile pavate cu aur şi cu cele douăsprezece porţi acoperite cu pietre preţioase.

> „Istoria Atlantidei” - scrie Ignatius Donnelly -, reprezintă cheia mitologiei greceşti. Nu este nici o îndoială asupra faptului că aceşti zei ai grecilor erau de fapt oameni. Omenirea a avut dintotdeauna tendinţa să atribuie calităţi divine marilor conducători de pe pământ” (*vezi Atlantida*).

Un alt argument adus de acest autor pentru a-şi susţine punctul de vedere constă în faptul că zeităţile panteonului grec nu erau privite ca creatori ai universului ci mai degrabă ca regenţi numiţi în această funcţie de făuritorii originali ai acestei cetăţi. Edenul din care a fost izgonită omenirea cu ajutorul unei săbii în flăcări poate reprezenta o aluzie la aşa-numitul rai terestru despre care se spune că se situa la vest de stâlpii lui Hercule, şi că a fost distrus de cataclismele vulcanice.

Legenda potopului poate avea şi ea legătură cu inundarea Atlantidei cu ocazia căreia *„o lume”* a fost distrusă de ape.

Mă întreb dacă cunoaşterea religioasă, filosofică şi ştiinţifică posedată de preoţimea din antichitate a fost protejată de Atlantida, a cărei scufundare a şters orice urmă a vestigiilor în această dramă a progresului omenesc. Venerarea Soarelui din Atlantida a fost perpetuată în ritualurile şi ceremoniile creştinismului, dar şi de păgâni. Atât crucea cât şi şarpele erau emblematice pentru înţelepciunea divină. Strămoşii divini ai populaţiei din America Centrală au coexistat în cadrul strălucirii verde şi de azur a lui Gucumatz, şarpele cu pene.

Cei şase înţelepţi veniţi din cer s-au manifestat ca centre de lumină unite sau ţinute laolaltă de cel de-al şaptelea, conducătorul lor, şarpele cu pene. Denumirea de şarpe înaripat sau cu pene i-a fost dată lui Quetzalcoatl sau Kukulcan, iniţiatul din America Centrală. Centrul religiei şi înţelepciunii atlantice era probabil un templu măreţ situat pe panta unui podiş în centrul oraşului cu porţile de aur. De aici plecau preoţii iniţiaţi ai penei sacre, ducând soluţiile înţelepciunii universale în toate colţurile pământului.

Mitologia multor popoare conţine informaţii cu privire la zei care au venit de pe mare. Anumiţi *şamani* dintre amerindieni vorbesc despre oameni sacri îmbrăcaţi în pene de pasăre şi coliere de scoici, oameni care veneau din apele albastre şi îi învăţau diverse arte şi meşteşuguri.

Printre legendele caldeene se află şi legenda lui Oannes, o creatură în mare parte amfibie, care a ieşit din mare şi i-a învăţat pe sălbaticii situaţi de-a lungul malurilor să citească şi să scrie, să are pământul, să cultive ierburi medicinale, să studieze stelele, să stabilească o formă raţională de guvernare, şi să devină familiarizaţi cu misterele sacre.

Dintre indienii maia, Quetzalcoatl Mântuitorul a ieşit din ape şi după ce i-a învăţat pe oameni lucruri de bază ale civilizaţiei, a călătorit pe mare pe o plută magică din şerpi pentru a scăpa de mânia temutului zeu Tezcatlipoca.

Oare nu este posibil ca aceşti semizei dintr-o eră fabuloasă, care au ieşit din mare, să fi fost preoţii atlanţi ? Tot ceea ce îşi aduce aminte omul primitiv despre această populaţie sunt faima podoabelor lor de aur, transcendenţa înţelepciunii lor, sfinţenia simbolurilor, adică a crucii şi a şarpelui. Faptul că aceştia au venit de pe ape a fost uitat, căci pentru oamenii ignoranţi până şi bărcile erau un lucru supranatural.

Oriunde au poposit atlanţii, aceştia au ridicat piramide şi temple având ca model marele lor sanctuar din Oraşul cu Porţile de Aur. Astfel se poate explica originea piramidelor din Egipt, Mexic şi America Centrală. Atât zidurile din Normandia şi din Marea Britanie, cât şi cele ale populaţiei amerindiene, reprezintă rămăşiţe ale acestei culturi.

Tocmai în toiul programului atlantic de colonizare şi de convertire au început cataclismele care au dus la scufundarea Atlantidei. Preoţii iniţiaţi ai ordinului Penei Sacre care au promis că se vor întoarce la aşezările misionarilor nu s-au mai întors niciodată; după scurgerea secolelor tradiţia a păstrat doar nişte informaţii ce ţin de fantastic cu privire la zeii care au venit dintr-un loc unde acum se află marea.

H. P. Blavatsky afirmă următoarele în legătură cu cauzele care au dus la precipitarea dezastrului Atlantidei :

„Sub influenţa malefică a demonului lor, Thetevat, populaţia Atlantidei a devenit un popor de magicieni răi. În consecinţă, s-a declarat război - şi mi-ar trebui prea mult timp să povestesc tot ce s-a întâmplat atunci; povestea mai poate fi găsită în alegoriile deformate cu privire la rasa lui Cain, la giganţi şi la Noe cu familia sa plină de virtuţi. Conflictul a luat sfârşit odată cu scufundarea Atlantidei; acest subiect este imitat în poveştile despre potopurile babilonian şi cel al lui Noe : giganţii şi magicienii şi toată suflarea omenească au murit toţi, cu excepţia lui Xisuthrus şi a lui Noe. Locuitorii Atlantidei au lăsat ca moştenire nu numai artele şi meşteşugurile, filosofii şi ştiinţe, etică şi religie ci şi ură, certuri şi perversitate. Această populaţie a cauzat primul război, şi se spune că toate războaiele care au urmat au fost purtate cu speranţa deşartă de a-l justifica pe primul şi pentru a îndrepta răul provocat de acesta.

Înainte ca Atlantida să se scufunde, iniţiaţii săi luminaţi din punct de vedere spiritual, care şi-au dat seama că ţinuturile lor erau blestemate, deoarece se îndepărtaseră de la Calea Luminii, s-au retras de pe continentul a cărui soartă era pecetluită.

Luând cu ei doctrina lor sacră şi secretă, aceşti preoţi ai Atlantidei s-au stabilit în Egipt, unde au devenit primii săi conducători divini. Aproape toate marile mituri cosmologice care stau la baza diverselor cărţi sacre ale lumii îşi au originea în ritualurile misterelor Atlantidei”.

MITUL ZEULUI MURITOR

Mitul lui Tammuz și al lui Ishtar este unul din cele mai timpurii exemple ale alegoriei despre zeul muritor, datând probabil dinainte de 4.000 î.e.n. (*vezi Babylonia și Assyria de* Lewis Spence).

Deteriorarea tăblițelor pe care au fost înscrise legendele nu-mi permite să ofer decât informații fragmentare despre ritualurile lui Tammuz. Fiind Zeul esoteric al Soarelui, Tammuz nu ocupa o poziție importantă printre primele zeități venerate de babilonieni, care, deoarece nu aveau cunoștințe solide cu privire la acesta, îl considerau zeul agriculturii sau spiritul vegetației. La început a fost descris ca unul dintre paznicii porților lumii subterane. Ca mulți alți zei mântuitori, „Tammuz este cunoscut ca păstorul sau stăpânul lăcașului păstorilor".

„Tammuz ocupă locul privilegiat de fiu și soț al lui Ishtar, zeița mamă a babilonienilor și a asirienilor. Ishtar, pentru care planeta Venus era sacră, era cea mai venerată zeitate din panteonul babilonienilor și al asirienilor. Se identifica cu Ashterorh, Astarte și Afrodita. Povestea coborârii ei în lumea subterană, cel mai probabil în căutarea unui elixir sacru care să-l poată readuce la viață pe Tammuz, reprezintă cheia ritualurilor misterelor. Tammuz, al cărui festival anual avea loc chiar înainte de solstițiul de vară, a murit în mijlocul verii în luna care îi purta numele și a fost jelit într-o manieră ilustră.

Nu se știe cum a murit, dar unele acuzații aduse lui Ishtar de Izdubar ne fac să credem că aceasta a contribuit în mod indirect la decesul său. Readucerea la viață a lui Tammuz a fost un prilej de sărbătoare, moment în care i s-a dat numele de Mântuitor al poporului său".

Cu aripile larg deschise, Ishtar, fiica lui Sin, a coborât la porțile morții. Casa întunericului - lăcașul zeului Irkalla - este descrisă ca locul de unde nu se mai întoarce nimeni.

„Nu există lumină; hrana celor care sălășluiesc acolo constă în praf și noroi. Deasupra bolților ușii casei lui Irkalla s-a depus praful iar cei care păzesc casa sunt acoperiți cu pene ca și păsările. Ishtar le-a cerut acestora să deschidă porțile, spunând că dacă nu se vor supune va zgudui stâlpii ușilor și va lovi balamalele, trezindu-i la viață pe devoratorii de oameni. Paznicii porților au implorat-o să aibă răbdare până vor ajunge ei la soția lui Hades pentru a-i cere permisiunea de a o primi pe Ishtar, dar numai așa cum toți ceilalți au intrat în această casă sumbră. Ishtar a trecut apoi prin cele șapte porți care duceau în adâncurile lumii subterane. La prima poarta i s-a luat de pe cap coroana impunătoare, la cea de-a doua i s-au luat cerceii din urechi, la a treia poartă i-au luat colierul de la gât, la a patra accesoriile de pe sâni, la a cincia cingătoarea de la brâu, la a șasea brățările de la mâini și de la picioare, iar la a șaptea poartă i s-a luat veșmântul care-i acoperea trupul. Ishtar protestează de fiecare dată când i se ia câte o bijuterie, dar paznicul îi spune că aceasta este experiența tuturor celor care pășesc pe tărâmul sumbru al morții. Furioasă la vederea lui Ishtar, doamna lui Hades aruncă asupra ei tot felul de boli și o închide în lumea subterană".

Deoarece Ishtar reprezenta spiritul fertilității, pierderea ei împiedică coacerea recoltelor și maturizarea oricărei forme de viață de pe pământ.

În această privință povestea lui Ishtar se aseamănă cu legenda Persefonei. Zeii, dându-și seama că pierderea lui Ishtar provoacă haos în natură, au trimis un mesager în lumea subterană, cerând eliberarea ei. Doamna lui Hades a fost obligată să se supună și a turnat apa vieții peste Ishtar. Astfel vindecată de bolile care puseseră stăpânire pe ea, Ishtar își regăsește calea, trecând prin cele șapte porți la care își primește toate bijuteriile care îi fuseseră luate. (*vezi Geneza Caldeeană*). Nu există nici o însemnare care să ne permită să credem că Ishtar a făcut rost de apa vieții pentru a-l readuce la viață pe Tammuz.

Mitul lui Ishtar simbolizează coborârea spiritului uman în cele șapte lumi sau sfere ale planetelor sacre până când, în cele din urmă, lipsit de podoabele sale spirituale, acesta se încarnează în corpul fizic, Hades - unde posesorul corpului respectiv aruncă toate necazurile și suferințele asupra conștiinței întemnițate. Apa vieții - doctrina secretă - vindecă bolile provocate de neștiință; urcând iar la sursa sa divină, spiritul recâștigă podoabele oferite de zeu pe măsură ce trece prin cercurile planetelor.

Un alt ritual al misterelor, la babilonieni și la asirieni, era cel al lui Merodach și al dragonului. Merodach, creatorul universului inferior, a ucis un monstru îngrozitor şi a format universul din corpul acestuia. Aceasta este probabil sursa aşa-numitei alegorii creştine a Sf. Gheorghe şi a balaurului.

Misterele lui Adonis se ţineau anual în multe regiuni din Egipt, Fenicia, şi Biblos. Numele Adonis înseamnă „lord" şi era o denumire dată Soarelui, care mai târziu a fost împrumutată de evrei fiind folosită ca nume esoteric al Dumnezeului lor. Smyrna, mama lui Adonis, a fost transformată în copac de către zei şi, după un timp, scoarţa s-a deschis şi copilul Mântuitor a ieşit din ea. Conform unei poveşti, acesta a fost eliberat de un mistreţ sălbatic care a sfâşiat cu dinţii lemnul copacului matern. Adonis s-a născut la miezul nopţii, pe 24 decembrie, şi ca urmare a morţii sale nefericite un ritual Misterios s-a înfiinţat, ritual care a adus salvarea poporului său. În luna evreiască a lui Tammuz, a fost omorât de un mistreţ sălbatic care a fost trimis de Ars.

„Adoniasmos", se numeşte ceremonia de jelire a morţii premature a zeului ucis.

În Ezekiel (VIII.14), este scris că femeile îl plângeau pe Adonis la poarta de nord a Casei Domnului, în Ierusalem.

Sir James George Frazer îl citează pe Jerome :

„el ne spune că Bethlehem, locul tradiţional al naşterii Domnului, a fost acoperit de o pădurice a aceluiaşi domn sirian mai bătrân, Adonis, şi că acolo unde copilul Iisus a plâns, iubitul lui Venus a fost jelit" (*vezi The Golden Bough*).

Se spune că chipul unui mistreţ sălbatic a fost aşezat deasupra unei porţi a Ierusalimului în onoarea lui Adonis şi că ritualul său a fost ţinut în grota din Betleem. Adonis ca „zeu" al oamenilor este una din cheile care îi sunt de folos lui Sir Francis Bacon în simbolismul său criptic.

Adonis a fost iniţial ca o zeitate androgină, care a reprezentat puterea solară, care a fost distrusă de principiul rău al frigului - mistreţul în iarnă. După ce a stat în mormânt timp de trei luni, Adonis s-a ridicat triumfător pe data de 25 mai, fiind aclamat de preoţii şi urmaşii săi care strigau : „s-a înălţat". Adonis s-a născut dintr-un copac de smirnă. Smirna, care reprezintă simbolul morţii, datorită legăturii sale cu procesul de îmbălsămare, a fost unul din darurile aduse de cei trei magi pruncului Iisus.

În Misterele lui Adonis, acel neofit a trecut prin moartea simbolică a zeului şi a fost „înălţat" de preoţi şi a intrat într-o stare binecuvântată de mântuire care a fost posibilă datorită suferinţelor lui Adonis.

Aproape toţi autorii sunt de părere că Adonis a fost iniţial un Zeu al vegetaţiei fiind în legătură directă cu creşterea şi maturitatea florilor şi a fructelor.

ZEUL PAN CEL MARE

Din Kircher's *Oedipus Aegyptiacus*

Marele Pan a fost considerat autorul şi regizorul dansurilor sacre pe care se presupune că le-ar fi inventat pentru a simboliza mediul înconjurător al corpurilor celeste. Pan era o creatură mixtă, partea de sus, cu excepţia coarnelor, era umană, iar partea de jos avea forma unui ţap. Pan este prototipul energiei naturale, şi fiind cu siguranţă o zeitate falică, nu ar trebui confundat cu Priapus. Pipele lui Pan simbolizează armonia naturală a sferelor iar Zeul însuşi este simbolul lui Saturn, deoarece planeta sa este întronată în Capricorn, a cărui emblemă este ţapul. Egiptenii au fost iniţiaţi în Misterele lui Pan care a fost considerat o etapă a lui Jupiter, Demiurgul Pan reprezentând puterea impregnată a Soarelui şi fiind şeful mai multor zeităţi rustice.

Acesta simboliza şi spiritul de control al lumilor de jos. S-a spus că în momentul naşterii lui Hristos, oracolele au amuţit după ce au spus un ultim lucru : „Marele Pan a murit".

Pentru a susţine acest lucru, aceştia descriu grădinile lui Adonis, care erau mici coşuri de pământ în care se plantau şi se avea grijă de seminţe timp de opt zile. Când aceste plante mureau prematur datorită lipsei de pământ, se considera că acestea simbolizează uciderea lui Adonis şi erau aruncate în mare cu imagini ale zeului.

În Frigia a existat o remarcabilă şcoală de filozofie religioasă care se axa pe viaţa şi soarta unui alt Zeu-Mântuitor, numit Atys sau Attis, considerat de mulţi sinonim cu Adonis. Această zeitate s-a născut la miezul nopţii, pe data de 24 decembrie. Există două poveşti cu privire la moartea sa. În una se spune că acesta a fost ucis ca şi Adonis, iar în cealaltă se spune că s-a efeminat sub un pin şi a murit acolo. Corpul lui a fost dus în peşteră de către Cybele, unde a rămas timp de secole fără a putrezi. Ritualurilor lui Atys lumea modernă le datorează simbolismul bradului de Crăciun. Atys şi-a împărţit nemurirea copacilor sub care a murit, iar Cybele a luat copacul cu ea odată cu trupul lui Atys. Acesta a rămas în mormânt timp de trei zile, s-a ridicat la data care corespunde cu doliul de Paşti, şi prin această reînviere se consideră că a depăşit moartea - lucru valabil pentru cei care erau iniţiaţi în Misterele sale.

„În misterele Frigienilor, scrie Julius Firmicus, care sunt numite cele ale Mamei Zeilor, se taie în fiecare an câte un pin şi înăuntrul copacului se pune o imagine a Tinereţii. În Misterele lui Isis trunchiul unui copac de pin este tăiat iar mijlocul trunchiului este scos cu grijă; idolul lui Osiris făcut din acele bucăţi scobite este îngropat. În Misterele Proserpinei un copac tăiat este pus la un loc în chipul şi forma unei virgine, şi când este cărat în oraş este jelit timp de patruzeci de nopţi, iar a patruzecea noapte este ars" (*vezi the Mysteries of Adoni*).

Misterele lui Atys includ o masă sacramentală în timpul căreia neofitul mănâncă dintr-o tobă şi bea dintr-un cimbal. După ce a fost botezat cu sângele taurului, noul iniţiat era hrănit doar cu lapte pentru a simboliza că era încă un copil filosofic, care fusese născut recent din sfera materialităţii.(vezi Frazer's *The Golden Bough*). Oare există o legătură între dieta sa lactată prescrisă de ritualul Attic şi aluzia Sf. Paul la mâncarea pentru naivii spirituali? Sallust ne oferă cheia interpretării esoterice a ritualurilor Attic. Cybele simbolizează puterile însufleţite ale universului iar Atys intelectul spiritual care este împărţit între sferele divine şi animale. Mama zeilor, iubindu-l pe Atys, i-a dat o pălărie înstelată care simboliza puterile sale celeste, dar Atys, îndrăgostindu-se de o nimfă, a sfidat divinitatea şi şi-a pierdut puterile creative. Este evident că Atys reprezintă conştiinţa umană şi că Misterele sale sunt legate de redobândirea pălăriei înstelate. (vezi Sallust on the Gods and the World). Ritualurile lui Sabazius erau asemănătoare cu cele ale lui Bacchus şi se crede că cele două zeităţi sunt identice. Bacchus s-a născut în Sabazius sau Sabaoth şi aceste nume îi sunt atribuite frecvent. Misterele lui Sabaziu se ţineau noaptea şi ritualul includea trecerea unui şarpe pe pieptul unui candidat.

Clement din Alexandria scria : *„indiciul pe care Misterele lui Sabazius îl oferă iniţiaţilor este zeitatea care se târăşte pe pieptul lor".* Un şarpe de aur era simbolul lui Sabazius deoarece această zeitate reprezenta reînnoirea anuală a lumii cu ajutorul puterii solare.

Evreii au împrumutat numele Sabaoth de la aceste Mistere şi l-au adoptat ca apelativ pentru Dumnezeul lor suprem.

În perioada în care se ţineau la Roma Misterele lui Sabazius, cultul câştiga mai mulţi adepţi şi a influenţat mai târziu simbolismul creştinătăţii.

Misterele Cabiric de la Samothrace au fost reînnoite printre cei bătrâni, fiind alături de cele eleusine în ceea ce priveşte stima publicului. Herodot declară că samothracii au luat doctrinele, în special pe cele referitoare la Mercur, de la Pelasgians. Se ştie foarte puţin despre ritualurile Cabirice căci acestea se ţineau în foarte mare secret.

Unii consideră că Cabiri erau şapte la număr şi se spune că erau *„cele şapte Spirite de foc din faţa tronului lui Saturn".* Alţii cred că Cabiri sunt şapte colindători sacri, fiind numiţi în cele din urmă planete.

În timp ce un număr mare de zeităţi este asociat cu Misterele Samothraciene, drama ritualistică se axează pe patru fraţi. Primii trei, Aschieros, Achiochersus şi Achiochersa îl atacă şi omoară pe cel de-al patrulea, Cashmala.

Dionisidor îl identifică pe Aschieros cu Demetra, pe Achiochersus cu Pluton, pe Achiochersa cu Persefona şi pe Cashmala cu Hermes.

Alexander Wilder spune că în ritualul samotracic :

„Cadmillus îi include pe zeul şarpe Theban, Cadmus, Thoth din Egipt, Hermes al grecilor, şi Emeph sau Aesculapius al alexandrinilor şi fenicienilor".

Aici se repetă povestea lui Osiris, Bacchus, Adonis, Balder, şi Hiram Abiff. Venerarea lui Atys şi a lui Cybele este legată de Misterele samothracice. În ritualul lui Cabiri se află o formă de venerare a unui copac de pin, căci acest copac, care este sacru pentru Atys, a fost cioplit în formă de cruce şi apoi tăiat în onoarea zeului ucis, al cărui corp i-a fost descoperit la picioare.

„dacă doreşti să inspectezi orgiile lui Corybantes, scrie Clement, trebuie să ştii că după ce şi-au omorât cel de-al treilea frate, au acoperit capul mortului cu o haină purpurie, l-au încoronat şi l-au cărat până la poalele Olimpului unde l-au îngropat. Aceste mistere sunt, pe scurt, crime şi înmormântări. (*Tatăl anti-Nicene, în eforturile sale de a defăima ritualurile păgâne ignoră faptul că la fel ca şi martirul Cabirian a fost trădat şi Iisus, care a fost torturat şi în cele din urmă omorât*). Preoţii care ţineau aceste ritualuri, care sunt numiţi Regi ai ritualurilor sacre de către cei a căror meserie este să le dea nume, conferă un grad de ciudăţenie evenimentului tragic interzicând ca pătrunjelul cu rădăcină să fie pus pe masă, căci aceştia cred că pătrunjelul a crescut din sângele Corybantic al celui ucis; la fel ca femeile care atunci când sărbătoresc Thesmophoria se abţin de la a mânca seminţe de rodii, care au căzut pe pământ, deoarece cred că rodiile au crescut din picăturile de sânge ale lui Dyonisos. Acei Corybantes se numesc şi Cabiric; şi ceremonia în sine se numeşte misterul Cabiric".

Misterele lui Cabiri au fost împărţite în trei grade, primul care ţinea moartea lui Cashmala, care a fost ucis de cei trei fraţi ai săi; al doilea, şi anume descoperirea trupului său mutilat, ale cărui părţi au fost găsite şi adunate cu trudă; al treilea, care este însoţit de veselie şi fericire - reînvierea sa şi salvarea lumii. Templul lui Cabiri de la Samothrace conţinea un număr de divinităţi bizare, multe dintre ele fiind creaturi diforme care reprezintă puterile elementale ale naturii sau titanii bahici.

Copiii erau iniţiaţi în cultul lui Cabiri cu aceeaşi deferenţă ca şi adulţii iar criminalii care ajungeau la sanctuar nu mai puteau fi prinşi.

Ritualurile de la Samothrace aveau legătură mai ales cu navigaţia, iar zeii navigaţiei, Castor şi Pollux, se numărau printre cei îmblânziţi de membrii acestui cult. Expediţia argonauţilor a ascultat sfatul lui Orfeu şi s-a oprit în insula Samothrace cu scopul de a-şi iniţia membrii în ritualurile lui Cabiri.

Herodot relatează că atunci când Cambyses a păşit în templul lui Cabiri acesta nu a fost capabil să-şi ascundă uimirea la vederea unei statui a unui bărbat care stătea drept în faţa sa şi care avea vizavi statuia unei femei care stătea în cap. Dacă acesta ar fi fost familiarizat cu principiile astronomiei divine, şi-ar fi dat seama că se află în prezenţa cheii către echilibrul universal.

Voltaire spunea :

„mă întreb cine erau aceşti hierofanţi, aceşti francmasoni sacri care celebrau misterele din Samothrace şi de unde veneau aceştia şi zeii lor Cabiri?" (*vezi Enciclopedia Francmasoneriei a lui Mackey*).

Clement numeşte misterele lui Cabiri *„misterele sacre ale unui frate ucis de fratele său"* iar moartea cabirică reprezenta unul dintre simbolurile secrete ale Antichităţii. Astfel alegoria Eului ucis de un alt Eu este perpetuată de misticismul religios al tuturor popoarelor.

Moartea şi învierea filosofică reprezintă misterele mai puţin semnificative, respectiv misterele importante.

Un aspect ciudat al zeului muritor este cel al omului spânzurat. Cel mai ilustrativ exemplu al acestei concepţii stranii se găseşte în ritualurile

odine în care Odin se spânzură timp de nouă nopţi de ramurile copacului lumii şi tot cu această ocazie se străpunge cu suliţa sfântă.

Ca urmare a acestui mare sacrificiu, în timp ce se afla suspendat deasupra prăpăstiei Nifl-heim, Odin a descoperit prin meditaţie stihurile şi alfabetele în care s-au păstrat apoi informaţiile cu privire la poporul său. Datorită acestei experienţe remarcabile, Odin este uneori prezentat stând într-un copac spânzurătoare - şi astfel el a devenit zeitatea tuturor celor care au murit spânzuraţi. Din punct de vedere esoteric, omul spânzurat reprezintă spiritul uman care este legat de Rai printr-un singur fir. Înţelepciunea şi nu moartea este răsplata acestui sacrificiu deliberat în care sufletul uman, suspendat deasupra lumii iluziilor şi meditând asupra existenţei sale ireale, este recompensat prin dobândirea împlinirii de sine. Dacă studiem toate acele ritualuri vechi şi secrete devine evident faptul că misterul zeului muritor era bine cunoscut printre cei luminaţi şi printre colegii care se ocupau de învăţăturile sfinte. Acest mister a fost perpetuat în creştinism prin crucificarea şi moartea omului şi Dumnezeului Iisus Hristos.

Semnificaţia secretă a acestei tragedii lumeşti şi martirul universal trebuie redescoperite dacă creştinismul vrea să atingă înălţimile pe care le-au atins şi păgânii pe timpurile supremaţiei lor filosofice. Mitul zeului muritor este cheia spre mântuirea şi regenerarea universală şi individuală, iar acei care nu înţeleg adevărata natură a acestei alegorii supreme nu se pot considera nici înţelepţi şi nici cu adevărat religioşi.

VIAŢA ŞI ÎNVĂŢĂTURILE LUI HERMES THOTH (TOTH) TRISMEGISTUS

Tunetele s-au rostogolit, fulgerele au luminat brusc iar voalul templului a fost sfâşiat de sus până jos. Iniţiatorul respectat, în veşmintele sale albastre şi din aur, şi-a ridicat încet bagheta acoperită cu bijuterii şi a îndreptat-o spre întunericul dezvăluit de sfâşierea perdelei de mătase : „priviţi lumina Egiptului!".

Candidatul, în veşmântul său de un alb pur, s-a holbat în întunecimea totală, învăluită de cele două mari statui cu cap de Lotus, în spatele cărora se afla perdeaua. În timp ce privea, o ceaţă luminoasă s-a răspândit în atmosferă până când aerul s-a transformat într-o masă de particule strălucitoare. Faţa neofitului a fost luminată de strălucirea aceasta în timp ce el se uita la norii sclipitori în căutarea unui obiect tangibil.

Iniţiatorul a vorbit din nou :

„Această lumină pe care o puteți vedea cu toții reprezintă lumina secretă a misterelor. Cel ce se îndreaptă spre noi este Stăpânul Luminii. Priviți-L !"

Dintr-o dată, din ceața sclipitoare a apărut o față de om, înconjurată de o pâlpâire tremurătoare de culoare verde. Inițiatorul a coborât bagheta și, înclinându-se, și-a pus o mână pe piept în semn de salut.

Neofitul a făcut un pas înapoi cutremurat de uimire, orbit parțial de lumina figurii care s-a ivit. Prinzând curaj, tânărul s-au uitat la Divinitate. Corpul era pe jumătate transparent, astfel încât se puteau vedea inima și creierul bătând cu putere. În timp ce candidatul privea, inima s-a transformat într-un ibis iar creierul într-un smarald strălucitor.

Această ființă misterioasă avea în mâinile sale o baghetă înaripată, încolăcită de șerpi. Inițiatorul, ridicându-și bagheta, a strigat cu voce tare:

„Te salutăm, Thoth Hermes, cel de trei ori mare; te salutăm, prințul oamenilor; te salutăm pe tine, cel care stai pe capul lui Typhon!".

În aceeași secundă a apărut un dragon în flăcări și contorsionat - un monstru hidos, pe jumătate șarpe, pe jumătate crocodil și pe jumătate porc. Din gura și din nările sale curgeau flăcări și se auzeau sunete îngrozitoare în camerele boltite. Dintr-o dată Hermes lovi reptila care se apropia iar dragonul se rostogoli pe o parte, scoțând sunete înfricoșătoare, în timp ce flăcările din jurul său începeau să se stingă.

Hermes și-a pus un picior pe craniul tifonului, creatura învinsă. În următoarea clipă, într-o lumină orbitoare care l-a făcut pe neofit să se dea înapoi și să se sprijine de un stâlp, nemuritorul Hermes, învăluit în ceața orbitoare, traversă camera și dispăru în întuneric.

PRESUPUNERI REFERITOARE LA IDENTITATEA LUI HERMES

Iamblichus afirmă că Hermes a fost autorul a douăzeci de mii de cărți; Manetho afirmă că acesta a scris treizeci și șase de mii de cărți (vezi James Gardner) - aceste cifre dovedesc faptul că un individ singuratic, deși copleșit de prerogativele divine, a putut realiza o asemenea capodoperă cu destulă ușurință.

Se spune că printre științele și artele dezvăluite de Hermes omenirii se numără următoarele : medicina, chimia, dreptul, astrologia, muzica, retorica, magia, filozofia, geografia, matematica (*îndeosebi geometria*), anatomia și știința oratorică.

Același lucru se spune despre Orfeu la greci.

În cartea sa intitulată *Biographia Antiqua*, Francis Barrett afirmă despre Hermes :

„Dacă Dumnezeu a apărut vreodată în oameni, atunci trebuie să fi apărut în el, lucru evident din cărțile sale, cărți în care vorbește despre suma Abisului și despre cunoașterea universală pe care a lăsat-o posterității; el a demonstrat că a fost nu numai un om cu inspirație divină ci și un filosof profund care primea înțelepciunea de la Dumnezeu și de la lucrurile celeste și nu de la oameni".

Învățătura sa transcendentă a făcut ca Hermes să fie identificat cu mulți dintre înțelepții și profeții antici.

În lucrarea sa intitulată Ancient Mythology, Bryant scrie :

„am menționat că Cadmus era același cu egipteanul Thoth; acest lucru rezultă din faptul că el este Hermes și din faptul că inventarea literelor i-a fost atribuită lui" (*în capitolul despre teoria matematicii pitagoreice se găsește tabelul cu literele cadmeene originale*).

Cercetătorii cred că evreii îl cunoșteau pe Hermes sub numele de Enoch, numit de Kenealy „al doilea mesager al lui Dumnezeu".

Hermes a fost acceptat în mitologia greacă, devenind mai târziu Mercur în mitologia latină. A fost venerat sub forma planetei Mercur deoarece corpul său se află cel mai aproape de Soare : dintre toate creaturile, Hermes era cel mai aproape de Dumnezeu, și a devenit cunoscut ca mesagerul zeilor.

În desenele pe care le posedă egiptenii cu acesta, Thoth poartă o tăbliță de scris din ceară și se ocupă cu evidența sufletelor morților în sala judecății lui Osiris în timpul cântăririi sufletelor - acesta era un ritual de o mare importanță. Hermes a avut o importanță capitală și pentru savanții masoni deoarece a fost autorul ritualurilor masonice de inițiere, care erau împrumutate din misterele stabilite de Hermes.

Aproape toate simbolurile masonice au un caracter hermetic (termen esoteic care vine de la numele lui Hermes, și nu în sensul de ermetic sau ocult.(NR)).

Pitagora a studiat matematica cu egiptenii, căpătând de la aceştia cunoştinţe legate de corpurile solide geometrice. Hermes este apreciat şi pentru reformarea sistemului calendaristic. A mărit numărul de zile de la 360 la 365, stabilind astfel un precedent, care este valabil şi în zilele noastre. Apelativul „de trei ori cel mare şi sfânt" i-a fost dat lui Hermes deoarece era considerat cel mai mare dintre filosofi, dintre toţi preoţii şi dintre toţi regii.

Notă : Apelativul „de trei ori mărit şi sfânt" este pe drept cuvânt meritat deoarece a făcut atât de multe pentru umanitate, că nici o minte omenească nu poate cuprinde şi înţelege! Hermes Trismegistus Thoth a fost una din întrupările Lui Dumnezeu pe Pământ. El este şi inginerul constructor, după planurile căruia s-a ridicat Piramida cea Mare din Egypt.

Este demn de menţionat faptul că ultimul poem al îndrăgitului poet american Henry Wadsworth Longfellow este o odă lirică dedicată lui Hermes.(*vezi Enciclopedia lui Chambers*)

FRAGMENTE HERMETICE DEFORMATE

În lucrarea sa intitulată *History of Chemistry,* James Campbell Brown scrie cu privire la cărţile hermetice :

„Ignorând perioadele timpurii egipteană şi caldeeană, din care avem rămăşiţe, dar nici o informaţie scrisă, şi din care nu ne-a parvenit numele nici unui chimist sau filosof, ne apropiem acum de perioada istorică în care s-au scris cărţi mai întâi pe papirus iar apoi pe pergament sau hârtie. O serie de cărţi egiptene antice îi sunt atribuite lui Hermes Trismegistus, care pare să fi fost un adevărat savant, sau poate fi personificarea unui lung şir de scriitori. Unii îl identifică cu zeul grec Hermes, cu egipteanul Thoth sau Tuti, care era zeul Lunii şi care era reprezentat în picturile antice cu un cap de ibis şi cu discul semilunii. Egiptenii îl considerau zeul înţelepciunii, al literelor şi al timpului. Ca o consecinţă a marelui respect pe care vechii alchimişti i-L purtau lui Hemes scrierile referitoare la chimie au fost numite hermetice iar fraza „sigilat din punct de vedere hermetic" este încă folosită pentru a desemna închiderea unui vas din sticlă prin fuziune, aşa cum făceau chimiştii în antichitate. Găsim aceeaşi origine în medicamentele hermetice ale lui Paracelsus şi în francmasoneria hermetică a Evului Mediu."

Printre scrierile fragmentare despre care se spune că aparţin lui Hermes se numără două lucrări celebre. Prima este „The Emerald Table" (Tabula Smaragdina) iar a doua numită „The Divine Pymander", (Divinul Poymander) sau, cum este adesea numită „The Shepherd of Men" (Păstorul Omului). Va urma aici o discuţie referitoare la aceasta din urmă. Unul dintre lucrurile ieşite din comun în legătură cu Hermes este că era unul dintre puţinii preoţi filosofi ai păgânilor, asupra cărora creştinii nu şi-au vărsat mânia. Unii dintre conducătorii bisericii au mers atât de departe încât au afirmat că Hermes prezenta multe simptome de inteligenţă şi că dacă s-ar fi născut într-o epocă mai luminată, în care să beneficieze de învăţăturile lor, ar fi devenit cu adevărat un om mare. În lucrarea sa intitulată Stromata, Clement din Alexandria, unul dintre puţinii cronicari ai ştiinţelor păgâne, ale cărui scrieri au fost păstrate până în zilele noastre, ne oferă toate informaţiile referitoare la cele 42 de cărţi originale ale lui Hermes şi la importanţa care li se atribuia acestora, atât de puterile temporale cât şi de cele spirituale ale Egiptului.

Clement descrie una dintre procesiunile spirituale după cum urmează :

„căci egiptenii urmăresc o filozofie a lor. Acest lucru este dovedit de ceremonia lor sacră".

HERMES MERCURIUS TRISMEGISTUS

Din Historia Deorum Fatidicorum

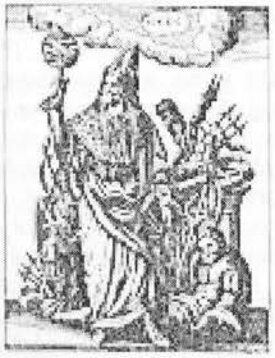

Stăpân al tuturor artelor și științelor, iscusit în toate meșteșugurile, conducătorul celor trei lumi, scribul zeilor, păstrătorul cărților vieții, Thoth Hermes Trismegistus - „cel de trei ori mare și sfânt", prima inteligență - era considerat de vechii egipteni „întruchiparea minții universale". Deși se pare că a existat într-adevăr un mare înțelept și învățat cu numele de Hermes, este imposibil să separăm omul istoric de mulțimea istoriilor legendare care încearcă să-l identifice cu principiul cosmic al gândirii.

„Întâi avansează „cântărețul", purtând unul dintre „simbolurile muzicii". Se spune că acesta trebuie să învețe două cărți de-ale lui Hermes : **1**. una care conține imnurile închinate zeilor și **2**. una cu normele referitoare la viața unui rege. După plecarea cântărețului, „avansează astrologul", cu **1**. un orologiu în mână, și **2**. un palmier, simbolurile astrologiei. Acesta trebuie să aibă „cărțile astrologice" ale lui Hermes, care sunt patru la număr, tot timpul în gura sa. Dintre acestea, **1**. una se referă la ordinea stelelor fixe care sunt vizibile, iar alta **2**. vorbește despre conjuncturile și aparițiile luminoase ale Soarelui și ale Lunii; restul se referă la apariția lor. Următorul care avansează este „scribul sacru", cu **1**. aripi pe cap, **2**. o carte și **3**. un regulament în mână, **4**. cerneală pentru scris și **5**. trestie folosită în același scop.

Acesta trebuia să fie familiarizat cu hieroglifele, să cunoască cosmografia și geografia, poziția Soarelui și a Lunii și cele cinci planete; de asemenea, el trebuia să știe descrierea Egiptului, harta Nilului, descrierea echipamentului preoților și locurile consacrate lor și măsurile și obiectele folosite la ritualurile sacre. Urmează „păstrătorul patrafirului" cu cotul dreptății și cupa pentru băutură. El este familiarizat cu toate aspectele legate de antrenament și de sacrificii.

Mai există *zece cărți* referitoare la omagiile care trebuie aduse zeilor și conținând mijloace egiptene de venerare; acestea vorbesc despre sacrificii, fructe preferate, imnuri, rugăciuni, procesiuni, festivaluri și alte lucruri de acest gen. După aceștia pășește „profetul", cu vaza pentru apă în brațele sale; el este urmat de cei care poartă pâinile. Acesta, *„guvernatorul templului"*, învață cele zece cărți numite *hieratice*, cărți care cuprind totul despre legi, zei și antrenamentele preoților. La egipteni tot profetul se ocupă și cu împărțirea veniturilor. 42 cărți ale lui Hermes sunt absolut indispensabile; *„36 dintre ele conțin filosofia egiptenilor"* și sunt învățate de personajele pe care tocmai le-am menționat. Celelalte șase, *„despre medicină"*, sunt învățate de Pastophoroi; acestea se ocupă de tratarea structurii corpului, de boli, de instrumente și de medicamente, de ochi iar în ultima carte se vorbește despre femei.

Una dintre marile tragedii ale universului filosofic a fost pierderea acestor aproape 42 cărți ale lui Hermes menționate mai sus. Aceste cărți au dispărut odată cu incendierea Alexandriei, căci romanii, iar apoi creștinii, și-au dat seama că egiptenii nu se vor supune decât după arderea acestor cărți. Volumele care nu au fost arse au fost îngropate în deșert și locul unde se află acestea este cunoscut doar de câțiva inițiați ai școlilor secrete."

CARTEA LUI THOTH

În timp ce Hermes era pe Pământ cu oamenii, acesta le-a încredințat succesorilor pe care i-a ales cartea sacră a lui Thoth.

Această lucrare conține procesele secrete prin care poate fi realizată regenerarea umanității și servește drept cheie pentru celelalte lucrări. Nu se știe nimic sigur cu privire la conținutul cărții lui Thoth cu excepția faptului că paginile sale erau acoperite figuri hieroglifice și simboluri ciudate care le ofereau celor familiarizați cu folosirea lor putere nelimitată asupra spiritelor aerului și asupra divinităților subterane. Când anumite zone ale creierului sunt stimulate de procesele secrete ale Misterelor, conștiința omului se deschide și îi este permis să privească Imortalii și să intre în prezența zeilor superiori. Cartea lui Thoth descrie metoda prin care este obţinută stimularea. Cu adevărat, aceasta este „cheia spre imortalitate".

Potrivit legendei, Cartea lui Thoth a fost ţinută într-o cutie aurie în sanctuarul interior al templului. Nu exista decât o cheie şi aceasta se afla în posesia „Stăpânului Misterelor", cel mai înalt iniţiat al Arcanum-ului Hermetic. Doar acesta ştia ce este scris în cartea secretă. Cartea lui Thoth s-a pierdut în lumea antică odată cu decăderea Misterelor, dar iniţiaţii ei credincioşi au purtat-o în coşul sacru în alt tărâm. „Cartea" încă există şi continuă să conducă discipolii acestei ere în prezenţa Imortalilor. Nici o altă informaţie nu poate fi dată lumii cu privire la cum este ea acum, dar succesiunea apostolică începând cu primul hierofant iniţiat de însuşi Hermes rămâne de nepătruns până în această zi şi cei care sunt potriviţi pentru a sluji celor nemuritori pot descoperi acest document fără preţ dacă îl vor căuta sincer şi fără oboseală.

S-a spus că „Cartea lui Thoth este, în realitate „misteriosul Tarot" al Boemilor - o carte emblematică ciudată de şaptezeci şi opt de frunze, care a fost în posesia ţiganilor din momentul în care au fost izgoniţi din templul lor străvechi, Serapeum. Acum există mai multe şcoli secrete privilegiate în iniţierea candidaţilor în Mistere şi aproape de fiecare dată aceştia aprind flăcările altarului de la torţa lui Herm. În „Cartea lui Thoth", Hermes a dezvăluit omenirii *„singura cale"* şi, timp de secole, înţelepţii din fiecare naţiune, şi cei care reprezentau fiecare credinţă, au atins imortalitatea cu ajutorul *„căii"* stabilite de Hermes în mijlocul întunericului, pentru mântuirea omenirii.

POIMANDRES, VIZIUNEA LUI HERMES

„Divina Pymander" a lui Hermes Mercurius Trismegistus este una dintre cele mai timpurii scrieri hermetice care au fost scrise.

Probabil nu în forma originală, ci fiind remodelată în primele secole ale erei creştine şi incorect tradusă de atunci, această operă conţine cu siguranţă multe dintre conceptele originale ale cultului Hermetic.

„Divina Pymander", consistă din şaptesprezece scrieri fragmentare adunate laolaltă şi considerate o singură operă. Cea de-a doua carte a „Divinei Pymander", numită „Poimandres", sau „Viziunea descrie metoda prin care i-a fost dezvăluită lui Hermes divina înţelepciune".

Doar după ce a primit această revelaţie el şi-a început ucenicia, învăţându-i pe toţi cei care voiau să asculte secretele universului invizibil aşa cum i-au fost dezvăluite.

Viziunea este cea mai faimoasă dintre toate fragmentele Hermetice şi conţine o expunere a cosmogoniei hermetice şi secretul ştiinţei egiptenilor în ceea ce priveşte cultura şi dezvoltarea sufletului uman.

Pentru un timp aceasta a fost numită eronat „The Genesis of Enoch", dar acea greşeală a fost corectată. În timp ce pregăteau interpretarea filosofiei simbolice, ascunsă în Viziunea lui Hermes, autorul a avut trei cărţi de referinţă : *„The Divine Pymander of Hermes Mercurius Trismegistus"* (London, 1650), tradusă din arabă şi greacă de dr.Everard; *„Hermetica",* (Oxford, 1924) editată de Walter Scott; *„Hermes, The Mysteries of Egypt",* (Philadelphia, 1925), e Edouard Schure` şi *„Thrice-Greatest Hermes",* (London, 1906 de G. R. S. Mead).

„Materialului pe care acesta l-a scos din volumele menţionate mai sus i-a adăugat comentarii bazate pe filosofia esoterică a vechilor egipteni şi alte lucruri luate din fragmente hermetice şi din tainele ştiinţelor hermetice. De dragul clarităţii, acesta a ales forma narativă şi nu stilul dialogat, iar cuvintele arhaice au fost înlocuite cu cele care se folosesc acum."

În timp ce se plimba printr-un loc dezolat şi stâncos, Hermes a căzut pradă meditaţiei şi rugăciunii. Urmărind instrucţiunile secrete ale „Templului", el şi-a eliberat treptat conştiinţa de legătura simţurilor umane; şi fiind eliberat astfel, natura sa divină i-a dezvăluit misterele sferelor transcendentale. Acesta avea o expresie inspiratoare şi gravă.

Deodată a apărut Marele Dragon cu aripile care se întindeau de-a lungul cerului şi cu lumina emanând în toate direcţiile dinspre corpul său.(*Misterele l-au învăţat că Viaţa Universală era personificată sub formă de dragon*).Marele Dragon l-a strigat pe Hermes pe nume şi l-a întrebat de ce medita asupra Misterelor Lumii. Îngrozit de acest spectacol, Hermes s-a târât în faţa Dragonului rugându-l să-şi dezvăluie identitatea. Creatura i-a răspuns că se numeşte *Poimandres*, Mintea Universului, Inteligenţa Creativă şi Împăratul Absolut al tuturor. (*Schure` îl identifică pe Poimandres cu zeul Osiris*).

Hermes l-a rugat apoi pe Poimandres să-i dezvăluie natura Universului şi facerea zeilor. Dragonul a fost de acord şi l-a rugat pe Trismegistus să nu-i uite imaginea. Imediat, forma lui Poimandres s-a schimbat. Unde a stat acesta se afla o „Radiere glorioasă şi pulsantă". Această lumină era natura spirituală a Marelui Dragon.

Hermes a fost iniţiat în mijlocul Strălucirii Divine şi Universul lucrurilor materiale a dispărut din conştiinţa sa. Apoi a coborât un întuneric mare care s-a extins și a acoperit lumina. Hermes a înghițit o substanță apoasă care a dat naștere unui abur ca de fum. Aerul s-a umplut de sunete nearticulate și de gemete care păreau că vin din Lumina care fusese înghițită de întuneric.

THOTH, CU CAPUL DE IBIS

Din Wilkinson's *Manners & Customs of the Ancient Egyptians.*

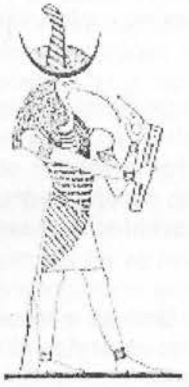

Este foarte probabil ca zeitatea numită Thoth de către egipteni, să fi fost inițial Hermes, aceste două personalități fiind unite, este imposibil ca să fie separate. (Adica este mai greu să se înțeleagă tripla ipostază în care se poate găsi SPIRITUL DIVIN în planul material : spirit, suflet și trup). Thoth era numit „Domnul Cărților Divine" și „Scribul Zeilor". Acesta este înfățișat în general cu trupul unui om și capul unui ibis. Înțelesul simbolic a acestei păsări nu a fost descoperit niciodată. O analiză detaliată a formei ciudate a ibis-ului, mai ales a capului și a ciocului ar trebui să fie grăitoare.
Mintea i-a spus lui Hermes că Lumina era forma Universului Spiritual și că Universul pe care l-a înghițit reprezenta substanța materială.

„Apoi, din Lumina întemnițată a ieșit un cuvânt misterios și sfânt care s-a ridicat deasupra apelor fumegânde. Acest cuvânt, vocea luminii, a ieșit din întuneric ca un stâlp înalt, iar după el au urmat focul și aerul, dar pământul și apa au rămas nemișcate. Astfel, apele luminii au fost separate de apele întunericului, iar din apele luminii a ieșit lumea de deasupra, și din cele ale întunericului a ieșit lumea de dedesubt. Apoi pământul și apa s-au amestecat devenind inseparabile și lumea spirituală care se numește Rațiune a ieșit la suprafață, cauzând nesfârșite tulburări."

Apoi s-a auzit vocea lui Poimandres, dar forma sa nu a fost dezvăluită :

„Eu, Dumnezeul Tău sunt Lumina și Mintea care existau înainte ca substanța să fie despărțită de spirit și întunericul de lumină. Și cuvântul care a apărut ca un stâlp de flăcări din întuneric este Fiul Domnului, născut din misterul Minții. Numele acelui cuvânt este RAȚIUNE. Rațiunea este copilul Gândului și Rațiunea va despărți lumina de întuneric și va stabili adevărul în adâncurile apelor. Înțelege, Hermes, și meditează profund asupra misterului, căci cel care vede și aude nu este pământesc, ci este CUVÂNTUL Dumnezeului renăscut.

Se spune că Lumina Divină sălășluiește în adâncul Întunericului mortal și că Ignoranța nu le poate despărți.

Uniunea Cuvântului și a Minții produce acel mister numit Viață. Cum este împărțit Întunericul fără tine, împotriva Sinelui, tot așa este împărțit și Întunericul dinăuntrul tău.

Lumina și Focul care se ridică reprezintă omul divin, care urcă pe cărarea Cuvântului, și cel care eșuează să urce este omul muritor, care nu poate asista la nemurire. Învață de la Minte și de la misterul său, căci acolo zace secretul nemuririi".

Dragonul și-a dezvăluit iarăși forma lui Hermes și pentru mult timp cei doi s-au uitat fix unul la celălalt, ochi în ochi, astfel încât Hermes a început să tremure din cauza privirii neclintite a lui Poimandres. La Cuvântul Dragonului cerul s-a deschis și nenumăratele Puteri ale Luminii s-au arătat, zburau prin Cosmos pe aripi de foc. Hermes a văzut spiritele stelelor, forțele celeste controlând Universul și toate acele puteri care străluceau cu iradierea Focului unic - gloria Minții Suverane. Hermes a realizat că priveliștea i-a fost dezvăluită deoarece Poimandres rostise un cuvânt. Cuvântul era Rațiune și prin rațiunea cuvântului au apărut lucruri invizibile.

Mintea Divină, Dragonul, și-a continuat discursul :

„Înainte de formarea Universului vizibil s-a făcut tiparul său. Acest tipar a fost numit ARHETIP iar acest „arhetip" se afla în MINTEA SUPREMĂ cu mult timp înaintea începerii procesului de creare.

Văzând „arhetipurile", Mintea Supremă s-a îndrăgostit de propria sa gândire; așa că, luând Cuvântul drept cel mai puternic ciocan, aceasta a scobit sfere în spațiul primordial și le-a modelat după structura arhetipală, semănând totodată în corpurile ce tocmai luaseră formă seminţele lucrurilor vii. Întunericul din subteran, primind ciocanul Cuvântului, a luat forma unui Univers ordonat. Elementele s-au divizat în straturi şi fiecare a dat naştere la creaturi vii. Fiinţa Supremă - Raţiunea - mascul şi femelă, a dat naştere Cuvântului; iar Cuvântul, suspendat între Lumină şi Întuneric, a fost adus de o altă minte numită Workman sau Creatorul Tuturor Lucrurilor. Aşa s-au întâmplat lucrurile, Hermes : cuvântul ce se mişca ca o adiere prin spaţiu a chemat Focul prin fricţiunea mişcării sale. Prin urmare, Focul este numit Fiul Străduinţei. Creatorul a trecut ca vijelia prin Univers şi a determinat vibrarea substanţelor. Prin fricţiunea sa, Fiul Străduinţei a format cei şapte guvernatori, spiritele planetelor, ale căror orbite au legat lumea; iar cei şapte guvernatori au controlat lumea prin puterea misterioasă numită destin, ce le fusese dată de Creator.

Când cea de-a doua Minte a organizat Haosul, Cuvântul Domnului s-a ridicat imediat din închisoarea substanţei sale, lăsând elementele fără Raţiune, şi s-a alăturat naturii Creatorului. Apoi cea de-a doua Minte, împreună cu cuvântul ridicat, s-a stabilit în centrul universului şi a mişcat roţile puterilor celeste. Aceste lucruri vor continua de la un început infinit până la un sfârşit infinit, căci începutul şi sfârşitul se află în acelaşi loc şi în aceeaşi stare. Apoi elementele întoarse în jos şi lipsite de raţiune au dat naştere unor creaturi fără raţiune. Substanţa nu poate să aibă raţiune căci raţiunea a ieşit din ea. Aerul a produs lucruri zburătoare şi diferite ape. Pământul a conceput bestii ciudate, cu patru picioare, care se târau, demoni complecşi şi monştri groteşti. Atunci Tatăl - Mintea Supremă -, fiind viaţă şi lumină, a creat un om universal minunat, după chipul şi asemănarea sa, nu un om lumesc, ci un om celest, ce-şi avea lăcaşul în Lumina Domnului. Mintea Supremă iubea omul căruia i-a dat viaţă şi i-a încredinţat acestuia controlul asupra tuturor celorlalte lucruri şi creaturi. Omul, dorind să lucreze, şi-a mutat căminul în sfera producţiei şi a privit munca fratelui său - A Doua Minte - care stătea pe inelul de Foc. Văzând realizările acestuia, omul şi-a dorit şi el să creeze lucruri, iar Tatăl său i-a dat permisiunea. Cei şapte guvernatori, de-ale căror puteri s-a folosit, s-au bucurat şi i-au dăruit fiecare omului câte o bucată din propria sa natură. Omul dorea să străbată circumferinţa cercurilor şi să înţeleagă misterul celui care stătea pe focul etern.

Având deja întreaga putere, acesta s-a lăsat în jos şi a privit prin cele şapte armonii şi, rupând puterea cercurilor, s-a arătat naturii care se întindea jos în faţa sa. Omul, uitându-se în adâncuri, a zâmbit, căci a văzut o umbră pe pământ şi o înfăţişare ca a sa în ape, umbră şi înfăţişare care erau reflecţia sa. Omul s-a îndrăgostit de propria sa umbră şi a dorit să coboare în ea. Potrivit dorinţei, inteligenţa s-a unit cu imaginea sau forma lipsită de raţiune.

Natura, văzând aceasta, s-a condensat în jurul omului pe care îl iubea şi cei doi s-au amestecat. Acesta este motivul pentru care omul terestru este complex. În interiorul său se află omul cerului, nemuritor şi frumos; lângă acesta se află natura, muritoare şi distructivă.

Suferinţa a apărut datorită faptului că omul nemuritor s-a îndrăgostit de propria sa umbră şi a renunţat la realitate pentru a se stabili în întunericul iluziei; căci, fiind nemuritor, omul avea puterea celor şapte guvernatori - viaţa, lumina şi cuvântul - dar fiind muritor, omul este controlat de inelele guvernatorilor - soarta sau destinul.

Despre omul nemuritor ar mai trebui precizat faptul că este hermafrodit, adică atât bărbat cât şi femeie şi că veghează fără încetare. Acesta nu doarme niciodată şi este guvernat de Tatăl bărbat şi Mama femeie, care sunt întotdeauna vigilenţi.

Acesta este misterul ţinut ascuns până în zilele noastre, căci Natura, amestecându-se prin căsătorie cu Omul cerurilor, a dat naştere unei minuni - şapte oameni, toţi bisexuali, bărbaţi şi femei, de statură potrivită, care exemplificau natura celor şapte guvernatori.

Acestea sunt cele şapte rase, specii şi roţi. Astfel au fost creaţi cei şapte oameni. Pământul reprezenta Elementul Feminin iar Apa pe cel Masculin ; din Foc şi din Eter au venit spiritele, iar Natura a făcut corpuri după speciile şi formele oamenilor. Omul a primit Viaţa şi Lumina Marelui Dragon, iar din această lumină au fost făcute sufletul şi lumina minţii sale. Toate aceste creaturi complexe care conţineau nemurirea, dar care au adus cu sine mortalitatea, au continuat aşa o perioadă bună de timp. S-au reprodus singuri deoarece fiecare era şi bărbat şi femeie.

Dar la sfârşitul acestei perioade nodul destinului s-a unit cu voinţa lui Dumnezeu, iar legătura dintre lucruri a fost ruptă. Atunci toate creaturile vii, inclusiv omul, care fusese hermafrodit, au fost separate, masculii deoparte şi femelele de cealaltă parte, potrivit instrucţiunilor raţiunii. Atunci Dumnezeu a vorbit cuvântului sacru din sufletul tuturor lucrurilor şi i-a spus : sporiţi-vă numărul şi multiplicaţi-vă, creaturile mele. Fie ca cel înzestrat cu raţiune să ştie că este nemuritor şi că moartea este cauzată de iubirea corpului; fie ca acesta să înveţe toate lucrurile care există căci acel care s-a recunoscut pe sine păşeşte într-o stare a binelui."

O FORMĂ GRECEASCĂ A LUI HERMES

Din mitologia lui Bryant

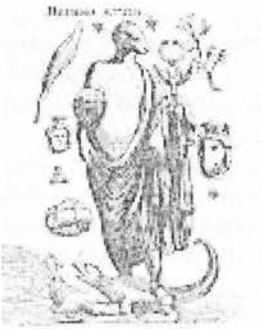

Numele Hermes este derivat din „Herm" , care este o formă a lui CHiram, Principiul Personificat al Vieţii Universale, care este de obicei reprezentat prin Foc. Scandinavii îl venerau pe Hermes sub numele de Odin; teutonii sub numele de Wotan, iar anumite popoare orientale sub numele de Buddha, sau Fo. Există două teorii cu privire la acest lucru. Prima susţine că Hermes se traduce ca Enoch şi că acesta a fost dus fără moarte în prezenţa lui Dumnezeu. A doua teorie susţine că acesta a fost îngropat în Valea lui Ebron şi că în mormântul lui a fost pusă o comoară, nu una cu aur, ci una cu cărţi şi învăţături sacre.

Egiptenii asemănau omenirea cu o turmă de oi. Tatăl Suprem şi Neconceput era Păstorul şi Hermes era câinele păstorului. Originea bastonului păstorului în simbolismul religios poate fi găsită în ritualurile egiptene. Cele trei sceptre din Egipt cuprind bastonul păstorului, care simbolizează că prin virtutea puterii care se află în acest simbol faraonii iniţiaţi ghidau destinele popoarelor lor.

„Şi când Dumnezeu a spus acest lucru, Providenţa, cu ajutorul celor şapte Guvernatori ai Armoniei, a unit sexele, făcând amestecuri şi unind generaţii, şi toate lucrurile erau multiplicate după dorinţa lor. Cel care printr-o eroare de ataşare îşi iubeşte corpul, sălăşluieşte rătăcind prin întuneric, sensibil şi suferind chinuri ale morţii, dar cel care îşi dă seama că trupul este doar mormântul sufletului se ridică în nemurire."

Apoi Hermes a dorit să ştie de ce oamenii sunt privaţi de nemurire doar din cauza faptului că sunt ignoranţi.

Marele Dragon a răspuns :

„pentru cel ignorant corpul este suprem şi aceştia sunt incapabili de a observa nemurirea care zace înăuntrul lor. Cunoscând doar trupul care este supus morţii, aceştia cred în moarte, deoarece venerează substanţa care este cauza şi realitatea morţii."

Apoi Hermes a întrebat cum trec cei virtuoşi şi înţelepţi la Dumnezeu, la care Poimandres i-a spus :

„ceea ce a spus Cuvântul lui Dumnezeu voi spune şi eu, deoarece Tatăl tuturor lucrurilor este alcătuit din Viaţă şi Lumină, din ce e făcut omul. Dacă, prin urmare un om va învăţa şi va înţelege natura Vieţii şi a Luminii, atunci acesta va trece în eternitatea Vieţii şi a Luminii".

Hermes a întrebat apoi despre drumul prin care cei înţelepţi obţin Viaţa eternă şi Poimandres a continuat :

„Lasă-l pe omul care are o Minte să noteze, să gândească şi să înveţe despre el şi cu puterea Minţii sale separă-l pe el de cel care nu este el şi astfel devine un servitor al Realităţii."

Hermes a întrebat dacă toţi oamenii aveau Minţi şi Marele Dragon i-a replicat :

„Ai grijă ce spui, căci eu sunt Mintea - Profesorul Etern. Eu sunt Tatăl Lumii - Mântuitorul tuturor oamenilor şi în natura celor înţelepţi Cuvântul prinde viaţă. Cu ajutorul Cuvântului, lumea va fi salvată. Eu, Gândul, Tatăl Cuvântului, Mintea, stau doar la oamenii care sunt sfinți și buni, puri și miloși, și care trăiesc pios și religios, iar prezența mea este o inspirație și un ajutor pentru ei, căci atunci când vin, ei știu imediat toate lucrurile și îl adoră pe Tatăl Universal.

Înainte ca cei înțelepți și filosofi să moară, ei învață să-și recunoască simțurile, știind că acestea sunt dușmanii spiritelor lor nemuritoare.

Eu nu voi permite simțurilor rele să controleze trupurile celor care mă iubesc și nici nu voi lăsa emoțiile rele și gândurile rele să-i invadeze.

Eu devin un fel de portar, păzitor de uși, și țin răul afară, protejându-i pe cei înțelepți de natura lor mai joasă. La cei răi, invidioși și cârtitori nu vin, căci ei nu pot înțelege misterele Minții; prin urmare sunt nedorit. Îi las demonului răzbunător, pe care îl construiesc în sufletele lor, căci răul crește în fiecare zi și îl chinuie pe om din ce în ce mai mult, și fiecare faptă rea se adaugă la faptele rele, până când în cele din urmă răul îl va distruge. Pedeapsa dorinței este agonia neîmplinirii."

Hermes și-a aplecat capul în semn de recunoștință față de Marele Dragon care l-a învățat atât de multe și l-a implorat să-i spună mai multe despre sufletul omului. Astfel Poimandres a spus :

„La moarte, corpul material al omului se întoarce la elementele din care a venit și omul divin invizibil urcă spre sursa din care a venit, numită „A Opta Sferă". Răul trece în locul în care locuiește demonul și simțurile, sentimentele, dorințele, și pasiunile trupești se întorc la sursa lor numită cei Șapte Guvernatori, ale căror naturi distrug oamenii de jos, dar dau viață oamenilor spirituali invizibili.

După aceea natura inferioară se întoarce la starea sa primitivă, încercând din nou să-și redobândească starea spirituală. Aceasta urcă cele șapte Inele, pe care stau cei șapte Guvernatori, și astfel le înapoiază fiecăruia puterile de jos. Pe primul inel stă Luna, iar acesteia i se înapoiază abilitatea de a crește și de a diminua. Pe cel de-al doilea inel stă Mercur, iar acestuia îi este înapoiată înșelăciunea și șiretenia. Pe cel de-al treilea inel stă Venus, și ei îi sunt înapoiate pasiunile și dorințele. Pe cel de-al patrulea inel se află Soarele, iar acestuia îi sunt înapoiate ambițiile. Pe cel de-al cincilea inel se află Marte, iar lui îi sunt returnate aroganța și îndrăzneala. Pe cel de-al șaselea inel se află Jupiter, iar lui îi sunt înapoiate simțul de proprietate și bogățiile. Pe cel din urmă inel stă Saturn, la Poarta Haosului, iar lui îi sunt returnate falsitatea și complotarea malefică."

„Apoi, după ce a scăpat de acumulările celor șapte Inele, sufletul vine în cea de-a Opta Sferă, adică inelul stelelor fixe.

Aici, eliberat de orice iluzie, el sălășluiește în Lumină și îl slăvește pe Tatăl într-o voce care poate fi înțeleasă doar de spiritul pur. Ai grijă, tu, Hermes, există un mare mister în cea de-a Opta Sferă, căci Calea Lactee este un pământ fertil al sufletelor, și de acolo acestea cad în inele și se întorc din nou în Calea Lactee, după ce au fost în Saturn. Dar unii nu se pot cățăra pe cele șapte sfori ale inelelor. Prin urmare, aceștia rătăcesc în întuneric și sunt alungați din eternitate cu iluzia simțurilor pământești.

Drumul spre nemurire este greu și doar puțini îl găsesc. Ceilalți așteaptă Ziua cea Mare când roțile Universului se vor opri și scânteile nemuritoare vor scăpa din substanța acoperită.

Cei care așteaptă, se vor întoarce din nou inconștienți și neștiutori în pământul fertil al stelelor și vor aștepta un nou început. Cei care sunt salvați de lumina misterului pe care ți l-am dezvăluit și pe care te rog să-l împărtășești oamenilor, se vor întoarce la Tatăl care sălășluiește în Lumina Albă și se vor preda Luminii, fiind absorbiți în Lumină, și în Lumină vor deveni Puteri în Dumnezeu. Aceasta este Calea Domnului și este dezvăluită doar celor care sunt înțelepți.

Binecuvântat ești Tu, Fiu al Luminii, căruia dintre toți oamenii, Eu, Poimandres, Lumina Lumii, m-am dezvăluit. Îți ordon să mergi mai departe, să devii călăuza celor care rătăcesc în întuneric, astfel încât toți oamenii în care se află Spiritul Minții mele să fie salvați de Mintea mea prin tine, care îi vei ajuta să găsească Mintea mea în ei. Împrăștie Misterele mele astfel încât acestea să nu dispară de pe Pământ, căci eu sunt Mintea Misterelor, și până când Mintea va ceda, lucru care nu se va întâmpla niciodată, Misterele mele nu vor pieri." Spunându-i aceste cuvinte de despărțire, Poimandres, radiind de lumină celestă, a dispărut, amestecându-se cu puterile Raiului.

Ridicându-şi ochii spre cer, Hermes, l-a binecuvântat pe Tatăl tuturor Fiinţelor şi şi-a petrecut viaţa în slujba Marii Lumini."

Astfel predica Hermes :

„Voi, oameni ai Pământului, bărbaţi născuţi şi făcuţi din elemente, dar care aveţi în voi Spiritul Omului Divin, ridicaţi-vă din somnul ignoranţei! Fiţi treji şi gânditori! Realizaţi că a voastră casă nu este pe pământ ci în Lumină. De ce vă predaţi morţii, deşi puteţi fi nemuritori? Căiţi-vă şi schimbaţi-vă minţile. Îndepărtaţi-vă de lumina întunecată şi de corupţie pentru totdeauna. Pregătiţi-vă pentru a urca cele şapte Inele şi pentru a vă uni sufletele cu Lumina eternă."

Unii care auzeau acest lucru îşi băteau joc de el şi mergeau mai departe, oferindu-se Morţii de-a Doua, din care nu există scăpare. Dar alţii, aruncându-se la picioarele lui Hermes, îl rugau să-i înveţe Calea Vieţii. El îi ridica cu blândeţe, neprimind nici o aprobare pentru el, şi continua să înveţe şi să călăuzească omenirea arătându-le oamenilor cum pot fi salvaţi. Hermes a semănat seminţele înţelepciunii şi a hrănit seminţele cu ape nemuritoare. În cele din urmă a venit ultima seară a vieţii lui, şi pe măsură ce strălucirea luminii pământului începea să scadă, Hermes le-a poruncit discipolilor săi să păstreze doctrinele sale aşa cum sunt în secolele ce vor urma. Acesta a spus că toţi cei care se află în căutarea nemuririi îşi vor găsi calea în Viziunea lui Poimandres.

În încheierea Viziunii, Hermes a scris :

„Somnul corpului este trezirea Minţii şi închiderea ochilor dezvăluie adevărata Lumină. Tăcerea mea este plină de viaţă, speranţă şi de bine. Cuvintele mele sunt bobocii fructelor copacului sufletului meu. Căci aceasta este relatarea cu privire la cum am primit de la Mintea Adevărată, care este Poimandres, Marele Dragon, Domnul Cuvântului, Adevărul, fiind inspirat de Dumnezeu. Din acea zi Mintea mea a fost cu mine întotdeauna iar în sufletul meu aceasta a dat naştere Cuvântului. Cuvântul este Raţiune şi Raţiunea este cea care m-a mântuit. Pentru acest lucru, din tot sufletul şi cu toată puterea, îl slăvesc şi îl binecuvântez pe Dumnezeu Tatăl, Viaţa şi Lumina, şi Binele Etern.

Sfânt este Dumnezeu, Tatăl tuturor lucrurilor, Cel care a existat dinaintea Primului început;
Sfânt este Dumnezeu, a cărui dorinţă este îndeplinită prin Propriile sale Puteri, cărora El însuşi le-a dat naştere;
Sfânt este Dumnezeu, care a hotărât că El va fi cunoscut, şi care este cunoscut de cei căruia Li Se arată;
Sfânt eşti Tu, care prin al Tău Cuvânt ai creat lucruri;
Sfânt eşti Tu, care eşti imaginea Naturii;
Sfânt eşti Tu, care nu ai creat Natura Inferioară;
Sfânt eşti Tu, care eşti mai puternic decât toate puterile;
Sfânt eşti Tu, care eşti mai mare decât toate excelenţele;
Sfânt eşti Tu, care eşti mai presus de orice laudă,
Acceptă aceste sacrificii de la un suflet pur şi de la o inimă deschisă către Tine
O, TU, Cel care nu vorbeşti, fii lăudat în tăcere !
Te implor să te uiţi cu milă asupra mea, astfel încât eu să nu greşesc la adresa cunoaşterii Tale şi să-i pot lumina pe cei care zac în neştire, fraţii mei şi fiii Tăi.
Prin urmare, Te cred şi sunt martorul Tău, şi merg în pace şi cu încredere în Lumina şi Viaţa Ta !
Binecuvântat eşti Tu, Tată! Omul care Ţi-a răspândit Cuvântul va fi purificat cu ajutorul Tău, căci Tu i-ai dat puterea de a-i purifica pe alţii prin Cuvântul Tău şi prin Adevărul Tău."

Viziunea lui Hermes, ca aproape toate scrierile hermetice, este o expunere alegorică a marilor adevăruri filosofice şi sfinte şi înţelesul său ascuns poate fi înţeles doar de cei care au fost „crescuţi" în prezenţa Minţii Adevărate.

INIŢIEREA PIRAMIDEI

Suverană printre minunile antichităţii, neavând rivale printre realizările arhitecţilor şi constructorilor ce au urmat, Marea Piramidă a lui Gizeh este martorul tăcut al unei civilizaţii necunoscute, care după ce s-a bucurat de gloria predestinată, a fost dată uitării. Elocventă prin tăcerea sa, inspiratoare prin măreţia sa, divină prin simplitatea sa.

Marea Piramidă este într-adevăr o bijuterie construită din piatră. Magnitudinea sa depăşeşte sensibilitatea firavă a oamenilor. Printre nisipurile schimbătoare ale timpului aceasta rezistă ca o emblemă a eternităţii însăşi. Cine au fost matematicienii geniali care au plănuit dimensiunile sale, arhitecții străluciți care au supravegheat construcția sa, constructorii pricepuți care au ales blocurile de piatră ?

Cea mai timpurie și cea mai cunoscută relatare cu privire la construirea Marii Piramide este cea dată de foarte lăudatul dar și plinul de fantezie istoric, Herodot :

„Piramida a fost construită treptat în formă de parapet sau, după cum spun alții, în formă de altar. După ce au așezat pietrele pentru baza piramidei, aceștia au ridicat pietrele rămase cu ajutorul unor mașinării formate din scânduri scurte de lemn. Prima mașinărie le ridica de bază până la vârful primului etaj. Aici se afla altă mașină care lua pietrele la sosire și le ducea la cel de-al doilea etaj, unde se afla o a treia mașină, care le ducea mai departe. Aceștia aveau fie atâtea mașini câte etaje avea piramida, fie o singură mașină care era ușor de transportat, și care era mutată de la etaj la etaj în timp ce se ridicau pietrele. Sunt posibile ambele variante și de aceea le-am menționat pe amândouă. Porțiunea de sus a Piramidei a fost terminată prima, apoi a urmat mijlocul și în cele din urmă partea care era cea mai joasă și cea mai aproape de pământ. Pe Piramidă se află o inscripție în hieroglife egiptene care înregistrează cantitatea de ridiche, ceapă și usturoi care a fost consumată de muncitorii care au construit-o; și îmi amintesc foarte bine că interpretul care mi-a citit această inscripție a spus că banii cheltuiți pentru acest lucru s-au ridicat la 1600 taleri de argint.

Acest lucru este un adevărat record, căci o mare sumă a fost cheltuită pentru uneltele de fier folosite în construcție, pentru mâncarea și hainele muncitorilor, ținând cont și de timpul în care s-a construit Piramida, care a fost estimat la zece ani, și timpul care trebuie adăugat pentru cărarea pietrelor, supravegherea lor și construirea apartamentelor subterane, timp care, îmi imaginez că nu a fost scurt."

Povestea este destul de colorată, dar se pare că Părintele Istoriei, din motive pe care le-a considerat cu siguranță suficiente, a inventat o poveste falsă, pentru a ascunde adevărata origine și adevăratul scop al Marii Piramide. Acest lucru este doar un exemplu din scrierile sale, care l-ar face pe cititor să creadă că Herodot a fost un inițiat al Școlii Sacre și prin urmare a fost obligat să păstreze sub jurământ secretele vechii conduceri. Teoria care a fost propusă de Herodot și care acum a fost

acceptată aproape unanim este cea conform căreia mormântul faraonului Keops nu poate fi dovedit. De fapt, Manetho, Eratosthenes, și Diodorus Siculus au păreri diferite de cele ale lui Herodot și părerile acestora sunt diferite unele de altele în ceea ce privește numele celui care a construi acest edificiu suprem.

Cavoul sepulcral, care, potrivit Legilor de construcție a Piramidei de către Lepsius, ar fi trebuit să fie terminat în același timp cu monumentul sau chiar mai devreme, nu a fost terminat niciodată. Nu este nici o dovadă că această clădire a fost ridicată de egipteni, căci sculpturile cu care au fost decorate camerele de înmormântare ale faraonilor egipteni, sunt ornate diferit, sau le lipsește cu desăvârșire vreun element de arhitectură sau decorativ, cum ar fi inscripțiile, imaginile, picturile, sau alte trăsături distinctive asociate cu arta dinastică mortuară. Singurile hieroglife care au fost găsite în interiorul Piramidei sunt câteva semne lăsate de constructori, sigilate în *„camerele de construcție"*, deschise pentru prima dată de Howard Vyse. Aparent, acestea au fost pictate pe pietre, înainte de a fi ridicate, căci într-un număr de cazuri semnele erau fie răsturnate fie distruse de operația de unirea blocurilor de piatră. În timp ce egiptologii au încercat să identifice straturile nefinisate de vopsea ca fiind cartușe ale lui Keops, este de neconceput faptul că acest conducător ambițios să fi permis ca numele sau regal să sufere asemenea jigniri.

Cele mai eminente autorități referitoare la acest subiect sunt încă nesigure în ceea ce privește adevăratul înțeles al acestor însemne nefinisate, în ciuda oricăror dovezi care ar putea arăta că această clădire a fost ridicată în timpul celei de-a patra dinastii. Datorită scoicilor de mare care se află la baza Piramidei, Mr. Gab susține că aceasta a fost ridicată înainte de Potop. Această teorie a fost susținută de unele tradiții arabe. Un istoric arab a declarat că piramida a fost construită de înțelepții egipteni ca un refugiu împotriva potopului, iar alții susțin că a fost locul în care se păstrau comorile puternicului rege de dinainte de potop, Sheddad Ben Ad.

Un tablou de hieroglife care se află la intrare, pe care un observator amator l-ar considera o soluție a acestui mister, din păcate datează nu cu mult înainte de 1843, î.e.n. și a fost înscripționat la acea vreme de dr. Lepsius ca un tribut adus regelui Prusiei.

DESCHIDEREA MARII PIRAMIDE DE CĂTRE CALIPH AL MAMOUN

Caliph al Mamoun, un ilustru descendent al Profetului, inspirat de poveştile referitoare la imensele comori îngropate în adâncuri a călătorit de la Bagdad până în Cairo în 820 î.e.n. cu mulţi oameni pentru a deschide rezistenta Piramidă. Când Caliph al Mamoun a ajuns la baza „Rock of Ages" şi s-a uitat la suprafaţa ei netedă şi strălucitoare, sufletul i-a fost cuprins de un tumult de emoţii care nu pot fi descrise în cuvinte. Pietrele acoperite trebuie sa fi fost la locul lor în momentul vizitei lui Caliph căci acesta nu a putut găsi vreun indiciu cu privire la intrarea în Piramidă - patru suprafeţe netede l-au încurcat.

După unele zvonuri, acesta şi-a rugat urmaşii să lucreze în partea de nord a Piramidei spunându-le să taie şi să sape până vor descoperi ceva. Musulmanilor care aveau instrumente nefinisate le-a fost foarte greu să sape un tunel de o sută de picioare prin piatra de var.

Lucrătorii au vrut să se răscoale de multe ori dar cuvântul lui Calip era lege şi speranţa unei mari comori i-a liniştit.

Într-o seară, în care aceştia erau descurajaţi total, destinul a venit în salvarea lor. O piatră mare s-a auzit căzând undeva în peretele de lângă arabii truditori şi nemulţumiţi. Lucrând în direcţia în care s-a auzit sunetul, cu un entuziasm renăscut, aceştia au pătruns în cele din urmă în coridorul care ducea în camera subterană. Apoi şi-au făcut loc prin bariera mare de piatră care căzuse astfel încât nu le permitea să avanseze, şi au mutat una câte una bucăţile de granit, care pentru un timp au continuat să blocheze coridorul care ducea spre camera de sus a Reginei.

Nu a mai căzut nici o bucată de piatră şi nimic nu a mai stat în drumul urmaşilor profetului. Dar unde se aflau comorile? Muncitorii înnebuniţi alergau dintr-o cameră în alta, căutând în zadar prada.

Nemulţumirea musulmanilor a luat o asemenea amploare încât Caliph al Mamoun - care moştenise mare parte din înţelepciunea ilustrului său tată - Caliph al Raschid -, a trimis la Bagdad după fonduri şi a dat ordin ca acestea să fie îngropate în secret în apropierea intrării în Piramidă.

Apoi le-a cerut oamenilor să sape în acel loc şi mare le-a fost bucuria când au descoperit comoara, muncitorii fiind profund impresionaţi de înţelepciunea monarhului de dinainte de potop, care le calculase cu atenţie salariile şi avusese grijă ca suma îngropată acolo să fie exactă şi să-i răsplătească pe toţi.

Caliph s-a întors în oraşul părinţilor săi şi Marea Piramidă a fost lăsată la mila generaţiilor următoare. În secolul nouă, razele Soarelui, care loveau suprafeţele poleite ale pietrelor originale, făceau să apară un triunghi uimitor de lumină. De atunci, doar două dintre acele pietre poleite au dispărut. Cercetările au dus la descoperirea şi scoaterea lor la suprafaţă în pereţii moscheilor mahomedane şi în palatele din diferite locuri din Cairo şi din împrejurimile sale.

OEDIP ŞI SFINXUL

Din „Misterele Kabbalei", ale lui Levi Eliphas

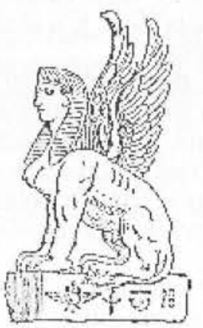

Sfinxul egiptean are o legătură strânsă cu legenda greacă a lui Oedip, care a dezlegat primul faimoasa ghicitoare propusă de creatura misterioasă cu corpul unui leu înaripat şi capul unei femei care frecventa şoseaua ce ducea la Teba. Sfinxul adresa următoarea întrebare tuturor celor care treceau pe acolo : „care este acel animal care merge în patru picioare dimineaţa, în două la prânz şi în trei seara?". Toţi cei care nu ştiau răspunsul la această ghicitoare erau omorâţi. Oedip a spus că: „răspunsul este omul, care în copilărie se târăşte în mâini şi picioare (*în patru labe, de-a buşilea*), la maturitate merge drept, iar la bătrâneţe merge ajutat de o cârjă". Descoperind un om care cunoştea răspunsul la ghicitoare, Sfinxul s-a aruncat de pe o stâncă de la marginea drumului şi a pierit. Mai există un răspuns la ghicitoarea sfinxului, un răspuns care poate fi descoperit doar luând în calcul valorile numerelor pitagorice. Numerele 4, 2 şi 3 dau suma nouă, care reprezintă numărul natural al omului şi de asemenea al lumilor de jos : 4 reprezintă omul ignorant, 2 reprezintă omul inteligent şi 3 reprezintă omul spiritual.

La începuturi Umanitatea mergea în patru picioare, maturitatea care progresează merge în două iar „mântuitul" şi „iluminatul magician" adaugă puterii minţii sale forţa înţelepciunii. Sfinxul simbolizează prin urmare misterul naturii, întruchiparea doctrinei secrete şi toţi cei care nu au putut găsi răspunsul la ghicitoarea sa au murit. Să găseşti răspunsul la ghicitoarea sfinxului înseamnă să obţii nemurirea.

PROBLEME REFERITOARE LA PIRAMIDE

C. Piazzi Smyth întreabă :

„Oare Marea Piramidă a fost ridicată înaintea inventării hieroglifelor şi naşterii religiei egiptene?"

Timpul poate dovedi încă faptul că încăperile superiore ale Piramidei reprezentau un mister nedescifrat înainte de stabilirea imperiului egiptean. Totuşi, în camerele subterane există însemnări care indică faptul că romanii au pătruns acolo. În lumina filosofiei secrete a iniţiaţilor egipteni, W. W. Harmon, printr-o serie de calcule matematice exacte şi extrem de complicate, a stabilit că primul ceremonial al Piramidei a avut loc cu 68.890 ani în urmă când Steaua Vega şi-a trimis raza în pasajul care cobora în groapă pentru prima dată.

Construirea propriu-zisă a Piramidei a fost desăvârşită într-o perioadă de la 10 la 15 ani înaintea acestei date. În timp ce asemenea cifre sunt cu siguranţă dispreţul egiptologilor moderni, ele se bazează pe un studiu complex al principiilor mecanicii siderale încorporată în structura Piramidei de către constructorii iniţiali. Dacă pietrele poleite erau într-o anumită poziţie la începutul secolului nouă, aşa-numitele semne de eroziune din exterior nu se datorau apei.

Teoria conform căreia sarea de pe pietrele din interior ale Piramidei dovedeşte faptul că construcţia a fost cândva sub ape nu poate fi confirmată, deoarece acest tip de piatră este supusă frecvent transpiraţiei sării.

Deşi este posibil ca clădirea să fi fost scufundată, cel puţin parţial, de-a lungul miilor de ani de la ridicarea sa, dovezile aduse în sprijinul acestei afirmaţii nu sunt concludente. Marea Piramidă a fost construită în întregime din calcar şi din granit, cele două tipuri de piatră fiind combinate într-o manieră semnificativă. Pietrele au fost netezite cu cea mai desăvârşită precizie iar cimentul folosit era atât de bun din punct de vedere al calităţii încât acum este la fel de tare ca însăşi piatra.

Blocurile de calcar erau tăiate cu fierăstraie de bronz, cu dinţii din diamante sau din alte bijuterii.

Aşchiile pietrelor erau pilite în partea de nord a platoului, pe care este situată structura, şi formează o proptea adiţională, care ajută la sprijinirea greutăţii structurii. Întreaga Piramidă este un exemplu de orientare perfectă, şi chiar caută cuadratura cercului. Acest lucru este realizat prin lăsarea unei linii verticale, de la vârful piramidei până la baza acesteia. Dacă această linie verticală poate fi considerată raza unui cerc imaginar, lungimea circumferinţei unui asemenea cerc ar fi egală cu suma bazelor celor patru părţi ale Piramidei.

Dacă pasajul care duce spre camera regelui şi a reginei a fost închis cu mii de ani înainte de era creştină, cei care au fost ulterior admişi în Misterele Piramidelor trebuie să fi fost iniţiaţi în galeriile subterane care sunt acum de negăsit. Fără aceste galerii, nu ar fi existat nici un mijloc de intrare sau de ieşire, deoarece singura intrare de la suprafaţă a fost acoperită în totalitate cu pietre poleite. Dacă nu a fost blocată de dimensiunea sfinxului sau ascunsă într-o parte a acelei imagini, intrarea secretă poate să fie într-unul din templele adiacente sau pe una din părţile platoului din calcar.

S-a acordat o atenţie deosebită bucăţilor de granit care umpleau pasajul ce urca spre camera reginei, pe care Caliph al Mamoun a fost forţat să-l pulverizeze pentru a putea să-şi facă drum spre camerele superioare. C. Piazzi Smyth a observat faptul că poziţia pietrelor demonstrează că ele au fost aşezate începând de sus, fapt care necesita ca un număr mare de oameni să înceapă lucrul din camerele superioare. Cum au reuşit să facă acest lucru ?

Smyth crede că aceştia au coborât prin puţ, aruncând pietrele în locurile din spatele lor. Acesta mai afirmă că şi hoţii au folosit probabil acest puţ pentru a ajunge la camerele superioare.

Deoarece platforma de încărcare a fost fixată într-un strat de mortar, hoţii au fost nevoiţi să o spargă, lăsând o deschidere.

Mr. Dupré, un arhitect care a petrecut ani întregi investigând piramidele, are un punct de vedere diferit faţă de Smyth, considerând că puţul nu este decât o gaură făcută de hoţi şi că aceasta a fost prima încercare reuşită de a ajunge în camerele superioare pornind din camerele subterane, pe atunci singurele părţi deschise ale Piramidei.

Mr. Dupré îşi argumentează părerea afirmând că puţul nu este decât o gaură oarecare iar grota o cameră cu o formă neregulată, fără a avea dovezi arhitecturale despre cum a fost ridicat restul structurii.

Diametrul puţului înlătură posibilitatea ca acesta să fi fost săpat în jos; trebuie să fi fost tras în afară iar grota era necesară pentru ca hoţii să poată respira. Nu este posibil ca constructorii Piramidei să fi spart una dintre platforme şi să lase aşa suprafaţa acesteia şi o gaură perfectă în peretele de lângă galeria lor.

Dacă puţul nu este decât o gaură făcută de hoţi, acest lucru poate explica de ce Piramida era goală atunci când Caliph al Mamoun a intrat în ea, şi ce s-a întâmplat cu cufărul lipsă. O examinare amănunţită a aşa-numitei camere subterane neterminate, care trebuie să fi fost baza de operație a hoților, ar putea dezvălui urme ale prezenței lor sau ar putea arăta locul în care au ascuns molozul care a rezultat de pe urma operațiilor lor. Deşi nu se ştie încă ce intrare au folosit hoții pentru a ajunge în camera subterană, este puțin probabil ca ei să fi folosit pasajul care cobora.

Există o nişă remarcabilă în zidul de nord al camerei reginei, despre care ghidul mahomedan afirmă că reprezintă un mormânt.

Forma generală a acestei nişe, cu pereții săi întâlnindu-se printr-o serie de întrepătrunderi, ca cei din Marea Galerie, ar indica faptul că aceasta trebuia să servească inițial drept pasaj.

Eforturile întreprinse pentru cercetarea acestei nişe nu au dat nici un rezultat, dar Mr. Dupré consideră că aici a existat o intrare prin care - dacă nu ar fi existat puțul - muncitorii ieşeau din Piramidă după ce aşezau plăcile de piatră în galeria care urca. Cercetătorii Bibliei au venit cu un număr extraordinar de concepții referitoare la Marea Piramidă. Ei au identificat acest edificiu străvechi cu grânarul lui Iosif (*în ciuda volumului său cu totul nepotrivit*); cu mormântul pregătit pentru nefericitul faraon al Exodului, care nu a putut fi înmormântat aici, deoarece corpul său nu a putut fi recuperat din Marea Roşie; cu confirmarea perpetuă a infailibilității numeroaselor profeții conținute în versiunea autorizată !

SFINXUL

Deşi Marea Piramidă, aşa cum a demonstrat Ignatius Donnelly, a fost construită folosind un model de arhitectură de dinainte de potop, exemple de acest tip putând fi găsite în aproape orice parte a lumii, Sfinxul este tipic egiptean. Stela dintre labele sale demonstrează faptul că Sfinxul reprezintă o imagine a zeului Soare, Harmackis, care a fost construită după asemănarea faraonului în timpul domniei căruia a fost construit. Statuia a fost restaurată şi în întregime dezgropată la ordinul lui Tahutmes IV ca urmare a unei viziuni în care apărea zeul care se plângea de greutatea nisipului din jurul corpului său.

Barba ruptă a Sfinxului a fost descoperită în timpul săpăturilor între labele din față.

Scările care duceau spre Sfinx, altarul şi templul dintre labele sale au fost adăugate mai târziu, probabil de romani, deoarece se ştie că romanii au reconstruit multe dintre antichitățile egiptene.

Uşoara fisură în coroana de pe cap, considerată cândva terminalul unui pasaj închis care ducea de la Sfinx la Marea Piramidă, avea scopul de a susține o maramă care acum lipseşte.

Baghetele de metal au fost aduse în Sfinx cu scopul zadarnic de a descoperi camerele sau pasajele din interiorul corpului său. Cea mai mare parte a Sfinxului este alcătuită dintr-o singură piatră, dar labele din față au fost construite din pietre mai mici.

Sfinxul are o lungime de 200 picioare, o înălțime de 70 picioare şi un bust de 38 picioare. Unii cred că piatra principală din care a fost sculptat a fost adusă din cariere îndepărtate prin metode necunoscute, în timp ce alții susțin că este o piatră din acele locuri, posibil un afloriment a cărui formă a fost păstrată atunci când s-a sculptat piatra.

Teoria propusă cândva conform căreia atât Piramida cât şi Sfinxul au fost construite din pietre artificiale, făcute pe loc, a fost abandonată.

O examinare atentă a calcarului arată faptul că acesta este compus din creaturi mici de mare numite *mummulites.*

Convingerea populară potrivit căreia Sfinxul era adevăratul portal al Marii Piramide, deşi persistă cu o tenacitate surprinzătoare, nu a fost niciodată dovedită.

P. Christian prezintă această teorie după cum urmează, bazându-se parțial pe autoritatea lui Iamblichus :

„Sfinxul din Gizeh, spune autorul Tratatului despre Mistere, servea drept intrare în camerele sacre subterane în care aveau loc probele inițiaților.

Această intrare, acoperită în zilele noastre de nisip şi de gunoaie, mai poate fi văzută între picioarele din față ale gigantului ghemuit. Aceasta a fost închisă cu o uşă de bronz care nu putea fi deschisă decât de magi.

Era păzită de respectul public: un fel de teamă religioasă asigura inviolabilitatea sa mai bine decât ar fi făcut-o o pază armată.

În stomacul Sfinxului au fost tăiate galerii care conduceau către părțile subterane ale Marii Piramide. Aceste galerii se întrepătrundeau cu atâta măiestrie în drumul lor spre Piramidă încât dacă cineva ar fi traversat această rețea de pasaje fără un ghid, s-ar fi întors cu siguranță şi de fiecare dată în locul de unde a plecat." (Istoria Magiei)

Din nefericire uşa de bronz pe care am menționat-o mai sus nu a putut fi găsită şi nu există nici o dovadă că ea ar fi existat vreodată.

Secolele care s-au scurs au adus multe schimbări în acest gigant şi este posibil ca intrarea originală să fi fost închisă.

Aproape toți cei care studiază acest subiect cred că camerele subterane există dedesubtul Marii Piramide.

Robert Ballard scrie :

„Preoții Piramidelor din lacul Moeris aveau vastele lor reședințe subterane. Mi se pare mai mult decât probabil că și cele din Piramida Gizeh erau echipate în același fel. Aș putea continua prin a spune că calcarul din care au fost construite aceste Piramide a fost adus tocmai din aceste peșteri."

UN PROFIL DIN VERTICALA MARII PIRAMIDE

Din *„Life and Work at the Great Pyramid"* a lui Smyth

Marea Piramidă este situată pe un platou de calcar la baza căruia, potrivit istoriei antice, Nilul a revărsat cândva, furnizând astfel o metodă pentru uriașele blocuri folosite la construcția sa. Presupunând că Piramida are, potrivit lui John Taylor, 468 picioare înălțime, baza fiecărei părți are o lungime de 764 picioare și întreaga structură acoperă o suprafață mai mare de 13 acri.

Marea Piramidă este singura din grupul de la Gizeh, din câte se știe chiar singura din Egipt, care are camere chiar în interiorul corpului actual al Piramidei. Din acest motiv se spune că sfidează legea lui Lepsius, care afirmă că fiecare din aceste structuri este un monument ridicat deasupra unei camere subterane în care este înmormântat un conducător. Piramida conține patru camere, care sunt numerotate într-o diagramă cu literele K, H, F și O.

Camera regelui (K) este un apartament cu o lungime de 39 picioare, o adâncime de 17 picioare și o înălțime de 19 picioare (*fără a lua în considerare părțile fracționare ale piciorului de la caz la caz*), cu un acoperiș plat constituit din nouă pietre mari, cel mai mare din Piramidă.

Deasupra camerei faraonului se află cinci compartimente joase (L), numite în general camerele de construcție. În cea mai joasă din aceste camere s-au găsit așa-numitele hieroglife ale faraonului Keops.

Acoperișul celei de-a cincia camere este ascuțit. La capătul camerei faraonului, vizavi de intrare, se află faimosul sarcofag sau cufăr (I) iar în spatele său se află o deschidere mică care a fost săpată cu speranța de a descoperi bunurile. Două găuri de aerisire (M,N), care trec prin întreaga suprafață a piramidei, ventilează camera regelui. Acest lucru este suficient pentru a demonstra că aceasta nu a fost construită pentru a fi mormânt. Între capătul de sus al Marii Galerii și camera regelui este o mică anticameră, lungimea sa fiind de 9 picioare, iar adâncimea de cinci, înălțimea cea mai mare fiind de 12 picioare, iar pereții săi au fost brăzdați în scopuri care acum nu sunt cunoscute. În șanțul din apropierea Marii Galerii se află o placă de piatră în două păți, cu un nod straniu care iese în afară cu un inci de la suprafața părții superioare care dă spre Marea Galerie. Această piatră nu ajunge podeaua anticamerei iar cei care vor să intre în camera faraonului trebuie să treacă pe sub această placă. Din camera faraonului, Marea Galerie - cu o lungime de 157 picioare, o înălțime de 28 și o adâncime de 7, coborând până la 3½ picioare, ca urmare a întrepătrunderilor care se întâlnesc, și a pietrelor care alcătuiesc zidurile, coboară un pic deasupra nivelului camerei reginei. Aici se desprinde o galerie (E), trecând cu aproape 100 picioare spre centrul Piramidei și deschizându-se spre camera reginei (F). Camera reginei are o lungime de 19 picioare, o adâncime de 17 și o înălțime de 20.

Acoperișul său este ascuțit și este compus din plăci mari de piatră. Există pasaje care pleacă de la camera reginei, însă acestea nu au fost construite inițial.

În zidul estic din camera reginei se află o nișă din pietre care converg și care poate reprezenta un alt mod de intrare care s-a pierdut.

În locul unde se sfârșește Marea Galerie și începe pasajul orizontal spre camera reginei se află atât intrarea în puț cât și deschiderea care duce spre primul pasaj care urcă (D) până la locul unde acest pasaj se întâlnește cu pasajul care coboară (A) și care duce de la zidul exterior al Piramidei până la camera subterană. După o coborâre de 59 picioare în puț (P) se ajunge la peșteră. Continuând prin podeaua grotei puțul duce 133 picioare în adâncime până la pasajul de intrare care coboară (A) și cu care se întâlnește cu puțin înainte ca acesta să devină orizontal și să conducă spre camerele subterane.

Camera subterană are o lungime de 46 picioare și un diametru de 27, dar este extrem de joasă, tavanul variind de la o înălțime de puțin peste trei picioare până la circa 13 picioare de la podeaua nefinisată și aparent neterminată. Din partea de sud a camerei subterane pornește un tunel de 50 picioare care se întâlnește apoi cu un zid alb. Acestea constituie singurele intrări cunoscute ale Piramide, cu excepția câtorva nișe, găurilor de explorare, pasajelor oarbe și tunelului (B) subteran construit de musulmani sub conducerea urmașului profetului, Caliph al Mamoun.

Teoria domnului Ballard cu privire la apartamentele subterane și la carierele de piatră aduce la lumină o problemă importantă în arhitectonică. Zidarii Piramidei erau prea prevăzători pentru a pune în pericol rezistenţa Marii Piramide prin punerea a peste cinci milioane de tone de calcar şi granit pe ceva care nu este o structură solidă. Prin urmare este aproape sigur că asemenea camere sau coridoare care pot exista sub clădire sunt insignificante ca şi acelea din corpul structurii care ocupă mai puţin decât a şaisprezecea sută a conţinuturilor cubice ale Piramidei.

Sfinxul a fost ridicat fără îndoială în scopuri simbolice pentru a provoca intrigi clericale. Teoriile conform cărora şarpele simbolic care se află deasupra frunţii sale a fost iniţial degetul unui imens cadran solar şi că atât Sfinxul cât şi Piramida erau folosite pentru a măsura timpul, anotimpurile şi echinocţiile, sunt ingenioase dar nu de-a dreptul convingătoare. Dacă această imensă creatură a fost ridicată pentru a şterge coridoarele vechi care duceau în templul subteran al Piramidei, simbolismul ei este foarte potrivit. În comparaţie cu mărimea copleşitoare şi demnitatea Marii Piramide, Sfinxul este aproape insignificant. Faţa sa sfărâmată, pe care se mai pot vedea şi acum urme ale vopselei roşii cu care figura a fost pictată iniţial, este acum desfigurată şi nu poate fi recunoscută. Nasul său a fost rupt de un fanatic mahomedan ca nu cumva urmaşii Profetului să fie atraşi în idolatrie. Natura construcţiei şi reparaţiile prezente necesare pentru a preveni capul să nu cadă arată că aceasta nu ar fi rezistat de-a lungul timpului care a trecut de la ridicarea Piramidei.

Pentru egipteni Sfinxul era simbolul puterii şi al inteligenţei. Acesta a fost înfăţişat ca fiind androgin pentru a simboliza faptul că aceştia recunoşteau iniţiaţii şi zeii ca luând partea atât puterilor creative pozitive cât şi puterilor creative negative. Gerald Massey scrie : „acesta este secretul Sfinxului. Sfinxul ortodox al Egiptului este masculin în partea din faţă şi feminin în cea din spate. Aşa este imaginea lui Sut- Typhon, care are coarne şi coadă şi este bărbat în faţă şi femeie în spate. Faraonii, care purtau în spate coada leoaicei sau a vacii, erau bărbaţi în faţă şi femei în spate. Ca şi zeii aceştia includ natura duală a fiinţei în o singură persoană, născută din Mamă, dar având ambele sexe. (*vezi The Natural Genesis*).

Mulţi cercetători au ridiculizat Sfinxul şi fără a se obosi să investigheze acest lucru, şi-au întors atenţia spre misterul Piramidei.

MISTERELE PIRAMIDEI

Cuvântul piramidă derivă din πῦρ, foc, care înseamnă că este reprezentarea simbolică a Flăcării Divine, viaţa fiecărei creaturi.

John Taylor crede că cuvântul piramidă înseamnă o *„măsură de grâu”* în timp ce C. Piazzi Smyth este în favoarea înţelesului de *„o împărţire în zece”*. Iniţiaţii celor vechi au acceptat forma piramidei ca fiind simbolul ideal atât al doctrinei secrete cât şi al acelor instituţii construite pentru propagarea sa.

Atât piramidele cât şi zidurile de pământ sunt arhetipuri ale Muntelui Sfânt sau Locul Inalt al lui Dumnezeu, despre care se credea că se află în mijlocul pământului. John P. Lundy leagă Marea Piramidă de Olimp, presupunând că coridoarele sale subterane corespund căilor spre Hades.

Baza pătrată a Piramidei ne aminteşte constant precum că Casa Înţelepciunii a fost fondată cu fermitate asupra Naturii şi a legilor sale.

> „gnosticii - scrie Albert Pike -, pretind că întreaga clădire a ştiinţei lor se situa pe un pătrat ale cărui unghiuri erau: Σιγη, tăcere, ; Βυθος, profunditate; Νους, inteligenţă şi Αληθεια, adevăr. (*vezi Morals and Dogma*).

Feţele Marii Piramide sunt îndreptate spre cele patru puncte cardinale, ultimul simbolizând, conform lui Eliphas Levi, extremităţile căldurii şi ale frigului (sud şi nord) şi extremităţile luminii şi ale întunericului (Est şi Vest). Baza Piramidei reprezintă cele patru elemente materiale sau substanţe din combinaţia cărora este format corpul cuaternar al omului.

> „Din fiecare parte a pătratului se ridică un triunghi simbolizând sfânta treime divină care a fost întronată în fiecare natură materială cuaternară. Dacă fiecare linie a bazei ar fi considerată un pătrat din care urcă o putere spirituală întreită, atunci suma liniilor celor patru feţe (12) şi cele 4 pătrate ipotetice (16) numărul care ar aparţine bazei ar fi 28 numărul sacru al lumii de jos. Dacă acesta ar fi adăugat celor trei septenarii care alcătuiesc soarele (21) ar rezulta 49, multiplul lui 7 şi numărul Universului.”

Cele douăsprezece semne ale Zodiacului, ca şi Guvernatorii Lumii de jos, sunt simbolizate de cele douăsprezece linii ale celor patru triunghiuri - feţele Piramidei. În mijlocul fiecărei feţe se află una dintre bestiile lui Ezekiel, şi structura ca un întreg devine Cherubim. Cele trei camere principale ale Piramidei sunt legate de inima, creierul şi sistemul generativ - centrele spirituale ale constituţiei umane. Forma triunghiulară a Piramidei este asemănătoare cu poziţia luată de corp în timpul exerciţiilor antice meditative. Misterele i-au învăţat că energiile divine ale zeilor au coborât în vârful Piramidei care semăna cu un copac distrus cu ramurile mai joase şi rădăcinile la vârf. Din acest copac distrus este semănată înţelepciunea divină prin revărsarea părţilor divergente şi strălucirea acestora în lume.

Partea cu cheia bolţii din Marea Piramidă nu poate fi determinată cu precizie căci, în timp ce majoritatea cercetătorilor au presupus că exista odată, nu a putut fi găsită nici o dovadă a acestui lucru. Există o tendinţă curioasă printre constructorii marilor edificii religioase de a-şi lăsa creaţiile neterminate, simbolizând prin acest lucru faptul că doar Dumnezeu este complet. Cheia bolţii - dacă a existat -, a fost o piramidă în miniatură al cărei vârf era acoperit cu un bloc mai mic de formă asemănătoare şi tot aşa *„ad infinitum"*. Prin urmare cheia bolţii este centrul întregii structuri.

Astfel Piramida poate fi asemănată cu Universul iar centrul cu omul. Urmând acest lanţ al analogiei, mintea este centrul omului, spiritul este centrul minţii şi Dumnezeu este centrul întregului, al spiritului. La fel ca un bloc dur şi neterminat omul este luat din cariera de piatră şi prin cultura secretă a Misterelor a fost transformat treptat în centrul piramidal perfect şi adevărat. Templul este complet doar atunci când iniţiatul însuşi devine cel prin care puterea divină este concentrată în structura de mai jos.

W. Marsham Adams numeşte Marea Piramidă *„casa locurilor ascunse"* şi asta a şi fost căci a reprezentat sanctuarul intern al înţelepciunii pre-egiptene. Prin egipteni, Marea Piramidă a fost asociată cu Hermes, Zeul înţelepciunii şi al literelor şi iluminatorul divin care este venerat în planeta Mercur. Legătura lui Hermes cu Piramida accentuează din nou faptul că acesta era templul suprem al Zeităţii invizibile şi supreme. Marea Piramidă nu era un far, un observator, un mormânt, ci primul templu al Misterelor, primul edificiu ridicat drept cavou pentru adevărurile secrete care reprezintă fundaţia artelor şi a ştiinţelor.

Aceasta era emblema perfectă a microcosmosului şi a macrocosmosului şi, potrivit învăţăturilor secrete, mormântul lui Osiris, Zeul Nilului. Osiris reprezenta o anumită manifestare a energiei solare şi prin urmare casa sau mormântul său este emblematic pentru Universul înăuntrul căruia este închis şi pentru crucea pe care a fost crucificat.

Prin coridoarele şi camerele religioase ale Marii Piramide trecea lumina antichităţii. Aceştia intrau pe porţile sale ca oameni şi înaintau ca zei.

„Era locul celei de-a *„doua naşteri"*, *„mormântul Misterelor"* şi înţelepciunea sălăşluia în el cum Dumnezeu sălăşluieşte în inimile oamenilor. Undeva în adâncuri se afla o fiinţă necunoscută numită Iniţiatorul sau Cel Ilustru, îmbrăcat în alabastru şi aur, şi ţinând în mâini cheia cu şapte părţi a eternităţii. Acesta era hierofantul cu faţă de Leu, Cel Sfânt, Stăpânul Stăpânilor, care nu părăsea niciodată Casa Înţelepciunii şi pe care nu-l vedea nici un om, cu excepţia celor care au trecut de porţile pregătirii şi ale purificării. În aceste camere s-a întâmplat ca Platon să stea faţă în faţă cu înţelepciunea veacurilor personificată de Stăpânul Casei Ascunse.

Cine era Stăpânul care îşi avea lăcaşul în Piramida ale cărei camere simbolizau lumile din spaţiu ? Stăpânul care nu putea fi văzut decât de cei care se născuseră din nou? Doar el cunoştea secretul Piramidei, dar el a plecat pe drumul înţelepciunii iar casa este goală. În camerele goale nu se mai aud ecourile înăbuşite ale imnurilor de laudă; neofitul nu mai trece prin elemente şi nu mai hoinăreşte printre cele şapte stele; candidatul nu mai primeşte Cuvântul Vieţii din buzele Celui Nemuritor. Ochiul omului nu mai percepe decât o carapace goală - simbolul exterior al adevărului interior - iar omul numeşte Casa lui Dumnezeu mormânt !

Tehnica Misterelor a fost descoperită de iluminatorul înţelept, de Stăpânul Casei Secrete. Noului iniţiat i s-a dat puterea de a-şi cunoaşte spiritul protector; i s-a explicat metoda prin care îşi poate separa corpul material de corpul divin; şi pentru a consuma magnum opus i-a fost dezvăluit Numele Divin - desemnarea secretă şi niciodată rostită a Zeităţii Supreme prin cunoaşterea căreia omul şi Dumnezeul său devin unul singur. Odată cu aflarea numelui, noul iniţiat devine el însuşi o piramidă, în camerele sufletului său putând primi iluminare spirituală un număr infinit de fiinţe.

În camera Faraonului se juca drama celei de-a doua morţi. Aici candidatul, după ce a fost crucificat pe crucea solstiţiilor şi echinocţiilor a fost îngropat în marele cufăr. Nu se ştie nimic despre atmosfera şi temperatura din camera Faraonului : este atât de rece încât frigul îţi pătrunde până în măduva oaselor. Această cameră reprezenta o uşă de trecere din lumea materială în sferele transcendentale ale naturii. În timp ce corpul său zăcea în cufăr, sufletul neofitului se ridica în zbor ca un șoim cu cap de om în tărâmurile celeste pentru a descoperi acolo mai întâi eternitatea vieții, a luminii, a adevărului, apoi iluzia morții, a întunericului și a păcatului. Într-un fel Marea Piramidă poate fi asemănată cu o poartă prin care vechii preoți nu permiteau decât doar câtorva persoane să treacă spre a atinge împlinirea individuală.

Trebuie menționat și faptul că dacă cineva ar lovi cufărul din camera Faraonului, sunetul emis de această lovitură nu ar avea echivalent în nici o scară muzicală cunoscută. Este posibil ca această valoare tonală să fi făcut parte din combinația de circumstanțe care au făcut din camera Faraonului decorul ideal pentru acordarea Misterelor de cel mai înalt nivel.

Lumea modernă știe foarte puține lucruri despre aceste ritualuri antice.

Atât omul de știință cât și teologul privesc cu nedumerire structura sacră, întrebându-se ce pornire fundamentală a inspirat această muncă herculeană. Dacă s-ar gândi numai pentru un moment, și-ar da seama că există o singură pornire în sufletul omului, aptă de a furniza motivația necesară - și anume, dorința de a cunoaște, de a înțelege, de a schimba condiția limitată a oamenilor muritori cu mărinimia și orizontul iluminării divine.

Astfel oamenii spun referitor la Marea Piramidă că este singura clădire perfectă din lume, sursa greutăților și a măsurătorilor, Arca originală a lui Noe, originea limbilor, a alfabetelor, a scărilor care măsoară temperatura și umiditatea. Puțini sunt însă cei care-și dau seama că această piramidă reprezintă poarta spre eternitate.

Deși lumea modernă cunoaște milioane de secrete, lumea antică cunoștea unul singur - și acela era mai mare decât toate secretele la un loc; căci milioanele de secrete au adus moarte, dezastre, necazuri, egoism, dorință și avariție în timp ce secretul lumii antice aduce viață, lumină și adevăr. Va veni vremea când înțelepciunea secretă va deveni iar religia dominantă și îndrumarea filosofică a lumii. Va veni și ziua când va lua sfârșit epoca dogmelor. Turnul Babel din teologie cu amestecarea limbilor, a fost construit din cărămizi din noroi și din mortar de nămol. Din cenușa rece a crezurilor fără viață se vor ridica,

precum pasărea Phoenix, misterele antice. Nici o altă instituție nu a satisfăcut pe deplin aspirațiile religioase ale omenirii, căci de la distrugerea Misterelor nu a mai existat nici un cod religios la care ar fi aderat până și Platon. Natura spirituală a omului este o știință la fel de exactă ca astronomia, medicina sau dreptul. Religiile au fost înființate cu acest scop; și de la religie au apărut știința, filosofia și logica ca metode de realizare a scopului divin.

Zeul Muritor se va înălța din nou! Camera secretă din Casa Locurilor Ascunse va fi redescoperită. Piramida va simboliza mereu solidaritatea, inspirația, aspirația, readucerea la viață și regenerarea. În timp ce timpul va îngropa civilizație după civilizație, Piramida va rămâne legământul vizibil dintre înțelepciunea eternă și lume. Va veni timpul când cântecele iluminaților se vor auzi din nou în pasajele sale străvechi, iar Stăpânul Casei Ascunse va aștepta în locul tăcut venirea acelui om care, renunțând la aberațiile dogmelor, va fi în căutarea adevărului și nu se va mulțumi cu un fals sau cu un substitut al acestuia."

ISIS, FECIOARA LUMII

Se cuvine ca un studiu despre simbolismul hermetic să înceapă cu o discuție despre simbolurile și atributele lui Isis. Este vorba despre Isis din Sais, renumită datorită inscripției referitoare la ea care a apărut pe fațada templului din acel oraș :

„Eu, Isis, sunt tot ceea ce a fost și ceea ce va fi; nu m-am dezvăluit vreodată nici unui muritor".

Plutarch afirmă că mulți autori antici credeau că Zeița este fiica lui Hermes; alții considerau că era fata lui Prometeu. Ambii semizei erau cunoscuți pentru înțelepciunea lor divină. Este posibil ca rudenia zeiței cu aceștia să nu fie decât alegorică. Plutarch afirmă că numele Isis se traduce prin înțelepciune. Godfrey Higgins, în lucrarea sa intitulată Anacalypsis, afirmă că numele provine din cuvântul de origine ebraică „עש, *Iso*" și din cuvântul de origine greacă „ζωω", care înseamnă a salva. Alții, precum Richard Payne Knight (așa cum dovedește în cartea *„Symbolical Language of Ancient Art and Mythology"*), consideră că acest cuvânt este de proveniență nordică, scandinavă sau gotică. În aceste limbi, numele este pronunţat „Isa" şi înseamnă gheaţă sau apă în starea sa cea mai pasivă, cristalizată, negativă.

Această zeitate egipteană apare sub multe denumiri ca fiind principiul fecundităţii în aproape toate religiile din antichitate. Era cunoscută ca „Zeiţa cu zece mii de apelative" şi a fost metamorfozată de creştinism în Fecioara Maria, deoarece Isis, deşi a dat naştere multor creaturi vii – îndeosebi Soarelui – a rămas virgină, potrivit legendei.

Apuleius, în cea de-a unsprezecea carte din ciclul *„The Golden Ass"*, îi atribuie Zeiţei următoarea afirmaţie referitoare la puterile şi atributele sale :

> „Priveşte, eu, mişcată de rugăciunile tale, mă aflu aici cu tine; eu, care sunt Natura, Părintele tuturor lucrurilor, Regina elementelor, discipolul primordial al tuturor timpurilor, cea mai mare dintre divinităţi, Suveranul tuturor spiritelor morţilor, prima dintre fiinţele celeste şi asemănarea uniformă a tuturor zeilor şi zeiţelor, Eu, care stăpânesc cele mai înalte vârfuri din rai, briza mării şi tăcerea deprimantă a tărâmurilor de dedesubt, Eu, Divinitatea venerată de întreg Pământul sub multe şi diverse forme, prin intermediul unei varietăţi de ritualuri şi de apelative.
>
> Astfel, frigienii mă numesc Pessinuntica, Mama Zeilor iar aborigenii îmi spun Cecropian Minerva; ciprioţii mă numesc, pe mare, Paphian Venus; cretanii purtători de săgeţi îmi spun Diana Dictynna, sicilienii cu trei limbi, Stygian Proserpine, eleusinii mă numesc zeiţa Ceres. Unii îmi mai spun Juno, alţii Bellona, Hecate sau Rhamnusia. Iar acei care sunt iluminaţi de razele incipiente ale Divinităţii Soarelui, când acesta răsare, şi anume etiopienii şi egiptenii, mă cheamă pe numele meu adevărat, în ritualurile în care mi se închină, şi acest nume este regina Isis."

Le Plongeon consideră că mitul egiptean al lui Isis a avut nişte fundamente istorice printre indienii maia din America Centrală, unde această regină era cunoscută ca regina Moo. Acelaşi autor îi găseşte în cartea sa intitulată Prince Coh o corespondenţă cu Osiris, fratele şi soţul lui Isis. Acesta crede că civilizaţia indienilor Maya este mult mai veche decât cea a Egiptului. După moartea prinţului Coh, văduva sa, regina Moo, fugind pentru a scăpa de mânia ucigaşilor săi, s-a refugiat în coloniile indienilor maya din Egipt, unde a fost recunoscută drept regină

şi unde i s-a dat numele de Isis. Deşi s-ar putea ca acest scriitor să aibă dreptate, această regină istorică îşi pierde mult din importanţă atunci când este comparată cu alegorica şi simbolica Virgină a Lumii. Faptul că aceasta apare la atât de multe rase şi la atât de multe popoare ne împiedică să credem că ea e existat din punct de vedere istoric (*a existat şi există în continuare NN*).

Potrivit lui Sextus Empyricus, războiul troian s-a purtat datorită unei statui a Zeiţei Lunii. Pentru această Helena lunară şi nu pentru o femeie s-au bătut grecii şi troienii la porţile Troiei.

Alţi autori au încercat să demonstreze că Isis, Osiris, Typhon, Nephthys, şi Aroueris au fost nepoţii marelui patriarh evreu Noe de la fiul său Ham. Dar de vreme ce povestea lui Noe şi a Arcăi acestuia este o alegorie cosmică despre repopularea planetelor la începutul fiecărei noi perioade a lumii, este foarte puţin probabil ca acestea să fi fost personaje istorice.

Conform spuselor lui Robert Fludd, Soarele are trei proprietăţi: viaţă, lumină şi căldură. Aceste trei caracteristici aduc la viaţă şi vitalizează cele trei lumi - spirituală, intelectuală şi materială.

De aceea se spune că *„dintr-o lumină, au apărut trei"*, adică cei trei conducători ai masonilor. Este probabil ca Osiris să reprezinte aspectul material al activităţii solare, care însufleţeşte flora şi fauna de pe Pământ datorită influenţelor sale benefice. Osiris nu este Soarele, însă Soarele simbolizează principiul vital al naturii, pe care anticii îl cunoşteau sub numele de Osiris. Simbolul său era un ochi deschis în onoarea „Marelui Ochi al Universului", Soarele. Cel care se opune principiului activ, radiant al auzului, Focului şi mişcării este principiul pasiv şi receptiv al Naturii. Ştiinţa modernă a dovedit că formele care variază ca mărime de la sisteme solare la atomi sunt compuse din nuclee pozitive, radiante, înconjurate de corpuri negative, care sunt situate pe emanaţiile vieţii centrale. De la această alegorie avem povestea lui Solomon şi a soţiilor sale, căci Solomon este Soarele iar soţiile şi concubinele sale reprezintă planetele, Luna, asteroizii şi alte corpuri receptoare din interiorul casei sale - casa solară. Isis, reprezentată în Cântecul lui Solomon de femeia neagră din Ierusalim, simbolizează natura receptivă - principiul apos, matemal, care creează toate lucrurile după ce a avut loc impregnarea cu ajutorul virilităţii Soarelui. În lumea antică anul avea 360 zile. Cele cinci zile în plus au fost adunate de Zeul inteligenţei cosmice pentru a sluji drept zile de naştere ale celor cinci zei şi zeiţe care sunt numiţi fii şi fiice ai lui Ham.

În prima din aceste zile speciale s-a născut Osiris iar în a patra Isis.

Numărul patru simbolizează relaţia care există între această zeiţă şi pământul cu elementele sale. Typhon, demonul egiptean sau spiritul advers s-a născut în cea de-a treia zi. Typhon este adesea reprezentat de un crocodil; uneori corpul său reprezintă o combinaţie între un crocodil şi un porc.

Isis simbolizează cunoaşterea şi înţelepciunea iar potrivit lui Plutarch cuvântul Typhon înseamnă obrăznicie şi mândrie. Egotismul, importanţa prea mare acordată sinelui şi mândria sunt duşmanii de moarte ai înţelegerii şi ai adevărului.

Această parte a alegoriei este dezvăluită :

„După ce Osiris, simbolizat aici de Soare, a ajuns regele Egiptului şi a dat poporului său avantajul total al luminii sale intelectuale, şi-a continuat drumul în rai, vizitând alte popoare şi alte naţiuni şi convertindu-i pe toţi cei pe care îi întâlnea în calea sa. Plutarch mai scrie că la greci Osiris era aceeaşi zeitate venerată sub numele de Dionysos sau Bacchus. În timp ce acesta era departe de ţara sa, fratele său, Typhon cel Malefic, precum Loki din Scandinavia, a complotat împotriva Zeului Soare dorind să-l distrugă. Strângând 72 conspiratori, acesta şi-a atins scopul într-un mod nemaipomenit. A făcut o cutie minunată de mărimea corpului lui Osiris şi a dus-o în sala de banchet, unde zeii şi zeiţele petreceau laolaltă. Toţi au admirat cufărul cel frumos iar, Typhon a promis că îl va dărui celui al cărui corp încăpea perfect în cutie. Mulţi au încercat să intre în cutie dar au fost dezamăgiţi. În cele din urmă a încercat şi Osiris. În momentul în care acesta s-a aşezat în cufăr, Typhon şi complicii săi l-au închis înăuntru şi au sigilat balamalele cu cositor. Apoi au aruncat cufărul în râu iar acesta a plutit spre mare. Plutarch afirmă că toate acestea s-au întâmplat pe data de 17 a lunii lui Athyr, când Soarele se afla în Constelaţia Scorpionului. Acest lucru este semnificativ deoarece Scorpionul simbolizează înşelătoria. Tot în acelaşi anotimp a intrat şi Noe în Arcă pentru a scăpa de potop. Plutarch afirmă că spiritele naturii şi elementalele au fost primele care au descoperit că Osiris a fost ucis.

Acestea au dat imediat alarma şi cuvântul panică sau sperietură îşi are originea în acest incident.”

ISIS, REGINA RAIULUI

DIN Mosaize, *„Historie der Hebreeuwse Kerke”.*

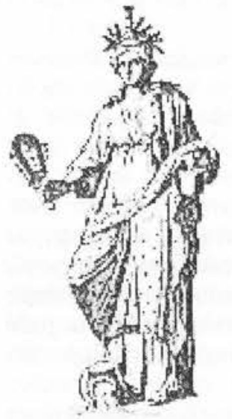

Diodorus vorbeşte despre o inscripţie faimoasă gravată pe o coloană din Nisa, în Arabia, în care Isis se descria după cum urmează :

„Eu sunt Isis, regina acestei ţări. Am fost educată de Mercur. Nimeni nu poate distruge Legile stabilite de mine. Sunt cea mai mare fiică a lui Saturn, cel mai bătrân dintre zei. Prima dată le-am arătat muritorilor cum să folosească grâul. Sunt Mama regelui Orus. Oraşul lui Bubaste a fost construit în cinstea Mea. Bucură-te, Egipt, bucură-te, Pământ unde m-am născut!” (vezi cartea lui Albert Pike intitulată *„Morals and Dogma”*).

Isis, când a aflat veştile referitoare la moartea soţului ei de la nişte copii care îi văzuseră pe criminali fugind cu cutia, a îmbrăcat imediat haine de doliu şi a pornit în căutarea Sa. După un timp a descoperit că corpul său plutise până pe coasta Byblos. Acolo s-a oprit la ramurile unui copac, care a crescut în mod miraculos în jurul cufărului. Acest lucru l-a surprins atât de tare pe regele acelei ţări încât a dat ordin să fie doborât copacul şi să se facă un stâlp din trunchiul său pentru a sprijini acoperişul palatului său. Isis, vizitând Byblos a recuperat trupul soţului ei, dar acesta a fost furat din nou de Typhon, care l-a tăiat în paisprezece bucăţi pe care le-a împrăştiat pe pământ. Isis, în disperare, s-a apucat să adune rămăşiţele soţului ei, dar a găsit doar treisprezece bucăţi. Bucata cea de-a paisprezecea a fost reprodusă în aur, căci bucata adevărată căzuse în Nil şi fusese înghiţită de un peşte.

Typhon a fost în cele din urmă omorât în luptă de fiul lui Osiris. Unii egipteni credeau că sufletele zeilor erau duse în Rai, unde străluceau ca stelele. Se presupunea că sufletul lui Isis strălucea ca Steaua Câinelui iar Typhon a devenit Constelaţia Ursului. Este îndoielnic că această idee a fost acceptată în unanimitate.

Printre egipteni, Isis este reprezentată adesea ca având pe cap o broboadă constând din scaunul gol al tronului soţului omorât şi această structură ciudată a fost acceptată de-a lungul a mai multe dinastii ca fiind hieroglifa ei.

Broboadele egiptenilor au o mare importanţă simbolică şi emblematică căci acestea reprezintă corpurile inteligenţelor supraumane şi sunt folosite în acelaşi fel ca şi nimbul, halo şi aureola în arta religioasă creştină.

Frank C. Higgins, un foarte cunoscut simbolist masonic, a observat că podoabele împodobite cu anumiţi zei sau faraoni sunt înclinate în spate în acelaşi unghi ca axa pământului. Robele, bijuteriile şi ornamentaţiile vechilor hieroglifi simbolizau energiile spirituale care radiau din corpul uman. Ştiinţa modernă redescoperă multe din secretele pierdute ale filosofiei hermetice. Unul dintre acestea este capacitatea de a măsura dezvoltarea mentală, calităţile sufleteşti, şi sănătatea fizică a unui individ cu ajutorul razelor forţelor electrice semi-vizibile care curg pe suprafaţa pielii fiecărei fiinţe pe tot parcursul vieţii. (*pentru detalii în ceea ce priveşte procesul ştiinţific de a face emanaţiile să fie vizibile vezi The Human Atmosphere de Dr. Walter J. Kilner*).

Isis este uneori reprezentată prin capul unei vite; ocazional întregul animal este simbolul său. Primii zei ai scandinavilor erau linşi de blocurile de gheaţă de Mama Vacă (*Audhumla*), care simboliza principiul hrănirii naturale şi al fecundităţii datorită laptelui său.

Ocazional Isis este reprezentată ca pasăre. Ea duce adesea într-o mână *„crux ansata"* (crucea Ank), care este simbolul vieţii eterne şi în cealaltă un sceptru înflorat care este simbolul autorităţii sale.

Thoth Hermes Trismegistus, fondatorul învăţăturii egiptene, înţeleptul lumii antice, le-a dat preoţilor şi filosofilor din antichitate secretele care au fost păstrate până în zilele noastre în mituri şi legende. Aceste alegorii şi figuri emblematice ascund formulele secrete pentru regenerarea spirituală, mentală, morală şi fizică cunoscută ca Chimia Religioasă a Sufletului (*alchimie*). Aceste adevăruri sublime erau comunicate iniţiaţilor Şcolilor Misterelor dar rămâneau secrete pentru cei profani. Aceştia, nefiind în stare să înţeleagă înţelesul filosofic abstract al predicilor venerau sculpturile concrete ale idolilor care erau emblematice pentru aceste adevăruri secrete.

Înţelepciunea şi secretele din Egipt sunt accentuate în Sfinx, care şi-a păstrat secretul timp de mai bine de o sută de generaţii. Misterele hermetismului, marile adevăruri spirituale care au fost ascunse de lume prin ignoranţa lumii, şi cheile doctrinelor secrete ale vechilor filosofii sunt

simbolizate de Isis. Învăluită din cap până în picioare, aceasta îşi dezvăluie înţelepciunea doar celor încercaţi şi iniţiaţi care au câştigat dreptul de a se afla în prezenţa ei sacră, de a vedea dincolo de obscuritatea imaginii Naturii şi de a sta faţă în faţă cu Realitatea Divină.

SIMBOLURILE SPECIFICE LUI ISIS

Explicaţiile din aceste pagini ale simbolurilor specifice Purei Isis se bazează pe selecţii dintr-o traducere liberă a celei de-a patra cărţi din *„Bibliotèque des Philosophes Hermétiques"*, intitulată „The Hermetical Signification of the Symbols and Attributes of Isis", cu unele interpretări care au scopul de a clarifica textul.

Statuile lui Isis au fost decorate cu Soarele, Luna şi stelele şi multe embleme care aparţin Pământului, asupra cărora se crede că a domnit Isis (*ca spiritul păzitor al Naturii personificate*). Diferite imagini ale Zeiţei au fost găsite şi acestea încă mai păstrau semnele demnităţii şi poziţiei sale. Conform vechilor filosofi, ea personifica Natura Universală, Mama tuturor lucrurilor. Zeiţa era reprezentată adesea ca o Femeie parţial dezbrăcată, adesea însărcinată, uneori acoperită cu o haină de culoarea verde sau neagră sau de patru umbre diferite care amestecau negrul, albul, galbenul şi roşul.

Apuleius o descrie după cum urmează :

„În primul rând părul ei lung şi bogat, fiind prins parţial şi căzând pe gâtul său divin, era foarte moale. O coroană multiformă, constând din diferite flori, îi era aşezată pe cap. Iar în mijlocul coroanei, chiar pe frunte, era o sferă netedă asemănătoare cu o oglindă, sau cu o lumină albă care indica că aceasta era Luna. Vipere se ridicau ca nişte brazde şi împodobeau coroana pe partea stângă şi pe cea dreaptă, şi urechile cerealiene ale porumbului ieşeau în sus. Haina sa era din multe culori, şi ţesută din cel mai fin material, şi era uneori de un alb splendid, alteori galbenă, de la floarea de şofran, iar alteori strălucea de un roşu-roziu. Dar lucrul care m-a uimit cel mai mult a fost o robă foarte neagră, de o splendoare neagră şi care se împrăştia pe şi sub partea ei dreaptă şi urca până la umărul ei stâng, acolo se ridica ca şi centrul unui scut, partea liberă a robei, care cădea în mai multe cute şi avea mici bucle de tivuri, care cădeau cu graţie la extremităţi. Pe marginea brodată a robei se aflau stele strălucitoare și pe toată suprafața sa se aflau: Luna întreagă care strălucea în mijlocul stelelor, care parcă scotea flăcări. O coroană care era făcută din flori și fructe de toate felurile se afla la granița cu acea robă, în toate mișcările sale undulatorii. Ceea ce avea în mâini era cu totul diferit. În mâna dreaptă, într-adevăr avea o morișcă de bronz, printr-o foiță subțire care se îndoia ca o curea, anumite vergele treceau prin aceasta și produceau un sunet ascuțit de trei ori, atunci când mâna acesteia se mișca. Un vas alungit, care avea forma unei bărci, se afla pe mâna sa stângă, pe mânerul căruia, în acea parte care era mai sus, o cobră își ridica capul său drept și gâtul său mare. Pantofii erau făcuți din frunzele victoriosului palmier și aceștia îi acopereau picioarele nemuritoare".

Culoarea verde trimite la vegetația care acoperă suprafața Pământului și, prin urmare, reprezintă haina Naturii. Negrul reprezintă moartea și corupția, semnificând calea spre noua viață și generație :

„Dacă omul nu se va naște din nou, acesta nu va putea intra în împărăția Domnului" (*Ioan*).

Albul, galbenul și roșul simbolizează cele trei culori dominante ale medicinii alchimice, hermetice și universale după ce s-a încheiat putrefacția.

Bătrânii au dat numele de Isis unei medicini oculte; prin urmare descrierea de mai sus are o oarecare legătură cu chimia. Haina sa neagră simbolizează Luna sau umiditatea lunară. Mercurul universal și substanța operatoare a Naturii în terminologia alchimică nu are o lumină proprie dar își primește lumina, focul și forța vieții de la Soare.

Isis a fost imaginea reprezentativă a Marilor Opere ale înțelepților: Piatra Filosofală, Elixirul Vieții și Medicina Universală.

SISTRUM

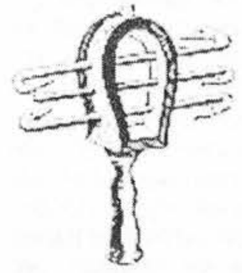

„Sistrum-ul a fost creat pentru a ne spune că totul trebuie să fie ținut într-o agitație continuă și că nu trebuie să înceteze să se miște niciodată; că ar trebui să fie gânditori și scuturați de fiecare dată când încep să se simtă obosiți și să stea pe loc. Căci, spun aceștia, sunetul acestor avertismente îl îndepărtează pe Typho; acest lucru înseamnă că corupția oprește cursul firesc al Naturii; astfel, regenerarea cu ajutorul mișcării, o readuce la forma sa plină de vigoare. Suprafața exterioară a acestui instrument este o figură convexă iar în circumferința sa se află patru corzi, care fac zgomot atunci când sunt scuturate, zgomot care nu este lipsit de înțeles; căci partea Universului care este supusă corupției se află în sfera Lunii; orice mișcări sau schimbări s-ar întâmpla acolo, toate sunt rezultatul diferitelor combinații ale celor patru corpuri elementale Foc, Pământ, Apă și Aer; asupra părții de sus a suprafeței sistrum-ului este gravată imaginea unei pisici cu chip de om, iar pe marginea de jos a acesteia, sub corzile mișcătoare, este gravată o fată de-a lui Iris și pe cealaltă a lui Nephthys; aceste fețe reprezintă simbolic generarea și corupția (*care, după cum am observat deja, nu este decât mișcarea și alterarea celor patru elemente una în cealaltă*), (din Plutarch *„Isis and Osiris"*).

Alte hieroglife văzute în legătură cu Isis nu sunt mai puțin ciudate decât cele descrise deja, dar este imposibil să le enumerăm pe toate, căci multe simboluri au fost folosite pe rând de hermetiștii egipteni.

Zeița purta adesea pe cap o coroniță făcută din ramuri de chiparos pentru a simboliza doliul pentru soțul său mort și pentru moartea fizică pe care a suportat-o fiecare creatură pentru a se bucura de o viață nouă în posteritate sau de o înviere periodică. Capul lui Isis este uneori împodobit cu o coroană de aur sau o ghirlandă de frunze de măslin, ca semne ale suveranității sale ca Regină a Lumii și Stăpână a întregului Univers. Coroana de aur simbolizează onctuozitatea de aur sau grăsimea de sulf a focului solar și vital pe care îl împarte fiecărui individ printr-o circulație continuă a elementelor, această circulație fiind simbolizată de zgomotul muzical pe care îl cară în mână. Acest sistrum este de asemenea simbolul ionic al purităţii.

Un şarpe care se află în frunzele de măslin pe capul acesteia şi care îşi devorează propria coadă simbolizează faptul că onctuozitatea a fost pângărită de corupţia terestră care a înconjurat-o şi trebuie să fie purificată prin şapte circulaţii planetare sau purificaţii numite „vulturi zburători" (*terminologia alchimică*) pentru a le face medicinale cu scopul de a readuce sănătatea (*aici emanaţiile din Soare sunt considerate medicamente pentru vindecarea bolilor umane*). Cele şapte circulaţii planetare sunt reprezentate de circumambulaţii ale colibei masonice; de marşul preoţilor evrei de şapte ori în jurul zidurilor lui Jericho, şi de cel al preoţilor mahomedani de şapte ori în jurul Kabba la Mecca. Din coroana de aur ies trei coarne de bogăţie care simbolizează darurile naturii care provin de la o rădăcină care se află în rai.

În această imagine naturaliştii păgâni reprezentau toate puterile vitale ale celor trei regate şi familii ale naturii plantelor, mineralelor şi animalelor sublunare, omul fiind considerat animal. La una dintre urechile sale se află Luna, iar la cealaltă Soarele, pentru a indica că acestea două sunt agent şi pacient, sau tatăl şi mama principiilor tuturor obiectelor naturale; şi că Isis, Natura, le foloseşte pe acestea pentru a comunica puterile sale întregului regat al animalelor, plantelor şi mineralelor. Pe spatele gâtului se află caracterele planetelor şi semnele zodiacului care asistă planetele în funcţiunea lor. Acest lucru înseamnă că influenţele cereşti direcţionau destinele principiilor tuturor lucrurilor, deoarece erau guvernatorii tuturor corpurilor sublunare, pe care le-au transformat în mici lumi construite în imaginea Marelui Univers.

Isis ţine în mâna dreaptă o mică barcă care are un fus al unei roţi care se învârte drept catarg. Din vârful catargului se ridică un vas de apă, mânerul său fiind făcut în forma unui şarpe veninos. Acest lucru indică faptul că Isis conduce viaţa, plină de necazuri şi mizerii pe oceanul plin de furtuni al timpului. Fusul simbolizează că ea răsuceşte şi taie firul vieţii. Aceste embleme simbolizează că ISIS abundă în umiditate, cu ajutorul căreia hrăneşte toate corpurile naturale, apărându-le de căldura Soarelui şi udându-le cu un amestec nutritor din atmosferă.

Acest amestec ajută vegetaţia, dar această subtilă umiditate conţine întotdeauna mai mult sau mai puţin venin care dă naştere corupţiei şi decăderii. Aceasta trebuie purificată prin intrarea în contact cu proprietatea invizibilă de curăţare a Focului. Acest foc digeră, perfecţionează şi revitalizează această substanţă, astfel încât umiditatea poate deveni un medicament universal care va vindeca şi va înnoi toate corpurile care se găsesc în Natură.

Şarpele îşi leapădă pielea anual şi este prin urmare reînnoit (*simbolic pentru reînvierea vieţii spirituale din natura materială*).

„Această renaştere a Pământului are loc în fiecare primăvară, când spiritul plin de viaţă al Soarelui se întoarce în ţările din emisfera nordică. „Virgina simbolică" are în mâna dreaptă un sistrum şi un cimbal sau o ramă pătrată de metal care, atunci când estre lovită, dă nota cheie a naturii, care este Fa; uneori aceasta are şi o rămurică de măslin pentru a simboliza armonia pe care aceasta o menţine printre lucrurile naturale datorită puterii sale regeneratoare. Prin procesele de moarte şi de corupţie, ea dă naştere unor diverse creaturi cu forme diferite în perioade de schimbare perpetuă. Cimbalul este în formă pătrată, diferit de forma triunghiulară obişnuită pentru a simboliza că toate lucrurile sunt regenerate de armonia celor patru elemente."

Dr. Sigismund Bacstrom credea că dacă un doctor ar putea stabili armonia printre elementele Pământului, Focului, Aerului şi Apei şi ar reuşi să le unească într-o piatră (*piatra filosofală*), simbolizată de şase stele fixe, sau de două triunghiuri, acesta ar intra în posesia mijloacelor de vindecare a tuturor bolilor. Dr. Bacstrom a afirmat că nu are nici o îndoială cu privire la faptul că Focul Universal, omniprezent al Naturii *„face totul şi se află în toate"*. Prin atracţie, repulsie, mişcare, căldură, sublimare, evaporare, îngroşare, coagulare, şi fixare Focul universal manipulează şi se manifestă prin Creaţie. Orice individ care poate înţelege aceste principii şi care le poate adapta celor trei departamente ale Naturii devine un adevărat filosof.

„Din sânul drept al lui Isis iese un mănunchi de struguri şi din cel stâng o ureche de porumb de culoare aurie. Acest lucru indică faptul că natura este sursa hrănirii plantelor, animalelor şi vieţii umane care în lumina Soarelui sau a aurului spiritual se află ascunsă prima sămânţa vieţii.

Pe partea care înconjoară partea de sus a corpului statuii se află un număr de embleme misterioase. Acesta este înconjurat în faţă de patru farfurii de aur, aşezate în forma unui pătrat. Acest lucru semnifică faptul că Isis, sau Natura, era esenţa celor patru Elemente (*viaţă, lumină, căldură şi forţă*), chintesenţă care a generat toate lucrurile.

Numeroase stele se află pe această cingătoare indicând influenţa lor în întuneric cât şi influenţa în lumină. Isis este imortalizată în Constelaţia Fecioarei, unde Lumea Mamă stă la picioarele sale cu un şarpe şi o coroană de stele pe cap. În mâini aceasta duce o legătură de grâu şi uneori pe tânărul Zeu Soare.

Statuia lui Isis a fost aşezată pe un piedestal, făcut dintr-o piatră neagră, decorat cu capete de miei. Picioarele sale stau pe un număr de reptile veninoase. Acest lucru indică faptul că Natura are puterea de a elibera de aciditate, sau de sare, toate elementele corozive şi de a depăşi toate impurităţile de corupţie terestră care se află pe corpuri.

Capetele mieilor indică faptul că cel mai prielnic moment pentru regenerarea vieţii este în timpul perioadei în care Soarele trece prin semnul Berbecului. Şerpii de sub picioarele sale simbolizează că Natura tinde să conserve viaţa şi să vindece bolile prin eliminarea impurităţilor şi a corupţiei. Astfel se verifică axiomele cunoscute de vechii filosofi; şi anume: Natura conţine natura, Natura se bucură de natura sa, Natura depăşeşte natura, Natura nu poate fi perfecţionată decât în propria sa natură. Prin urmare, atunci când contemplăm statuia lui Isis nu trebuie să pierdem din vedere simţul ascuns al alegoriilor sale; altfel *„Virgina ar rămâne o enigmă imposibil de explicat”.*

De la inelul de aur de pe braţul ei stâng coboară o linie la al cărei capăt este suspendată o cutie adâncă umplută cu tămâie şi cu cărbuni în flăcări. Isis, sau Natura personificată, duce cu sine focul sacru, păstrat din punct de vedere religios şi menţinut prin ardere într-un templu special de către vestalele virgine. Acest foc reprezintă flacăra genuină şi nemuritoare a Naturii - eterică, esenţială, dătătoare de viaţă. Uleiul care nu se termină niciodată, balsamul vieţii, atât de lăudat de înţelepţi şi la care se face referire atât de des în Scripturi, este adesea simbolizat precum combustibilul acestei flăcări nemuritoare. Şi de la braţul drept al acestei statui coboară un fir, la capătul căruia este fixat un cântar care simbolizează exactitatea naturii în dimensiunile şi măsurătorile ei.

Isis este adesea reprezentată ca simbolul dreptăţii deoarece Natura este veşnic consistentă.”

THOTH, CEL CU CAP DE CÂINE

Din *„La Franche-Maconnerie”* a lui Lenoir

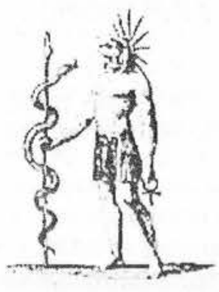

Aroueris sau Thoth, unul din cei cinci nemuritori, l-a protejat pe tânărul Horus de mânia lui Typhon după moartea lui Osiris. El a revizuit vechiul calendar egiptean mărind numărul zilelor care alcătuiesc un an de la 360 la 365 zile. Thoth Hermes era numit *„cel cu cap de câine”* datorită loialităţii şi încrederii sale. Acesta este prezentat încoronat cu o aureolă solară, purtând într-o mână Crucea Ansata , simbolul vieţii eterne iar în cealaltă un toiag în formă de şarpe simbolizând demnitatea sa de sfătuitor al zeilor.

MADONNA EGIPTEANĂ

Din *„La Franche-Maconnerie”* a lui Lenoir

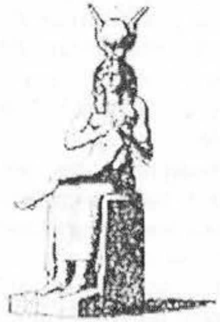

Isis apare cu fiul său Horus în braţe. Ea are pe cap sfera lunară, ornată cu coarne de miel sau de taur. Orus sau Horus, cum este cunoscut în general, este fiul lui Isis şi al lui Osiris. El este zeul timpului, al orelor, al zilelor, şi al acestei scurte perioade recunoscută de unii drept existenţa muritorilor. Este foarte probabil ca cele patru anotimpuri ale lui Horus să reprezinte cele patru regate ale naturii. Horus este cel care a reuşit în cele din urmă să răzbune moartea tatălui său, Osiris, distrugându-l pe Typhon, spiritul Răului.

„Virgina Lumii” este adesea arătată stând între doi stâlpi mari care simbolizează faptul că natura ajunge la productivitate cu ajutorul polarităţii. Reprezentând personificarea înţelepciunii, Isis se află între doi stâlpi ai contrariilor, demonstrând faptul că înţelegerea va fi găsită întotdeauna numai într-un punct echilibrat şi că adevărul este adesea crucificat între cei doi hoţi într-o aparentă contradicţie. Aurul din părul său sugerează faptul că, deşi lunară, puterea sa se datorează razelor

Soarelui de la care şi-a dobândit tenul arămiu. Aşa cum Luna se îmbracă în lumina reflectată a Soarelui, tot aşa Isis, precum „Virgina revelaţie”, este îmbrăcată în gloria luminozităţii solare. Apuleius afirmă că a văzut-o pe Zeiţa Isis apărând din Ocean în timp ce dormea. Anticii şi-au dat seama că formele elementare de viaţă au apărut mai întâi din apă şi ştiinţa modernă este de acord cu acest punct de vedere.

După cum observă şi H. G. Wells în cartea sa intitulată *„Outline of History”*, în care descrie viaţa primitivă de pe Pământ :

> „deşi oceanul şi apa dintre curenţi erau pline de viaţă, Pământul de deasupra era pustiu şi domnea acolo sălbăticia fără vreo urmă de viaţă”.

În următorul capitol acesta adaugă :

> „peste tot pe linia malului exista viaţă, viaţă care continua în şi cu ajutorul apei, mediul său, necesitatea sa fundamentală.”

Anticii credeau că sperma universală provenea de la vaporii calzi şi umezi.

„Isis cea cu văl”, ale căror veşminte reprezintă vaporii, simbolizează umiditatea, care este purtătorul sau mijlocul de transport al *„spermei vieţii Soarelui”.* Deoarece Soarele, Luna şi stelele par să se scufunde în mare, şi deoarece apa primeşte razele, se credea că Marea este Pământul fertil pentru sperma tuturor lucrurilor vii. Această spermă este produsă de combinaţia influenţelor corpurilor celeste; de aceea Isis este reprezentată uneori ca fiind însărcinată.

Frecvent, statuia lui Isis era reprezentata de imaginea unui bou mare şi negru. Boul îl reprezintă fie pe Osiris, ca taur, fie pe Apis, un animal care era sacru pentru Osiris, deoarece avea însemne şi culori ciudate.

Printre egipteni, taurul era o bestie. Prezenţa acestui animal amintea de muncile făcute de Natură, astfel încât toate fiinţele să aibă parte de viaţă şi de sănătate. Harpocrates, Zeul tăcerii, care îşi ţine degetele la gură, apare adesea în statuia lui Isis. Acesta îi avertizează pe toţi să păstreze secretele celor înţelepţi astfel încât acestea să nu ajungă la cine nu trebuie.

Preoţii Marii Britanii şi cei ai Galiei ştiau multe lucruri referitoare la misterele lui Isis şi o venerau sub simbolul Lunii.

Godfrey Higgins consideră că este o greşeală să o identifici pe Isis cu Luna. Luna a fost aleasă pentru Isis deoarece aceasta domneşte asupra apei. Preoţii consideră că Soarele este Tatăl şi Luna este Mama tuturor lucrurilor. Prin aceste simboluri, ei venerau Natura universală.

Imaginea lui Isis este folosită uneori pentru a reprezenta arte magice şi oculte, cum ar fi necromanţia, invocaţia, vrăjitoria.

Într-unul dintre miturile cu privire la Isis se spune că ea l-a conjurat pe Zeul invincibil al Eternităţii, Ra, să-i spună secretul şi numele său sacru, iar acesta i l-a spus. Acest nume este echivalent cu acel cuvânt pierdut al masoneriei. Cu ajutorul acestui cuvânt, un magician le poate porunci zeităţilor invizibile şi superioare să-l asculte. Preoţii lui Isis au devenit adepţi în folosirea forţelor nevăzute ale Naturii. Aceştia înţelegeau hipnotismul, mesmerismul şi practicile asemănătoare înainte ca lumea modernă să fi visat la existenţa acestora.

Plutarch descrie lucrurile indispensabile ale unui urmaş de-al lui Isis după cum urmează :

> „nu lungimea bărbii sau asprimea obiceiului îl face pe om filosof, deci nici cei care se rad frecvent sau nici cei care poartă veştminte din pânză nu erau adepţi a lui Isis; căci el singur este adevăratul servitor sau urmaş al Zeiţei, cel care după ce a auzit şi după ce s-a familiarizat în mod corespunzător cu istoria acestei Zeiţe, caută printre adevărurile ascunse care au fost păstrate în secret şi examinează totul cu ajutorul raţiunii şi al filosofiei.”

> „În timpul Evului Mediu, trubadurii din Europa centrală păstrau în cântece legenda acestei Zeiţe egiptene. Ei au compus sonetele pentru cea mai frumoasă femeie din lume. Cu toate că sunt puţini cei care i-au descoperit identitatea, aceasta era Sofia, „Virgina înţelepciunii” pe care au slăvit-o toţi filosofii din lume. Isis reprezintă misterul maternităţii, pe care cei bătrâni l-au recunoscut ca fiind cea mai adevărată dovadă a înţelepciunii omnisciente a naturii şi a puterii lui Dumnezeu. Pentru căutătorul modern, ea este centrul marelui necunoscut, şi doar cei care o descoperă vor putea rezolva misterele vieţii, ale morţii, şi ale regenerării.”

MUMIFICAREA MORŢILOR EGIPTENI

Din Prichard *„An Analysis of the Egyptian Mythology*"

Servius, comentând Eneida lui Virgiliu, observă că :

„înţelepţii egipteni aveau grijă să-şi îmbălsămeze trupurile şi să le ducă în catacombe, pentru ca sufletele lor să fie pentru mult timp în legătură cu trupurile lor şi să nu fie înstrăinate în curând; în timp ce romanii, cu un design diferit, duceau rămăşiţele celor morţi în pietrele funerare, astfel încât scânteia vitală să fie reunită imediat cu elementul general sau să se întoarcă la natura sa primitivă."

Nu există dovezi complete care să ofere doctrina secretă a egiptenilor cu privire la relaţia care există între spirit, sau conştiinţă şi trupul în care se află acestea. Este sigur că Pitagora, care a fost iniţiat în templele egiptene, atunci când a promulgat doctrina metempsihozei, a dezvăluit, în parte cel puţin, învăţăturile iniţiaţilor egipteni. Presupunerile populare conform cărora egiptenii mumificau morţii pentru a le păstra forma pentru o reînviere fizică este de necrezut în lumina cunoaşterii moderne cu privire la filosofia acestora asupra morţii. În cea de-a patra carte *„On Abstinence from Animal Food"*, Porphyry descrie un obicei egiptean de purificare a morţilor prin scoaterea conţinuturilor cavităţii abdominale, pe care le puneau într-un piept separat.

Apoi reproduce următorul dicurs care a fost tradus din egipteană de către Euphantus :

„O, Soare suveran, şi toţi zeii care dau viaţă oamenilor, primiţi-mă şi daţi-mă zeilor eterni ca locuitor. Căci am venerat întotdeauna cu religiozitate acele zeităţi care mi-au fost arătate de părinţi, atât timp cât am trăit, şi i-am onorat întotdeauna pe cei care mi-au conceput corpul.

Şi din respect pentru ceilalţi oameni, nu am omorât niciodată pe nimeni, nici nu am înşelat pe cineva care a avut încredere în mine, şi nici nu am comis vreo altă faptă îngrozitoare.

Dacă, prin urmare, în timpul vieţii mele am greşit şi am băut şi am mâncat lucruri pe care nu trebuia să le mănânc sau să le beau, nu am greşit prin mine, ci prin acestea. Scoaterea organelor, care sunt considerate locul în care se află apetitul era considerată echivalentă cu purificarea corpului de influenţele rele."

Creştinii au interpretat scripturile literal atunci când credeau că aceştia păstrau corpurile ţinându-le în apă sărată astfel încât, în Ziua Învierii spiritul mortului să poată intra într-un corp complet şi perfect păstrat.

Crezând că inciziile necesare pentru procesul de îmbălsămare şi pentru înlăturarea organelor interne, erau necesare pentru reîntoarcerea spiritului în corpul său, creştinii îşi înmormântau morţii fără a apela la metodele mai elaborate de mumificare folosite de egipteni. În lucrarea sa depre magia egipteană, S.S.D.D. înaintează următoarea speculaţie referitoare la scopurile esoterice care stăteau la baza practicării magiei mumificării :

„avem motive să credem că doar cei care erau întrucâtva iniţiaţi erau mumificaţi; se ştie că, în ochii egiptenilor, mumificarea împiedica reîncarnarea.

Reîncarnarea nu era necesară decât în cazul sufletelor imperfecte, a celor care nu reuşiseră să treacă testul de iniţiere; dar pentru cei care avuseră voinţa şi capacitatea de a intra în „Adytumul Secret" nu era necesară eliberarea sufletului, realizată prin distrugerea corpului.

Corpurile iniţiaţilor erau păstrate după moarte ca un fel de talisman, sau bază materială pentru manifestarea sufletului pe pământ."

În perioada de început mumificarea se limita la Faraon sau la acele persoane de sânge regal care aveau atribuţiile marelui Osiris, faraonul mumificat al Egiptului subteran.

OSIRIS, REGELE SUBTERANULUI

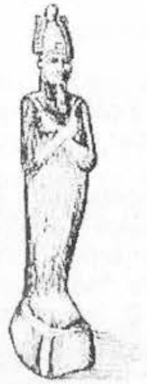

Osiris apare adesea cu partea inferioară a corpului închisă într-un fel de cutie sau înfășurată în veșminte funerare. Spiritul omului constă din trei părți diferite, și doar una dintre acestea se încarnează în formă fizică. Corpul omului era considerat a fi un mormânt sau un sepulcru al acestui spirit încarnat. Osiris, simbol al Eului încarnat, era reprezentat cu partea inferioară a corpului mumificată tocmai pentru a sugera că el reprezenta spiritul viu al omului, prins în forma materială simbolizată de „lada mumiei". Există o legătură între principiul activ al lui Dumnezeu și principiul pasiv al Naturii. Ființa rațională este rezultatul uniunii dintre aceste două principii. Omul este o ființă complexă. De la Tatăl său (*principiul activ*) acesta moștenește spiritul său divin, impulsul aspirației - acea parte nemuritoare a sa care triumfă asupra lutului sfâșiat al mortalității; acea parte care rămâne după ce organele naturale s-au descompus sau s-au regenerat. De la Mama sa (*principiul pasiv*) moștenește corpul său - acea parte care este controlată de natură : calitatea de a fi om, personalitatea sa muritoare, dorințele, sentimentele și emoțiile sale.

Egiptenii considerau că Osiris reprezintă râul Nil și că Isis, sora și soția sa reprezenta Pământul care dădea roade atunci când era inundat de apa râului. Apa întunecată a Nilului explica și întunecimea lui Osiris, care era de obicei reprezentat într-o nuanță de negru de abanos.

SOARELE, DIVINITATEA UNIVERSALĂ

Venerarea Soarelui este una dintre cele mai timpurii și cele mai naturale forme de exprimare religioasă. Teologia complexă modernă nu reprezintă decât o încrucișare și o amplificare a acestei credințe autohtone și primitive. Mintea primitivă, dându-și seama de puterea benefică a sferei solare, a adorat-o ca pe împuternicitul Zeității Supreme.

În cartea sa intitulată *„Morals and Dogma"*, Albert Pike face următoarele precizări referitoare la originea venerării Soarelui :

„popoarele primitive considerau că Soarele reprezenta Focul lăuntric al corpurilor, focul Naturii. Dătător de viață, căldură și Foc, acesta reprezenta pentru ei cauza eficientă a întregii regenerări, căci fără el nu ar fi existat nici mișcare, nici viață și nici formă.

Soarele era considerat imens, indivizibil, nepieritor, și atotprezent.

Cu toții simțeau că au nevoie de lumină și de această energie creatoare; nimic nu era mai de temut decât absența Soarelui.

Influențele sale benefice au dus la identificarea acestuia cu Principiul Binelui; iar Brahma hindușilor, Mithras al perșilor, Athom, Amun, Phtna și Osiris ai egiptenilor, Bel al caldeenilor, Adonai al fenicienilor și Apollo al grecilor nu erau decât personificări ale Soarelui, principiul regenerator, imagine a fecundității care perpetuează și întinerește existența lumii.

Toate popoarele din antichitate au construit altare, morminte și temple în cinstea Sferei Luminii. Mai există încă ruine ale unor asemenea construcții, demne de menționat fiind piramidele din Yucatan și din Egipt, mormintele amerindienilor, babilonienilor și caldeenilor, turnurile rotunde din Irlanda, inelele masive din piatră necioplită din Marea Britanie și din Normandia. Turnul Babel care, conform Scripturilor, a fost construit pentru ca omul să poată ajunge la Dumnezeu, nu era altceva decât un observator astronomic.

Mulți preoți și profeți, atât păgâni cât și creștini, cunoșteau multe lucruri despre astronomie și astrologie; scrierile lor sunt înțelese mai bine când sunt interpretate în lumina acestor științe antice. Odată cu creșterea cunoașterii omului cu privire la constituirea și la periodicitatea corpurilor cerești, principiile și terminologia astronomică sunt introduse în sistemul religios al acestuia.

Zeilor tutelari le-au fost date tronuri planetare iar corpurile celeste au fost numite după zeitățile care le-au fost atribuite. Stelele fixe au fost împărțite în constelații și prin aceste constelații rătăcesc Soarele și planetele sale, acestea din urmă împreună cu sateliții lor."

TRINITATEA SOLARĂ

Soarele, care este suveran între corpurile celeste care erau vizibile astronomilor încă din antichitate a fost desemnat Zeului celui mai înalt și a devenit simbolul autorității Supreme a Creatorului însuși. Din considerație filosofică puternică a puterilor și principiilor Soarelui, acesta a devenit concept al trinității așa cum este înțeles astăzi.

Dogma Divinității Trinitare nu este străină teologiei creștine sau musulmane, ci formează o parte remarcabilă a dogmelor celor mai mari religii atât din antichitate cât și din epoca modernă. Persanii, hindușii, babilonienii și egiptenii aveau fiecare trinitatea lor. În fiecare caz acestea reprezentau forma triplă a unei inteligențe supreme. În masoneria modernă, zeitatea este simbolizată de un triunghi echilateral, cele trei laturi ale sale reprezentând manifestările primare ale Celui Veșnic, care este el însuși reprezentat de o flacără mică, numită de evrei yod.

Jakob Böhme, misticul teuton, numește trinitatea ca fiind *„Cei trei martori prin intermediul cărora invizibilul este dezvăluit universului tangibil și vizibil."*

Originea Trinității este evidentă pentru oricine ar încerca să observe manifestările zilnice ale Soarelui. Această sferă, simbolul luminii, are trei etape distincte : răsăritul, amiaza și apusul. Prin urmare filosofii au împărțit existența tuturor lucrurilor în trei părți distincte: perioada de creștere, de maturitate și de decădere. Între răsărit și apus se află gloria miezului de zi. Dumnezeu Tatăl, Creatorul Lumii, este simbolizat de răsărit. Culoarea sa este albastru deoarece Soarele care răsare dimineața este acoperit de o ceață de culoare albastră.

Dumnezeu Fiul, trimis să fie martorul Tatălui său în fața tuturor, reprezintă globul ceresc la prânz, radiant și magnific, leul cu coamă al lui Iuda, Mântuitorul Lumii cu părul de aur. Culoarea sa este galbenul, iar puterea sa este nelimitată. Dumnezeu Sfântul Duh reprezintă etapa apusului, când Sfera Soarelui, îmbrăcată într-un roșu de culoarea focului, rămâne pentru câteva momente pe linia orizontului, iar apoi dispare în întunericul nopții, pentru a rătăci în lumile de jos și a se ridica din nou, triumfător, din îmbrățișarea întunericului.

Egiptenii considerau Soarele drept simbolul nemuririi deoarece, deși acesta se stingea în fiecare seară, se ridica din nou la fiecare răsărit. Soarele nu are numai această activitate diurnă ci și pelerinajul său anual, perioadă în care străbate succesiv cele 12 case celeste din ceruri, rămânând în fiecare timp de treizeci de zile. Pe lângă acestea el mai are un drum de făcut, drum care se numește precesiunea echinocțiilor, în care retrogradează în jurul zodiacului prin cele douăsprezece semne cu câte un grad la fiecare 72 de ani.

Referitor la călătoria anuală a Soarelui în cele 12 case celeste, Robert Hewitt Brown, face următoarea afirmație :

„se spunea, în limbaj alegoric, că Soarele, continuându-și drumul printre aceste creaturi vii ale zodiacului, fie își asuma natura acestuia, fie triumfa asupra semnului în care pășea.

Astfel, Soarele a devenit un taur în Zodia Taurului și a fost venerat de egipteni ca atare sub numele de Apis, de asirieni sub numele de Bel, Baal sau Bul. În Zodia Leului, Soarele a devenit un distrugător de lei, Hercule, și un trăgător cu arcul în Zodia Săgetătorului. În Zodia Peștilor a fost pește, Dragon sau Vishnu, Zeul pește al filistinilor și al hindușilor."

O analiză amănunțită a sistemelor religioase ale păgânătății ne oferă multe dovezi cu privire la faptul că preoții din antichitate slujeau energia solară și că zeitatea lor supremă era mai tot timpul această Lumină Divină personificată. După treizeci de ani de cercetare a originii convingerilor religioase, părerea lui Godfrey Higgins este următoarea :

„Toți zeii din antichitate se descompuneau în focul solar, uneori drept Dumnezeu, uneori drept emblemă a acelui principiu înalt cunoscut sub numele de Ființă sau Dumnezeu Creator."

În multe dintre ceremoniile lor, preoții egipteni purtau piei de leu care simbolizau Sfera solară, tocmai datorită faptului că Soarele este amplasat în Constelația Leului, pe care o conduce, și care reprezenta cândva cheia de boltă a arcei celeste. Hercule reprezintă zeitatea solară, căci la fel cum acest vânător iscusit săvârșea cele douăsprezece munci, tot așa Soarele, traversând cele douăsprezece case zodiacale, săvârșește în timpul călătoriei sale douăsprezece munci esențiale și benefice pentru rasa umană și pentru Natură în general. Hercule, la fel ca preoții egipteni, purta o piele de leu.

LEUL SOARELUI

Din *„Indian Antiquities"* ale lui Maurice

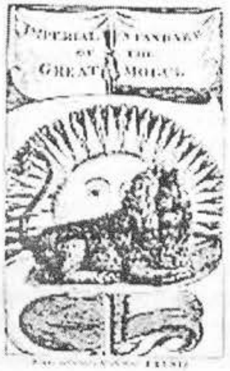

Soarele care răsare în spatele Leului sau, din punct de vedere astrologic în Zodia Leului, a fost întotdeauna considerat simbolul puterii şi al capacităţii de a domni. Un simbol foarte asemănător cu acesta apare pe steagul Persiei, al cărei popor a venerat întotdeauna Soarele. Regii şi împăraţii au asociat frecvent puterea lor terestră cu puterea celestă a Sferei Solare şi au acceptat Soarele sau una din bestiile sau păsările sale simbolice drept emblemă. Priviţi Leul marelui Mogul şi vulturii lui Cezar sau ai lui Napoleon.

GLOBUL ÎNARIPAT DIN EGIPT

Din *„Indian Antiquities"* ale lui Maurice

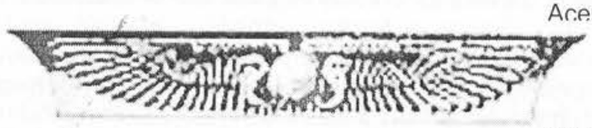

Acest simbol, care
e pe stâlpii sau
le palatelor şi
lelor egiptene
este emblematic
pentru cele trei persoane ale trinităţii egiptene. Aripile, şerpii şi sfera solară sunt însemnele lui Ammon Ra şi Osiris.

După cum sugerează şi numele, Samson, eroul evreu este o zeitate solară. Lupta sa cu leul nubian, bătăliile sale cu filistinii, care reprezintă puterile întunericului, şi actul memorabil de dărâmare a porţilor din Gaza, fac toate referire la aspecte ale activităţii solare.

Multe dintre popoarele antice aveau mai multe zeităţi solare; de fapt, se presupunea că toţi zeii şi toate zeiţele iau parte, cel puţin parţial, la strălucirea Soarelui.

Ornamentele din aur folosite de preoţimea diverselor religii din lume fac şi ele referire la energia solară, la fel precum coroanele regilor. În antichitate, coroanele aveau un număr de puncte care se extindeau spre exterior, la fel ca razele Soarelui, dar convenţionalismul modern a dus, în multe cazuri, la înlăturarea acestor puncte sau la aplecarea lor spre interior; acestea au fost adunate şi s-a aşezat o sferă sau o cruce pe locul unde se întâlneau. Mulţi dintre profeţii, filosofii şi demnitarii antici purtau un sceptru în partea superioară a acestuia, existând o reprezentare a Sferei solare, înconjurată de razele pe care le emana.

Toate regatele de pe Pământ nu erau decât copii ale regatelor din Rai, iar acestea din urmă erau cel mai bine simbolizate de regatul solar în care Soarele era conducătorul său suprem, planetele alcătuiau consiliul său privat iar natura reprezenta supuşii imperiului.

Multe zeităţi au fost asociate cu soarele. Grecii considerau că Apollo, Bacchus, Dionysos, Sabazius, Hercule, Jason, Ulise, Zeus, Uranus şi Vulcan împărtăşeau fie parţial fie în totalitate atributele vizibile sau invizibile ale Soarelui. Norvegienii considerau că Balder cel Frumos era o zeitate solară, iar Odin este adesea asemănat cu sfera celestă, în principal datorită faptului că are un singur ochi. Printre egipteni, Osiris, Ra, Anubis, Hermes şi chiar misteriosul Ammon aveau aspecte comune cu discul solar. Isis era mama Soarelui şi se considera că până şi Typhon distrugătorul reprezenta o formă de energie solară. Mitul egiptean al Soarelui s-a oprit până la urmă asupra unei zeităţi misterioase numită Serapis. Cele două zeităţi ale Americii Centrale, *Tezcatlipoca* şi *Quetzalcoatl*, deşi adesea asociate cu vântul, erau fără îndoială zei solari.

În masonerie Soarele avea multe simboluri. Una dintre expresiile energiei solare este Solomon, al cărui nume înseamnă „Lumină Supremă" în trei limbi diferite. Hiram Abiff, zeul caldeenilor, este de asemenea o zeitate solară, iar povestea referitoare la atacul şi uciderea sa de către tâlhari, cu interpretarea sa solară, va fi găsită în capitolul intitulat *„The Hiramic Legend"*.

George Oliver, în cartea sa intitulată *„Dicţionar de Masonerie Simbolică"*, ne oferă un exemplu grăitor referitor la rolul jucat de Soare în ritualurile şi simbolurile francmasonice :

> „Soarele răsare în est şi tot estul este locul în care este venerat Stăpânul. De vreme ce Soarele este sursa luminii şi a căldurii, Stăpânul care este venerat ar trebui să-şi însufleţească şi să-şi încălzească fraţii în munca lor. Printre egiptenii antici Soarele era simbolul Providenţei Divine. Hierofanţii misterelor erau împodobiţi cu multe însemne emblematice ale puterii solare.

Arsurile Soarelui de pe broderia de pe spatele veșmintelor preoțești catolice semnifică faptul că preotul este un emisar și un reprezentant al *Sol Invictus.*"

CREȘTINISMUL ȘI SOARELE

Din motive pe care ei le-au considerat suficiente, cei care s-au ocupat de viața și faptele lui Iisus au hotărât că este mai bine să-l transforme într-o zeitate solară.

Istoricul Isus a fost uitat; aproape toate incidentele înregistrate în cele patru Evanghelii au legătură cu mișcarea, fazele sau funcțiile corpurilor celeste.

Printre alegoriile care au fost împrumutate de creștinism de la antichitatea păgână este și povestea frumosului Zeu al Soarelui, cu ochi albaștri și cu părul auriu, care-i cade pe umeri, îmbrăcat din cap până în picioare într-un alb imaculat și purtând în brațe mielul lui Dumnezeu, care este simbolic pentru echinocțiul de primăvară. Acest tânăr frumos reprezintă un amestec al lui Apollo, Osiris, Orfeu , Mithras și Bacchus căci are anumite caracteristici comune cu fiecare dintre aceste zeități păgâne.

Filosofii din Grecia și Egipt au împărțit viața Soarelui din timpul anului în patru. Prin urmare, aceștia simbolizează omul solar prin patru imagini diferite. Când s-a născut, în solstițiul de iarnă, Zeul Soarelui a fost simbolizat ca un copil care, într-un mod misterios, a reușit să scape de puterile întunericului, încercând să-l distrugă cât acesta se afla în leagănul iernii. Soarele, fiind slab în acest anotimp al anului, nu avea raze de aur, dar supraviețuirea luminii în întunericul iernii era simbolizată de o mică șuviță de păr care se afla pe capul copilului celest (*deoarece Soarele s-a născut în Capricorn, era adesea reprezentat ca fiind alăptat de o capră*).

La echinocțiul de primăvară, soarele devenise un tânăr frumos.

Părul său de aur atârna în bucle pe umeri, iar lumina sa, după cum a spus Schiller, se împrăștia în toate părțile infinitului.

La solstițiul de vară, Soarele a devenit un om puternic, cu o barbă mare care, la apogeul maturității, simboliza faptul că Natura ajunge în această perioadă la un maximum de putere și de fecunditate.

La echinocțiul de toamnă, Soarele era înfățișat ca un om bătrân, pășind îndoit, și cu părul alb în uitarea întunericului iernii.

Astfel cele 12 luni îi erau atribuite Soarelui ca lungime a vieții sale.

În această perioadă el înconjura cele 12 semne zodiacale într-un marș triumfal magnific. Odată cu venirea toamnei, el a intrat, ca și Samson în casa Dalilei, unde i-au fost tăiate razele și unde și-a pierdut puterea. În masonerie lunile aspre de iarnă sunt simbolizate de trei criminali care au vrut să distrugă Dumnezeul Luminii și al Adevărului.

Venirea Soarelui era primită cu bucurie; plecarea sa era o perioadă de tristețe și nefericire.

„Această Sferă strălucitoare și glorioasă a zilei, adevărata lumină care luminează fiecare om care sosește pe lume", binefăcătorul suprem care a înviat toate lucrurile din morți, care a hrănit mulțimea înfometată, care a potolit furtuna, care s-a ridicat din nou după ce a murit și a reînviat toate lucrurile - acest spirit suprem al omenirii și al filantropiei este cunoscut în creștinism sub numele de Hristos, Mântuitorul Lumilor, Fiul Strălucitor al Tatălui, Cuvântul care a devenit carne și speranța gloriei."

ZIUA DE NAȘTERE A SOARELUI

Păgânii au stabilit drept zi de naștere a omului solar data de 25 decembrie. În această zi ei se adunau, sărbătoreau și aduceau jertfe în temple. Întunericul iernii lua sfârșit și gloriosul Fiu al Luminii se întorcea în emisfera de nord. Cu un ultim efort, bătrânul Zeu al Soarelui a dărâmat casa filistinilor și a eliberat drumul pentru noul Soare care s-a născut în acea zi din adâncurile pământului printre bestiile simbolice ale Lumii de jos.

În ceea ce privește acest sezon al sărbătoririlor, un licențiat anonim în arte, la Colegiul Balliol din Oxford, în lucrarea sa de diplomă *„Mankind Their Origin and Destiny"*, afirma :

„Și romanii aveau festivalul lor solar și jocurile lor de circ în cinstea nașterii Zeului Soarelui. Acesta avea loc pe data de 8 înainte de calendele din ianuarie, adică pe 25 decembrie.

Servius, în comentariul cu privire la versetul 720 din cartea Eneidei, în care Virgilius vorbește despre noul Soare, spune că vorbind drept, Soarele este nou pe data de 8 a calendelor lui ianuarie, adică pe 25 decembrie. În timpul Leului (*Leu, Serm. xxi., De Nativ. Dom. p. 148*), unii dintre părinții bisericii spuneau că lucrul care face ca festivalul să fie demn de venerat nu era nașterea lui Iisus, ci întoarcerea, după cum spuneau aceștia, noua naștere a Soarelui. Aceasta avea loc în aceeași zi cu naşterea invincibilului Soare, care era sărbătorită la Roma, după cum se poate vedea în calendarele romane publicate în timpul domniei lui Constantin şi a lui Iulian. (*Hymn to the Sun, p.155*). Acest epitet *„Invictus”* este acelaşi pe care persanii l-au dat acestui Zeu pe care îl venerau sub numele de Mithra şi care fusese născut într-o grotă (Justin. *Dial. cum Trips. p. 305*) exact aşa cum este reprezentat, mai apoi, ca fiind născut într-un grajd, sub numele de Iisus Hristos, de către creştini”.

În ceea ce priveşte datina catolică şi paralela acesteia în astronomie, acelaşi autor adaugă :

„La sfârşitul celor opt luni, când zeul Soare, după ce a crescut, traversează cel de al optulea semn, el absoarbe virgina celestă din calea sa şi aceasta dispare în mijlocul razelor luminoase şi în mijlocul gloriei Fiului ei. Acest fenomen, care are loc în fiecare an la mijlocul lunii august, a dat naştere unui festival, care încă mai există, şi în care se presupune că Mama lui Iisus, renunţând la viaţa sa pământească, este asociată cu Gloria Fiului ei şi este dusă în Rai. Calendarul roman a lui Columella (*Col. 1. II. cap. ii. p. 429*) marchează moartea sau dispariţia Fecioarei în această perioadă. Soarele, spune el, trece în Fecioară în a treisprezecea zi înainte de calendele lui septembrie. Aici are loc sărbătoarea catolicilor sau reuniunea Fecioarei cu Fiul ei.”

SOARELE TRIPLU

Din Lilly's *Astrological Predictions for 1648-1650*

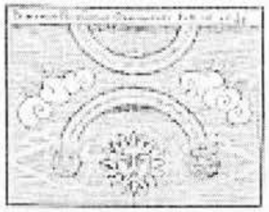

Următoarea descriere a acestui fenomen apare într-o scrisoare scrisă de Jeremiah Shakerley în Lanchashire pe 4 martie 1648 : „pe data de luni 28 februarie, odată cu Soarele s-au ridicat două Parelii pe fiecare parte câte una; distanţa sa de Soare era, după estimare, cam de 10 grade; acestea continuau pe aceeaşi distanţă de la Zenit sau deasupra orizontului, la fel ca şi Soarele; din părţile opuse Soarelui părea că ies anumite raze strălucitoare, deosebite de cele care ieşeau de după un nor, dar mai strălucitoare.

Părţile acestor Parelii, care erau cu faţa spre Soare, erau de culoare mixtă, iar roşul şi verdele erau culorile dominante. Puţin deasupra lor era un curcubeu subţire care abia se vedea şi care era de o culoare strălucitoare, cu partea concavă spre Soare şi la capete părea să atingă Pareliile. Deasupra lor, într-un aer curat şi diafan apărea alt curcubeu ieşit din comun datorită culorilor sale multiple; acesta era foarte aproape de Zenit; părea un pic mai radios decât celălalt, acestea fiind spate în spate. Aproape de momentul apariţiei lunii, acestea au dispărut lăsând o abundenţă de uimire în ochii celor care le-au văzut” (William Lilly).

Această festivitate era numită înainte petrecerea „Călătoriei Fecioarei” (Beausobre, tome i. p. 350); şi în Bibliotecile Preoţilor (Bibl. Part. vol. II. part ii. p. 212) găsim o poveste referitoare la Călătoria Binecuvântatei Fecioare. Vechii greci şi romani au stabilit ipoteza lui Astraea care este şi această Fecioară în acea zi.

Această Mamă Fecioară, care a dat naştere Zeului Soarelui, pe care creştinismul l-a păstrat cu atâta credinţă, ne aminteşte de inscripţia cu privire la prototipul său egiptean, Isis, care a apărut pe templul lui Sais : „Fructul căruia i-am dat naştere este Soarele”.

În timp ce Fecioara era asociată cu Luna de către păgâni, nu este nici o îndoială că aceştia înţelegeau poziţia ei de Constelaţie în Rai, căci aproape toţi oamenii din antichitate o considerau Mama Soarelui şi îşi dau seama şi în zilele noastre că deşi luna nu poate ocupa această poziţie, semnul Fecioarei poate face acest lucru, şi chiar a dat naştere Soarelui pe data de 25 decembrie.

Albertus Magnus spune :

„Ştim că semnul Fecioarei Celeste s-a ridicat deasupra orizontului în momentul în care am stabilit data naşterii Domnului nostru Iisus Hristos.”

Conform precizărilor anumitor astronomi arabi şi perşi, cele trei stele care formează centura în formă de sabie a lui Orion, erau numite Magi, care veniseră să-i aducă omagii Zeului Soare. Autorul cărţii *„Mankind-Their Origin and Destiny"* contribuie la următoarea informaţie :

„în Rac, care s-a ridicat spre meridian la miezul nopţii, se află Constelaţia Grajdurilor şi a Măgarului. Anticii o numeau Praesepe Jovis. În nord pot fi văzute stelele Ursului, care sunt numite de arabi Martha şi Mary şi de asemenea sicriul lui Lazăr. „Astfel esoterismul păgânătăţii a fost întruchipat în creştinism, cu toate că cheile sale au fost pierdute. Biserica creştină urmează vechile obiceiuri, şi când este întrebată de ce face acest lucru, dă explicaţii superficiale şi nesatisfăcătoare fie uitând sau ignorând faptul nediscutabil că fiecare religie se bazează pe doctrinele secrete ale predecesorilor săi."

„Sfera solară, ca şi natura omului, a fost împărţită de vechii înţelepţi în trei corpuri separate. Conform misticilor, există câte un soare în fiecare sistem solar, analog celor trei centre ale vieţii din fiecare constituţie individuală. Acestea sunt numite trei lumini: „soarele spiritual", „soarele intelectual" şi „soarele material" (*care este simbolizat în masonerie de trei lumânări*). Soarele spiritual are puterea lui Dumnezeu Tatăl; soarele solar radiază viaţa Fiului, iar cel material este mijlocul de manifestare al Sfântului Duh. Natura omului a fost împărţită de mistici în trei părţi diferite : spirit, suflet şi trup. Corpul său fizic a fost vitalizat de soarele material; natura sa spirituală a fost iluminată de soarele spiritual; natura sa intelectuală a fost mântuită de adevărata lumină graţioasă, soarele solar. Această aliniere a celor trei globuri în Rai a fost o explicaţie oferită pentru faptul ciudat că orbitele planetei nu sunt circulare ci eliptice."

Preoţii păgâni au considerat întotdeauna că „Sistemul solar" este un „Mare om" şi au ajuns la această analogie a celor trei centre de activitate din cei trei centri principali ai vieţii din corpul uman : creierul, inima şi sistemul reproducător. Transformarea lui Iisus descrie trei temple, cel mai mare fiind în centru, inima, şi câte unul mai mic de fiecare parte, creierul şi sistemul reproducător. Este posibil ca ipoteza filosofică a existenţei celor trei astre ale Soarelui se bazează pe un fenomen natural ciudat care a avut loc de multe ori de-a lungul istoriei.

În anul 51 d.Hr. cele trei astre solare au fost văzute toate odată pe cer şi în anul 66 s-a întâmplat acelaşi lucru. În anul 69 două astre solare

au fost văzute apărând împreună pe cer. Conform spuselor lui William Lilly între anii 1156 şi 1648 s-au înregistrat alte două apariţii asemănătoare.

Recunoscând Soarele drept binefăcătorul absolut al lumii materiale, hermetiştii ştiau că există un Soare spiritual, care slujea nevoile naturii invizibile şi divine ale celor umani şi universali.

Modificând acest lucru, marele Paracelsus scria :

„Există un Soare pământesc, care este cauza căldurii, şi toţi cei care pot vedea sunt capabili să vadă soarele; şi cei care sunt orbi şi nu-l pot vedea, îi pot simţi căldura. Există un Soare Etern, care este sursa înţelepciunii, şi cei ale căror simţuri spirituale au fost trezite la viaţă vor vedea Soarele şi vor fi conştienţi de existenţa Sa; dar cei care nu au ajuns la conştiinţa spirituală îi pot simţi puterea cu ajutorul unei proprietăţi interioare numită intuiţie."

Anumiţi savanţi complotişti au dat apelative diferite acestor trei faze ale Soarelui : soarele spiritual era numit Vulcan; cel intelectual şi cel solar erau numiţi Lucifer şi Hristos, iar cel material era numit Demiurgul evreu, Iehova. Lucifer reprezintă aici mintea intelectuală, fără iluminarea celei spirituale; prin urmare ea este „falsa lumină".

Această *„falsă lumină"* este depăşită în cele din urmă şi mântuită de „adevărata lumină" a sufletului, numită „cel de-al doilea logos" sau Hristos. Procesul prin care intelectul luciferic este transportat în cel creştin constituie unul dintre marile secrete ale alchimiei şi este simbolizat de procesul de transformare a metalelor de bază în aur.

În tratatul *„The Secret Symbols of The Rosicrucians"*, Franz Hartmann defineşte soarele alchimic după cum urmează :

„simbolul înţelepciunii. Centrul puterii inimii lucrurilor. Soarele este un centru de energie şi un depozit de putere. Fiecare fiinţă conţine înăuntrul său un centru de viaţă care poate creşte într-un soare. În inima celor regeneraţi, puterea divină, stimulată de lumina logosului, creşte într-un Soare care îi luminează mintea."

Într-o altă notă, acelaşi autor adaugă la descrierea sa :

„soarele terestru este imaginea sau reflecția invizibilului soare celest; primul se află pe tărâmul spiritului iar al doilea pe tărâmul materiei; dar cel din urmă își primește puterea de la primul."

În majoritatea cazurilor religiile din Antichitate sunt de acord asupra faptului că soarele material și vizibil era mai degrabă un reflector decât o sursă de putere. Soarele era uneori reprezentat ca un scut aflat pe brațul Zeului Soare, ca de exemplu, Frey, zeitatea solară scandinavă.

Acest Soare reflecta lumina Soarelui spiritual și invizibil care era sursa adevăratei vieți, lumini și adevărului.

Natura fizică a Universului este receptivă; aceasta este un tărâm de efecte. Cauzele invizibile ale acestor efecte aparțin lumii spirituale.

Prin urmare, „Lumea spirituală" este *„sfera cauzelor"*; „Lumea materială" reprezintă *„sfera efectelor"*, în timp ce „Lumea intelectuală", sau cea a sufletului, reprezintă „Sfera medierii".

Astfel, Hristos, intelectul înalt personificat și natura sufletului este numit „mediator" care, cu ajutorul poziției și a puterii sale spune :

„Nici un om nu poate ajunge la Tatăl decât prin mine".

Spiritul este pentru corpul omului ceea ce este Soarele pentru sistemul solar; căci natura, organele și funcțiile sale sunt ca planetele care înconjoară viața centrală sau Soarele, și care trăiesc de pe urma emanațiilor sale. Puterea solară din om este împărțită în trei părți, numite spiritul cu triplu aspect al omului. Toate aceste trei naturi spirituale sunt strălucitoare și transcendente; unite, acestea alcătuiesc divinitatea din om. Natura inferioară a omului, ce consistă din organismul său fizic, din natura sa emoțională și din facultățile sale mentale, reflectă lumina acestei divinități și este martoră a acesteia în lumea fizică. Cele trei corpuri ale omului sunt simbolizate de un triunghi ascuțit, cu vârful în sus; natura sa spirituală triplă este simbolizată de un triunghi răsturnat. Aceste două triunghiuri, atunci când erau unite în forma unei stele cu șase vârfuri, erau numite de evrei „Steaua lui David", „Sigiliul lui Solomon", iar mai recent sunt cunoscute sub numele de „steaua lui Zion". Aceste triunghiuri simbolizează universurile spiritual și material unite în facerea omului, care seamănă atât cu natura cât și cu divinitatea. Natura animalică a omului face parte din Pământ, cea divină aparține Raiului, iar cea umană reprezintă mediatorul dintre celelalte două.

LOCUITORII CELEȘTI AI SOARELUI

Acele persoane care au descris îngerii, arhanghelii și alte creaturi celeste, au afirmat că acestea seamănă cu un soare mai mic, reprezentând centre de energie înconjurate de raze de forță. De la aceste raze de forță a luat naștere convingerea populară că îngerii au aripi. Aceste aripi sunt în realitate fâșii de lumină în formă de coroană cu ajutorul cărora creaturile celeste să se propulseze prin esențele subtile ale lumilor suprafizice. Adevărații mistici neagă cu desăvârșire teoria conform căreia îngerii și arhanghelii ar avea forma oamenilor, așa cum s-a sugerat adesea. O înfățișare omenească ar fi absolut inutilă în substanțele eterate în care se manifestă aceștia. Știința s-a întrebat cu mult timp în urmă dacă celelalte planete sunt sau nu locuite.

Cei care resping această ipoteză afirmă faptul că creaturile cu un organism asemănător cu cel al omului nu ar putea niciodată să existe în medii precum cel de pe Marte, Jupiter, Uranus sau Neptun. Acest argument desconsideră Legea universală a naturii referitoare la capacitatea de adaptare la mediu. Anticii afirmau că viața provine de la Soare și că toate lucrurile care se află în contact cu sfera solară sunt capabile să absoarbă elementele vieții solare și să le radieze apoi ca floră și ca faună.

SURYA, REGENTUL SOARELUI

Din *„Hindu Pantheon"*, a lui Moor

Moor descrie această statuie după cum urmează :

„Modelul are nouă inci în înălțime și reprezintă Zeul glorios al Zilei - cel care posedă calitățile lui Vishnu, așezat pe un șarpe cu șapte capete; căruța sa trasă de un cal cu șapte capete, condusă de Arun cel fără de picioare reprezintă o personificare a răsăritului sau a aurorei". (*Panteonul Hindus al lui Moor*)

Există un concept filosofic care considera Soarele ca fiind Tatăl iar maiurile niște embrioni încă conectați la corpul solar cu ajutorul cordoanelor ombilicale eterice folosite pe post de canale pentru crearea vieții și pentru hrănirea planetelor. Unele ordine secrete credeau că Soarele era populat de o rasă de creaturi cu corpuri alcătuite din eter spiritual asemănătoare în constituţia lor cu însăşi mingea soarelui. Căldura solară nu avea nici un efect dăunător asupra lor deoarece organismele lor erau suficient de sensibilizate încât să se poată armoniza cu rata de vibraţie a soarelui. Aceste creaturi seamănă cu un Soare în miniatură, fiind un pic mai mari decât o farfurie, deşi cele mai puternice dintre ele sunt ceva mai mari. Culoarea lor este lumina aurie a soarelui şi de la acestea emană cele patru raze. Aceste raze sunt adesea foarte lungi şi se mişcă încontinuu. În structura globului se poate observa o palpitaţie ciudată care este transmisă acestor raze în formă de unde. Cea mai mare şi cea mai luminoasă dintre aceste sfere este Arhanghelul Mihail; întregul ordin al vieţii solare care îi seamănă şi care sălăşluieşte acolo este numit de creştini „arhangheli" sau „spiritele luminii".

SOARELE ÎN SIMBOLISMUL ALCHIMIC

Aurul este metalul Soarelui şi a fost considerat de mulţi lumină solară cristalizată. Când se menţionează aurul în cărţile alchimice este vorba fie despre însuşi metalul fie despre Sfera celestă care reprezintă sursa, spiritul, aurul. Şi sulful era asociat cu Soarele datorită naturii sale înfricoşătoare. De vreme ce aurul era simbolul Spiritului iar metalele bazice reprezentau natura inferioară a omului, anumiţi alchimişti erau numiţi „mineri" şi erau reprezentaţi cu lopeţi, săpând în pământ în căutarea metalului preţios - acele trăsături de caracter rafinate îngropate în ignoranţa şi materialitatea lumească.

Diamantul ascuns în mijlocul unui bloc de carbon ilustra acelaşi principiu. Iluminaţii foloseau o perlă ascunsă în carapacea unei stridii aflată pe fundul mării pentru a simboliza puterile spirituale. Astfel cel care caută adevărul pescuieşte perle : acesta coboară în marea iluziei materiale în căutarea înţelegerii numită de iniţiaţi *„perla cu un preţ enorm".*

Când alchimiştii au afirmat faptul că orice lucru animat şi neanimat din Univers conţine o fărâmă de aur, ceea ce au vrut să spună era că chiar şi firele de nisip posedă o natură spirituală, căci aurul reprezintă spiritul tuturor lucrurilor.

Următoarea axiomă este semnificativă în ceea ce priveşte această fărâmă de aur spiritual :

„o sământă este inutilă atât timp cât nu este aşezată în matricea corespunzătoare."

Franz Hartmann comentează această axiomă în următorul fel :

„sufletul nu se poate dezvolta şi nu poate progresa dacă nu se află într-un corp corespunzător, deoarece corpul fizic este cel care îi furnizează materialul în vederea dezvoltării sale." (vezi lucrarea intitulată „In the *Pronaos of the Temple of Wisdom*")

Scopul alchimiei nu era să obţină ceva din nimic, ci mai degrabă să fertilizeze şi să hrănească sământa care exista deja. Procedeele sale nu creau propriu-zis aur ci făceau seminţele aurului să crească şi să înflorească. Toate lucrurile care există posedă spirit - sământa divinităţii în interiorul lor - iar regenerarea nu echivalează cu încercarea de a amplasa un lucru unde nu a existat dinainte.

Regenerarea înseamnă de fapt desfăşurarea divinităţii omniprezente în om astfel încât această divinitate să strălucească precum Soarele şi să-i ilumineze pe toţi cei cu care intră în contact.

SOARELE DE LA MIEZUL NOPŢII

Atunci când descria iniţierea sa, Apuleius a spus :

„La miezul nopţii am văzut soarele strălucind şi emanând o lumină extraordinară."

Şi acest *„soare de la miezul nopţii"* face parte din misterele alchimiei. Acesta simbolizează spiritul omului ce străluceşte în întunericul organismului său. Se referea, de asemenea, la soarele spiritual, din sistemul solar, pe care misticii îl puteau vedea atât la amiază cât şi la miezul nopţii, pământul material nefiind capabil să obstrucţioneze razele acestei Sfere divine. Luminile misterioase care revelau misterele egiptene în timpul nopţii reprezentau reflecţii ale Soarelui spiritual, adunate prin puterea magică a preoţilor. Lumina stranie care se putea zări 10 mile sub suprafaţa pământului de acel I-AM-THE-MAN în *Etidorhpa* (Afrodita scrisă invers), remarcabila alegorie masonică, se poate referi la fel de bine la misteriosul „soare de la miezul nopţii" din ritualurile antice.

Concepţiile primitive referitoare la războiul dintre Principiul Binelui şi Principiul Răului se bazau adesea pe alternarea zilei cu noaptea. În timpul Evului Mediu, practicile magiei negre aveau loc în timpul nopţii; cei care slujeau Spiritul Răului erau numiţi magicieni negri iar cei care slujeau Spiritul Binelui magicieni albi. Albul şi negrul erau asociate cu ziua, respectiv cu noaptea, iar mitologiile diverselor popoare fac adesea aluzie la conflictul etern dintre lumină şi întuneric.

Demonul egiptean, Typhon, era reprezentat jumătate crocodil şi jumătate porc deoarece aceste animale sunt pământene atât prin înfăţişare cât şi prin temperament. Creaturile vii s-au temut de întuneric încă de la începutul Lumii; acele puţine creaturi care se folosesc de întuneric în practicile lor sunt de obicei asociate cu Spiritul Răului. Prin urmare pisicile, liliecii, broaştele şi bufniţele sunt asociate cu vrăjitoria.

În anumite părţi din Europa se credea că în timpul nopţii magicienii negri luau corpurile lupilor şi hoinăreau, distrugând tot ce întâlneau în cale. Aici îşi au originea poveştile cu vârcolaci. Şerpii, deoarece trăiesc în pământ, erau asociaţi cu Spiritul întunericului. De vreme ce bătălia dintre bine şi rău se dă în jurul folosirii forţelor generatoare ale naturii, şerpii înaripaţi reprezintă regenerarea naturii animalice a omului sau a acelora în care această regenerare este deja completă. La egipteni razele Soarelui sunt adesea prezentate sfârşindu-se în mâinile omului.

Masonii vor găsi o legătură între aceste mâini şi bine cunoscuta „labă a Leului" care readuce toate lucrurile la viaţă cu strânsoarea sa.

CULORILE SOLARE

Teoria cu privire la faptul că există trei culori primare şi patru culori secundare este în exclusivitate exoterică căci încă din cele mai vechi timpuri se ştia că există şapte şi nu trei culori primare, ochiul omenesc fiind capabil să surprindă doar trei dintre ele. Astfel, deşi verdele poate fi obţinut prin combinarea albastrului cu galbenul, există şi un verde autentic sau primar care nu este compus. Acest lucru poate fi dovedit prin spargerea spectrului cu o prismă. Helmholtz a descoperit că aşa-numitele culori secundare ale spectrului nu pot fi separate în culori primare. Prin urmare, portocaliul spectrului, dacă este trecut printr-o a doua prismă, nu se descompune în roşu şi galben ci rămâne portocaliu.

Conştiinţa, inteligenţa şi forţa sunt simbolizate de culorile albastru, galben şi roşu. Mai mult, efectele terapeutice ale culorilor se află în armonie cu acest concept căci albastrul reprezintă o culoare liniştitoare, electrică, galbenul este o culoare însufleţită iar roşul este o culoare călduroasă şi tulburătoare. S-a demonstrat faptul că mineralele şi plantele afectează constituţia umană în funcţie de culori. Prin urmare o floare galbenă va crea un medicament care va afecta constituţia în acelaşi fel ca lumina galbenă sau ca tonul muzical mi. Culoarea portocalie va corespunde fie tonului re fie acordului dintre do şi mi.

Anticii considerau că spiritul omului corespunde culorii albastru, mintea culorii galben iar corpul culorii roşu. Prin urmare raiul este albastru, pământul galben iar iadul sau lumea subterană roşie. Condiţia înfricoşătoare a infernului nu face decât să simbolizeze natura sferei sau planul de forţe din care este compusă. În misterele greceşti sfera iraţională era întotdeauna roşie, căci reprezenta condiţia în care conştiinţa este supusă pasiunilor şi dorinţelor naturii inferioare. În India, unii dintre zei sunt prezentaţi cu piele albastră pentru a simboliza constituţia lor divină, care depăşeşte sfera terestră. Conform filosofiei esoterice, albastrul reprezintă culoarea adevărată şi sacră a Soarelui.

Aparenta nuanţă galbenă sau portocalie a acestei sfere este rezultatul faptului că razele au fost scufundate în substanţele lumii iluzorii.

În simbolismul original al bisericii creştine culorile aveau o importanţă deosebită iar folosirea lor era normată conform unor reguli foarte stricte. Totuşi, neatenţia cu care au fost folosite aceste culori încă din Evul Mediu a dus la pierderea înţelesurilor lor profunde şi emblematice. În aspectul său primar, albul sau argintul simboliza viaţa, puritatea, inocenţa, bucuria şi lumina; roşul reprezenta suferinţa şi moartea lui Hristos şi a discipolilor săi dar şi iubirea divină, sângele şi războiul, durerea; albastrul reprezenta sfera celestă şi starea de contemplare; galbenul sau aurul simboliza gloria, roadele, bunătatea; verdele reprezenta fecunditatea, tinereţea şi prosperitatea; movul, umilinţa, afecţiunea profundă şi necazurile; negrul simboliza moartea, distrugerea şi umilinţa.

În arta bisericească timpurie culorile veşmintelor şi ale ornamentelor dezvăluiau atât dacă un sfânt fusese transformat în martir cât şi munca pe care o depusese pentru a fi canonizat. Pe lângă culorile spectrului mai există un număr extins de culori, unele prea puternice iar unele prea stinse pentru a putea fi recepţionate de aparatul optic al omului. Este îngrozitor să constaţi ignoranţa completă a omului cu privire la acest spaţiu abstract. Aşa cum în trecut omenirea a explorat continente necunoscute, în viitor, echipată cu obiecte create special cu acest scop, ea va exploata aceste vibraţii puţin cunoscute ale luminii, culorii, sunetului şi conştiinţei.

FAŢA SOLARĂ

Din Antichităţile lui Montfacon

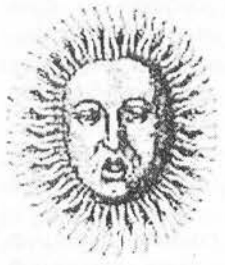

Coroana soarelui are aici forma unei coame de leu. Acest lucru este menit să ne reamintească faptul că solstiţiul de vară avea loc sub semnul Leului celest.

ZODIACUL ŞI SEMNELE SALE

Este dificil să estimăm cu exactitate efectul produs de studiul planetelor, corpurilor luminoase şi constelaţiilor asupra religiilor, filosofiei şi ştiinţei. Exista un motiv pentru care magilor din Persia li se spunea „cei care se uită la stele". Egiptenii au primit un apelativ special datorită capacităţii lor de a calcula puterea şi mişcarea corpurilor cereşti şi efectul lor asupra destinelor atât individuale cât şi naţionale. S-au descoperit ruine ale unor observatoare astronomice primitive în toate colţurile lumii deşi în multe cazuri arheologii moderni nu şi-au dat seama care a fost scopul ridicării acestor construcţii. Chiar dacă telescopul era cunoscut astrologilor din antichitate, aceştia făceau diverse calcule cu ajutorul unor instrumente făcute din blocuri de granit sau din cupru şi alamă. În India se mai folosesc încă asemenea instrumente care posedă un grad înalt de exactitate. În Jaipur, Rajputana, India, mai funcţionează încă un observator alcătuit în mare parte din imense cadrane solare din piatră. Faimosul observator chinezesc de pe peretele din Peking constă din instrumente imense de bronz, inclusiv un telescop în forma unui tub alungit fără lentile.

Păgânii considerau stelele fiinţe vii, capabile să influenţeze destinele indivizilor, popoarelor şi raselor. Orice persoană care studiază literatura biblică va afla că patriarhii evrei credeau că corpurile celeste luau parte la viaţa oamenilor; în Cartea Judecătorilor ni se oferă un exemplu grăitor cu privire la acest lucru : „se luptau şi în cer, chiar şi stelele se luptau împotriva lui Sisera". Caldeenii, fenicienii, egiptenii, perşii, hinduşii şi chinezii aveau horoscoape destul de asemănătoare şi diferiţi autori se referă la câte unul dintre aceste popoare ca fiind leagănul astrologiei şi astronomiei.

Indienii din America de Nord şi America Centrală interpretau şi ei Zodiacul dar tiparul şi numărul semnelor nu coincideau cu cele din emisfera estică. Cuvântul „zodiac" provine din cuvântul grec ζωδιακός (zodiakos), care înseamnă *„un cerc de animale"* sau, după părerea unora, *„animale mici"*. Acesta este numele dat de vechii astrologi păgâni unei centuri de stele fixe situate la 16 grade şi aparent înconjurând pământul. Robert Hewitt Brown, afirmă că cuvântul grec zodiakos provine de la zo-on care înseamnă animal. Acesta adaugă : *„acest cuvânt este compus direct de la radicalele egiptene primitive, zo care înseamnă viaţă şi on care înseamnă fiinţă"*.

Grecii, iar mai târziu şi alte popoare influenţate de cultura acestora, au împărţit Zodiacul în 12 secţiuni, fiecare având 16 grade în înălţime şi 30 grade în lungime. Aceste secţiuni au fost numite Casele Zodiacale. Soarele, în timpul călătoriei sale anuale, trece prin fiecare din aceste sfere, unde s-au găsit urmele unor creaturi imaginare legate de aceste grupuri de stele prin aceste dreptunghiuri. Deoarece majoritatea aveau forma unui animal sau a unei părţi dintr-un animal, aceste stele au devenit cunoscute drept constelaţii, semne sau zodiac.

Există o teorie populară referitoare la originea creaturilor zodiacale; această teorie susţine că acestea erau efectul imaginaţiei păstorilor care, având grijă de turmele lor de oi în timpul nopţii, îşi găseau ocupaţie în a observa forme de păsări şi de animale pe cer. Această teorie nu este validă decât dacă păstorii sunt preoţii din antichitate.

Este foarte puţin probabil ca semnele zodiacale să fi fost derivate din grupurile de stele pe care le reprezintă în prezent.

Creaturile atribuite celor 12 Case simbolizează mai degrabă calităţile şi intensitatea puterii Soarelui în timp ce acesta se află pe diferite porţiuni din centura zodiacală.

Richard Payne Knight scrie referitor la acest subiect :

> „semnificaţia emblematică pe care trebuiau să o simbolizeze anumite animale nu reprezenta decât o anume proprietate generalizată; prin urmare, aceasta putea fi cu uşurinţă inventată sau descoperită printr-un proces natural al minţii; dar colecţiile de stele, numite după unele animale, nu seamănă deloc cu acele animale; acestea nu sunt decât semne convenţionale adoptate pentru a distinge anumite bucăţi din Rai, care erau probabil

consacrate acelor atribute personificate și pe care le reprezentau." (*The Symbolical Language of Ancient Art and Mythology*)

Unii cercetători consideră că zodiacul a fost inițial împărțit în 10 case și nu în 12. La început existau două standarde distincte, unul solar și unul lunar, folosite pentru măsurarea lunilor, anilor și anotimpurilor. Anul solar era alcătuit din zece luni, ce aveau fiecare câte 36 zile, iar 5 zile erau dedicate zeilor. Anul lunar era alcătuit din 13 luni, fiecare de 28 zile, și rămânea doar o singură zi liberă. Casele zodiacale solare aveau pe atunci 36 grade fiecare. Primele șase semne zodiacale erau considerate benefice deoarece Soarele le ocupa în timp ce traversa emisfera nordică. Cei 6000 ani în care, conform perșilor, Ahura-Mazda a condus Universul în armonie și în pace, erau emblematice pentru aceste șase semne. Celelalte șase erau considerate malefice deoarece, atunci când Soarele traversa emisfera sudică, era iarnă la greci, egipteni și perși. Prin urmare aceste șase luni simbolizează mizeria și suferința provocate de geniul malefic al perșilor, Ahriman, care a vrut să-l răstoarne de la domnie pe Ahura-Mazda.

Cei care cred că zodiacul avea doar zece semne înainte de revizuirea sa de către greci își argumentează punctul de vedere aducând dovezi care susțin că balanța a fost introdusă în zodiac împărțind constelația Fecioară - Scorpion în două și stabilind astfel „echilibrul" în punctul de echilibru dintre semnele ascendente nordice și semnele descendente sudice.

Isaac Myer scrie referitor la acest subiect :

„credem că Constelațiile zodiacale erau la început în număr de zece și reprezentau o zeitate sau un om androgin imens; ulterior acest lucru s-a schimbat, au apărut Scorpionul și Fecioara și au fost 11; după aceea a fost creată Balanța pornind de la Scorpion, și astfel au existat doisprezece constelații."

În fiecare an soarele traversează întregul Zodiac și se întoarce în punctul din care a plecat - echinocțiul de primăvară - și în fiecare an este pe punctul de a completa cercul ceresc în perioada de timp stabilită. Prin urmare, Soarele traversează ecuatorul un pic în spatele semnului zodiacal unde a traversat cu un an înainte. Fiecare semn zodiacal are 30 grade, și deoarece Soarele pierde aproximativ un grad

la fiecare 72 ani, acesta dă înapoi cu o Constelație întreagă în aproximativ 2.160 ani și cu întregul zodiac în circa 25.920 ani.

DAGRAMA OM-UNIVERS

Din *„Aedipus Aegyptiacus"* a lui Kircher

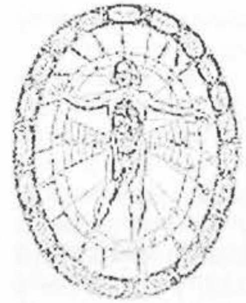

Granița ornată conține grupurile numelor de substanțe animale, minerale și vegetale. Relația lor cu părțile corespunzătoare ale corpului este dată de liniile întrerupte. Cuvintele scrise cu majuscule pe liniile întrerupte indică cu care membru, organ sau boală are legătură planta sau substanța respectivă. Pozițiile favorabile cu privire la perioada anului sunt arătate de semnele Zodiacului, Casa fiecărui semn fiind împărțită prin cruci în cele trei decane ale sale. Această influență este subliniată și mai mult de o serie de semne planetare amplasate pe fiecare parte a acestei figuri : echinocțiile și solstițiile.

Planul Zodiacului intersectează Ecuatorul celest într-un unghi de aproximativ 23° 28'. Cele două puncte de intersecție, A și B sunt numite echinocții.

Această mișcare retrogradă poartă numele de precesiunea echinocțiilor. Acest lucru înseamnă că în circa 25.920 ani, perioadă care reprezintă un an platonic sau solar, fiecare din cele 12 constelații va ocupa o anume poziție timp de circa 2.160 ani, după care va ceda acest loc semnului anterior.

Cercetătorii au simbolizat întotdeauna Soarele prin forma și natura Constelației prin care trecea la echinocțiul de primăvară. În ultimii 2000 ani Soarele a traversat ecuatorul în Constelația Peștilor. Înainte de această perioadă, el a traversat Constelația Berbecului, iar înainte de aceasta Constelația Taurului. Este probabil ca forma și înclinațiile taurului să fi fost atribuite acestei constelații deoarece taurul era folosit de către omul medieval să are pământul iar anotimpul aratului corespundea perioadei în care soarele atingea segmentul din cer numit Taurus.

Albert Pike descrie venerația pe care perșii o au față de acest semn și metoda de simbolism astrologic care era la modă printre aceștia după cum urmează :

„în peştera de iniţiere a lui Zoroastru Soarele şi planetele erau reprezentate în aur şi în pietre preţioase, la fel ca zodiacul. Soarele apărea în spatele Taurului.”

În Constelaţia Taurului se află şi cele şapte surori sau *„pleiade sacre”* cunoscute în masonerie sub numele de *„cele şapte stele”* din partea superioară a Scării Sfinte.

Tocmai în această perioadă în Egiptul antic, când echinocţiul de primăvară se afla în semnul Taurului, taurul Apis era sfânt pentru Zeul Soare, care era venerat prin animalul echivalent semnului celest pe care îl impregnase cu prezenţa sa în momentul păşirii sale în emisfera nordică. Acesta este înţelesul unui proverb străvechi care spunea că *„taurul celest a rupt anul cu coarnele sale”.*

Sampson Arnold Mackey a făcut două observaţii pertinente în lucrarea sa intitulată *„Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated”*, cu privire la semnificaţia taurului în simbolismul egiptean. Acesta consideră că mişcarea Pământului, pe care noi o cunoaştem ca alternarea polilor, a dus la o schimbare majoră în poziţia relativă a ecuatorului şi a centurii zodiacale. El crede că iniţial centura zodiacului se afla în unghiurile corespunzătoare faţă de ecuator, cu semnul Cancerului opus polului nord şi cu cel al Capricornului opus polului sud. Este posibil ca simbolul orfic al şarpelui încolăcit în jurul oului să arate mişcarea Soarelui în relaţie cu Pământul în asemenea condiţii.

Mr. Mackey prezintă Labirintul Cretei, numele Abraxas şi formula magică abracadabra, printre alte lucruri pentru a-şi susţine teoria. În ceea ce priveşte abracadabra, acesta spune :

„dar dispariţia înceată şi progresivă a Taurului este comemorată în seriile de scrisori care exprimă atât de emfatic faptul astronomic. Căci ABRACADABRA este Taurul, singurul Taur. Vechea propoziţie împărţită în părţile ei componente reprezintă după cum urmează: Ab'r-achad-ab'ra, Ab'r, Taurul, achad. Singurul Achad este unul dintre numele Soarelui date acestuia în consecinţa faptului că el străluceşte de unul singur, este singura stea care poate fi văzută - ab'ra face întregul a fi, Taurul, singurul taur; în timp ce repetiţia numelui omite o literă, până nu mai rămâne nici una, este cea mai simplă şi totuşi cea mai satisfăcătoare metodă care a fost inventată pentru a păstra memoria acestui lucru; şi numele lui Sorapis sau Serapis care i-a fost dat Taurului în ceremonia de mai sus nu mai lasă nici o urmă de îndoială.

Acest cuvânt, Abracadabra, dispare în unsprezece stadii descrescătoare. Este remarcabil un corp cu trei capete care este încercuit de un şarpe cu unsprezece spirale şi aşezat lângă Serapis; şi cele unsprezece încolăciri ale şarpelui formează un triunghi asemănător cu cel format de cele unsprezece linii care scad ale cuvântului abracadabra.”

Aproape orice religie din lume prezintă urme ale influenţei astrologice. Vechiul Testament al evreilor, ale căror scrieri au fost umbrite de cultura egipteană, reprezintă o mulţime de alegorii astrologice şi astronomice. Aproape toată mitologia grecilor şi romanilor îşi are originea în stele. Unii scriitori sunt de părere că cele douăzeci şi două de litere iniţiale ale alfabetului evreiesc derivau din grupuri de stele şi că scrisul de pe peretele Raiului era alcătuit din cuvinte scrise, folosind stelele fixe pentru consoane şi planete sau astre pentru vocale. Acestea, intrând în diferite combinaţii, au dat naştere la cuvinte care, dacă sunt citite bine, pot prezice ceea ce va urma.

Cum Centura zodiacală marchează cărarea spre Soare prin Constelaţii, aceasta are drept consecinţă fenomenul anotimpurilor.

Vechile sisteme de măsurare a anului se bazau pe echinocţii şi solstiţii. Anul începea întotdeauna odată cu echinocţiul de primăvară, sărbătorit pe 21 martie, în momentul în care Soarele traversa Ecuatorul spre Nord până la arcul zodiacal. Solstiţiul de vară se sărbătorea când Soarele ajungea în cea mai nordică poziţie, iar acest lucru se întâmpla pe 21 iunie. După aceea Soarele începea să coboare spre Ecuator, pe care îl traversa spre Sud în echinocţiul de toamnă, pe data de 21 septembrie. Soarele ajungea în cea mai sudică poziţie în solstiţiul de iarnă, pe 21 decembrie.

Patru din semnele zodiacale au fost consacrate în permanenţă echinocţiilor şi solstiţiilor; de vreme ce semnele nu mai corespund cu vechile constelaţii cărora le-au fost consacrate, şi de la care si-au primit numele, acestea sunt acceptate de astronomii moderni ca bază de calcul. Prin urmare se spune că echinocţiul de primăvară are loc în Constelaţia Berbecului. Este cel mai potrivit ca dintre toate animalele un Berbec să fie aşezat la începutul turmei cereşti împreună cu care formează Centura zodiacală. Cu secole înainte de era creştină, păgânii slăveau această constelaţie.

Godfrey Higgins spunea :

„această constelație era numită „Mielul lui Dumnezeu". El era numit și Mântuitorul, și se spunea că salvează omenirea de păcatele sale.

Acesta era onorat întotdeauna cu apelativul de Domn sau Lord. Era numit Mielul lui Dumnezeu care ia păcatele lumii. Adepții care i se adresau în rugăciuni repetau frecvent cuvintele „O, Mielul lui Dumnezeu care mântuiești lumea de păcate, ai milă de noi. Dă-ne pacea Ta." Prin urmare, mielul lui Dumnezeu este un nume dat Soarelui, despre care se spune că renaște în fiecare an în emisfera de nord, în semnul Berbecului, cu toate că datorită discrepanței care există între semnele Zodiacului și grupurile stelare actuale acesta răsare în semnul zodiacal al Peștelui."

Solstițiul de vară are loc în Rac, pe care egiptenii îl numeau scarab - un cărăbuș care era conducătorul regatului insectelor, și care este sacru pentru egipteni, fiind considerat simbolul Vieții Eterne. Este evident că Constelația Racului este reprezentată de această creatură ciudată deoarece Soarele, după ce a trecut prin casa sa, merge înapoi sau coboară arcul zodiacal. Cancerul este simbolul regenerării, căci casa sa este cea a lunii, mama tuturor lucrurilor și patroana forțelor de viață ale naturii. Diana, zeița lunii la greci, este numită Mama Lumii.

În ceea ce privește venerația principiului matern sau feminin, Richard Payne Knight scrie :

„Prin atragerea sau stăpânirea apelor oceanului, ea pare să fie suverana umidității; aceasta pare să aibă influențe atât de puternice asupra constituției femeilor încât este considerată patroana hranei și a regenerării pasive; se spune că aceasta a primit nimfele sau subordonații personificați din ocean; aceasta este reprezentată adesea prin simbolul unui crab de mare, un animal care are proprietatea de a desprinde de trupul său orice mădular care a fost lovit sau mutilat și de a pune altul la loc instantaneu" (*The Symbolical Language of Ancient Art and Mythology.*) Acest semn de apă, fiind simbolic pentru principiul matern al naturii și fiind considerat de păgâni originea vieții, era un locaș natural al Lunii."

Echinocțiul de toamnă are loc în constelația Balanței. Scările sunt înclinate și sistemul solar începe călătoria spre casa iernii. Constelația scărilor a fost introdusă în Zodiac pentru a simboliza puterea de alegere, cu ajutorul căruia omul poate cântări care decizie este mai bună. Cu milioane de ani în urmă, când rasa umană se afla la început, oamenii erau ca îngerii și nu știau ce este binele sau ce este răul.

Acesta a căzut în starea de cunoaștere a binelui și a răului atunci când zeii i-au dat sămânța naturii mentale. Reacțiile mentale ale omului cu privire la lucrurile care îl înconjoară rezultă din produsul experienței care îl ajută să-și redobândească poziția pe care a pierdut-o și o inteligență individuală.

Paracelsus spunea :

„Trupul provine din elemente, sufletul din stele, și spiritul din Dumnezeu. Tot ceea ce poate înfăptui intelectul vine din stele (*spiritele stelelor mai mult decât din constelațiile materiale*)."

Constelația Capricornului, în care are loc teoretic solstițiul de iarnă, era numită casa morții căci iarna toată viața din emisfera nordică are cel mai mare declin. Capricornul este o creatură mixtă, cu capul și partea de sus în formă de țap și coada unui pește. În această constelație Soarele este foarte puțin puternic în emisfera nordică și după ce trece prin această constelație începe să crească.

MICROCOSMOSUL

Din Schotus *„Margarita Philosophica"*

Păgânii credeau că zodiacul forma corpul marelui om al Universului. Acest corp, pe care ei îl numeau Macrocosmos era divizat în douăsprezece părți mari, dintre care una se afla sub controlul puterilor celeste care stau în fiecare din constelațiile zodiacale. Fiind de părere că întregul sistem universal era centrat în corpul omenesc, pe care îl numeau microcosmos, aceștia au ajuns la concluzia că imaginea cunoscută a omului tăiat în calendar este microcosmosul și că fiecăreia dintre cele douăsprezece părți ale corpului uman îi corespunde un semn zodiacal.

Prin urmare grecii credeau că Jupiter a fost înţărcat de o capră. John Cole, în *„A Treatise on the Circular Zodiac of Tentyra, în Egipt"*, oferă o nouă şi diferită abordare a simbolismului zodiacal :

> „prin urmare simbolul caprei care se ridică din corpul unui peşte, se aseamănă cu cea mai mare proprietate de clădiri din Babylon, clădiri care se ridică din poziţia lor joasă; cele două coarne ale caprei sunt emblemele celor două oraşe, Ninive şi Babylon, primul fiind construit pe Tibru iar cel din urmă pe Eufrat; amândouă sunt supuse aceleiaşi suveranităţi."

Perioda de 2.160 ani, care era necesară pentru regresia Soarelui prin una dintre constelaţiile zodiacale, este numită epocă. Conform acestui sistem, epoca şi-a primit numele de la semnul prin care trece Soarele an după an în timp ce traversează ecuatorul în echinocţiul de primăvară. De aici, derivă termenii : *„Epoca Taurului", „Epoca Berbecului", „Epoca Peştelui", „Epoca Vărsătorului".* În timpul acestor perioade sau epoci venerarea religioasă ia forma unui semn celest corespunzător, pe care Soarele trebuie să-l întruchipeze ca personalitate în acelaşi fel în care un spirit intră într-un trup. Aceste douăsprezece semne zodiacale sunt bijuteriile platoşei sale şi lumina sa străluceşte pentru ele.

De aici înţelegem de ce anumite simboluri religioase au fost adoptate în epoci diferite din Istoria Pământului; căci timp de 2.160 de ani Soarele a fost în Constelaţia Taurului şi se spune că zeitatea solară şi-a însuşit corpul lui Apis şi astfel taurul a devenit sacru pentru Osiris (pentru detalii cu privire la epocile astrologice în legătură cu simbolismul biblic, vezi *„The Message of the Stars", de* Max şi Augusta Foss Heindel). In timpul epocii Berbecului mielul era sacru şi preoţii erau numiţi păstori. Oile şi caprele erau sacrificate pe altare şi un ţap trebuia să ispăşească păcatele poporului lui Israel.

In timpul epocii Peştilor, peştele era simbolul divinităţii şi Zeul Soarelui hrănea mulţimea cu doi peşti mici. Frontispiciul lui Inman, *„Ancient Faiths"* o arată pe zeiţa Isis cu un peşte pe cap; iar Dumnezeul indian Krishna, în una din încarnările sale a fost aruncat din gura unui peşte.

Iisus este numit adesea Pescarul de oameni şi după cum spune John P. Lundy :

> ,,cuvântul peşte este abrevierea acestui nume, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul şi Crucea; sau după cum spune Sf. Augustin „dacă uneşti literele iniţiale ale celor cinci cuvinte din greacă Ἰησοῦς Χριστος Θεου Υἱὸσ Σωτήρ, care înseamnă Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, acestea vor da ΙΧΘΥΣ, peşte, cuvânt din care Hristos se înţelege mistic, deoarece El a fost capabil să locuiască în prăpastia acestei mortalităţi şi în adâncimea apelor, adică fără păcat." (*Monumental Christianity*)

Mulţi creştini ţin vinerea, care este sacră Fecioarei, zi în care aceştia mănâncă peşte şi nu carne. Semnul Peştelui este unul dintre primele simboluri ale creştinismului; şi când a fost adus pe nisip, acesta i-a spus unui creştin că altul se afla pe aproape. Vărsătorul este numit semnul purtătorului de apă sau omul cu un urcior de apă pe umăr care este menţionat în Noul Testament. Acesta este reprezentat uneori ca având o figură angelică, androgină fie turnând apă dintr-un vas fie cărând un urcior de apă pe umăr. Oamenii din Orient îl reprezentau printr-un vas de apă. Edward Upham, în *„History and Doctrine of Budhism"* descrie Vărsătorul ca având *„forma unui vas şi o culoare între albastru şi galben; acest semn reprezintă singura casă a lui Saturn".*

Când Herschel a descoperit planeta Uranus (*numită uneori după cel care a descoperit-o*), cea de-a doua jumătate a semnului Vărsătorului a fost lipită acestui nou membru al familiei planetare. Apa care curge din vasul Vărsătorului sub numele de *„apa vieţii eterne"* apare de multe ori în simbolism. Astfel, Soarele în călătoria sa controlează orice formă de veneraţie pe care omul i-o arată Zeităţii Supreme.

Există două sisteme diferite de filozofie astrologică. Unul dintre ele, cel ptolemic, este geocentric: Pământul este considerat centrul sistemului solar, în jurul căruia Soarele, Luna şi planetele se rotesc.

Din punct de vedere astronomic, sistemul geocentric este incorect; dar timp de sute de ani acesta şi-a demonstrat exactitatea în ceea ce priveşte natura materială a lucrurilor pământeşti. O citire atentă a scrierilor marilor ocultişti şi un studiu al diagramelor dezvăluie faptul că multe dintre ele erau familiarizate cu o altă metodă de aranjare a corpurilor celeste. Celălalt sistem de filozofie astrologică este cel heliocentric.

Acesta poziţionează Soarele în centrul sistemului solar, unde acesta aparţine de fapt, iar planetele şi Luna se învârt în jurul Soarelui.

Marea dificultate în ceea ce priveşte sistemul heliocentric, este cea că, fiind nou, nu a existat destul timp pentru a experimenta şi cataloga cu succes efectele diverselor sale aspecte şi relaţii. Astrologia geocentrică, după cum ne arată şi numele, aparţine părţii pământeşti a naturii în timp ce cea heliocentrică poate fi folosită pentru a analiza proprietăţile intelectuale şi spirituale superioare ale omului.

Trebuie să ţinem cont de faptul că atunci când se spunea că Soarele se află într-un anumit semn al Zodiacului, anticii voiau să spună de fapt că Soarele ocupa semnul opus şi îşi arunca razele în Casa în care era întronat. Prin urmare, când se spune că Soarele se află în Taur, înseamnă că Soarele este în semnul opus Taurului, adică în Scorpion. Astfel au rezultat două şcoli diferite de filozofie: una geocentrică şi esoterică, cealaltă heliocentrică şi esoterică. În timp ce mulţimea ignorantă venera Casa reflecţiei Soarelui, care, după cum am spus, este cea a Taurului, cei înţelepţi venerau adevăratul locaş al Soarelui, care este cea a Scorpionului sau a Şarpelui, simbolul misterului spiritual ascuns. Acest semn are trei simboluri diferite. Cel mai folosit este cel al Scorpionului, pe care anticii îl numeau *„backbiter”*, care era simbolul înşelării şi al perversiunii; cel de-al doilea simbol al acestui semn este şarpele, adesea folosit de antici pentru a simboliza înţelepciunea. Probabil cel mai rar folosit simbol este cel al vulturului.

Alinierea stelelor din constelaţie seamănă şi cu o pasăre zburătoare şi cu un Scorpion. Scorpionul, fiind semnul iniţierii oculte, „Vulturul zburător”, regele păsărilor, reprezintă cel mai înalt şi spiritual fel de Scorpion, în care depăşeşte insecta veninoasă de pe pământ.

Deoarece Scorpionul şi Taurul sunt semne zodiacale opuse, simbolismul acestora este adesea amestecat. Hon. E. M. Plunket spune în *„Ancient Calendars and Constellations”*:

> „Scorpionul se uneşte cu Mithras în atacul său asupra Taurului şi strigoii echinocţiilor de primăvară şi toamnă se află întotdeauna în atitudini vesele şi triste.”

Egiptenii, asirienii şi babilonienii care cunoşteau Soarele sub denumirea de Taur, numeau în Zodiac o serie de şiruri, prin care marele bou celest târa plugul Soarelui. În consecinţă oamenii aduceau sacrificii şi conduceau pe străzi juncani minunaţi, împodobiţi cu flori şi înconjuraţi de preoţi, dansatoare din templu şi muzicanţi. Aleşii filosofi nu participau la aceste ceremonialuri idolatrice dar le sprijineau ca fiind cele mai

potrivite pentru populaţie. Aceştia aveau o înţelegere mai adâncă, având-i ca martori pe Şarpe şi pe Scorpion, care stăteau pe frunţile lor.

Soarele cu razele sale este reprezentat adesea în forma unei coame aspre. În ceea ce priveşte înţelesul masonic şi simbolic al Leului, Robert Hewitt Brown a scris :

> „pe 21 iunie, când Soarele soseşte la solstiţiul de vară, Constelaţia Leului, fiind în avans cu 30° pare a fi cea care conduce şi care îl ajută cu gheara sa puternică pe Soare, până la Arcul zodiacal. Această legătură vizibilă între Constelaţia Leului şi intoarcerea Soarelui la locul său de glorie şi putere, la apogeul Arcului Roial al Raiului, era principalul motiv pentru care constelaţia era atât de venerată şi stimată de către antici. Astrologii îl numeau pe Leu „singura Casă a Soarelui” şi credeau că lumea a fost creată când Soarele se afla în acest semn.
>
> Leul era adorat în Est şi în Vest, de egipteni şi mexicani. Preotul Britaniei era supranumit Leu.” (*Stellar Theology and Masonic Astronomy*)

După ce se stabileşte epoca Vărsătorului, Soarele va sta sub semnul Leului, după cum s-a observat din explicaţiile date mai sus în acest capitol cu privire la distincţia dintre astrologia geocentrică şi heliocentrică. Atunci, religiile secrete ale lumii vor include încă o dată chemarea la iniţiere a Leului.

ZODIACUL CIRCULAR AL LUI TENTYRA

Din Cole *Treatise--the Circular Zodiac of Tentyra, în Egipt.*

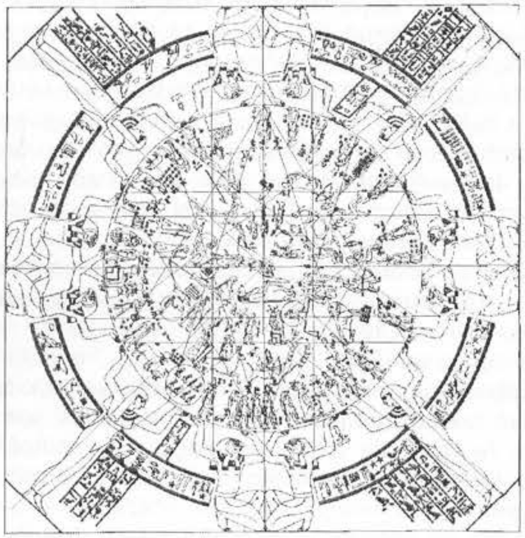

Cel mai vechi şi cunoscut zodiac circular este cel care a fost găsit în Tentyra, Egipt şi care acum se află în posesia guvernului francez. Mr. John Cole descrie acest zodiac remarcabil după cum urmează: „Diametrul medalionului în care sunt sculptate constelaţiile, este de patru picioare şi nouă inci, după măsura francezilor. Acesta este înconjurat de alt cerc care are o circumferinţă mult mai mare şi care conţine caractere hieroglifice; cel de-al doilea cerc este închis într-un pătrat, ale cărui laturi sunt lungi de şapte picioare şi nouă inci.

Asterismele care alcătuiesc constelaţiile zodiacale sunt amestecate cu altele, fiind reprezentate de o spirală.

Extremităţile acestei spirale sun Leul şi Racul. Leul este cu siguranţă în faţă. Acesta este reprezentat atunci când calcă pe un Şarpe iar coada sa este ţinută de o femeie. Imediat după Leu urmează Virgina ce ţine un spic de porumb iar mai departe percepem un cântar deasupra căruia se află statuia lui Hipocrate într-o medalie în forma unui Leu. Apoi urmează Scorpionul şi Săgetătorul pe care egiptenii i-au reprezentat cu aripi şi două feţe. După Săgetător sunt amplasate succesiv Capricornul, Berbecul, Peştii, Mielul, Taurul şi Gemenii. Această procesiune zodiacală se încheie cu Cancerul sau Racul".

Vechimea Zodiacului este subiectul unor dispute aprinse. Să afirme că acesta a apărut cu doar câteva mii de ani înainte de era creştină este o greşeală imensă din partea acelor care se ocupă de compilarea datelor referitoare la originea Zodiacului. Zodiacul este cu siguranţă atât de vechi încât depăşeşte perioada când semnele şi simbolurile sale coincideau exact cu poziţiile constelaţiilor ale căror creaturi variate cu funcţiile lor naturale exemplificau trăsăturile ieşite din comun ale activităţii Soarelui în fiecare din cele douăsprezece luni.

Un autor, după ce a studiat timp îndelungat acest subiect, crede că conceptul de zodiac dăinuie de cel puţin cinci milioane ani. Este foarte probabil ca acesta să fie unul dintre multele lucruri pe care lumea modernă le datorează civilizaţiei din Atlantida.

Timp de zece mii de ani înainte de era creştină a existat o perioadă când cunoaşterea de orice tip era oprimată, tabletele distruse, monumentele dărâmate iar toate vestigiile referitoare la civilizaţiile anterioare erau distruse în întregime. Singurele dovezi existente cu privire la acele civilizaţii de dinaintea acestei perioade de distrugere sunt nişte cuţite din cupru, nişte vârfuri de săgeată şi nişte sculpturi de pe pereţii unor peşteri.

Pe alocuri mai există unele structuri imense care, precum monolitele bizare de pe Insula Paştelui, reprezintă arte, ştiinţe şi rase care au dispărut. Ştiinţa modernă îşi numără epoca în zeci de mii de ani; ocultismul în zeci de milioane. Există o vorbă care spune că Pământul Mamă a izgonit multe civilizaţii de pe suprafaţa sa şi nu trebuie să ne fie atât de greu să credem că principiile astrologiei şi astronomiei evoluaseră cu mult timp înainte de apariţia omului.

Ocultiştii din antichitate înţelegeau într-un mod remarcabil principiul evoluţiei. Aceştia afirmau că orice formă de viaţă parcurge mai multe stări de devenire. Ei credeau că firele de nisip se află în procesul de a deveni umane în conştiinţa lor, dar nu neapărat şi în formă; că oamenii sunt pe cale de a deveni planete; că planetele sunt pe cale de a deveni sisteme solare; că planetele solare sunt pe cale de a deveni lanţuri cosmice; şi tot aşa la infinit. Una dintre etapele dintre sistemul solar şi lanţul cosmic era numită zodiac; prin urmare aceştia au învăţat că la un anumit moment sistemul solar se desparte într-un zodiac. Casa Zodiacului devine tronul celor douăsprezece ierarhii celeste, sau aşa cum afirmă unii antici, tronul celor zece ordine divine. Pitagora a demonstrat că numărul zece, sau unitatea sistemului decimal, este singurul număr perfect, el simbolizând acest număr printr-un aranjament făcut din zece puncte, în forma unui triunghi cu vârf ascuţit.

Cercetătorii timpurii ai stelelor, după ce au divizat Zodiacul în Casele sale, au numit cele trei stele, cele mai strălucitoare, ca să fie conducătorii acelei Case. Apoi au împărţit casa în trei secţiuni, fiecare de câte zece grade, pe care le-au numit decade. Acestea, la rândul lor, erau împărţite în jumătate, lucru care a rezultat în împărţirea Zodiacului în 72 duodecade, de câte cinci grade fiecare. Pentru fiecare dintre acestea evreii au ales câte o inteligenţă celestă sau câte un înger şi din acest sistem a rezultat aranjamentul cabbalistic al celor 72 nume sacre care corespund celor 72 flori, noduri şi migdale din Sfeşnicul Tabernacolului cu şapte crengi şi celor 72 oameni care au fost aleşi din cele 12 triburi pentru a reprezenta Israelul.

Singurele două semne care nu au fost menţionate sunt gemenii şi Săgetătorul. Constelaţia Gemenilor este în general reprezentată de doi copilaşi, care, conform spuselor oamenilor antici, s-au născut din ouă, posibil din acele ouă sparte de taur cu coarnele sale. Poveştile referitoare la Castor şi Pollux, la Romulus şi Remus pot fi rezultatul exagerării miturilor acestor gemeni cereşti. Simbolurile gemenilor au suferit multe modificări. Arabii foloseau păunul. Două din cele mai importante stele din Constelaţia Gemenilor poartă încă numele de Castor şi Pollux. Se presupune că senul gemenilor a fost patronul veneraţiei falice iar obeliscurile sau stâlpii din faţa templelor şi a bisericilor poartă acelaşi simbolism ca gemenii.

Semnul Săgetătorului este ceea ce grecii antici numeau un centaur - o creatură complexă, partea inferioară a corpului având forma unui cal iar jumătatea de sus chipul unui om. Centaurul este adesea reprezentat cu un arc şi cu o săgeată în mâini, ţintind o săgeată departe spre stele. Prin urmare Săgetătorul simbolizează două principii distincte : mai întâi, acesta reprezintă evoluţia spirituală a omului, căci corpul omului a evoluat de la corpul bestiilor; apoi Săgetătorul mai reprezintă aspiraţiile şi ambiţia deoarece centaurul îndreaptă săgeata spre stele aşa cum fiecare om încearcă să-şi depăşească condiţia.

Albert Churchward, în cartea sa intitulată *„The Signs and Symbols of Primordial Man”*, rezumă influenţa zodiacului asupra simbolismului religios după cum urmează :

„divizarea stelelor în douăsprezece părţi, cele douăsprezece semne ale zodiacului, cele douăsprezece triburi ale lui Israel, cele douăsprezece porţi ale raiului menţionate în revelaţie, cele douăsprezece intrări ale Marii Piramide şi mai ales cei

doisprezece apostoli ai doctrinei creştine şi cele douăsprezece puncte perfecte şi originale din masonerie.”

Oamenii din antichitate considerau că teoria omului care a fost creat după asemănarea lui Dumnezeu trebuia interpretată literalmente.

Aceştia considerau că Universul este un mare organism asemănător corpului omului şi că fiecare fază şi funcţie a corpului universal avea o corespondenţă în om. Cea mai importantă cheie a înţelepciunii pe care preoţii o ofereau noilor iniţiaţi era ceea ce aceştia numeau „Legea analogiei”.

Prin urmare, pentru oamenii din antichitate, studiul stelelor reprezenta o ştiinţă sacră deoarece aceştia vedeau în mişcările corpurilor celeste activitatea mereu prezentă a Tatălui Infinit.

Pitagoricienii erau adesea criticaţi pe nedrept deoarece promulgau aşa-numita doctrină a metempsihozei sau a transmutării sufletelor.

Acest concept, aşa cum circula el printre neiniţiaţi, nu reprezenta decât o încercare oarbă de a ascunde adevărul sacru. Grecii mistici credeau că natura spirituală a omului cobora în existenţa materială din Calea Lactee - pământul sufletelor - printr-una din cele doisprezece porţi ale marii centuri zodiacale. Se spunea prin urmare că natura spirituală lua forma creaturii simbolice care a fost generată de cercetătorii de stele pentru a reprezenta diversele constelaţii zodiacale.

Dacă spiritul se încarna în semnul Berbecului se spunea că acesta s-a născut în corpul unui berbec; dacă se încarna în semnul Taurului, se spunea că s-a născut în corpul unui taur celest. Astfel toţi oamenii erau reprezentaţi de douăsprezece creaturi misterioase prin naturile cărora se puteau încarna în lumea materială. Teoria transmutării nu se aplică corpului material şi vizibil al omului ci spiritului invizibil şi imaterial care rătăceşte de-a lungul traiectoriei stelelor şi care îşi asumă în cursul evoluţiei formele animalelor zodiacale sacre.

În a treia carte a lui Matei, scrisă de Julius Firmicus Maternus, apare următorul fragment cu privire la poziţia corpurilor celeste în momentul stabilirii Universului inferior :

„conform lui Esculapius, şi Anubius, căruia divinitatea Mercur i-a încredinţat cu precădere secretele ştiinţei astrologice, Facerea Lumii a avut loc după cum urmează : aceştia au făcut Soarele în a cincisprezecea parte a Leului, Luna în a cincisprezecea parte a Racului, Saturn în a cincisprezecea parte a Capricornului, Jupiter în a cincisprezecea parte a Săgetătorului, Marte în a cincisprezecea parte a Scorpionului, Venus în a cincisprezecea parte a Balanţei, Mercur în a cincisprezecea parte a Fecioarei, şi Horoscopul în a cincisprezecea parte a Racului. În conformitate cu această facere, prin urmare, în aceste condiţii ale stelelor şi datorită mărturiilor pe care le aduc pentru a confirma Facerea Lumii, aceştia sunt de părere că destinele oamenilor sunt stabilite în concordanţă cu aranjarea de mai sus, după cum se poate vedea în acea carte a lui Esculap care este numită Μυριογενεσις, (*adică Zece Mii sau o multitudine infinită de faceri*) pentru ca nimic din facerea acestor oameni să nu fie în dezacord cu mai sus menţionata Facere a Lumii. Cele şapte vârste ale omului se află sub controlul planetelor în ordinea care urmează : pruncia, Luna; copilăria, Mercur; adolescenţa, Venus; maturitatea, Soarele; vârsta mijlocie, Marte; vârsta avansată, Jupiter iar bătrâneţea şi singurătatea, Saturn.”

PLANUL HIEROGLIFIC AL VECHIULUI ZODIAC, de HERMES

Din Kircher „Oedipus Aegyptiacus”

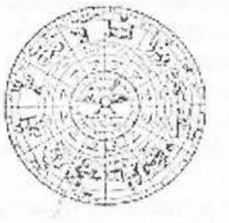

Cercul interior conţine hieroglifu1 Zeului Hemptha. În cele şase centuri concentrice care înconjoară cercul interior sunt : **1**. numele caselor zodiacale în imagini şi cuvinte; **2**. numele moderne ale caselor; **3**. numele greceşti sau egiptene ale zeităţilor egiptene atribuite caselor; **4**. imaginile complete ale acestor zeităţi; **5**. semnele zodiacale vechi sau moderne, uneori ambele; **6**. numărul subdiviziilor caselor.

MASA BEMBINE A LUI ISIS

Din punct de vedere teurgic şi magic, Athanasius Kircher face următoarele referiri cu privire la filosofia sacrificiului, ritualurile şi ceremoniile pe care le-au expus preoţii egipteni în masa lui Isis printr-un sistem de simboluri oculte :

„Preoţii din Antichitate considerau că pot invoca o putere spirituală enormă cu ajutorul unor ceremonii de sacrificiu corecte şi complete.

Iamblichus afirmă că dacă lipsea chiar şi o singură etapă totul era distrus.

Prin urmare aceştia erau foarte atenţi la detalii, deoarece considerau că este absolut esenţial ca întregul lanţ al legăturilor logice să aibă loc potrivit ritualului. Acesta este motivul pentru care au pregătit manuale ce urmau a fi întrebuinţate la desfăşurarea ritualurilor. Aceştia au învăţat şi sistemul simbolismului expunerii misterelor de la primii astrologi. Ei au aşezat aceste simboluri pe masa lui Isis în faţa ochilor celor admişi în sanctuarul sacru pentru a-i învăţa natura zeilor şi formele de sacrificiu care se impuneau.

Deoarece fiecare din ordinele zeilor avea propriile sale simboluri, gesturi şi obiceiuri, aceştia au considerat că este necesar să observe întregul ritual al venerării, căci nimic nu este mai eficient pentru atragerea atenţiei benevole a zeităţilor şi a geniilor.

Astfel templele lor, situate la depărtare de locurile unde existau oameni conţineau reprezentările aproape ale tuturor formelor din natură. Mai întâi, în pavaj, aceştia simbolizau economia fizică a lumii folosind minerale, pietre şi alte lucruri necesare pentru ornare, inclusiv izvoare mici de apă. Pereţii prezentau lumea stelelor şi lumea încheiată a geniilor. În centru se afla altarul care sugera emanaţiile Minţii Supreme.

Întregul interior constituia un tablou al Universului lumilor.

Atunci când făceau sacrificii, preoţii purtau straie împodobite cu statui asemănătoare celor atribuite lui Dumnezeu. Corpurile lor erau parţial goale, ca cele ale zeităţilor, şi preoţii erau lipsiţi de toate grijile materiale, practicând cea mai strictă castitate. Capetele lor erau acoperite de voaluri pentru a sugera încărcarea lor cu lucruri pământeşti. Capetele şi corpurile erau rase căci aceştia considerau că părul nu este deloc necesar. Pe cap aceştia purtau aceleaşi însemne ca cele atribuite zeilor.

Aliniaţi în acest mod aceştia se priveau în timp ce se transformau în inteligenţa în care au dorit să se transforme întotdeauna. De exemplu, pentru a chema în lume sufletul şi Spiritul Universului, aceştia stăteau în faţa imaginii care se afla în centrul mesei, purtând aceleaşi simboluri ca imaginea respectivă, şi slujitorii săi ofereau sacrificii. Ei credeau că îl determină pe Dumnezeu să le asculte rugăciunea prin toate aceste proceduri şi prin cântarea imnurilor care le acompaniau.

Aşa au făcut şi cu privire la alte regiuni de pe tăbliţă, îndeplinind din necesitate ritualul corespunzător care va evoca zeitatea dorită. Se pare că aceasta era originea ştiinţei oracolelor. Aşa cum o coardă care este atinsă produce o armonie de sunete, la fel fac şi corzile la un loc, fără a fi atinse.

Ideea exprimată de actele simultane în timp ce îl adorau pe Dumnezeu au ajuns la aceeaşi concluzie cu ideea de bază şi, prin unirea intelectuală, le-a fost înapoiat, şi astfel au obţinut Ideea Ideilor.

De aici, aceasta a împrăştiat în sufletele lor darul profeţiei şi divinaţiei şi aceştia credeau că pot prezice evenimente ce aveau să se întâmple, să împiedice răul, etc.

Deoarece în Mintea Supremă totul este simultan şi fără de spaţiu, viitorul este, prin urmare, prezent în acea Minte; şi ei credeau că în timp ce mintea umană era absorbită în cea Supremă prin contemplare, prin acea uniune ei puteau şti tot viitorul. Aproape tot ceea ce este înfăţişat pe acest altar reprezintă amulete, care, prin analogia descrisă mai sus i-ar inspira în condiţiile care au fost deja descrise, cu virtuţile Puterii Supreme, şi i-ar ajuta să întâmpine Binele şi să evite Răul.

Ei credeau, de asemenea, că în această manieră magică ar putea vindeca boli; că geniile pot fi silite să le apară în somn şi să-i vindece sau să-i înveţe să vindece ei înşişi pe cei bolnavi.

Crezând toate acestea, ei îi consultau pe zei cu privire la toate tipurile de îndoieli şi dificultăţi, în timp ce erau înzestraţi cu simulacrul ritualului mistic şi în timp ce contemplau Ideile Divine; şi astfel ei credeau că Dumnezeu comunică cu ei printr-un semn sau gest, fie în somn, fie atunci când erau treji, cu privire la adevărul sau falsitatea problemei respective".(vezi Oe*dipus Aegyptiacus*)

Un manuscris al lui Thomas Taylor conţine următorul paragraf remarcabil :

„Platon a fost iniţiat în Marile Mistere la vârsta de patruzeci şi nouă de ani. Iniţierea sa a avut loc într-unul din coridoarele subterane ale Marii Piramide din Egipt. Masa „ISIAC" forma altarul în faţa căruia divinul Platon stătea şi primea ceea ce i-a aparţinut întotdeauna, dar pe care ceremonia Misterelor l-a scos din starea sa de somnolenţă. Datorită acestui progres, după trei zile pe care le-a petrecut în Marele Hol, acesta a fost primit de Hierofantul Piramidei (*care putea fi văzut doar de acei care trecuseră în cele trei zile, trei grade şi trei dimensiuni*) şi a primit pe cale verbală cele mai înalte Învăţături esoterice, fiecare din acestea fiind însoţită de simbolul său corespunzător. După ce a mai petrecut încă trei luni în coridoarele Piramidei, iniţiatul Platon a fost trimis în lume pentru a îndeplini sarcinile Marelui Ordin, la fel cum făcuseră Pitagora şi Orfeu înaintea sa".

Înainte de jefuirea Romei, în 1527, nu există nici o menţiune istorică a *„Mensa Isiaca"*. În acea vreme masa a intrat în posesia unui fierar sau lăcătuş, care a vândut-o pentru un preţ exorbitant cardinalului Bembo, un anticar faimos, istoriograf al Republicii Veneţia, şi în cele din urmă bibliotecar la St. Mark's. După moartea sa, care a avut loc în 1547, *„Tăbliţa lui Isis"* a fost cumpărată de Casa Mantua, în al cărui muzeu a rămas până în 1630, când trupele lui Ferdinand II au ocupat oraşul Mantua. Câţiva scriitori au presupus că a fost demolată de soldaţii ignoranţi din cauza argintului din care era făcută.

Această presupunere s-a dovedit a fi eronată. Masa a ajuns în mâinile cardinalului Pava, care i-a arătat-o ducelui de Savoya, care la rândul său i-a arătat-o regelui Sardiniei. Când Franţa a cucerit Italia în 1797 „Masa" a fost dusă la Paris. În 1809, Alexandre Lenoir, scriind despre *„Mensa Isiaca"* a spus că aceasta se afla în expoziţia Bibliotecii Naţionale. Când cele două ţări au făcut pace, aceasta a fost readusă în Italia. În Guide to Northern Italy, Karl Baedeker descrie *„Mensa Isiaca"* ca aflându-se în centrul Galeriei 2, în Muzeul de Antichităţi din Turin.

O reproducere fidelă a monumentului original a fost făcută în 1559 de Eneas Vicus de Parma, iar o copie a gravurii i-a fost dată Muzeului de Hieroglife de către Ducele de Bavaria.

Athanasius Kircher descrie acest monument după cum urmează : „cinci palme lungi şi patru largi".

W. Wynn Westcott spune că măsura 50 pe 30 inci. Era făcută din bronz şi decorată cu smalţ şi argint.

Fosbroke adaugă :

„imaginile sunt tăiate foarte superficial iar conturul majorităţii acestora este încercuit de fire de argint.

Fundamentele pe care erau aşezate figurile sau, de care se sprijineau acestea, erau de argint, iar acum sunt distruse.” (vezi *Encyclopaedia of Antiquities*)

Cei care sunt familiarizaţi cu principiile fundamentale ale filosofiei hermetice îşi vor da seama de faptul că *„Mensa Isiaca”* reprezintă cheia spre teologia caldeeană, egipteană şi greacă. În *„Antiquities”*, învăţatul Benedict recunoaşte că este incapabil să desluşească simbolismul acesteia. Prin urmare acesta se îndoieşte că emblemele de pe acest altar au vreo semnificaţie care merită luată în consideraţie şi îl ridiculizează pe Kircher, afirmând că acesta este mai obscur decât însăşi masa. Laurentius Pignorius a descris acest monument al lui Isis într-un eseu descriptiv în 1605, dar explicaţiile sale timide nu au făcut decât să demonstreze ignoranţa acestuia în ceea ce priveşte interpretarea imaginilor.

În *„Oedipus Aegyptiacus”,* care a fost publicat în 1654, Kircher atacă această problemă cu o aviditate caracteristică. Fiind calificat pentru o asemenea sarcină datorită unor ani de cercetare cu privire la doctrinele secrete ale Antichităţii, şi cu ajutorul unui grup eminent de savanţi, Kircher a reuşit să dezvăluie multe din misterele acestei mese.

Secretul principal îi scăpa chiar şi lui, după cum a notat Eliphas Levi în *„History of Magic”.*

„Iezuitul învăţat, scrie acesta, a ghicit că aceasta conţine cheia hieroglifică a alfabetului sacru, cu toate că a fost incapabil să dezvolte această afirmaţie. Aceasta este împărţită în trei compartimente egale : deasupra sunt cele douăsprezece case ale raiului iar dedesubt sunt perioadele de lucru de-a lungul anului, în timp ce în mijloc se află douăzeci şi unu de semne sacre care corespund literelor alfabetului. În mijlocul acestor lucruri se află imaginea lui „IYNX” care este emblema Fiinţei Universale şi care corespunde Yod-ului evreu sau acelei litere unice din care au fost formate toate celelalte litere. „IYNX” este încercuit de triada „Ophite”, care corespunde celor Trei Litere Mamă ale alfabetelor egiptean şi evreu. Pe dreapta se află triadele ibimorfe şi serapiene; pe stânga sunt cele ale lui Nepthys şi Hecate, care reprezintă activul şi pasivul, fixul şi mişcătorul, focul şi apa regeneratoare. Fiecare pereche de triade este în legătură cu

centrul şi produce un septenar, iar septenarul se află în centru. Cele trei septenare furnizează numărul absolut ale celor trei lumi şi numărul complet al literelor primitive, cărora li se adaugă un semn complementar, cum ar fi zero celor nouă numerale”.

Indiciul lui Levi Eliphas poate însemna că cele douăzeci şi unu de imagini care se află în centrul Mesei reprezintă cele douăzeci şi unu de atuuri majore ale cărţilor de Tarot. Dacă acest lucru este adevărat, nu este cartea zero cauza acestei controverse, coroana fără nume a Minţii Supreme, coroana fiind simbolizată de triada ascunsă în partea de sus a tronului în centrul Mesei ? Această primă emanaţie a Minţii Supreme poate fi la fel de bine simbolizată de un magician cu simbolul celor patru Lumi de jos, împrăştiate pe o masă în faţa sa : nuiaua, sabia, ceaşca şi moneda. Astfel, cartea zero nu aparţine celorlalte cărţi, ci este de fapt cel de-al patrulea punct dimensional din care emană toate şi, în consecinţă, este rupt în douăzeci şi una de cărţi şi litere, care, atunci când sunt adunate, dau naştere lui zero. Cifrul care apare pe această carte va susţine această interpretare, căci cifrul sau cercul este emblematic pentru sfera superioară din care apar lumile de jos, puterile şi literele.

Westcott a colecţionat cu atenţie două teorii majore propuse de diferiţi savanţi şi, în 1887, a publicat volumul său foarte greu de găsit, care conţine singura descriere detaliată a mesei, publicată în engleză, de când Humphreys a tradus descrierea lipsită de valoare a lui Montfaucon în 1721. După ce şi-a exprimat reticenţa de a dezvălui ceea ce Levi Eliphas considera că este mai bine să rămână ascuns, Westcott a rezumat interpretarea mesei după cum urmează :

„Diagrama lui Levi, prin care acesta explică misterul mesei, ilustrează regiunea de sus, care este împărţită în cele patru anotimpuri ale anului, fiecare dintre acestea având trei semne ale Zodiacului.

Acesta a adăugat numele sacru din patru litere, Tetragrammaton, Jod He Vau He, literele fiind atribuite după cum urmează : lui Jod, Vărsătorul, adică Canopus; lui He, Taurul, adică Apis; lui Vau, Leul adică Momptha şi celui de-al doilea He, lui Typhon. Observaţi paralela om, taur, leu şi vultur. Cea de-a patra formă este fie Scorpion, fie Vultur în funcţie de intenţia ascunsă care este bună sau rea. În Zodiacul Demotic, Şarpele înlocuieşte Scorpionul.

Regiunea de jos, acesta i-o atribuie celor douăsprezece litere simple evreieşti şi pe care le asociază cu cele patru sferturi ale orizontului." (comparaţi *„Sepher Yerzirah"*, Cap. v., sec. 1)

„Acesta atribuie regiunea centrală puterilor solare şi mâinilor prezicătorilor şi celor care oferă amuzament public cu ajutorul cărţilor."

CHEIA LUI ELIPHAS LEVI PENTRU MASA BEMBINE

Din *„History of Magic"*, a lui Levi Eliphas

„Isiac Table", scrie Levi, este cheia Cărţii Vechi a Adevărului, a lui Thoth, care a supravieţuit timp de secole, şi care ne este înfăţişat în vechiul set de cărţi Tarocchi. Pentru acesta, *„Cartea lui Thoth"* reprezenta un rezumat al învăţăturii esoterice a egiptenilor. După ce civilizaţia acestora a dispărut, această Ştiinţă s-a cristalizat în forma hieroglifică de Tarot. Tarotul modern, sau *„Pachetul de cărţi Tarocchi"*, conţine 78 de cărţi dintre care 22 formează un grup special de atuuri cu desene picturale. Celelalte 56 de cărţi conţin 4 serii de numerale ordinale şi patru cărţi regale : rege, regină, cavaler şi valet.

Seriile sunt săbii (Militaryism), cupe (Sacerdocy), trefle sau baghete (Agriculture), bani (Commerce), care corespund frunzelor, inimilor, treflelor, romburilor. Noi suntem interesaţi mai ales de cele 22 de atuuri care formează caracteristica specială a pachetului de cărţi şi reprezintă, în acelaşi timp, descendenţii lineari ai hieroglifelor din Tarot.

Aceste 22 corespund literelor din ebraică şi literelor din alte scrieri sacre care se împart în cele trei clase ale Trio-lui Mamelor, ale heptadei dublelor şi ale dublei decade de litere simple. Ele sunt, de asemenea, considerate triada heptadelor, dar luate separat reprezintă un sistem de iniţiere." (vezi Westcott cu *„The Isiac Tablet"*)

„În mijloc, chiar deasupra, se observă Soarele, însemnat Ops, iar dedesubt vedem sigiliul lui Solomon, sigiliu care este aşezat pe o cruce. Un triunghi dublu Hexapla, împreună cu un triunghi alb şi cu altul negru, suprapuse, formează un fel de simbol complex al lui Venus. Lui Ibimorphos îi corespund cele trei planete întunecate: Venus, Mercur şi Marte, care sunt plasate în jurul unui triunghi întunecat, vertical, ce reprezintă Focul.

Triadei Nephthaean îi corespund cele trei planete luminoase: Saturn, Luna şi Jupiter, care stau în jurul unui triunghi luminos răsturnat, care reprezintă apa. Există o legătură necesară între apă, puterea femeii, principiul pasiv, Binah, Mama Sephirotelor şi Mireasa (vezi Quabbalah a lui Mathers). Toate semnele vechi ale planetelor conţineau crucea, discul solar şi semicercul. Venus este reprezentată de o cruce plasată sub discul solar. Mercur este reprezentat de un disc cu un semicerc deasupra, şi o cruce dedesubt. Simbolul Saturn-ului este o cruce care atinge cu partea sa cea mai joasă vârful semicercului. Jupiter are drept simbol un semicerc care atinge cu partea cea mai joasă braţul stâng al crucii. Toate acestea sunt mistere profunde. Să luăm în considerare faptul că Levi îi modifică pe Serapis şi Hecate în tăbliţele sale originale, fără a-i schimba totuşi pe Apis-ul negru şi pe Apis-ul alb, poate din cauza asociaţiei capului lui Bes cu Hecate, asociaţie care îi aparţine. Cele 12 litere menţionate mai sus aparţin părţii inferioare, iar cele 7 duble trebuie să corespundă regiunii centrale a planetelor, abia apoi urmează marea triadă A.M.S.

Literele originale care simbolizează apa, aer şi foc vor fi reprezentate în jurul simbolului „S" al linxului central, de către triada *„Ophionian"*, cei doi şerpi şi sfincşii Leonine. Cuvântul „OPS" al lui Levi, din centru, este de fapt cuvântul latin „Ops Terra", *„Geniul Pământului"*. Iar cuvântul grecesc *„Ops"* înseamnă Rhea sau Kubele (Cybele) adesea reprezentată ca o Zeiţă, aşezată într-o trăsură, trasă de lei. Ea are pe cap o coroană de foişor şi ţine o cheie."(vezi *„The Isiac Tablet")*.

Eseul publicat în Franţa de Alexandre Lenoir, în 1809, eseu original şi minuţios în acelaşi timp, conţine informaţii autentice referitoare la tăbliţele cu inscripţii, tăbliţe despre care autorul încearcă să demonstreze că au fost calendare egiptene şi hărţi astrologice. Ca toţi scriitorii care s-au referit la acest subiect începând cu anul 1651, la fel şi Montfaucon şi Lenoir au lucrări bazate pe informaţiile lui Kircher sau au fost influenţaţi considerabil de el.

A fost realizată o traducere amănunţită a celui mai recent articol al lui (*80 de pagini în latină datând din secolul XVII*). Pagina dublă, placată, de la începutul capitolului, este o reproducere fidelă realizată de Kircher, având ca model gravurile din muzeul hieroglifelor. Literele și numerele mici obișnuiau să desemneze figurile adăugate de el cu scopul de a-și clarifica comentariile și vor fi folosite cu același scop și în această lucrare.

Tabelul Bembine al lui Isis, la fel ca toate antichitățile religioase și filozofice, au fost subiectul multor controverse.

A.E.Waite - într-o notă de subsol - incapabil să facă diferența între adevărata și presupusa origine a tăbliței, imită punctul de vedere al lui J.G. Wilkinson, un alt esoteric eminent : *„tabelul original este foarte vechi și a fost considerat adesea un fals”.*

De cealaltă parte, Eduard Winkelmann, un om cu cunoștințe solide, apără autenticitatea și vechimea tăbliței.

Sincera atenție îndreptată *„Mensa Isiaca”* dezvăluie un fapt de o importanță extremă : cel care a fasonat tăblița nu a fost neapărat un egiptean, era un inițiat al celui mai înalt ordin, familiarizat cu principiile esoterismului hermetic referitoare la arcade.

SIMBOLISMUL MESEI BEMBINE

Următoarea clarificare necesară și scurtă a *„Tabelului Bembine”* se bazează pe un rezumat al scrierilor lui Kircher suplimentat de alte informații adunate din scrierile mistice ale caldeenilor, ale evreilor, ale egiptenilor și ale grecilor. Templele egiptenilor erau construite în așa fel încât amplasarea camerelor, decorațiunile și vasele aveau o importanță simbolică, care era dovedită și de hieroglifele care erau pictate pe ele. Lângă altarul care de obicei era așezat în mijlocul camerei se afla cisterna cu apă din Nil, apa care ieșea și intra prin conducte nevăzute. Tot aici se mai găseau imagini ale zeilor în serii înlănțuite, însoțite de inscripții magice. În aceste temple erau instruiți neofiții în secretele castei sacerdotale folosind simboluri și hieroglife.

„Tăblița lui Isis” a fost la început un altar sau o masă și simbolurile sale făceau parte din misterele explicate de preoți. Altarele erau dedicate diferiților zei sau zeițe; în acest mod Isis era venerată.

Materialele din care erau alcătuite altarele erau diferite, în funcție de prestigiul fiecărei zeități. Altarele consacrate lui Apollo și lui Jupiter erau din aur; cele consacrate zeițelor Diana, Venus și Junona erau din argint; iar cele ale celorlalți zei superiori erau din marmură. Iar altarele dedicate zeităților inferioare erau din lemn. Altarele mai erau realizate și din metalele care corespundeau planetelor guvernate de diferiții aștri cerești. La fel cum hrana necesară corpului este așezată pe mese în

timpul unui ospăț, tot așa pe aceste altare sacre erau așezate simboluri care, dacă erau înțelese, hrăneau natura invizibilă a omului.

În *„Introducerea”* lucrării sale referitoare la acest altar, Kircher rezumă simbolurile sale astfel :

> „aceste simboluri ne arată în primul rând constituirea celor trei lumi - cea rațională, cea intelectuală și lumea arhetipală. Divinitatea Supremă este reprezentată mișcându-se din centrul Universului până la capătul său. Universul este format atât din lucruri raționale cât și din cele neînsuflețite, toate fiind animate și agitate de o Putere Supremă, numită de ei Părintele Rațiunii, care este reprezentată de un simbol întreit. Aici mai apar și trei triade ale Ființei Supreme, fiecare având un atribut al primului Trimurti. Aceste triade sunt numite *„temelia sau baza lucrurilor”*. În acest altar apare și distribuția ființelor divine care-l ajută pe Părintele Rațiunii pentru a controla Universul. Aici se văd cârmuitorii lumilor, fiecare cu focul, diafanul și însemnele materiale. Tot în același loc apar Părinții Izvoarelor, care au datoria de a păstra principiile tuturor lucrurilor și de a susține inviolabilitatea Legilor Naturii. Mai sunt reprezentați și Zeii Sferelor și cei care rătăcesc dintr-un loc în altul, cei care se luptă cu toate substanțele și formele (Zonia și Azonia), grupați împreună ca figuri ale ambelor sexe, cu chipurile întoarse spre Zeitatea Supremă.”

„Mensa Isiaca”, care este împărțită pe orizontală în trei panouri, poate reprezenta proiecția orizontală a camerelor unde aveau loc misterele lui Isis. Panoul din centru este împărțit în 7 părți, sau camere mai mici, iar cea mai joasă are 2 porți, câte una la fiecare capăt.

Întregul altar conține 45 de figuri de primă importanță și un număr mai mic de simboluri. Cele 45 de figuri principale sunt grupate în 15 triade, dintre care 4 se află în panoul de sus, 7 în panoul central iar 4 în cel de jos.

Conform lui Levi și Kircher triadele sunt împărțite astfel :

În sectiunea de sus :

1. P, S, V - triada mendesian;
2. X, Z, A - triada lui Amon;

3. B, C, D - triada lui Momphtaean;
4. F, G, H - triada lui Omphtaea.

În secţiunea centrală :

1. G, I, K - triada lui Isis;
2. L, M, N- triada lui Hecate;
3. O, Q, R - Triada lui Ibimorphous;
4. V, S, W - Triada lui Ophionic;
5. X, Y, Z - Triada lui Nephtaen;
6. ζ, η, θ - Triada lui Serapis;
7. γ, δ (*not shown*), ε - Triada lui Osiris.

În secţiunea de jos :

1. λ, M, N - Triada lui Horus;
2. ξ, O, Σ - Triada Pandochean;
3. T, Φ, X - Triada Thaustic;
4. Ψ, F, H - Triada Aeluristic.

Kircher scrie despre aceste 15 triade :

„figurile diferă una de alta în funcţie de 8 caracteristici importante: forma, poziţia, gesturile, hotărârea, veşmintele, parura, alaiul şi, în cele din urmă, în funcţie de hieroglifele plasate în jurul lor, care sunt fie flori, fie arbuşti, litere sau animale mici”.

Aceste 8 metode simbolice de zugrăvire a portretelor sunt aluzii la cele 8 simţuri spirituale ale cunoaşterii, cu ajutorul cărora poate fi înţeles adevăratul Eu al omului. Pentru a exprima adevărul spiritual, budiştii foloseau roata cu 8 spiţe şi-şi înălţau conştiinţa cu ajutorul căii nobile, care era de 8 ori mai mare. Marginile ornamentate, care închid cele trei panouri principale ale tabelului, conţin multe simboluri care indică păsări, animale, reptile, fiinţe umane şi forme compuse. Potrivit unei lecturi a tabelului, marginea reprezintă cele 4 elemente; creaturile sunt fiinţe elementale. Conform unei alte interpretări, marginea reprezintă sferele arhetip iar în frizele figurilor compuse se află modelele acelor forme care, combinate în mod diferit, se vor manifesta mai târziu în lumea materială. Cele 4 flori din colţuri sunt cele ale căror boboci sunt

tot timpul îndreptate cu faţa spre Soare şi urmează cursul acestuia pe cer. Ele sunt emblemele sacre ale acelei părţi din natura omului care se vrea împodobită şi care-i este plăcută Creatorului.

Potrivit doctrinei secrete a caldeenilor, Universul este împărţit în cele 4 stări ale fiinţei (planuri sau sfere) : arhetipal, intelectual, sideral şi elementar.

Fiecare dintre acestea dezvăluie pe cealaltă; cea superioară controlează pe cea inferioara care este influenţată de cea superioară.

Planul arhetip era considerat sinonim cu inteligenţa Divinităţii Triunitare.

În această Divinitate imaterială şi Sferă Eternă erau incluse toate manifestările josnice ale vieţii - cele care există, care au existat sau care vor exista. În interiorul intelectului cosmic toate lucrurile spirituale sau materiale există ca arhetipuri sau ca forme ale gândirii divine. Toate acestea sunt arătate în „Tabelul lui Isis” printr-un lanţ de comparaţii secrete.

În partea de mijloc a *„Tabelului”* apare forma întreagă, care cuprinde esenţa spirituală întruchipată - *„izvorul esenţei tuturor lucrurilor”*.

De la acestea pornesc lumile de jos ca 9 emanaţii, grupate câte trei (*triadele Ophionic, Ibimorphous şi Nephtaean*).

Nu uitaţi analogia lui Serapis cabbalistic, sau cele 9 sfere care provin din Kether, Coroana. Cei 12 conducători ai Universului (*triadele Mendesian, Ammonian, Momphtaean şi Omphtaean*) - reprezintă o modalitate de distribuire a influenţelor creative, iar în partea de sus a mesei sunt reprezentate tiparele care sunt direcţionate de Raţiunea Divină ce sălăşluieşte în sferele arhetipale. Arhetipurile sunt tipare abstracte exprimate în Raţiunea Divină şi prin ele sunt controlate toate activităţile inferioare.

În Regiunea de jos a Mesei se află cei 4 părinţi fondatori (*triadele Horaean, Pandochaean, Thaustic şi Aeluristic*), păzitori ai marilor porţi ale Universului. Aceştia distribuie către lumile inferioare influenţele trimise de la cârmuitorii descrişi mai sus.

În teologia egipteană generozitatea are întâietate şi toate lucrurile formează natura sa cu o intensitate mai mare sau mai mică. Bunătatea este căutată de toţi. Ea este cea dintâi dintre cauze şi prin urmare ea există în toate lucrurile, deoarece nimeni nu poate oferi ceea ce nu are.

Tabelul demonstrează că Dumnezeu este în toate şi toate sunt în Dumnezeu; şi tot este în tot, iar fiecare este în fiecare. În lumea intelectuală există dubluri invizibile şi spirituale ale creaturilor care locuiesc în lumea elementară. Prin urmare, cel de jos îl expune pe cel de sus, trupescul anunță intelectualul, iar invizibilul este cunoscut prin operele sale. Din acest motiv egiptenii au făcut imagini cu substanțele care există în lumea sensibilă inferioară pentru ca acestea să servească drept exemplare vizibile puterilor superioare și invizibile.

Imaginilor coruptibile aceștia le-au desemnat virtuțile divinităților incoruptibile astfel demonstrând că această Lume este doar umbra lui Dumnezeu, imaginea vizibilă a Paradisului dinăuntru. Tot ceea ce reprezintă Sfera arhetipală invizibilă este dezvăluit în lumea sensibilă și trupească cu ajutorul luminii naturii.

Mintea arhetipală și creativă, mai întâi prin fundația de tipar și apoi prin zei secundari numiți inteligențe, a turnat întreaga infinitate a puterilor sale prin schimbul continuu de la cel de sus la cel de jos. În simbolismul falic, egiptenii foloseau spermanțetul pentru a reprezenta sferele spirituale, deoarece fiecare conține tot ceea ce vine din ele.

Caldeenii și egiptenii erau de părere că tot ceea ce rezultă se va întoarce spre cauza sa la fel cum se întoarce lotusul spre Soare.

Intelectul suprem, prin fundația de tipar a creat mai întâi Lumina, Lumea angelică. Din acea lumină au fost create apoi ierarhiile invizibile ale ființelor pe care unii le numesc stele; din stele au fost create cele patru elemente și lumea sensibilă. De aceea toate se găsesc în fiecare. Toate corpurile sau elementele vizibile se află în stelele invizibile sau în elementele spirituale, și stelele se află și ele în acele corpuri; stelele sunt în îngeri și îngerii sunt în stele; îngerii sunt în Dumnezeu iar Dumnezeu este în toate. Prin urmare toate sunt divine în cel Divin, angelice în îngeri și trupești în lumea materială și invers. Așa cum sămânța reprezintă copacul crescut, Lumea este Dumnezeu dezvăluit.

Proclus spune :

„Fiecare trăsătură a Divinității străbate toată Creația și se oferă tuturor creaturilor inferioare. Una dintre manifestările Minții Supreme este puterea de reproducere în funcție de speciile care se află în fiecare creatură în care există o parte divină. Astfel, sufletele, raiul, elementele, animalele, plantele și pietrele se generează conform tiparului său, dar toate depind de singurul principiu de fertilizare care există în Mintea Supremă.

Puterea de fecundație se manifestă diferit în diverse substanțe, căci în cea minerală contribuie la existența materială, în plante se manifestă drept vitalitate, iar în animale drept sensibilitate. Aceasta distribuie mișcarea corpurilor cerești, gânduri în sufletele oamenilor, intelect îngerilor, și esența

Supremă a Lui Dumnezeu. Astfel, se vede că toate formele sunt dintr-o singură substanță și toate formele de viață sunt dintr-o singură forță, iar toate acestea coexistă în natura Ființei Supreme”.

Această doctrină a fost propusă pentru prima dată de Platon. Discipolul său, Aristotel, a transpus-o în aceste cuvinte :

„Se spune că această lume rațională reprezintă imaginea unei alte lumi, de aceea, de când lumea este plină de viață atunci cu atât mai mult acea lume trebuie să trăiască. Prin urmare, mai presus de virtuțile stelare, sunt alte corpuri cerești care pot fi atinse ca și corpurile cerești ale acestei lumi; dincolo de ele, deoarece ele sunt mai înalte, mai strălucitoare și mai vaste; aceștia nu sunt despărțiți unul de celălalt cum este acesta, căci ele sunt imateriale. Și acolo există un pământ, care nu este format din materie neanimată, ci este plin de viață animală și de toate fenomenele terestre naturale, ca și acesta, dar de alte feluri și cu alte perfecțiuni. Și acolo există plante, grădini, ape curgătoare, animale acvatice, dar toate acestea aparțin unor specii mai impresionante. Acolo există aer și viață și imortalitate. Și deși viața de acolo este asemănătoare cu a noastră, totuși ea este mai impresionantă având în vedere faptul că este mintală, perpetuă și inalterabilă. Dacă cineva ar întreba cum sunt plantele din lumea de mai sus noi am răspunde că acestea nu au o existență obiectivă, căci au fost produse de Autorul primar într-o condiție absolută și fără exteriorizare. Ele sunt, prin urmare, în același caz cu intelectul și sufletul; ele nu au nici un defect, cum ar fi irosirea sau corupția, deoarece ființele de acolo sunt pline de energie, putere și bucurie. Ele duc o viață sublimă și sunt rezultatul unei singure calități și ale unui singur izvor, compuse din mirosuri dulci, parfumuri delicate, culori și sunete armonioase și alte perfecțiuni. Acestea nu se mișcă violent și nici nu se corup una pe cealaltă, ci fiecare își păstrează caracterul esențial și toate sunt simple și nu se multiplică așa cum fac ființele trupești.”

În mijlocul mesei se află un tron acoperit, cu o femeie care stă pe el, și care o reprezintă pe Isis, dar care numește „IYNX”.

G. R. S. Mead definește „IYNX” ca o „inteligență care se transmite”. Alții au declarat că este simbolul Ființei Universale.

Deasupra capului Zeiței, pe tron, se află o coroană triplă, iar sub picioarele sale este casa substanței materiale. Coroana întreită este aici simbolul Divinității Trinitare, care este numită de egipteni MINTEA SUPREMĂ și care este descrisă în *„Sepher ha Zohar”* ca fiind deja *„ascunsă și de nedezvăluit”*. Conform sistemului evreiesc al cabbalismului, Copacul Sephirothic era împărțit în două părți, dintre care, cea de sus era invizibilă, iar cea de jos vizibilă. Partea de sus era alcătuită din trei părți, iar cea de jos din șapte. Cele trei Sephiroth-uri care nu sunt cunoscute erau numite *Kether*, Coroana; *Chochmah*, Înțelepciunea; *Binah*, Înțelegerea. Acestea sunt prea abstracte pentru a permite înțelegerea iar cele șapte sfere mai joase, care provin din acestea erau înăuntrul conștiinței umane. Panoul central conține șapte triade cu figuri. Acestea îl reprezintă Sephiroth-ul cel de jos și toate emană din *„Coroana Întreită”*, ascunsă deasupra tronului.

Kircher scrie :

„Tronul reprezintă distribuirea Minții Supreme triforme de-a lungul cărărilor universale ale celor trei lumi. De la aceste trei sfere intangibile pornește Universul rațional pe care Plutarh îl numește *„casa celor încoronați”* iar egiptenii îl numesc *„marea poartă a zeilor”*. Partea de sus a tronului se află în mijlocul flăcărilor distribuite în formă de șarpe și sugerează faptul că Rațiunea Supremă este umplută cu Lumină și Viață, Eternitate și Incorupțibilitate și nu poate fi atinsă de lucrurile materiale. În simbolismul mesei ne este arătat cum Rațiunea Supremă împarte focul tuturor creaturilor sale. Focul Divin este transmis sferelor mai joase cu ajutorul Puterii universale a Naturii, reprezentată de Fecioara Lumii, Isis, aici numită „IYNX” sau, cu ajutorul mai multor forme care conțin Ideea Universală”.

Cuvântul idee este folosit aici în sens platonian.

„Platon credea că acolo există formele eterne ale tuturor lucrurilor care există fără substanță; acestor forme eterne și imateriale el le-a dat denumirea de idei. În sens platonian, ideile erau modele după care zeitatea potrivea lumea fenomenelor.” (Sir W. Hamilton)

Kircher descrie cele 21 de figuri din panoul central astfel :

„Cele șapte triade principale corespund celor șapte Lumi Superioare și sunt reprezentate în secțiunea centrală a mesei.

Toate provin din arhetipul invizibil și incandescent (*tripla coroană a tronului*). Prima, triadă, *„Ophionic”* sau „IYNX”, **V S W,** corespunde *„Lumii vitale și incandescente”* și este totodată prima *„Lume rațională”*, numită de strămoși *„Aetherium”*.

Zoroastru spune despre aceasta : *„Ce conducători puternici are această lume !”*

Cea de-a doua triadă, a lui *„Ibimorphous”*, **O, Q, R,** corespunde *„Lumii raționale”* sau etherice și are legătură cu principiul umidității. A treia triadă, a lui Nephtaean, **X Y Z,** corespunde celei de-a *„Treia Lumi”* - „Rațională și etherică” - și se referă la fecunditate. Acestea sunt cele trei triade ale Lumii etherice, care corespund Părintelui Sursă. Apoi urmează cele trei triade ale *„Lumilor materiale și raționale”*. Dintre acestea, primele două corespund *„Lumilor siderale”*, **G I K** și **γ δ ε,** cu alte cuvinte Osiris și Isis, Soarele și Luna, reprezentate de doi tauri.

Urmează apoi alte 2 triade *„Hecatine”*, **LM N** și *„Serapaean”*, **ζ η θ,** care corespund *„Lumilor subterane și sublunare”*. Acestea le completează pe cele 7 lumi ale *„divinităților primordiale”* care conduc Universul. Psellus îl citează pe Zoroastru : „egiptenii și caldeenii credeau în existența a 7 lumi materiale (*lumi conduse de puterile raționale*); prima este cea a Focului pur; a doua, a treia și a patra sunt Eterice; a cincia, a șasea și a șaptea sunt Materiale; a șaptea era numită Terestră și nu suporta lumina și era situată dedesubtul Lunii, fiind compusă din materia numită „fundus”. Acestea șapte, împreună cu o coroană invizibilă, reprezintă cele opt lumi.”

EXPLICAȚIILE LUI WESTCOTT

Din „*The Isiac Table*t” scrisă de Westcott

Zoroastru a afirmat că numărul trei strălucește în întreaga lume. Acest lucru este sugerat și pe „Tăblița lui Isis” printr-o serie de triade care reprezintă impulsurile creatoare.

Alexandre Lenoir scrie cu privire la această tăbliță :

„Masa lui Isis nu prezintă foarte mult interes dacă o considerăm o operă de artă. Nu este decât o lucrare destul de rece şi de neimportantă, iar reprezentările sumare şi aşezate metodic una lângă cealaltă oferă o imagine lipsită de viaţă.

Dacă, după ce o examinăm atent, înţelegem intenţia autorului, ne dăm seama că această tăbliţă reprezintă sfera cerească, împărţită în nişte fragmente mici, menite să fie folosite drept instrumente de învăţătură. Dacă acceptăm această ipoteză, putem spune că această tăbliţă a reprezentat iniţial introducerea la o colecţie urmată de misterele lui Isis.

A fost gravată în cupru pentru a fi folosită în ceremonialul de iniţiere." (vezi *„New Essay on the Isiac Table"*).

Platon spune că :

„este necesar ca filosoful să cunoască modul în care sunt aranjate cele şapte cercuri de dedesubtul celui dintâi, potrivit egiptenilor. Prima triadă de foc simbolizează viaţa; cea de-a doua simbolizează apa, care este stăpânită de divinităţile Ibimorphous; triada aerului este condusă de Nephta. Cerul a fost creat din Foc, Pământul din Apă iar Aerul reprezintă mediatorul dintre cele două elemente. În „Sephira Yetzirah" se menţionează că acestea sunt cele trei elemente care stau la baza celorlalte şapte, respectiv înălţimea, adâncimea, estul, vestul, nordul, sudul şi Templul Sfânt din centru, care le susţine pe toate celelalte.

Oare nu acest templu sacru reprezintă tronul Spiritului Naturii cu multe înfăţişări, tron care este înfăţişat în centrul desenului ? Ce simbolizează cele şapte triade dacă nu cele şapte puteri care conduc Lumea?"

Psellus scrie :

„Egiptenii venerau triada credinţei, adevărului şi iubirii; şi cele şapte fântâni: Soarele este Conducătorul sau sursa materiei; apoi urmează Fântâna Arhanghelilor; Fântâna Simţurilor; Fântâna Judecăţii; cea a Luminii; cea a reflecţiilor; şi a unor caractere despre care nu se ştiu foarte multe lucruri.

Aceştia spun că cele mai înalte Fântâni materiale sunt cele ale lui Apollo, Osiris şi Mercur, respectiv Fântânile din centrul elementelor. Astfel ei considerau că Soarele este conducătorul Lumii solare, că Arhanghelii materiali stăpânesc lumea Lunii, că Saturn reprezintă Lumea simţurilor, Jupiter reprezintă Lumea judecăţii, Marte pe cea a Luminii, Venus pe cea a Reflecţiilor sau a Oglinzilor iar Mercur pe cea a Caracterelor. Toate aceste informaţii ne sunt sugerate de către desenele de pe placa centrală. Pe placa din partea de sus sunt reprezentate cele douăsprezece semne ale Zodiacului, aranjate în patru triade.

Figura centrală din fiecare grup reprezintă cele patru semne fixe ale Zodiacului : **S** este semnul Vărsătorului, **C** al Leului iar **G** al Scorpionului. Aceştia sunt numiţi *„părinţii"*. În Învăţăturile Secrete din Orientul Îndepărtat aceste patru semne, respectiv : omul, taurul, leul şi vulturul, sunt numite *„globurile înaripate"*, sau *„Cei patru Maharadjahi"*, care se află în colţurile Creaţiei.

Cele patru semne cardinale, respectiv **P** - Capricorn, **X** - Berbec, **B** - **C**ancer şi **F** - Balanţă, sunt numite Puteri.

Cele patru semne comune, respectiv **V** - Peşti, **A** - Gemeni, **E** - Fecioară şi **H** – Săgetător, sunt cunoscute sub denumirea de *„Minţile celor patru stăpâni"*.

Aşa se explică simbolismul „globurilor înaripate" ale Egiptului, căci cele patru semne centrale - Vărsătorul, Leul, Taurul şi Scorpionul - reprezintă globurile; semnele cardinale şi semnele obişnuite de pe fiecare parte reprezintă aripile. Prin urmare, cele douăsprezece semne ale Zodiacului pot fi simbolizate de patru globuri, fiecare cu câte două aripi. Triadele celeste mai sunt înfăţişate de egipteni ca un glob de la care pleacă şarpele (*mintea*) şi aripile (*puterea*). Aceste douăsprezece forţe reprezintă Creatorii Lumii şi aici îşi are originea microcosmosul sau misterul celor douăsprezece animale sacre; acestea simbolizează în Univers cele douăsprezece părţi ale Lumii, iar la om cele douăsprezece părţi ale corpului său. Din punct de vedere anatomic, cele douăsprezece reprezentări din partea de sus a plăcii pot simboliza la fel de bine cele duăsprezece circumvoluţiuni cerebrale, iar cele douăsprezece imagini din partea de jos a plăcii trimit la cele douăsprezece semne ale Zodiacului şi la organele omului, deoarece omul este o creatură alcătuită din cele douăsprezece animale sacre, membrele şi organele sale aflându-se direct sub controlul celor douăsprezece guvernatori sau puteri care se află în creier. Putem găsi o interpretare şi mai profundă în corespondenţele dintre cele douăsprezece imagini din partea superioară şi din cea inferioară. Astfel vom reuşi să aflăm răspunsul la unul dintre cele mai vechi mistere, respectiv relaţia existentă între semnele zodiacale fixe şi cele mobile.

Zodiacul fix este înfățișat ca un imens dodecaedru, iar cele douăsprezece suprafețe ale sale reprezintă zidurile cele mai îndepărtate din spațiul abstract.

Pe fiecare suprafață a acestui dodecaedru se află o mare Putere spirituală, care se întruchipează în una din ierarhiile Zodiacului mobil; acest Zodiac nu este decât o fâșie de stele fixe. În cadrul Zodiacului mobil sunt situate diverse corpuri planetare și elementale.

Relația acestor două Zodiacuri, cu Sferele subzodiacale, se află în corespondență cu sistemul respirator al omului.

Se poate spune că Marele Zodiac fix reprezintă atmosfera, Zodiacul mobil plămânii, iar celelalte lumi subzodiacale corpul.

Atmosfera spirituală care conține energiile însuflețite ale celor douăsprezece puteri divine din Marele Zodiac fix este inhalată de către plămânii cosmici - Zodiacul mobil -, și distribuită de aceștia celor douăsprezece animale sacre, care simbolizează părțile și membrii Universului material. Ciclul funcțional se încheie când miasma otrăvitoare din Lumile inferioare, și colectată de Zodiacul Mobil, este exhalată în Zodiacul Fix, unde este purificată prin trecerea prin naturile divine ale celor douăsprezece ierarhii eterne ale sale.

Această „Masă a lui Isis" are o multitudine de interpretări. Dacă marginea mesei, împreună cu figurile sale hieroglifice, este acceptată drept sursă spirituală, atunci tronul din centru reprezintă corpul fizic în care este întemnițată natura umană. Din acest punct de vedere, acest „Monument al lui Isis" devine emblematic pentru corpurile aurice ale omului, marginea reprezentând extremitatea exterioară sau carapacea oului auric.

Dacă tronul este acceptat ca simbol al Sferei spirituale, marginea reprezintă elementele, iar diversele plăci care înconjoară placa centrală devin emblematice pentru lumile care emană din unica Sursă Divină.

Dacă această masă este privită dintr-o perspectivă exclusiv fizică, tronul simbolizează sistemul generator iar masa dezvăluie procedeele secrete ale embriologiei, procedee aplicate cu ocazia formării lumilor materiale. Dacă interpretarea este doar fiziologică și anatomică, tronul central reprezintă inima, triada *„Ibimorphous Mintea"*, triada lui *„Nephta"*, sistemul generator, iar hieroglifele din jur reprezintă diferitele părți ale corpului omului. Din punct de vedere evolutiv poarta centrală devine atât punctul de intrare cât și cel de ieșire.

Aici începe procesul de inițiere cu ocazia căruia candidatul, după ce trece cu succes prin diverse chinuri, este adus în cele din urmă în prezența sufletului său pe care numai el însuși este capabil să-l dezvăluie.

Din punct de vedere cosmogonic, placa centrală simbolizează Lumile spirituale, placa de sus Lumile intelectuale, iar cea de jos Lumile materiale. Placa centrală poate simboliza cele nouă lumi invizibile, iar creatura însemnată cu **T** poate simboliza *„Natura fizică"*, *„Taburetul lui Isis"*, *„Spiritul Vieții Universale"*. Din perspectivă alchimică, placa centrală conține metalele și limitele proceselor alchimice. Figura care stă pe tron este Mercurul universal, *„Piatra Înțelepciunii"*, iar acoperișul în flăcări de deasupra tronului reprezintă *„Sulful divin"* în timp ce Pământul de dedesubt simbolizează *„Sarea"*.

Cele trei triade, sau *„Fundația paternă"* de pe placa centrală, reprezintă supraveghetorii tăcuți, cele trei părți invizibile ale naturii omului; cele două plăci laterale reprezintă natura inferioară și cuaternară a omului. Pe placa centrală se află 21 de imagini. Acesta este numărul sacru al Soarelui; el constă din trei mari puteri, fiecare cu câte șapte caracteristici; prin împărțirea cabbalistică, 21 devine 3, sau Marea Triadă.

Mai rămâne de dovedit faptul că monumentul lui Isis are legătură directă cu gnosticismul egiptean, deoarece într-un papirus păstrat în Biblioteca Bodleian se face o referire la cei doisprezece părinți sau la cele douăsprezece paternități sub care se află cele douăsprezece surse. Ideea că placa inferioară reprezintă de fapt Lumea subterană, este întărită și mai mult de prezența celor două porți - poarta de vest și poarta de est -, deoarece, în teologia caldeeană, Soarele răsare și ajunge la porțile Lumii de jos, unde rătăcește în întuneric. Datorită faptului că Platon s-a aflat timp de treisprezece ani în ucenicia magilor Patheneith, Ochoaps, Sechtnouphis și Etymon of Sebbennithis, filosofia sa este plină de referiri la sistemele triadice ale egiptenilor și ale caldeenilor.

Masa Bembine este o reprezentare grafică a așa-numitei filosofii platoniene, deoarece desenele sale sunt emblematice pentru întreaga teorie a cosmogoniei mistice și a regenerării.

Cele mai bune ghiduri pentru interpretarea acestui monument sunt operele : *„The commentaries"*, a lui Proclus și *„The theology"*, a lui Platon. Și lucrarea intitulată *„The Chaldean Oracles"* a lui Zoroastru conține multe aluzii la principiile teogonice reprezentate pe acest monument.

„Teogonia" lui Hesiod conține cea mai completă relatare a mitului cosmogonic grecesc. Cosmogonia orfică și-a lăsat amprenta asupra diverselor forme de filozofie și religie - greacă, egipteană și siriană - cu care a intrat în contact. Cel mai important dintre simbolurile orfice era

„Oul terestru" din care a izvorât Phanes. Thomas Taylor consideră că *„Oul orfic"* este sinonim cu infinitul menţionat de Platon în *„Philebus"*.

Mai mult, oul reprezintă cea de-a treia triadă inteligibilă şi adevăratul simbol al demiurgului, al cărui corp auric este „Oul Universului Inferior".

Eusebius, citându-l pe Porphyry, a afirmat că egiptenii au recunoscut un autor intelectual sau creator al Lumii cu numele de Cneph, şi că îl venerau printr-o statuie în forma unui om, cu o înfăţişare de un albastru închis, ce ţinea în mână un cerc şi un sceptru iar pe cap purta o pană regală; această statuie avea un ou în gură (vezi lucrarea intitulată *„An Analysis of the Egyptian Mythology"*).

Deşi „Masa Bembine" are forma unui dreptunghi, din punct de vedre filosofic aceasta simbolizează *„Oul orfic al Universului"*, cu tot ce conţine acesta. Doctrinele esoterice consideră că una dintre cele mai importante realizări individuale este spargerea unui ou orfic, lucru care echivalează cu reîntoarcerea Spiritului în Nirvana, condiţia absolută a misticilor orientali.

Cartea intitulată *„The New Pantheon"*, scrisă de Samuel Boyse, cuprinde trei plăcuţe care reprezintă diferite secţiuni din masa Bembine. Autorul nu aduce nici o contribuţie personală la lucrurile deja ştiute şi prezentate aici.

În cartea *„The Mythology and Fables of the Ancients Explained from History"*, abatele Banier consacră un capitol întreg acestui momument al lui Isis. După ce a analizat concluziile lui Montfaucon, Kircher şi Pignorius, acesta a adăugat :

> „Părerea mea este următoarea : aceasta reprezentă o masă votivă pe care vreun prinţ sau altcineva i-a închinat-o lui Isis ca recunoaştere a unei influenţe benefice pe care considera că această zeitate a exercitat-o asupra sa."

MINUNILE DIN ANTICHITATE

Egiptenii, grecii şi romanii din antichitate obişnuiau să sigileze lămpi aprinse în sepulcrele persoanelor decedate ca ofrande închinate Zeului morţii. Se mai credea că decedatul poate folosi această lumină pentru a-şi găsi calea prin Valea Umbrelor. Mai târziu, când acest obicei s-a transformat într-o adevărată tradiţie, se îngropau împreună cu cei decedaţi nu numai lămpi obişnuite ci şi miniaturi „terra cotta".

O parte din aceste lămpi erau înfăşurate în vase circulare pentru a fi protejate; au fost cazuri când în ele s-a găsit uleiul iniţial, păstrat

perfect, după o perioadă de timp de mai bine de 2000 de ani. Acest lucru dovedeşte faptul că aceste lămpi ardeau în momentul în care erau sigilate mormintele şi unii afirmă că ele ardeau încă sute de ani mai târziu, când mormintele au fost deschise. Posibilitatea existenţei unui combustibil care să se reînnoiască de îndată ce s-a terminat a dat naştere la numeroase controverse în rândul autorilor medievali.

După studierea dovezilor pe care le aveau la dispoziţie, se pare că este totuşi posibil ca preoţii-chimişti din antichitate să fi fabricat lămpi care ardeau dacă nu la nesfârşit, cel puţin o perioadă considerabilă de timp.

Numeroase autorităţi din domeniu au scris despre aceste lămpi care ardeau fără încetare. W. Wynn Westcott estimează că există mai bine de 150 de autori care au tratat acest subiect, iar H. P. Blavatsky vorbeşte despre 173. Deşi concluziile la care au ajuns aceşti autori diferă, majoritatea afirmă că aceste lămpi magice au existat într-adevăr. Câţiva dintre ei au spus că lămpile vor arde o veşnicie dar majoritatea dintre ei au fost de părere că aceste lămpi puteau rămâne aprinse câteva secole dacă uleiul nu era înlocuit. Unii autori consideră că aceste aşa-zise lumini perpetue nu erau decât nişte născociri ale preoţilor păgâni îndemânatici, iar alţii, admiţând că aceste lămpi ardeau într-adevăr, au afirmat că diavolul folosea acest miracol aparent pentru a păcăli credulii şi pentru a le duce sufletele la pierzanie.

Athanasius Kircher, învăţatul iezuit, expune o inconsecvenţă uimitoare. În lucrarea sa „*Oedipus Aegyptiacus*" acesta scrie :

> „Nu puţine din aceste lămpi nu a fost găsită pentru a fi instrumentul răului. Toate lămpile care au fost găsite în mormintele lui Gentile şi care aveau scopul de a venera anumiţi zei erau de acest fel, nu pentru că ardeau sau pentru că se spunea că ardeau cu o flacără continuă, ci pentru că erau puse acolo de diavol cu scopul de a obţine credinţa pentru o venerare falsă."

Recunoscând că nişte autorităţi apără existenţa lămpilor care ard tot timpul şi că chiar diavolul le foloseşte, Kircher a declarat apoi că această teorie este disperată şi imposibilă şi că ar trebui considerată o mişcare perpetuă. După ce, spre satisfacţia sa, a rezolvat această problemă, Kircher o rezolvă din nou, dar în alt mod, după cum urmează:

> „In Egipt sunt multe depozite de asfalt şi de petrol. Ce au făcut aceşti băieţi deştepţi (preoţii) a fost să conecteze un depozit

secret de petrol printr-o conductă secretă la una sau mai multe lămpi care au fitil de azbest. Cum ar putea aceste lămpi să ardă în continuu? După părerea mea aceasta este rezolvarea unei ghicitori care durează din timpurile străvechi cu privire la aceste lămpi."

Montfaucon, în lucrarea sa „*Antiquities*" este de acord, în mare, cu deducțiile lui Kircher și crede că aceste lămpi care ard tot timpul sunt niște invenții mecanice înșelătoare. Acesta adaugă despre credința că lămpile ard întruna în morminte, că a fost rezultatul faptului că, în unele cazuri, fumuri asemănătoare cu aburii ieșeau din intrările criptelor care abia fuseseră deschise. Cei care au intrat mai târziu și au descoperit lămpile au presupus că de acolo provine fumul, de la acele lămpi.

Există mai multe povești interesante despre descoperirea lămpilor care ard tot timpul în diferite părți ale Lumii. Într-un mormânt din Appian Way, care a fost deschis în timpul papei Paul al III-lea, s-a găsit o lampă care ardea, și care rămăsese aprinsă într-un cavou închis ermetic timp de 1.600 de ani. Potrivit unei povești, scrisă de un contemporan, un corp, cel al unei fete tinere și frumoase, cu păr lung și auriu, a fost găsit plutind într-un lichid necunoscut și transparent și a fost păstrat atât de bine încât ai fi crezut că fata a murit cu câteva ore mai înainte. În interiorul cavoului erau multe obiecte importante printre care și câteva lămpi, dintre care una era aprinsă. Cei care au intrat în cavou au declarat că curentul care a fost cauzat de deschiderea ușii a stins lumina și lampa nu a mai putut fi aprinsă. Kircher se referă un epitaf „TULLIOLAE FILIAE MEAE", despre care se spune că era în mormânt, dar Montfaucon declară că acesta nu a existat niciodată și că nu au fost găsite dovezi concludente care să susțină că acel trup era cel al lui Tulliola, fiica lui Cicero.

Aceste lămpi care ard tot timpul au fost descoperite în toate părțile Lumii. Nu numai în țările mediteraneene, ci și în India, Tibet, China și America de Nord s-au găsit lumini despre care s-a spus ca ard continuu, fără combustibil. Exemplele care urmează au fost alese la întâmplare din lista lămpilor care au fost găsite în perioade diferite.

Plutarh a scris despre o lampă care ardea deasupra ușii unui templu a lui Jupiter Ammon; preoții au declarat că aceasta a ars timp de secole fără nici un fel de combustibil.

Sfântul Augustin a descris o lampă care ardea întruna într-un templu din Egipt, care-i era dedicat lui Venus, și susține că această lampă nu putea fi stinsă nici de vânt nici de apă. El credea că aceasta era opera diavolului.

O altă lampă care arde tot timpul a fost găsită în Edessa, sau Antioch, în timpul domniei împăratului Iustinian. Aceasta se afla într-un adăpost deasupra porții orașului și era protejată de elemente. S-a dovedit că lampa ardea de mai bine de 500 de ani. Aceasta a fost distrusă de soldați.

În timpul Evului Mediu s-a găsit o astfel de lampă, în Anglia. Se crede că ea ardea din al treilea secol de după Hristos. Se credea că monumentul în care a fost găsită această lampă era mormântul lui Constantin cel Mare.

Lanterna din Pallas a fost descoperită în apropierea Romei, în 1401 î.d.H. Aceasta a fost găsită în sicriul lui Pallas, fiul lui Evander, care a fost descris de către Virgiliu în a sa Eneidă. Lampa a fost pusă la capătul corpului și a ars mai bine de 2.000 de ani.

În A.D., pe insula lui Nesis, în golful de la Neapole, a fost deschis un cavou minunat de marmură în care s-a găsit o lampă aprinsă, care fusese pusă acolo înainte de începutul erei creștine.

Pausanias a descris o lampă frumoasă de aur care se afla în templul Minervei, și care a ars timp de un an fără nici un fel de combustibil. Ceremonia de umplere a lămpii avea loc anual.

Conform lui „*Fama Fraternitatis*", mormântul lui Christian Rosencreutz, care a fost deschis la 120 de ani de la moartea sa, a fost iluminat de o lampă care ardea continuu, și care era suspendată de tavan.

Numa Pompilius, regele Romei care era și magician, cu o putere considerabilă, a făcut ca o lumină perpetuă să ardă în cupola unui templu, pe care el l-a ridicat în onoarea unei ființe a elementelor.

FUNDAMENTUL UNUI TREPIED DIN DELPHI

Din „*Antiquities*" ale lui Montfaucon

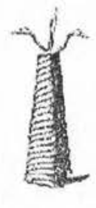

Spirala acestor șerpi forma fundamentul iar cele trei capete susțineau cele trei picioare ale trepiedului. Este imposibil să obții informații satisfăcătoare cu privire la forma și mărimea acestui trepied. Teoriile cu privire la acesta se bazează pe mici trepiede ornamentale, care au fost descoperite în diverse temple.

RESTAURAREA TREPIEDULUI DIN DELPHI

Din „*Gleanings of Antiquities*" ale lui Beaumont

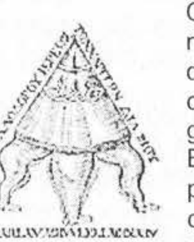

Conform relatărilor lui Beaumont aceasta este cea mai autentică formă a unui trepied delphian; deoarece trepiedul trebuie să se fi schimbat considerabil în timpul vieții profetului, concluziile grăbite nu sunt înțelepte. În descrierea trepiedului, Beaumont îl împarte în patru: **1**. o ramă cu trei picioare; **2**. un bazin sau un castron care apare în cadru; **3**. o masă pe care stătea Pythia; **4**. un acoperiș în formă de con deasupra mesei care ascundea preoteasa. Au fost diverse încercări de găsi o legătură între trepiedul delphian și „*Arcul evreiesc de la Covenant*". Rama din trei picioare a fost asemănată cu Arcul din Covenant; farfuria plată a fost asemănată cu Locul Milei, iar acoperișul în formă de con a fost asemănat cu însăși Templul. Această concepție diferă foarte mult de cea care este acceptată, dar dezvăluie o analogie între simbolismul evreiesc și cel grecesc.

În Anglia a fost găsit un mormânt ciudat care conținea niște pietre în podeaua cavoului, care au fost găsite de către un intrus. În acel timp controversa Rosicrucian era la apogeu și s-a considerat că acel mormânt era al unui inițiat Rosicrucian. Un țăran, care a descoperit mormântul și care a intrat în el a găsit în interior o lampă care era aprinsă și care atârna din tavan. Când a mers, greutatea sa a mișcat câteva pietre care se găseau pe podea. Deodată o figură îmbrăcată în armură a început șa se miște. Aceasta s-a ridicat mecanic și a lovit lampa cu un baston de fier distrugând-o de tot. Astfel nu s-a putut descoperi substanța secretă care menținea flacăra. Nu se știe cât timp a ars acea lampă dar sigur a ținut câțiva ani buni.

Se spune că printre mormintele de lângă templele din Memphis și Brahmin din India s-au găsit niște lumini în camere sigilate, dar expunerea la aer le-a distrus, iar combustibilul lor s-a evaporat.

Se crede că fitilurile acestor lămpi care ardeau întruna erau făcute din azbest împletit, care era numit de alchimiști „*lâna salamandrelor*", și că combustibilul acestora era un produs al cercetării alchimice. Kircher a încercat să extragă ulei din azbest, fiind convins că din moment ce această substanță nu poate fi distrusă de foc, un ulei care a fost extras din ea ar oferi lămpii un combustibil care nu va putea fi distrus. După ce a încercat timp de doi ani să facă acest lucru și nu a reușit, acesta a ajuns la concluzia că acest lucru nu poate fi făcut.

Au fost păstrate diverse formule de preparare a combustibilului.

În „*Isis Unveiled*", H. P. Blavatsky menționează două dintre aceste formule care au aparținut unor autori cunoscuți, Tritenheim și Korndorf.

Una dintre aceste formule va fi de ajuns pentru a vă face să înțelegeți procesul :

„Sulf. Aluminium. a ʒ iv.; sublimați-le în flori până la ʒ ij., apoi adăugați borax cristalin de Veneția până la ʒ j; pe acestea turnați niște vin și digerați-l; apoi turnați din nou; repetați această operație până când sulful se va topi ca ceara fără fum și puneți-l pe o farfurie fierbinte făcută din alamă; acesta este pentru hrana spirituală, dar fitilul trebuie preparat astfel : adunați azbest gros și lung cât degetul cel mic, apoi puneți-l intr-un pahar venețian și acoperiți-l cu sulf; puneți paharul în nisip timp de 24 de ore astfel incât sulful să clocotească tot timpul.

După ce a fost pregătit astfel, fitilul trebuie pus într-un pahar ca o scoică, astfel încât o parte din el să stea deasupra sulfului;apoi puneți acest pahar pe nisip fierbinte și topiți sulful astfel încât acesta să ajungă la fitil iar când îl veți aprinde va arde cu o flacără continuă iar această lampă poate fi pusă oriunde doriți."

ORACOLELE GRECEȘTI

Venerarea lui Apollo cuprindea și clădirea și păstrarea unor locuri de profeție astfel încât zeii să poată comunica cu omenirea și să le dezvăluie viitorul celor care meritau acest lucru. Istoria timpurie a grecilor abundă în povești despre copaci vorbitori, râuri, statui și peșteri în care sălășluiau nimfele sau demonii și care preziceau viitorul. În timp ce autorii creștini încercau să demonstreze că revelațiile oferite de oracol erau date de către diavol cu scopul de a înșela omenirea, aceștia nu au îndrăznit să atace teoria oracolelor deoarece aceasta se află în scrierile sfinte ale oracolelor. Dacă pietrele onix de pe umerii preoților din Israel făceau cunoscută dorința lui Iehova, atunci un porumbel negru, care avea temporar capacitatea de a vorbi, putea prezice în templul lui Jupiter Ammon. Dacă vrăjitoarea din Endor putea invoca umbra lui Samuel, care îi transmitea profeţiile lui Saul, la fel de bine putea şi o preoteasă a lui Apollo să prezică destinul Greciei.

Cele mai faimoase oracole din antichitate erau cele din Delphi, Dodona, Trophonius şi Latona, iar copacii vorbitori din Dodona erau cei mai bătrâni. Deşi este imposibil să aflăm geneza profeţiei oracolelor, se ştie că multe peşteri şi fisuri cunoscute de greci ca oracole erau sacre înainte de apariţia civilizaţiei greceşti.

Oracolul din Delphi al lui Apollo rămâne unul dintre misterele neelucidate ale anticilor. Alexander Wilder este de părere că numele Delphi provine din *delphos*, care înseamnă *mormânt*. Acest nume a fost ales de către greci din cauza formei cavernei şi a coridoarelor care duc în adâncurile pământului. Numele iniţial al oracolului a fost Pytho.

Acesta a fost numit aşa datorită camerelor care fuseseră sălaşul marelui şarpe Python, o creatură fioroasă care a distrus toţi oamenii în afară de Deucalion şi Pyrrha. Apolllo, căţărându-se pe muntele Parnas, a omorât şarpele după o luptă crâncenă şi a aruncat corpul în crăpătura oracolului. De atunci Zeul Soarelui, numit şi Pythian Apollo, a dat oracole din adâncuri. Dionysos era Zeul patron al lui Delphi.

După ce a fost ucis de Apollo, spiritul lui Python a rămas în Delphi, ca reprezentant al cuceritorului său şi cu ajutorul acestuia preoţii au reuşit să intre în contact cu zeii. Se presupune că fumul care se ridică din spărtura oracolului ar aparţine corpului în putrefacţie al lui Python.

Numele de Pythia, care i-a fost dat femeii din oracol, înseamnă cineva care a fost aruncat într-o frenezie religioasă datorită faptului că a inhalat fumul care s-a ridicat din cadavrul lui Python.

Grecii credeau că oracolul din Delphi este centrul pământului, fapt ce demonstrează că ei erau de părere că planeta este o imensă fiinţă umană. Legătura dintre principiul revelaţiei oferite de oracol şi semnificaţia ocultă a ombilicului este un secret important care aparţine misterelor antice.

Oracolul este mult mai vechi decât indică această poveste.

O poveste de acest fel a fost inventată probabil de preoţi pentru a explica fenomenul acelor persoane curioase pe care nu le considerau vrednice de iluminare în ceea ce priveşte adevărata natură ezoterică a oracolului. Unii cred că spărtura din Delphi a fost descoperită de un preot, şi timp de multe secole această peşteră a fost sacră, iar mulţimile de oameni din toată Grecia veneau pentru a-i pune întrebări demonului care sălăşluia în adâncuri. Preoţii şi preotesele îl păzeau de aproape şi serveau spiritul care locuia acolo, şi care lumina omenirea cu ajutorul darului său de a prezice viitorul.

Povestea despre descoperirea acestui oracol este cea care urmează :

„Păstorii care îşi duceau turmele pe o parte a muntelui Parnas au fost uimiţi de comportamentul caprelor care rătăceau în apropierea unei prăpăstii din partea de sud-vest. Animalele săreau de parcă ar fi încercat să danseze şi scoteau nişte sunete ciudate pe care păstorii nu le mai auziseră până atunci.

În cele din urmă unul dintre păstori, care dorea să afle cauza acestui fenomen ciudat, s-a apropiat de supapa din care ieşeau nişte aburi urât mirositori. Imediat acesta a fost învăluit de un extaz profetic; acesta a început să danseze, să cânte, să scoată sunete nearticulate şi să prezică lucruri care aveau să se întâmple. S-au apropiat şi alţii de acea fisură şi s-a întâmplat acelaşi lucru. Faima acelui loc s-a împrăştiat şi mulţi oameni veneau să-şi afle viitorul prin inhalarea acelor aburi. Unii dintre cei care au venit să inhaleze aburii care nu au fost în stare să se controleze şi care aveau temporar puterea unui nebun, nu au putut fi opriţi de ceilalţi oameni, şi s-au aruncat în acea fisură. Pentru a-i preveni pe alţii de la acelaşi lucru, a fost ridicat un zid în jurul acelei fisuri şi a fost numită o preoteasă care avea să fie mediator între oracol şi cei care doreau să-şi afle viitorul. Conform unor autorităţi mai târzii pe acea despicătură a fost pus un trepied din aur, ornat cu sculpturile lui Apollo, în forma lui Python, Marele Şarpe, iar pe acesta a fost aranjat un loc special. Astfel, o persoană nu s-ar fi putut arunca în acea fisură cât timp se afla sub influenţa aburilor. Chiar înainte de aceasta circula o poveste conform căreia aburii din oracol erau cei care se ridicau din trupul aflat în putrefacţie al lui Python. Este posibil ca oracolul să-şi fi dezvăluit originea.

Timp de multe secole fecioarele îşi dedicau viaţa în serviciul oracolului. Acestea erau numite *Phoebades* sau *Pythiae* şi alcătuiau faimosul ordin cunoscut sub numele de „Preoţia Pythian". Este posibil ca acele femei să fi primit oracolele datorită naturii lor sensibile şi emoţionale care răspundea mai repede „aburilor entuziasmului".

APOLLO PITIANUL

Din *Historia Deorum Fatidicorum*

Apollo, fratele geamăn al Dianei, era fiul lui Jupiter și al Latonei. Apollo era deja adult atunci când s-a născut. Acesta a fost considerat primul doctor și inventatorul muzicii și al cântecului. Grecii pretindeau că acesta este Tatăl arcului și al săgeților. Faimosul templu al lui Apollo din Delphi a fost reconstruit de cinci ori. Primul templu era alcătuit doar din crengi de laur; cel de-al doilea era asemănător cu primul; al treilea era din alamă iar al patrulea și al cincilea erau probabil din marmură, fiind deosebit de frumoase. Nici un alt oracol din Grecia nu îl egala în frumusețe și în putere pe cel din Delphi. Scriitorii au declarat că acesta conținea multe statui din aur solid și din argint, ornamente minunate și materiale valoroase și frumoase făcute de mâinile oamenilor, donate de regi și prinți din toată lumea, care doreau să consulte spiritul lui Apollo care sălășluia în acest sanctuar. Cu trei zile înainte de a primi instrucțiunile lui Apollo, preoteasa virgină începea ceremonia de purificare. Ea se spăla în fântâna lui Castallian, se abținea de la orice fel de mâncare, bea numai din fântâna lui Cassotis, care fusese adusă în templu prin niște țevi ascunse, și chiar înainte de a urca pe trepied mesteca câteva frunze de laur. Se spunea că apa era otrăvită și că provoca unele viziuni deformate sau că preoții din Delphi reușiseră să producă un gaz care provoca râsul și care te amețea, gaz pe care îl transportau prin canale subterane și căruia îi dădeau drumul în gaura de aerisire din camera oracolului, care se afla cu câteva picioare în subteran. Nici una din aceste teorii nu a fost demonstrată și nu există nici o explicație convingătoare pentru acuratețea prezicerilor.

După ce tânăra profetesă încheia procesul de purificare, era îmbrăcată în veșminte sfințite și condusă la trepied, pe care se așeza de una singură, înconjurată de vaporii otrăvitori care ieșeau din crăpătura respectivă. Treptat, pe măsură ce inhala acești vapori, se transforma. Era ca și cum un alt spirit ar fi intrat în corpul ei. Se lupta, își sfâșia veșmintele și scotea niște țipete nearticulate. După un timp înceta să se mai zbată. După ce se calma, era posedată de o maiestate măreață; cu corpul rigid și cu ochii fixați în spațiu, ea spunea profețiile.

Prezicerile veneau de obicei în formă de versuri hexametrice dar cuvintele erau adesea ambigue și uneori neinteligibile. Fiecare sunet pe care îl scotea, fiecare mișcare a corpului său era înregistrată cu minuțiozitate de cei cinci oameni sfinți care erau niște scribi însărcinați să păstreze toate detaliile de la toate ceremonialele profetice. Aceștia erau numiți pe viață și erau aleși dintre descendenții direcți ai lui Deucalion.

După ce rostea aceste profeții, Pithya începea să se zbată din nou, și spiritul o părăsea. Apoi era cărată sau ajutată să ajungă într-o cameră de odihnă unde rămânea până când nu mai prezenta simptomele extazului nervos.

Iamblichus, în lucrarea sa intitulată *„The Mysteries"*, descrie cum spiritul oracolului, un demon fioros, poate chiar însuși Apollo, prelua controlul asupra Pithyei și se manifesta în ea :

> „dar profetesa din Delphi, indiferent că face aceste profeții omenirii printr-un spirit atenuat și fioros, care izbucnește din gura peșterii, fie că spune toate aceste lucruri așezată pe un trepied din bronz, sau pe un taburet cu patru picioare, devine sfântă în ochii zeului respectiv; în toate aceste cazuri, ea se dă unui spirit divin și este luminată cu o rază din focul divin. Iar când focul care iese din gura peșterii investește în ea, ea devine învăluită într-o splendoare divină. Dar când se așează pe locul Zeului, ea devine capabilă să aibă aceeași putere profetică ca și el; aceste proceduri o ajută să fie pe deplin posedată de Zeu. Apoi el va fi prezent lângă ea și o va ilumina într-un mod aparte, fiind diferit de foc, de spirit, de locul corespunzător și de toate lucrurile vizibile din locul respectiv, fie ele fizice sau sacre."

Printre numeroasele persoane care au vizitat Oracolul din Delphi se numără și nemuritorul Apollonius din Tyana, împreună cu discipolul său Damis.

> „Acesta a făcut ofrandele iar după ce i-a fost pusă pe cap o coroană de lauri și după ce i s-a dat o ramură din aceeași plantă pe care să o țină în mână, a trecut în spatele statuii lui Apollo, statuie care se afla în fața intrării în peșteră, și a coborât în locul sacru al oracolului.
>
> Preoteasa purta la rândul ei o coroană de lauri, iar capul său era legat cu o fâșie de lână albă. Pitia a fost de acord dar a adăugat că va fi întotdeauna calomniată. Apollonius a ieșit din

peșteră mânios, dar timpul a dovedit că profeția era adevărată, deoarece preoții bisericii din antichitate au perpetuat numele lui Apollonius ca fiind sinonim cu Anticristul. (*pentru mai multe detalii citiți povestea din „Histoire de la Magie"*).

Mesajele rostite de profetesa virgină erau predate apoi filosofilor oracolului a căror datorie era să le interpreteze și să le pună în aplicare. Instrucțiunile erau apoi date poeților, care le traduceau în ode și în versuri, dând o formă deosebit de rafinată așa-ziselor afirmații ale lui Apollo și făcându-le astfel disponibile pentru întreaga populație.

Șerpii aveau o importanță deosebită la oracolul din Delphi.

Baza trepiedului pe care se așeza Pithyia era alcătuită din corpurile încolătăcite a trei șerpi uriași. Potrivit spuselor unor autori, la una dintre operațiunile folosite la producerea extazului profetic, tânăra preoteasă era obligată să se uite în ochii șarpelui. Fascinată și hipnotizată, ea vorbea apoi în numele Zeului. Deși primele preotese pithyene erau fecioare, unele dintre ele destul de tinere, mai târziu s-a dat o lege care spunea că numai femeile în vârstă de peste 50 de ani trebuiau să fie purtătoarele de cuvânt ale oracolului. Aceste femei în vârstă se îmbrăcau ca fetele tinere și erau supuse aceluiași ceremonial. Această schimbare s-a datorat probabil unei serii de atacuri și profanilor săvârșite asupra preoteselor.

La începutul oracolului din Delphi Zeul vorbea numai la cea de-a șaptea aniversare a lui Apollo. Odată cu trecerea timpului, acest oracol ara consultat atât de des încât Pithya a fost forțată să se așeze pe trepied odată pe lună. Perioada aleasă pentru desfășurarea ceremonialului și întrebările care urmau să fie puse erau stabilite prin tragere la sorți sau prin vot de către locuitorii din Delphi."

În general este recunoscut faptul că efectul oracolului din Delphi asupra culturii grecești a fost deosebit de constructiv. James Gardner rezumă influența sa după cum urmează :

„Răspunsurile sale au demascat mulți tirani și le-au prezis soarta. Prin mijloacele sale, multe persoane nefericite au fost salvate de la distrugere și mulți muritori uimiți au fost convinși să urmeze calea cea dreaptă. Acesta încuraja instituțiile folositoare și promova progresul diverselor descoperiri

trebuincioase. Influența sa morală se afla în sprijinul virtuții, iar din punct de vedere politic acesta susținea avansarea libertății civile." (vezi *„The Faiths of the World"*).

„Copacii vorbitori" stăteau laolaltă și formau o pădurice sacră.

Când preoții au dorit să afle răspunsuri la niște întrebări importante, după ce au trecut prin niște purificări solemne, aceștia s-au retras în pădurice. Aceștia au început să vorbească cu copacii, cerând un răspuns de la zeii care sălășluiau acolo. Când și-au pus întrebările, copacii au vorbit cu glas de oameni, dezvăluindu-le preoților informațiile dorite. Unii spun că exista doar un copac care vorbea, un stejar care se afla în centrul păduricii vechi. Deoarece se credea că Jupiter locuia acolo, copacii erau numiți uneori *„Phegonaeus"* sau *„cel care locuiește într-un copac"*.

„Cele mai ciudate oracole din Dodona erau vasele vorbitoare sau ibricele vorbitoare. Acestea erau făcute din alamă și atunci când erau lovite scoteau sunete timp de câteva ore. Unii scriitori au descris niște vaze din acestea și au declarat că dacă, una dintre ele era lovită, vibrațiile sale erau comunicate celorlalte. Alți autori descriu un singur vas mare care stătea pe un stâlp lângă care se afla o altă coloană, pe care se afla statuia unui copil, care avea în mână un bici. La capătul biciului se găseau niște corzi care aveau niște mingi mici de metal, iar vântul care bătea fără să se oprească prin clădirea deschisă făcea ca mingile să se lovească de vas. Numărul și intensitatea impacturilor și reverberațiilor vasului erau notate cu grijă iar preoții i le arătau Oracolului.

Când preoții din Dodona au dispărut în mod misterios, oracolul a fost servit timp de multe secole de către preotese care interpretau vasele și la miezul nopții interogau copacii sacri. Patronii oracolelor trebuiau să aducă jertfe și să facă contribuții."

Alt oracol remarcabil era Peștera lui Trophonius, care se afla pe un deal și care avea o intrare atât de mică încât părea imposibil de străbătut de un om.

„După ce acel care dorea să consulte oracolul aducea jertfă la statuia lui Trophonius, și după ce acesta dona veștmintele sacre, acesta urca dealul până la peșteră ducând într-o mână o prăjitură făcută din miere. Stând la marginea ieșirii el își cobora picioarele în cavernă. Astfel tot corpul său era tras în cavernă, iar cei care au intrat acolo spun ca avea dimensiunea unui cuptor. Când Oracolul își termina revelația, cel care consulta oracolul ieșea forțat din peșteră."

JUPITER DIN DODONA

Din *„Historia Deorum Fatidicorum"*

Lui Jupiter i s-a mai spus și Dodonean, după orașul Dodona din Epirus. Lângă acest oraș se afla un deal acoperit cu stejari, care erau sacri încă din timpuri străvechi, în numele lui Jupiter. Crângul era venerat deoarece se credea că în adâncurile sale locuiau fauni, satiri și nimfe. De crengile stejarilor atârnau multe lanțuri din centuri de bronz, care străluceau ziua și noaptea, în timp ce vântul străbătea ramurile acestora. Unii sunt de părere că salcâmii faimoși din Dodona erau în realitate o femeie, deoarece în Thessaly, atât profeții cât și salcâmii, erau numiți Peleiadas. Se presupune că primul templu din Dodona a fost ridicat de Deucalion și de cei care au supraviețuit potopului. Din acest motiv oracolul din Dodona era considerat cel mai vechi din Grecia.

Lângă peștera oracolului ieșeau din pământ două fântâni, care se aflau la distanță de două picioare una de cealaltă. Cei care doreau să intre în peșteră beau mai întâi din aceste fântâni deoarece se credea că apa lor avea proprietăți oculte. Prima fântână conținea apa uitării și cei care beau din aceasta își uitau necazurile pământești. Din cea de-a doua fântână curgea apa sacră a lui Mnemosyne sau a amintirilor, căci aceasta îi ajuta pe cei care o beau să-și amintească experiențele pe care le-au avut în peșteră.

Cu toate că intrarea era marcată de două obeliscuri din alamă, peștera care era înconjurată de un zid făcut din pietre albe, și care era ascunsă în inima crângului copacilor sacri, ne având o înfățișare maiestuoasă. Nu este nici o îndoială că cei care intrau în aceasta treceau prin experiențe ciudate căci erau obligați să lase la templu ceea

ce au văzut și au auzit cât timp s-au aflat în oracol. Profețiile erau date în forma viselor și a viziunilor și erau însoțite de dureri de cap.

Unii nu-și reveneau niciodată din delir. Reamintirea confuză a experiențelor era interpretată de preoți în funcție de întrebarea la care trebuia să se dea răspunsul. În timp ce preoții foloseau probabil o iarbă necunoscută pentru a produce vise sau viziuni în peșteră, talentul acestora de interpretare era supranatural. Înainte de a consulta oracolul era necesar să se ofere un miel demonului din peșteră și preoții decideau dacă timpul ales și sacrificiul erau de ajuns.

CELE ȘAPTE MINUNI ALE LUMII

Mulți din sculptorii și arhitecții Lumii Antice arau inițiați în mistere, mai ales în ritualurile eleusine. Din timpuri străvechi, șlefuitorii de pietre și cioplitorii de lemn au constituit o castă divină. Odată cu răspândirea civilizației pe Pământ orașele erau construite și apoi părăsite. Erau ridicate monumente în onoarea eroilor care acum nu ne sunt cunoscuți.

Erau cunoscute temple pentru a slăvi zeii a căror statui sunt uitate în praful vremii. Cercetarea a dovedit că nu numai zidarii acestor orașe și monumente și sculptorii care au cizelat fețele zeilor erau maeștri în ceea ce făceau ci și că în zilele noastre nu există altele care le pot egala. Profunda cunoaștere a matematicii și astronomiei este cuprinsă în această arhitectură străveche, iar profunda cunoaștere a anatomiei, care este dezvăluită în statuile grecilor, dovedește că aceștia erau niște maeștri plini de înțelepciune, care reprezentau elita misterelor.

Astfel s-a stabilit breasla zidarilor care erau strămoșii masonilor moderni. Când erau angajați pentru a construi palate, temple sau morminte sau pentru a sculpta statui pentru cei bogați, arhitecții și artiștii inițiați ascundeau în opera lor doctrina secretă astfel încât acum, după mult timp, lumea își dă seama că acești primi artizani erau într-adevăr inițiați și că meritau să primească salariile unor masoni.

Cele șapte minuni ale Lumii, care aparent au fost construite din diverse motive, erau de fapt monumente care au fost ridicate pentru a duce mai departe doctrina misterelor. Acestea erau structuri simbolice, care se aflau în locuri ciudate, iar scopul adevărat al construirii lor poate fi cunoscut doar de inițiați. Eliphas Levi a observat legătura dintre cele șapte minuni ale lumii și cele șapte planete. Cele șapte minuni au fost construite de către „fii văduvei" în onoarea divinităților celor șapte planete. Simbolismul lor secret este identic cu cel al revelației și cu cel al celor șapte biserici din Asia.

1. Colosul din Rhodos, o statuie gigantică făcută din alamă, care avea aproape 109 picioare în înălțime și care a fost construit în mai mult de 12 ani, a fost munca unui artist inițiat, Chares din Lindus.

Teoria populară, care a fost acceptată timp de mai multe sute de ani, este aceea că statuia stătea cu câte un picior pe fiecare parte a intrării în portul din Rhodos și că nave întregi treceau printre picioarele sale. Această teorie nu a fost dovedită niciodată. Din nefericire statuia a rămas în picioare doar cincizeci și șase de ani și a fost dărâmată de un cutremur în 224 î.e.n. Părțile sfărâmate ale Colosului au zăcut împrăștiate pe pământ timp de mai bine de 900 de ani. Atunci ele au fost vândute unui negustor evreu care a cărat metalul departe cu 700 de cămile. Unii cred că alama a fost transformată în muniție iar alții sunt de părere că aceasta a fost transformată în niște țevi de drenaj.

Această statuie imensă care avea coroana formată din razele Soarelui, și care avea o torță, simbolizează ocult omul Soare al misterelor, care este salvatorul universal.

2. Arhitectul Ctesiphon, în secolul 5 î.e.n., a prezentat orașelor ioniene un plan de ridicare a unui monument comun pentru „Zeița lor patroană", Diana. Locul ales a fost Ephesus, un oraș care se afla la sud de Smyrna. Clădirea a fost construită din marmură. Acoperișul era susținut de 127 de coloane, fiecare având 60 de picioare înălțime, și cântărind mai mult de 150 de tone. Templul a fost distrus de „Magia neagră" în jurul anilor 356 î.e.n., dar această crimă odioasă a fost săvârșită cu ajutorul unui nebun, pe nume Herostratus. Mai târziu, templul a fost reconstruit dar simbolismul său s-a pierdut. Templul original, realizat ca o miniatură a Universului era dedicat Lunii, simbolul ocult al generării.

3. În timpul exilului său din Atena, Fidias, cel mai cunoscut sculptor grec, s-a dus în Olympia în provincia Elis și acolo a desenat Statuia colosală a lui Zeus, părintele tuturor zeilor din Grecia. Acum nu mai există nici o descriere exactă a capodoperei sale; există doar câteva monede vechi care oferă o idee vagă despre înfățișarea sa. Corpul Zeului a fost acoperit cu fildeș iar hainele erau făcute din aur. Se presupune că acesta ținea într-o mână statuia Zeiței Victoriei iar în cealaltă sceptrul pe care se află un vultur. Capul lui Zeus era îmbătrânit, avea barbă și era încoronat cu o cunună de măslin. Statuia se afla pe un tron decorat minuțios. Așa cum sugerează și numele, monumentul a fost dedicat spiritului planetei Jupiter, care este unul dintre cei șapte Logoși care se închină în fața regelui Soarelui.

4. Eliphas Levi include Templul lui Solomon printre cele șapte minuni ale lumii, afirmând că acesta are aceeași importanță ca și Farul din Alexandria. Farul, care poartă numele insulei unde este amplasat, a fost proiectat și construit de Sostratus din Cnidus în timpul domniei lui Ptolomeu (283-247î.e.n.). A fost descris ca fiind construit din marmură albă și având o înălțime de peste șapte sute de picioare. Se pare că a costat aproape un milion de dolari în acele vremuri. În vârful său se aprindeau focuri care puteau fi văzute mile întregi de pe mare.

A fost distrus de un cutremur în secolul al XIII-lea, dar rămășițele sale au putut fi văzute până în anul 1350 e.n. Fiind cea mai înaltă dintre minunile lumii, a fost atribuită lui Saturn, părintele zeilor și adevărata călăuză a umanității.

5. Mausoleul din Halicarnas a fost un monument magnific ridicat la ordinul reginei Artemis în memoria soțului ei mort, regele Mausolus; cuvântul mausoleu derivă de la numele acestuia.

Proiectanții acestei clădiri au fost Satyrus și Pythis și alți patru sculptori de seamă au fost angajați pentru a decora clădirea.

Monumentul avea o înălțime de 114 picioare și un diametru de 92 de picioare. Acest monument a fost împărțit în cinci secțiuni de bază (*simțurile*) iar deasupra sa a fost ridicată o piramidă (*natura spirituală a omului*). Piramida avea 24 de trepte (*număr sacru*) și pe vârful acesteia se afla statuia regelui Mausolus așezat într-o caleașcă.

Statuia acestuia avea o înălțime de 9 picioare și 9 inci și jumătate.

S-au făcut multe încercări pentru a reconstrui acest monument care a fost distrus de un cutremur dar nici una nu a avut succes. Acest mausoleu a fost dedicat planetei Marte și a fost construit de un inițiat în scopul iluminării lumii.

6. Grădinile Semiramidei din Babilon, cunoscute mai degrabă sub denumirea de *„grădinile suspendate"*, se aflau pe teritoriul palatului lui Nabucodonosor, lângă râul Eufrat. Acestea aveau forma unei piramide în formă de terasă, iar în vârf se afla un rezervor cu apă care servea la irigarea grădinilor. Au fost construite în jurul anului 600 î.e.n., însă numele artistului care a realizat acest peisaj nu s-a păstrat. Aceste grădini simbolizează planurile lumii invizibile și erau dedicate zeiței Venus, care era zeița dragostei și a frumuseții.

7. Marea Piramidă era cea mai măreață din templele misterelor. Dacă dăm crezare simbolismului său astronomic, aceasta trebuie să fi fost construită cu circa 70.000 de ani în urmă. Această piramidă a fost mormântul lui Osiris și se credea că înșiși zeii au construit-o, iar arhitectul a fost nemuritorul Hermes Mercurius Thoth Trismegistus.

Marea Piramidă este monumentul lui Mercur, mesagerul zeilor, şi simbolul universal al înţelepciunii şi al literelor.

TROPHONIUS DIN LEBADIA

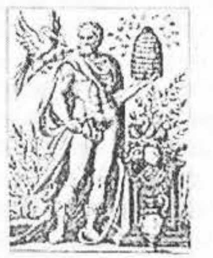

Trophonius şi fratele său Agamedes erau nişte arhitecţi faimoşi. În timp ce construiau o ascunzătoare pentru comori, s-au hotărât să lase o piatră care să poată fi deplasată astfel încât să poată intra în secret şi să fure comorile depozitate acolo. Proprietarul a întins o capcană deoarece le descoperise planul şi l-a prins pe Agamedes. Pentru a nu fi dat de gol, Trophonius şi-a decapitat fratele şi a fugit, fiind urmărit de foarte mulţi oameni. S-a ascuns în păduricea din Lebadia, unde pământul s-a deschis şi l-a înghiţit. Spiritul lui Trophonius a început să facă profeţii în pădure şi în peşterile sale începând cu acea zi. Numele de Trophonius înseamnă *„a fi excitat, agitat sau tulburat"*. Se spunea că experienţele îngrozitoare prin care treceau cei ce consultau acest oracol îi afectau atât de mult încât nu mai zâmbeau niciodată după ce plecau de acolo. Albinele care însoţeau statuia lui Trophonius erau sacre pentru că au condus primii trimişi din Boetia la locul oracolului. Se spune că statuia prezentată mai jos este o reproducere a statuii lui Trophonius care a fost aşezată pe culmea unui deal deasupra oracolului şi înconjurată de ţăruşi ascuţiţi astfel încât nimeni să nu o poată atinge.

VIAŢA ŞI FILOSOFIA LUI PITAGORA

În timp ce Mnesarchus, tatăl lui Pitagora, se afla în oraşul Delphi cu treburi, deoarece era negustor, el şi soţia sa, Parthenis, au decis să consulte oracolul de acolo şi să vadă ce spuneau zeii despre întoarcerea lor în Siria. Când preoteasa lui Apollo s-a aşezat pe un trepied aurit deasupra deschiderii acestei peşteri, nu le-a răspuns la întrebarea pe care au pus-o, dar i-a spus lui Mnesarchus că soţia lui era însărcinată şi că va da naştere unui băiat care îi va întrece pe toţi bărbaţii în frumuseţe şi înţelepciune, şi care, de-a lungul vieţii sale, va contribui mult la bunăstarea omenirii. Acesta a fost atât de impresionat de profeţie încât i-a schimbat numele soţiei în Pitasia, în onoarea preoteselor pityace. Când s-a născut copilul la Sidon în Fenicia s-au adeverit profeţiile oracolului deoarece copilul era un băiat. Mnesarchus şi Pitasia au numit copilul Pitagora deoarece au crezut în profeţia oracolului.

S-au păstrat multe legende ciudate referitoare la naşterea lui Pitagora. Unii spun că acesta era nemuritor, că era unul din zeii care luase corpul unui muritor pentru a putea veni în lumea noastră şi pentru a ne învăţa.

Pitagora a fost unul dintre numeroşii înţelepţi şi savanţi din antichitate, despre care s-a păstrat o imagine fără pată. În cartea sa intitulată *„Anacalypsis"*, Godfrey Higgins scrie :

„Povestea lui Pitagora şi cea a lui Iisus se aseamănă prin faptul că amândoi s-au născut în aproximativ aceeaşi ţară; primul s-a născut la Sidon iar cel de-al doilea în Bethleem, amândoi în Siria. Atât tatăl lui Pitagora cât şi tatăl lui Iisus au fost înştiinţaţi de profeţi că soţiile lor vor naşte băieţi, care vor fi binefăcători ai omenirii. Amândoi s-au născut în timp ce mamele lor se aflau în călătorie. Iosif şi soţia lui plecaseră în Bethleem pentru a-şi plăti taxele, iar tatăl lui Pitagora plecase din Samoa, reşedinţa sa din Sidon, cu treburi negustoreşti. Pitasia, mama lui Pitagora, a cunoscut spectrul apollonic sau fantoma Zeului Apollo, Zeul Soarelui (*cred că aceasta a văzut o fantomă sfântă*) iar după aceea aceasta i-a apărut soţului său şi i-a spus că nu trebuie să aibă nici o legătură cu soţia sa în timpul sarcinii. Această poveste se aseamănă cu cea a lui Iosif şi a Mariei. Datorită acestor împrejurări ciudate Pitagora a ajuns să fie cunoscut cu acelaşi nume ca al lui Iisus, având numele de Fiul Domnului, iar mulţimea credea că acesta este sub influenţa inspiraţiei divine".

Acest filosof faimos s-a născut undeva între 600 şi 590 î.e.n. şi se estimează că a trăit aproape o sută de ani. Învăţăturile lui Pitagora ne indică faptul că acesta era foarte bine familiarizat cu preceptele esoterismului oriental şi occidental. A călătorit cu evreii şi a fost instruit de rabini referitor la tradiţiile secrete ale lui Moise, cel care a dat Legea poporului Israel. Mai târziu singurul scop al şcolii eseniene era de a interpreta simbolurile pitagoreice. Pitagora era iniţiat în misterele egiptene, babiloniene şi caldheene. Deşi unii cred că acesta a fost discipolul lui Zoroastru, este foarte puţin probabil ca instructorul său cu acest nume să fi fost Omul-zeu atât de venerat de parşi. Deşi relatările cu privire la călătoriile sale diferă considerabil, istoricii sunt de acord cu privire la faptul că a vizitat multe ţări şi a studiat cu mulţi învăţaţi.

„După ce a învățat tot ce era de învățat de la filosofii greci și a devenit un inițiat în misterele eleusine, acesta a plecat în Egipt, și după multe încercări și refuzuri, a reușit să fie inițiat în misterele lui Isis, cu ajutorul preoților din Teba. După ce a călătorit în Fenicia și în Siria unde i-a fost dezvăluită taina misterelor lui Adonis și în timp ce a traversat valea râului Eufrat, acesta a întârziat suficient de mult pentru a putea învăța științele caldheenilor, care sălășluiau încă în apropierea orașului Babilon. În cele din urmă a călătorit prin Media și Persia până în Hindustan, unde a rămas timp de mai mulți ani ca ucenic și inițiat al învățaților brahmani din Elephanta și Ellora. Același autor adaugă că numele lui Pitagora se află încă în scrierile brahmanice drept Yavancharya, învățătorul ionian.

Se spune că Pitagora a fost primul care s-a numit filosof;de fapt, lumea îi datorează cuvântul „filosof". Înainte învățații erau numiți „sages", cuvânt ce însemna „cei ce cunosc". Pitagora a fost mai modest. A inventat cuvântul filosof, pe care l-a definit drept „cel care încearcă să cunoască".

După ce s-a întors din călătoriile sale, Pitagora a înființat o școală, sau cum a fost ea numită uneori, o universitate, în Crotona, o colonie doriană din sudul Italiei. Nu a fost privit prea bine când a ajuns în zonă, dar în scurt timp persoanele care dețineau funcții importante acolo și în coloniile înconjurătoare au început să vină și să-i ceară sfatul dacă se aflau în dificultate. A adunat în jurul său un număr mic de discipoli sinceri pe care îi învăța înțelepciunea secretă care îi fusese dezvăluită lui, lucrurile esențiale referitoare la matematica ocultă, muzică și astronomie, domenii pe care le considera baza triunghiulară a tuturor artelor și științelor.

Când avea în jur de 60 de ani, Pitagora s-a căsătorit cu unul din discipolele sale și a avut șapte copii. Soția sa Theano era o femeie foarte capabilă, care nu numai că l-a inspirat în timpul vieții, ci a continuat să-i promoveze doctrina și după asasinarea lui. Așa cum se întâmplă de obicei în cazul geniilor, Pitagora și-a făcut dușmani personali și politici datorită prea marii sale sincerități. Printre cei care au venit la el pentru a fi inițiați se număra și unul care a jurat să-l distrugă atât ca om cât și ca filosof deoarece Pitagora a refuzat să-l primească. Prin propagandă falsă, acest bărbat nemulțumit a reușit să-i întoarcă

pe oamenii de rând împotriva filosofului. Fără avertisment, o mână de ucigași au coborât la grupul de clădiri unde se aflau filosoful și discipolii săi, au dat foc „Școlii inițiatice" și l-au omorât pe Pitagora.

Relatările cu privire la moartea filosofului diferă. Unii spun că a fost ucis împreună cu discipolii săi; alții afirmă că, scăpând din Crotona cu câțiva discipoli, a fost prins și ars de viu de dușmanii săi într-o căsuță unde se opriseră pe timpul nopții. O altă relatare spune că, în momentul în care și-au dat seama că sunt prinși în clădirea în flăcări, ucenicii lui Pitagora s-au aruncat în flăcări făcând din corpurile lor un pod astfel încât filosoful să poată scăpa. Se pare că acesta a murit la scurt timp după această întâmplare din cauza durerii provocate de faptul că-și irosise viața în zadar încercând să slujească și să lumineze omenirea.

Ucenicii care au supraviețuit au încercat să-i perpetueze doctrina, dar au fost aspru persecutați, și în zilele noastre nu avem decât puține dovezi despre măreția acestui filosof. Se spune că discipolii lui Pitagora nu i s-au adresat niciodată și nu au vorbit niciodată despre el folosindu-i numele ci apelativul „stăpânul" sau „acel bărbat". Este posibil ca această atitudine să se fi datorat faptului că se credea că numele de Pitagora conține un anumit număr de litere aranjate într-un anumit mod care aveau o semnificație sacră. Revista „Word" a publicat un articol scris de T.R. Prater, în care acesta demonstrează că Pitagora își iniția candidații cu ajutorul unei formule ascunsă chiar în literele din care era alcătuit numele său. Acesta poate fi motivul pentru care cuvântul Pitagora era atât de slăvit."

PITAGORA, PRIMUL FILOSOF

Din Historia Deorum Fatidicorum

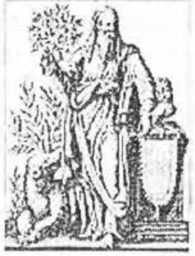

În timpul tinereții sale, Pitagora a fost discipolul lui Pherecydes și al lui Hermodamas, iar în timpul adolescenței sale a devenit renumit datorită clarității conceptelor sale filosofice. Avea o înălțime de peste șase picioare. Corpul său era la fel de bine legat ca cel al lui Apollo. Pitagora era personificarea măiestriei și puterii iar în prezența sa oamenii se simţeau umili şi le era teamă. Pe măsură ce a îmbătrânit, puterea sa fizică a sporit în loc să scadă, aşa că atunci când se apropia de vârsta de un secol el se afla de fapt în floarea vieţii. Influenţa sa asupra celor din jurul său era atât de mare încât un cuvânt de laudă din partea filosofului îi făcea nespus de fericiţi pe ucenicii săi; s-a întâmplat ca unul dintre discipolii săi să se sinucidă deoarece Pitagora se supărase pe moment datorită unui lucru pe care îl săvârşise ucenicul. Pitagora a fost atât de afectat de această tragedie încât începând cu acea zi nu s-a mai răstit niciodată la nimeni.

După moartea lui Pitagora, şcoala sa s-a destrămat treptat, însă cei care învăţaseră acolo cu Pitagora au cinstit memoria marelui filosof tot aşa cum cinstiseră omul în timpul vieţii. Odată cu trecerea timpului, Pitagora a ajuns să fie privit mai degrabă ca zeu decât ca om iar discipolii săi împrăştiaţi erau uniţi prin admiraţia lor unanimă faţă de geniul transcendental al profesorului lor. Edouard Schure`, în cartea sa intitulată *„Pythagoras and the Delphic Mysteries”*, povesteşte următorul incident ce ilustrează legătura dintre membrii şcolii pitagoreice :

„Unul dintre ei era sărac şi se îmbolnăvise, aşa încât un hangiu l-a primit la el în casă. Înainte de a muri, acesta a desenat nişte semne misterioase (*o pentagramă*) pe uşa hanului şi i-a spus gazdei *„nu vă faceţi probleme, unul din fraţii mei îmi va achita datoriile”.* Câţiva ani mai târziu, un străin care se afla în trecere a văzut semnele şi i-a spus gazdei „Sunt un discipol al lui Pitagora; unul dintre fraţii mei a murit aici; spune-mi cât îţi datorez.”

Frank C. Higgins, oferă un rezumat excelent al principiilor pitagoreice în următorul fragment :

„Învăţăturile lui Pitagora prezintă o importanţă transcendentală pentru masoni, ele reprezentând rodul contactului său cu filosofii din întreaga lume civilizată din timpurile sale, şi îndeosebi dogmele referitor la care erau cu toţii de acord, fără nici o urmă de controversă. Astfel, poziţia adoptată de Pitagora, care apăra monoteismul pur, era o dovadă ilustrativă a faptului că unitatea lui Dumnezeu era secretul suprem al tuturor iniţierilor din antichitate.

Şcoala filosofică a lui Pitagora a fost, într-o anumită măsură, o şcoală a nenumăratelor iniţieri deoarece acesta îşi punea

ucenicii să treacă printr-o serie de grade şi nu le permitea niciodată să i se adreseze personal până nu ajungeau la un nivel superior. Potrivit celor care s-au ocupat de biografia sa, el oferea trei diplome. Prima, cea a lui Mathematicus, era oferită acelor ucenici care dobândeau suficiente cunoştinţe despre matematică şi geometrie; aceasta reprezenta în acele vremuri baza de la care porneau toate celelalte ştiinţe.

„Theoreticus” se ocupa de aplicaţiile superficiale ale ştiinţelor exacte iar ultimul stadiu, *„Electus”*, le oferea discipolilor posibilitatea de a ajunge până la cel mai înalt nivel de iluminare la care era capabil să ajungă.

Elevii şcolii pitagoreice erau împărţiţi în exoterici, sau elevi din exterior, şi esoterici; aceştia din urmă erau cei care trecuseră de cel de-al treilea nivel de iniţiere şi aveau acces la înţelepciunea secretă. Acest ordin preţuia îndeosebi tăcerea, păstrarea secretului şi supunerea necondiţionată.”

PRINCIPIILE PITAGOREICE FUNDAMENTALE

Studierea geometriei, muzicii şi astronomiei era considerată esenţială pentru a putea înţelege din punct de vedere raţional noţiunile de Dumnezeu, Om şi Natură. Pitagora nu ar fi acceptat ca ucenic nici o persoană care nu era foarte bine familiarizată cu aceste ştiinţe. Cei care doreau să fie admişi la această şcoală erau numeroşi. Fiecare candidat era testat la trei materii, iar dacă nu ştia tot ceea ce ar fi trebuit, era respins pe loc. Pitagora nu era un extremist. Acesta pleda pentru calea de mijloc şi nu tolera excesele deoarece considera că un exces de virtute reprezintă încă un viciu. Una dintre afirmaţiile sale preferate era următoarea :

„Trebuie să evităm atât cât ne stă în putere, să amputăm cu foc şi cu sabie şi să îndepărtăm prin orice mijloc boala din corp : ignoranţa din suflet, prea plinul din stomac, răzvrătirea din oraş, neînţelegerile din familie şi orice formă de exces.”

Pitagora credea că nu există crimă mai mare decât anarhia.

Toţi oamenii ştiu ce vor, dar foarte puţini sunt cei care ştiu de ce au nevoie.

Pitagora i-a avertizat pe discipolii săi că atunci când se roagă nu trebuie să se roage pentru ei înşişi deoarece nici un om nu ştie ce este bine pentru sine, şi de aceea nu este de dorit să ceri lucruri care se vor dovedi dăunătoare atunci când le vei obține.

„Dumnezeul lui Pitagora era Monada sau Cel Singur, care este Tothul. Filosoful l-a descris pe Dumnezeu ca fiind MINTEA SUPREMĂ distribuită în toate părțile Universului, cauza tuturor lucrurilor, inteligența şi puterea a toate câte există. Acesta a mai adăugat că mişcarea lui Dumnezeu este circulară şi corpul Lui este alcătuit din substanța Luminii iar natura lui Dumnezeu este compusă din substanța Adevărului."

„Pitagora considera că consumul de carne încețoşează facultățile mintale. Deşi nu condamna folosirea sa şi nu se abținea în întregime de la a mânca carne, el spunea că judecătorii nu ar trebui să mănânce carne înainte de un proces pentru ca cei care apar în fața lor să fie judecați corect şi să nu fie nedreptățiți. Când Pitagora a hotărât să se retragă în templul Lui Dumnezeu pentru o perioadă îndelungată de timp, pentru meditație şi rugăciune, a luat cu el provizia sa de mâncare şi de băutură pregătită special. Mâncarea consta din părți egale de semințe de mac şi de susan, din coaja cepei de mare, din care se extrăgea toată zeama, din floarea de narcisă, din frunzele de nalbă şi dintr-o pastă de orz şi de mazăre. El punea laolaltă toate aceste ingrediente şi miere de albine. Pentru a-şi prepara băutura filosoful întrebuința semințe de castravete, struguri uscați (*fără semințe*), flori de coriandru, semințe de nalbă şi de iarbă grasă, brânză rasă, făină şi smântână, amestecate laolaltă şi îndulcite cu miere de albine. Pitagora spunea că acesta era regimul lui Hercule în timpul călătoriilor sale în deşertul din Libia, şi că acest erou folosea rețeta pe care i-o dăduse însăşi zeița Ceres.

Metoda de vindecare folosită de pitagorici era cu ajutorul cataplasmelor. Aceşti oameni cunoşteau proprietățile magice ale diverselor plante. Pitagora avea o părere foarte bună despre proprietățile medicinale ale cepei de mare şi se spune că a scris o carte întreagă despre acest subiect. Lucrarea sa nu este cunoscută de către oamenii de ştiință din zilele noastre. Pitagora a descoperit că muzica are proprietăți terapeutice deosebite şi pregătea diverse game pentru diverse boli. Se pare că a experimentat şi cu culorile şi a avut un succes considerabil.

Unul dintre procesele sale de vindecare unice a avut la bază descoperirea referitoare la proprietățile terapeutice ale anumitor versuri din „Odiseea" şi „Iliada" lui Homer. A dispus ca aceste versuri să fie citite persoanelor care sufereau de diferite boli. Nu era de acord cu nici o formă de chirurgie şi nici cu cauterizarea. Nu permitea desfigurarea corpului omenesc deoarece considera că acesta era un sacrilegiu la adresa sălaşului zeilor.

Pitagora considera că prietenia era relația genuină şi aproape perfectă dintre toate relațiile care pot exista între oameni. El spunea că în natură toată lumea este unită de un sentiment de prietenie; zeii simt acest lucru față de oameni; doctrinele sunt solidare unele cu altele; sufletul nu poate exista fără corp; raționalul nu se poate desprinde de irațional; filosofia nu poate renunța la teorie; oamenii nu pot trăi singuri; semenii sunt legați prin iubirea de țară; prietenia se poate lega şi între străini, între un bărbat şi soția sa, copiii săi, slujitorii săi. Toate legăturile fără de prietenie nu sunt decât nişte cătuşe şi nu se merită să le păstrezi. Pitagora considera că relațiile sunt mai degrabă mintale decât fizice şi că un străin care gândea la fel ca el îi era mai aproape decât o rudă de sânge a cărei punct de vedere nu coincidea sub nici un aspect cu al său. Pitagora definea cunoaşterea ca rodul acumulării mintale. El credea că aceasta poate fi obținută în multe feluri dar îndeosebi prin observație. Înțelepciunea reprezenta înțelegerea cauzelor tuturor lucrurilor şi putea fi dobândită numai prin ridicarea intelectului la un punct în care se înțelege intuitiv invizibilul care se manifestă în exterior prin vizibil; astfel intelectul reuşeşte să se raporteze mai mult la spiritul decât la forma lucrurilor. O altă sursă prin care puteai dobândi înțelepciune era monada, atomul misterios şi permanent al pitagoricilor. Pitagora spunea că atât Universul cât şi omul au fost creați după asemănarea lui Dumnezeu; iar faptul că ambii au fost alcătuiți în acelaşi mod face ca înțelegerea unuia dintre ei să anticipeze cunoaşterea celuilalt. El a adăugat că există o interacțiune permanentă între univers şi om (micul univers).

Pitagora era de părere că toate corpurile siderale sunt vii şi că formele planetelor şi stelelor nu sunt decât nişte corpuri în care se află suflete, minți şi spirite, la fel cum forma umană vizibilă nu este decât vehiculul unui organism spiritual invizibil care reprezintă, de fapt şi de drept, individul conştient. Filosoful considera că planetele sunt nişte zeităţi magnifice, demne de veneraţia şi de respectul omului. Toate aceste zeităţi sunt sub stăpânirea primei şi unicei cauze în interiorul căreia există toate celelalte, la fel cum mortalitatea există în mijlocul nemuririi. Renumitul Y pitagoreic simboliza puterea de discernământ şi era folosit în mistere ca fiind emblematic pentru bifurcarea drumurilor.

Etrava centrală era divizată în două părţi, una îndreptându-se spre stânga iar cealaltă spre dreapta."

CORPURILE GEOMETRICE SIMETRICE

Celor cinci corpuri simetrice din antichitate li se adaugă sfera (**1**), cea mai aproape de perfecţiune dintre formele create. Cele cinci corpuri pitagorice solide sunt : tetraedrul (**2**) cu patru triunghiuri echilaterale drept feţe; cubul (**3**) cu şase pătrate drept feţe; octoedrul (**4**) cu opt triunghiuri echilaterale drept feţe; icosaedrul (**5**) cu douăzeci de triunghiuri echilaterale drept feţe; şi dodecaedrul (**6**) cu douăsprezece pentagoane uniforme drept feţe.

Bifurcaţia din dreapta era numită Înţelepciunea Divină, iar cea din stânga Înţelepciunea Terestră. Tinereţea, personificată de candidat, mergând pe drumul vieţii, simbolizat de însemnul **Y**, ajunge în punctul în care drumul se bifurcă. Neofitul trebuie să decidă dacă va merge pe drumul din stânga, urmând ordinele naturii sale inferioare şi păşind pe calea nebuniei şi a nesăbuinţei, care vor duce în mod inevitabil la distrugerea sa, sau dacă va alege drumul din dreapta, reuşind astfel să se reunească cu nemuritorii din sferele superioare prin integritate, muncă şi sinceritate.

Este foarte probabil ca Pitagora să fi împrumutat acest concept **Y** de la egipteni, care includeau în unele dintre ritualele lor de iniţiere o scenă în care candidatul era pus în faţa a două femei. Una dintre ele, îmbrăcată în veşmintele albe ale templului, îl implora pe neofit să aleagă calea cunoaşterii; cealaltă, împodobită cu tot felul de bijuterii care simbolizau comorile terestre, şi ţinând în mâinile sale o tavă încărcată cu struguri (*simbol al falsei cunoaşteri*) încerca să-l ademenească pe calea pierzaniei. Acest simbol este păstrat încă în cărţile de tarot şi poartă denumirea de *„bifurcarea drumurilor"*. Băţul bifurcat a fost simbolul vieţii la multe popoare, şi era utilizat în deşert pentru a indica existenţa apei.

În ceea ce priveşte teoria transmutării, aşa cum a fost ea percepută de Pitagora, există divergenţe de opinii. Potrivit unora, filosoful considera că muritorii care în timpul existenţei lor pe pământ au devenit asemănători animalelor datorită acţiunilor lor, se vor întoarce pe pământ în chipul bestiilor cu care au ajuns să semene. Astfel, o persoană timidă se va întoarce luând forma unui iepure sau a unei căprioare, o persoană crudă se va întruchipa în lup sau într-un alt animal feroce, iar o persoană vicleană va reveni sub forma unei vulpi.

Această teorie nu se potriveşte cu doctrina pitagoreică în ansamblu, şi este mult mai probabil să fi avut o semnificaţie alegorică şi nu una literală. Ideea era că oamenii devin nişte bestii atunci când se lasă dominaţi de dorinţele lor de natură josnică şi de tendinţele distructive. Termenul de *„transmutare"* trebuie înţeles mai degrabă ca *„reâncarnare"*, doctrină cu care Pitagora s-a familiarizat în India şi In Egipt.

Faptul că Pitagora a acceptat teoria apariţiilor succesive ale naturii spirituale în chip de om, este menţionat într-o notă de subsol a lui Levi Eliphas, în cartea sa intitulată *„Istoria Magiei"* :

„Acesta a fost un apărător de seamă a ceea ce se numea pe atunci doctrina metempsihozei, înţeleasă ca transmutarea sufletului în corpuri succesive. El însuşi fusese **(a)** Aethalides, fiul lui Mercur; **(b)** Euphorbus, fiul lui Panthus, care a fost ucis de Menelau în războiul troian; **(c)** Hermotimus, un profet din Clazomenae, un oraş din Ionia; **(d)** un pescar umil; **(e)** filosoful din Samos."

„Pitagora era convins că fiecare specie are ceea ce el numea un sigiliu care i-a fost dat de Dumnezeu şi că forma fizică a fiecărei dintre aceste specii este reprezentarea acestui sigiliu pe ceară, într-o substanţă fizică. Prin urmare, fiecare corp este alcătuit după un anumit tipar divin. Pitagora credea că omul va ajunge la un nivel la care îşi va izgoni natura brutală şi va funcţiona într-un corp de eter spiritualizat care se va afla în juxtapunere cu forma sa fizică tot timpul şi care este posibil să reprezinte cea de-a opta sferă, *„Antichton"*. De aici omul va urca în tărâmul fiinţelor nemuritoare unde are dreptul să se afle datorită sorginţii sale divine.

Filosoful considera că tot ceea ce există în Natură poate fi divizat în trei părţi şi că nimeni nu poate deveni cu adevărat înțelept dacă nu privește fiecare problemă ca fiind triunghiulară din punct de vedere grafic."

Pitagora a spus :

„Găsiți triunghiul și ați rezolvat două treimi din problemă; toate lucrurile sunt alcătuite din trei părți".

În conformitate cu această perspectivă, Pitagora a divizat Universul în trei părți pe care le-a numit : „Lumea Supremă", „Lumea Superioară" și „Lumea Inferioară". Cea mai înaltă dintre ele, „Lumea Supremă", reprezintă o esență spirituală, subtilă, care domină toate lucrurile și este prin urmare Tărâmul Zeității Supreme; această zeitate este omniprezentă, omnipotentă, omniactivă și omniscientă. Celelalte două lumi există în cadrul naturii acestei Sfere Supreme.

„Lumea Superioară" reprezintă lăcașul ființelor nemuritoare. Aici sălășluiesc și arhetipurile sau sigiliile; natura lor nu are nimic din natura terestră iar ei, aruncându-și umbrele asupra „Lumii inferioare", nu pot fi cunoscuți decât prin umbra lor. Cea de-a treia lume, „Lumea Inferioară", este casa acelor creaturi care sunt făcute din substanță materială sau au de-a face cu această substanță. Aceasta este „Sfera Zeilor Muritori", a demiurgilor, a îngerilor care lucrează cu oamenii, a demonilor care iau parte la natura pământului, a omenirii și a regatelor inferioare, a tuturor ființelor care se află momentan pe Pământ dar care sunt capabile să se ridice deasupra acestei sfere cu ajutorul rațiunii și al filosofiei.

Numerele 1 și 2 nu sunt considerate cifre de către pitagorici deoarece simbolizează cele două sfere supraterestre. Prin urmare, numerele pitagorice încep cu numărul 3, triunghiul, și 4, pătratul.

Adăugate la 1 și 2, acestea dau numărul 10, cel mai mare număr dintre toate, Arhetipul Universului. Aceste trei lumi erau numite recipiente. Prima este receptaculul principiilor, a doua a inteligențelor iar a treia a cantităților."

„Corpurile simetrice aveau o importanța deosebită pentru pitagorici și pentru gânditorii greci care i-au urmat. Pentru a fi perfect din punct de vedere simetric, un corp trebuie să aibă un număr egal de fețe, care se întâlnesc la fiecare dintre unghiurile sale, iar aceste fețe trebuie să fie poligoane uniforme egale, adică figuri ale căror fețe și unghiuri sunt egale. Lui Pitagora i se atribuie teoria conform căreia există doar cinci corpuri de acest fel."

„Grecii considerau că Lumea, sau Universul material, este alcătuită din patru elemente : Pământ, Aer, Foc și Apă, și că formele particulelor elementelor erau cele ale corpurilor uniforme. Particulele Pământului au forma unui cub, această figură fiind cea care posedă cea mai multă stabilitate; particulele Focului au forma unui tetraedru și sunt cele mai simple și cele mai ușoare. Particulele Apei au forma unui icosaedru, iar particulele de Aer au forma unui octaedru și sunt un fel de intermediar între celelalte două tipuri de particule.

Acești matematicieni din Antichitate considerau că dodecaedrul este cel mai misterios dintre toate corpurile geometrice; este cu siguranță cel mai dificil de construit, iar reprezentarea exactă a pentagonului implică aplicarea elaborată a teoremei lui Pitagora. După spusele lui Platon, Divinitatea a folosit dodecaedrul atunci când a schițat planul Universului." (H. Stanley Redgrove, „ *Bygone Beliefs*").

Domnul Redgrove nu a menționat cel de-al cincilea element din misterele antice, cel care realizează analogia dintre corpurile geometrice simetrice și elemente. Cel de-al cincilea element, etherul, era numit de către hinduși *„Akasha"*. Acesta avea o legătură strânsă cu eterul ipotetic din știința modernă și era substanța care pătrunde în toate celelalte elemente și care acționează ca un solvent și un numitor comun al tuturor elementelor. Corpul cu douăsprezece fețe face niște aluzii subtile la cei doisprezece nemuritori și la cele douăsprezece circumvoluțiuni cerebrale.

„Deși Pitagora, ca mulți alți filosofi din timpurile sale, practica arta ghicitului, nu avem informații exacte referitoare la metodele pe care le folosea. Se crede că avea o roată cu ajutorul căreia putea prezice evenimentele viitoare și că a învățat hidromanția de la egipteni. Acesta credea că alama avea puteri de prezicere, deoarece chiar și atunci când totul era perfect, exista întotdeauna un sunet în vasele de alamă.

Odată a ținut o rugăciune către spiritul râului și din râu s-a auzit o voce care i-a spus : „Pitagora, te slăvesc”. Se spunea că acesta putea face ca demonii să intre în apă și să-i deranjeze suprafața, iar cu ajutorul acestei agitații se preziceau anumite lucruri.

După ce a băut dintr-un anumit izvor, într-o zi, unul dintre cei care l-au inițiat pe Pitagora au anunțat că spiritul din apă prezisese că un cutremur foarte mare va avea loc ziua următoare. Această profeție s-a adeverit. Este posibil ca Pitagora să fi avut puteri hipnotice nu numai asupra oamenilor ci și asupra animalelor. Acesta putea face o pasăre să-și schimbe cursul zborului, un urs să nu mai atace oameni, un taur să nu mai fie așa fioros, cu ajutorul influenței mentale. Acesta avea și simțul celei de-a doua vederii (*clarvederii*). El putea vedea lucruri de la o distanță foarte mare și putea să descrie cu exactitate lucruri care nu se întâmplaseră încă.”

AFORISMELE SIMBOLICE ALE LUI PITAGORA

Iamblichus a adunat treizeci și nouă de proverbe simbolice de-ale lui Pitagora și le-a interpretat. Acestea au fost traduse din greacă de către Thomas Taylor. Aforismele erau una dintre metodele preferate de instruire folosite în universitatea pitagorică din Corona.

Zece din cele mai reprezentative aforisme sunt reproduse mai jos alături de o scurtă elucidare a înțelesurilor lor ascunse.

„Cei care se abat de la drumurile publice vor alege cărările pe care merg doar cei puțini. Acest lucru înseamnă că cei care doresc înțelepciune trebuie să o caute în singurătate.”

NUMĂRUL CARE ARE LEGĂTURĂ CU FORMA

I. Pitagora îi învăța pe elevii săi că : *„punctul simboliza puterea numărului unu; linia, puterea numărului doi; suprafața, puterea numărului trei; și cubul, puterea numărului patru”.*

II. *„Înainte de toate aveți grijă de ceea ce spuneți și ascultați zeii”.* Acest aforism avertizează omul că ale sale cuvinte pot fi înșelătoare și că atunci când nu știe exact ce să spună ar fi mai bine să tacă.

III. *„Când bate vântul, ascultați-i sunetul”.* Pitagora le amintește discipolilor săi că ordinul lui Dumnezeu se aude în vocea elementelor și că toate lucrurile din natură se manifestă prin armonie, ritm, ordine care sunt trăsăturile zeității.

IV. *„Ajutați un om atunci când vrea să ridice o povară, dar nu-l ajutați atunci când nu mai vrea să o care”.* Studentul este învățat să-i ajute pe cei care au nevoie, dar să nu-i asiste niciodată pe cei care doresc să scape de responsabilitățile pe care le au, căci încurajarea indolenței este un păcat foarte mare.

V. *„Nu vorbiți despre grijile pitagorice fără lumină”.* Oamenii sunt avertizați să nu încerce să interpreteze misterele lui Dumnezeu și secretele științei fără iluminare spirituală și intelectuală.

VI. *„Dacă ați plecat de acasă, să nu vă mai întoarceți, căci furia va fi însoțitorul vostru”.* Pitagora își avertizează urmașii că cei care încep să caute adevărul, și după ce au aflat o parte din mister, se descurajează și se întorc la traiul lor de dinainte, plin de vicii și ignoranță, vor suferi foarte mult. Este mai bine să nu știi nimic despre Divinitate decât să știi puțin și să te oprești fără a fi aflat totul.

VII. *„Hrăniți un cocoș dar să nu-l sacrificați, căci acesta este sacru Soarelui și Lunii”.* În acest aforism sunt ascunse două lecții foarte importante. Prima este un avertisment împotriva sacrificiului viețuitoarelor în cinstea zeilor, căci viața este sacră iar omul nu ar trebui să o distrugă nici chiar pentru a o oferi unei zeități. Cel de al doilea îl avertizează pe om că corpul uman este sacru Soarelui și Lunii și că acesta ar trebui păzit și păstrat ca cel mai prețios mijloc de exprimare. Pitagora și-a avertizat discipolii împotriva sinuciderii.

VIII. *„Nu primiți o rândunică în casa voastră”.* Acest aforism îl avertizează pe cel care se află în căutarea adevărului să nu permită gândurilor schimbătoare să îi intre în minte și nici persoanelor schimbătoare să-i intre în viață. Acesta trebuie să fie întotdeauna înconjurat de gânditori raționali și de muncitori conștiincioși.

IX. *„Nu dați mâna prea repede cu cineva”.* Acest aforism îl avertizează pe discipol să gândească pentru el și să nu ofere înțelepciune și cunoaștere celor care sunt incapabili de a le aprecia.

Aici mâna reprezintă adevărul, care-i ajută pe cei care au căzut din cauza ignoranței; sunt mulți cei care nu doresc înțelepciune și aceia vor tăia mâna care le este oferită. Doar timpul poate mântui oamenii ignoranți.

X. *„Când vă schimbați hainele cu care dormiți puneți-le la un loc și distrugeți urmele corpului”.* Pitagora îi învață pe discipolii care s-au trezit din somnul ignoranței, și care au trecut în starea inteligenței, să elimine toate amintirile care aparțin întunericului lor spiritual. Un om înțelept nu lasă nici o urmă pe care alții, care sunt mai puțin inteligenți, ar putea să o modeleze şi să i se închine ca unui idol.

Cele mai cunoscute fragmente pitagoreice sunt *„Golden Verses"*, care îi sunt atribuite lui Pitagora, dar a căror autor reprezintă o sursă de îndoială. *„Golden Verses"* conțin un rezumat al întregului sistem de filozofie care stă la baza doctrinei din Crotona, care este cunoscută ca *„Şcoala Italică"*. Aceste versete încep cu sfătuirea cititorului să-l venereze pe Dumnezeu, eroii cei mari, şi să respecte demonii şi locuitorii elementelor. Aceştia îl roagă pe om să se gândească bine la viața sa de zi cu zi şi să prefere comorile minții şi ale sufletului şi nu bunurile pământeşti. Aceste verste îi promit omului că dacă acesta va reuşi să se ridice deasupra naturii sale materiale joase, şi dacă se va putea controla, acesta va fi acceptat de către zei şi se va reuni cu ei în nemurire. (trebuie să menționăm că Platon a plătit mult pentru manuscrisele lui Pitagora, care fuseseră salvate când a fost distrusă Crotona. Vezi *Historia Deorum Fatidicorum*, Geneva, 1675)

ASTRONOMIA PITAGOREICĂ

Conform lui Pitagora, poziția fiecărui corp în Univers a fost determinată de demnitatea esențială a acelui corp. Conceptul popular din zilele sale era că Pământul se afla în centrul sistemului solar. Planetele, inclusiv Soarele şi Luna, se mişcau în jurul Pământului şi se spunea că Pământul este plat şi pătrat.

Contrar acestui concept, Pitagora a declarat că Focul era cel mai important element dintre toate; că centru este partea cea mai importantă a oricărui corp; că aşa cum Focul Vestei se află în mijlocul fiecărei case, la fel în mijlocul Universului există o Sferă arzătoare de radiere celestă. El a numit acest glob central *„Turnul lui Jupiter"*, *„Globul unității"*, *„Marea Monadă"* şi *„Altarul Vestei"*.

„Deoarece numărul sacru zece simboliza suma tuturor părților şi întregimea tuturor lucrurilor, Pitagora a împărțit Universul în zece Sfere, care sunt reprezentate de zece Cercuri concentrice. Aceste cercuri încep din mijloc, cu Globul Focului Divin; apoi urmează cele şapte planete, Pământul, şi o altă planetă misterioasă, numită *„Antichthon"*, care nu a fost vizibilă niciodată.

Există diverse păreri în ceea ce priveşte natura planetei *„Antichthon"*. Clement din Alexandria credea că aceasta reprezintă raiul; alții erau de părere că reprezintă Luna. Cel mai probabil aceasta era cea de-a opta planetă a anticilor, planeta întunecată care se mişca pe aceeaşi orbită ca Pământul, dar care a fost ascunsă întotdeauna de Pământ cu ajutorul corpului Soarelui, care se află în opoziție cu Pământul tot timpul. Oare aceasta este misterioasa Lilith care îi preocupă atât de mult pe astrologi ?"

Isaac Myer a afirmat :

„Pitagoricii erau de părere că fiecare stea este o lume care are propria sa atmosferă şi că este înconjurată de Ether.

Discipolii lui Pitagora slăveau planeta Venus deoarece aceasta era singura planetă destul de strălucitoare pentru a alunga umbrele. Fiind o stea a dimineții, Venus poate fi văzută înainte de răsăritul Soarelui, iar ca stea de seară aceasta străluceşte imediat după apus. Datorită acestor calități anticii i-au dat diverse nume. Fiind vizibilă pe cer la apus, a fost numită *„Vesper"*, iar atunci când era vizibilă la răsărit se numea *„lumina falsă"*, *„Steaua dimineții"* sau *„Luceafăr"*, care înseamnă *„aducătorul de lumină"*. Din cauza legăturii sale cu Soarele, această planetă a mai fost numită şi Venus, Astarte, Afrodita, Isis şi Mama zeilor. Este posibil ca Venus să fie detectată cu ajutorul telescopului în anumite anotimpuri ale anului, la anumite latitudini. Acest lucru ar explica semicercul care este văzut adesea în legătură cu zeița antichității ale căror poveşti nu sunt asemănătoare cu cele ale fazelor lunii. Cunoştințele lui Pitagora despre astronomie se află cu siguranță în templele egiptene, deoarece preoții acestora au putut înțelege relația adevărată dintre corpurile cereşti cu mii de ani înainte ca această cunoaştere să fie dezvăluită celor neinițiați.

Cunoştințele pe care acesta le-a dobândit în temple l-au ajutat să facă unele afirmații care au fost dovedite abia după câteva mii de ani. În mijlocul ignoranței ştiințifice şi fără ajutorul unor instrumente moderne preoții filosofi au descoperit adevăratele fundamente ale dinamicii universale."

O aplicaţie interesantă a doctrinei pitagoreice a formelor geometrice, aşa cum a fost expusă de Platon, poate fi găsită în *„The Canon”*.

„Aproape toţi filosofii antici” spune acesta, „au descoperit o teorie armonioasă despre Univers şi această practică a continuat până când această filozofie s-a stins. În 1596 Kepler, pentru a demonstra doctrina platoniană conform căreia Universul este format din cinci forme geometrice regulate, a propus următoarea regulă: „pământul este un cerc care măsoară totul, în jurul său se află un dodecaedru, cercul care îl închide este Marte; în jurul lui Marte este un tetraedru, Sfera care îl închide va fi Jupiter; în jurul lui Jupiter este un cub, Sfera care îl conţine va fi Saturn; cum închideţi Pământul într-un icaedru, cercul care îl înscrie va fi Mercur. Această regulă nu poate fi luată în serios în ceea ce priveşte proporţiile adevărate ale Cosmosului, căci nu se aseamănă deloc cu rapoartele publicate de Copernic la începutul secolului al XVI-lea. Cu toate acestea, Kepler era foarte mândru de formula sa şi spunea că aceasta valora mai mult decât electoratul din Saxony.

Această teorie a lui Kepler a fost aprobată de cele două autorităţi eminente, Tycho şi Galileo, care au înţeles-o. Kepler nu a dat niciodată vreun indiciu cu privire la cum ar trebui interpretată această regulă a sa. Astronomia platoniană nu era preocupată de aranjarea corpurilor cereşti, dar considera că stelele sunt punctele centrale ale Divinei Inteligenţe. Astronomia fizică era considerată „ştiinţa umbrelor” iar astronomia filosofică „ştiinţa realităţilor”.

TETRACTYS

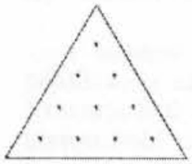

Theon din Smirna spunea că cele zece puncte sau „tetractys” ale lui Pitagora erau un simbol de foarte mare importanţă, căci acestea dezvăluiau misterele naturii universale. Pitagoreicii ţineau următorul jurământ : „Cel care i-a dat sufletul nostru tetractys, care reprezintă fântâna şi rădăcina Naturii”.

CUBUL ŞI STEAUA

Dacă unim cele zece puncte ale tetractys se formează nouă triunghiuri.

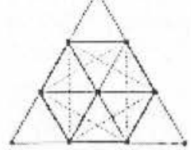

Şase din acestea sunt implicate în formarea cubului. Atunci când liniile sunt unite cum trebuie, aceleaşi triunghiuri dezvăluie o stea cu şase puncte, care are un punct în centru. Doar şapte puncte sunt folosite în formarea cubului şi a stelei. Din punct de vedere cabbalistic, cele trei colţuri nefolosite reprezintă Sf. Treime, Natura invizibilă a Universului, iar cele şapte puncte implicate în alcătuirea cubului şi a stelei simbolizează Elohim - spiritele celor şapte perioade creative. Sabbath sau cea de-a şaptea zi reprezintă punctul central.

MATEMATICA PITAGOREICĂ

S-au făcut multe speculaţii cu privire la semnificaţia secretă a numerelor. Cu toate că au fost descoperite multe lucruri interesante, odată cu moartea lui Pitagora cheia spre această ştiinţa s-a pierdut.

Timp de aproape 2.500 de ani, filosofii din toate ţările au încercat să dezlege misterul pitagoreic, dar nimeni nu a reuşit acest lucru. S-au făcut multe încercări de distrugere a învăţăturilor lui Pitagora, dar au supravieţuit nişte fragmente care ne oferă indicii pentru a desluşi unele părţi mai simple ale acestei filosofii. Secretele cele mai importante nu au fost scrise niciodată ci au fost comunicate oral unor discipoli aleşi.

Aceştia nu au divulgat secretul celor profani iar atunci când au murit au luat secretul cu ei.

Anumite şcoli secrete de astăzi sunt continuări ale misterelor antice şi deşi este posibil ca acestea să se afle în posesia unor formule numerice originale, nu există nici o dovadă scrisă a acestor lucruri în numeroasele scrieri care au fost publicate în ultimii cinci sute de ani. Aceste scrieri care vorbesc frecvent despre Pitagora nu arată o cunoaştere completă a doctrinei acestuia. Grecii care au urmat după Pitagora vorbeau mult, scriau puţin, ştiau puţin şi îşi ascundeau ignoranţa printr-o serie de indicii şi promisiuni misterioase. Pe ici pe acolo, în scrierile literare ale scriitorilor se găsesc declaraţii enigmatice pe care aceştia nu au încercat să le interpreteze.

Următorul exemplu este citat din Plutarh :

„Pitagoreicii sunt mult mai profunzi de atât şi aceştia onorează numerele şi diagramele geometrice cu numele şi titlurile zeilor. Astfel ei numesc triunghiul echilateral Minerva şi Tritogenia pentru că acesta poate fi împărțit egal de câte trei perpendiculare trase din fiecare unghi. Aceştia numesc Unitatea ca fiind Apollo, iar numărul doi are numele Competiției, iar cel de-al treilea, numele Justiției. Atunci când comiți o nedreptate, nedreptăţeşti o parte, iar cel care suferă este o extremă pe cealaltă parte şi suferința se află în mijlocul lor. Astfel numărul „treizeci şi şase", *Tetractys*-ul lor, sacrul Quaternion, este compus din primele numere ciudate, adăugate primelor cinci numere egale. Acestea sunt considerate cel mai solemn jurământ pe care îl pot lua şi care se numeşte Kosmos". (*Isis and Osiris*.)

În aceeaşi lucrare Plutarh notează :

„puterea triunghiului este elocventă pentru Pluto, Bacchus şi Marte; iar proprietățile pătratului Rhea, Venus, Ceres, Vesta şi Juno; cele ale dodecaedrului, îi sunt atribuite lui Jupiter. După cum ne-a informat Eudoxus, cifra cincizeci şi şase este elocventă pentru natura lui Typhon."

Plutarh nu a încercat să explice semnificația interioară a acestor simboluri dar credea că legătura pe care a găsit-o Pitagora între formele geometrice şi zei era rezultatul imaginilor pe care înțeleptul le-a văzut în templele egiptene.

Albert Pike, simbolistul masonic, a recunoscut că există multe puncte pentru care nu putea oferi informații.

În simbolismul său pentru 32 şi 33 el a scris :

„Eu nu înțeleg de ce 7 se numeşte Minerva sau cubul Neptun".

Apoi a adăugat :

„fără îndoială numele pe care le-au dat pitagoreicii diverselor numere erau enigmatice şi simbolice şi este puțin probabil ca în timpul lui Plutarh să se fi pierdut înțelesurile acestor nume. Pitagora a reuşit prea bine să-şi ascundă simbolurile care nu pot fi descifrate nici acum fără explicațiile sale".

Această nesiguranță, împărtăşită de toți studenții acestei ştiințe, dovedeşte că nu este înțelept să faci unele declarații nefondate, care se bazează pe informații fragmentare despre sistemul pitagoreic de filozofie-matematică. Fragmentul care urmează reprezintă un efort de a colecționa câteva puncte înțelepte din scrierile păstrate de discipolii lui Pitagora şi de alții care erau interesați de această filozofie.

METODE DE OBȚINERE A PUTERILOR NUMERICE ALE CUVINTELOR

Primul pas în obținerea valorii numerice a unui cuvânt este să-l prefaci înapoi în limba sa originală. Numai cuvintele care derivă din greacă sau ebraică pot fi analizate cu succes prin această metodă, şi toate cuvintele trebuie pronunțate pe litere, în forma lor cea mai veche.

Prin urmare, cuvintele din Vechiul Testament trebuie transpuse înapoi în ebraică, iar cele din Noul Testament trebuie transpuse în greacă.

Două exemple vă vor ajuta să vă lămuriți :

„Demiurgus din ebraică este numit în engleză Iehova, dar când doriți să obțineți valoarea numerică a cuvântului Iehova este necesar să transpuneți acest cuvânt în litere ebraice. Astfel acesta devine הוהי şi este citit de la dreapta la stânga. Literele ebraice sunt : ה, He; Vau; ה, He; י, Yod; iar când este inversat, în ordinea engleză, de la stânga la dreapta se citeşte: Yod-He-Vau-He. Prin consultarea Tabelului de valori al literelor s-a descoperit că cele patru litere ale acestui nume sacru au următoarea semnificație numerică : Yod este egal cu 10, He este egal cu 5, Vau este egal cu şase, iar al doilea He este egal cu 5.

Prin urmare 10+5+6+5=26 reprezintă sinonimul lui Iehova. Dacă s-ar fi folosit literele englezeşti, răspunsul nu ar fi fost corect.

Cel de-al doilea exemplu este misteriosul ABRAXAS. Pentru acest nume se foloseşte tabelul grecesc. Abraxas în greacă este Ἀβραξας. A = 1, β = 2, ρ = 100, α = 1, ξ =60, α = 1, ς = 200 iar suma lor este 365, numărul zilelor dintr-un an. Acest număr oferă cheia misterului lui ABRAXAS, care este simbolul celor 365 de spirite ale zilei, care sunt adunate într-o singură personalitate. Abraxas este simbolul a cinci creaturi, şi deoarece cercul anului constă în 360 de grade, fiecare din zeități reprezintă o cincime din puterea sa, sau 72, care este unul dintre cele mai sacre numere din Vechiul Testament și din sistemul cabbalistic. Această metodă este folosită și pentru descoperirea valorii numerice a numelor zeilor și zeițelor din greacă și ebraică.

Toate numerele de sus pot fi reduse la unul din cele zece numerale originale, iar zece poate fi redus la unu. Prin urmare toate grupurile de numere care rezultă din traducerea numelor zeităților, în echivalenții lor numerici, au baza într-unul din primele zece numere. Cu ajutorul acestui sistem în care cifrele de la 0 la 9 sunt adunate, 666 devine 6+6+6 sau 18, care la rândul său, devine 1+8 sau 9. Potrivit *„Revelației"*, trebuie salvate 144.000. Acest număr devine 1+4+4+0+0+0, care este egal cu 9, dovedind astfel că bestia din Babilon și acest număr se referă la om, al cărui simbol este 9. Acest sistem poate fi folosit cu succes pentru descoperirea valorilor numerice ale literelor din greacă și din ebraică.

Sistemul pitagoreic original al filosofiei numerice nu conține nimic care să justifice practica care este acum la modă de a schimba numele sau prenumele dat cu speranța de a îmbunătăți condiția financiară prin modificarea vibrațiilor numelui."

Există și un sistem de calcul pentru limba engleză dar acuratețea acestuia este încă disputată. Acesta este modern și nu are nici o legătură cu sistemul ebraic cabbalistic sau cu procedura grecească.

Unii susțin că acest sistem este pitagoreic dar nu au reușit să dovedească acest lucru. Faptul că Pitagora a folosit numărul 10 ca bază de calcul, în timp ce acest sistem folosește numărul 9, care este imperfect, este o dovadă că sistemul englez nu este pitagoreic. Mai mult decât atât, ordinea de aranjare a literelor ebraice și grecești nu se aseamănă cu cea englezească pentru a permite folosirea secvențelor numerice ale unei limbi pentru cele ale celeilalte limbi. Folosirea acestui sistem poate fi profitabilă dar nu-și are baza în Antichitate.

VALORILE NUMERICE ALE ALFABETELOR GRECESC, EBRAIC ȘI SAMARITEAN

Din *„Celtic Druids"* a lui Higgins

Coloana	
1	Numele literelor ebraice
2	Literele samaritene
3	Literele ebraice și caldeene
4	Echivalenții numerici ai literelor
5	Majuscule și litere mici din greacă
6	Literele marcate cu asterisc au fost aduse în Grecia din Fenicia de către Cadmus
7	Numele literelor grecești
8	Echivalenții cei mai apropiați în engleză ai literelor
Notă:	ebraice, grecești și samaritene

Aranjarea literelor și a numerelor este după cum urmează:

1	2	3	4	5	6	7	8	9
A	B	C	D	E	F	G	H	I
J	K	L	M	N	O	P	Q	R
S	T	U	V	W	X	Y	Z	

Literele de sub fiecare număr au valoarea cifrei în vârful coloanei. Astfel cuvântul om este M = 4, A = 1, N = 5 și rezultă un total de 10.

Valorile numerelor sunt asemănătoare ce cele date de sistemul pitagoreic.

INTRODUCERE ÎN TEORIA PITAGOREICĂ A NUMERELOR

Următorul rezumat al matematicii pitagoreice reprezintă o parafrază a primelor capitole din cartea lui Thomas Taylor intitulată „Aritmetică Teoretică", cea mai rară și cea mai importantă compilaţie de fragmente matematice pitagoreice care mai există în zilele noastre.

Pitagoreicii considerau că aritmetica era mama tuturor ştiinţelor matematice. Acest lucru este dovedit de faptul că geometria, muzica, şi astronomia depind de ea fără ca ea să depindă, la rândul ei, de ele.

Prin urmare, putem renunţa la geometrie dar aritmetica va rămâne; dar dacă renunţăm la aritmetică, renunţăm automat şi la geometrie. Şi muzica depinde de aritmetică iar eliminarea muzicii afectează aritmetica prin limitarea mijloacelor de expresie. Pitagoreicii au demonstrat că aritmetica a apărut înainte de astronomie, căci aceasta din urmă depinde atât de geometrie cât şi de muzică. Dimensiunea, forma şi mişcarea corpurilor celeste este determinată cu ajutorul geometriei; armonia şi ritmul lor sunt stabilite prin folosirea muzicii.

Dacă renunţăm la astronomie, nici geometria şi nici muzica nu ar avea de suferit; dar dacă eliminăm muzica şi geometria, astronomia este automat distrusă. Prin urmare geometria şi muzica au prioritate în faţa astronomiei. Aritmetica este mai importantă decât oricare altă ştiinţă căci ea este primară şi fundamentală. Pitagora le-a spus discipolilor săi că matematica este divizată în două părţi la fel de importante. Prima are de-a face cu *„multitudinea"* sau cu părţile constituente ale unui lucru, iar cea de-a doua cu *„magnitudinea"* sau cu dimensiunea relativă a unui obiect. Magnitudinea la rândul ei este împărţită în *„magnitudine staţionară"* şi *„magnitudine mobilă"* dar magnitudinea staţionară are prioritate. Multitudinea este şi ea divizată în două părţi, deoarece are legătură atât cu ea însăşi cât şi cu alte lucruri; prima dintre aceste două relaţii este mai importantă. Pitagora a atribuit ştiinţa aritmeticii multitudinii, care se referă la ea însăşi şi arta muzicii multitudinii care se referă la alte lucruri. Geometria a fost atribuită magnitudinii staţionare iar ştiinţa sferelor (astronomia) magnitudinii mobile. Atât magnitudinea cât şi multitudinea erau circumscrise prin circumferinţa minţii. Teoria atomică a dovedit faptul că dimensiunea este rezultatul numărului, deoarece masa este alcătuită dintr-o serie de unităţi mici şi confundate de cei neinformaţi cu o singură substanţă simplă.

Datorită naturii fragmentare actuale a teoriilor pitagoreice este imposibil să definim cu acurateţe aceşti termeni. Înainte de a discuta şi mai mult despre acest subiect trebuie să explicăm semnificaţia cuvintelor număr, monadă şi unu.

Monadă înseamnă : **a**. cel ce cuprinde toate lucrurile care există.

Pitagoreicii numeau monada ca fiind *„numărul nobil, stăpânul zeilor şi al oamenilor"*. Monadă mai semnifică **b**. suma oricărei combinaţii de numere considerate un întreg. Astfel, Universul este considerat o monadă dar părţile individuale ale acestuia (*precum planetele şi elementele*) sunt la rândul lor monade atunci când sunt privite în legătură cu părţile din care sunt alcătuite şi ele; acestea, la rândul lor, fac parte dintr-o monadă mai importantă, alcătuită din suma lor. Monada mai poate fi asemănată cu sămânţa unui copac care, atunci când creşte, are multe crengi (*numerele*). Cu alte cuvinte, numerele simbolizează pentru monadă ceea ce ramurile copacului semnifică pentru sămânţa acestuia. Monada poate fi asemănată cu sămânţa unui copac care, atunci când a crescut, are mai multe ramuri (*numerele*). Cu alte cuvinte numerele sunt pentru monadă ceea ce ramurile copacului sunt pentru sămânţa copacului. Pornind de la studierea misterioasei monade pitagoreice, Leibniz a descoperit teoria atomilor, o teorie care corespunde perfect învăţăturilor antice ale misterelor, deoarece el însuşi era un iniţiat al unei şcoli secrete. Unii pitagoreici consideră că monada **d**. este sinonimă cu Cel Unic.

Termenul de număr se aplică tuturor numeralelor şi combinaţiilor acestora (*o interpretare exactă a termenului „număr" de către pitagoreici exclude 1 şi 2*).

Pitagora defineşte numărul ca fiind extensia şi energia motivelor spermatice conţinute în monadă. Discipolii lui Hippasus au afirmat că numărul a fost primul tipar folosit de Demiurg la construirea Universului.

Cel Unic a fost definit de către platonişti ca fiind *„apogeul celor mulţi"*. Acesta se diferenţiază de monadă prin faptul că monada desemnează suma unor părţi considerate ca făcând parte dintr-un întreg, în timp ce Cel Unic este termenul aplicat pentru fiecare din părţile sale constituente.

Există două ordine ale numerelor : impar şi par. Datorită faptului că unitatea sau 1 rămâne întotdeauna indivizibil, numărul impar nu poate fi împărţit în mod egal. Astfel, 9 este 4+1+4, unitatea din centru fiind indivizibilă. Mai mult, atunci când împărţim orice număr impar în două, una dintre părţi va fi întotdeauna impară iar cealaltă pară. Astfel, 9 poate fi egal cu 5+4, 3+6, 7+2, sau 8+1. Pitagoreicii considerau că numărul impar, monada fiind prototipul acestuia, este masculin şi precis. Totuşi, nu erau cu toţii de acord cu privire la natura unităţii, respectiv 1. Unii spuneau că 1 este pozitiv, deoarece dacă este adunat cu un număr par (*negativ*), dă tot un număr impar (*pozitiv*). Alţii au demonstrat că dacă unitatea este adunată cu un număr impar, suma lor devine pară, transformând astfel masculinul în feminin. Unitatea sau 1 era considerat un număr androgin care împărtăşea proprietăți atât feminine cât şi masculine; prin urmare 1 este atât par cât şi impar. Din acest motiv pitagoreicii îl numeau par-impar.

Se obişnuia ca pitagoreicii să ofere sacrificii într-un număr impar de obiecte zeilor superiori, iar spiritelor şi zeilor din subteran aceştia le ofereau un număr par de sacrificii. Orice număr par poate fi divizat în două părți egale, care sunt fie ambele pare, fie ambele impare. Astfel, prin acest procedeu 10 este egal cu 5+5 şi aceste numere sunt ambele impare. Acelaşi principiu este valabil şi în cazul în care numărul 10 este împărțit în părți inegale. De exemplu, în 6+4 ambele numere sunt pare iar în 7+3 ambele sunt impare; în 8+2 ambele numere sunt din nou pare, în timp ce în 9+1 ele sunt impare. Prin urmare, oricum vom împărți un număr par, părțile vor fi întotdeauna fie pare, fie impare.

Pitagoreicii considerau că numărul par, al cărui prototip este perechea, este feminin şi inexact.

SITA LUI ERATOSTHENES

Numerele impare sunt împărțite printr-o invenție matematică, numită *„sita lui of Eratosthenes"* în trei clase generale: divizibile, indivizibile şi indivizibile-divizibile.

Numerele indivizibile sunt cele care nu au alt divizor în afară de ele însele şi unitatea, numere precum 3, 5, 7, 11, 13, 17, 19, 23, 29, 31, 37, 41, 43, 47 şi aşa mai departe. De exemplu, numărul 7 este divizibil doar cu şapte, care merge o singură dată şi cu unitatea, care merge de şapte ori.

Numerele divizibile sunt acele numere care nu sunt divizibile numai prin ele însele şi prin unitate ci şi prin alte numere precum 9, 15, 21, 25, 27, 33, 39, 45, 51, 57 şi aşa mai departe. De exemplu, numărul 21 este divizibil nu numai cu el însuşi şi cu unitatea ci şi cu numerele 3 şi 7.

Numerele indivizibile-divizibile sunt acele numere care nu au un numitor comun deşi fiecare dintre ele poate fi divizat la rândul său; acesta este, de exemplu, cazul numerelor 9 şi 25. 9 este divizibil cu 3 iar 25 este divizibil cu 5, dar nici unul dintre aceste numere nu este divizibil cu divizorul celuilalt număr; prin urmare acestea nu au un numitor comun. Deoarece au numitori, aceste numere sunt numite divizibile; şi deoarece nu au un numitor comun, ele sunt numite indivizibile. Prin urmare, termenul *„indivizibil-divizibil"* a fost creat întocmai pentru aceste numere.

Numerele pare sunt împărțite în trei clase: pare în mod egal, pare în mod impar şi impare în mod impar.

Numerele pare în mod egal sunt din două în două începând cu unitatea; astfel avem 1, 2, 4, 8, 16, 32, 64, 128, 256, 512, şi 1024.

Acest tip de număr poate fi redus la jumătate iar jumătățile pot fi şi ele reduse la jumătate până se ajunge la unitate; acesta este şi cazul numărului 64, de vreme ce 1/2 of 64 = 32; 1/2 of 32 = 16; 1/2 of 16 = 8; 1/2 of 8 = 4; 1/2 of 4 = 2; 1/2 of 2 = 1; este imposibil să mergem mai departe de unitate.

Aceste numere pare în mod egal posedă anumite proprietăți unice.

Suma oricărui număr de termeni cu excepția ultimului termen este întotdeauna egală cu ultimul termen minus unu. De exemplu suma primilor doi termeni (1+2) este egală cu cel de-al treilea termen (4) minus unu; sau suma primilor patru termeni (1+2+4+8) este egală cu cel de-al cincilea termen (16) minus unu. Într-o serie de numere pare în mod egal, primul înmulțit cu ultimul este egal cu ultimul, cel de-al doilea înmulțit cu penultimul este egal cu ultimul şi tot aşa până când într-o serie impară rămâne un singur număr care, înmulțit cu el însuşi, dă ultimul număr din serie; în cazul unei serii pare rămân două numere, care înmulțite unul cu celălalt dau ultimul număr din serie. De exemplu, 1, 2, 4, 8, 16 este o serie impară. Primul număr (1) înmulțit cu ultimul număr (16) dă ultimul număr (16). Cel de-al doilea număr (2) înmulțit cu penultimul număr (8) dă ultimul număr (16). Datorită faptului că aceasta este o serie impară, numărul 4 rămâne în centru iar acesta înmulțit cu sine însuşi dă tot ultimul număr (16).

Numerele pare în mod impar sunt acele numere care, atunci când sunt înjumătățite, nu mai sunt capabile să se dividă din nou prin înjumătățire. Acestea se formează luând numerele impare în ordine secvențială şi înmulțindu-le cu 2. Prin acest proces numerele impare 1, 3, 5, 7, 9, 11 produc numerele pare în mod impar 2, 6, 10, 14, 18, 22. Prin urmare orice număr al patrulea este par în mod inegal. Fiecare dintre aceste numere poate fi împărțit o dată, la fel ca 2, care devine doi de 1 şi care nu mai poate fi divizat sau 6, care devine doi de trei şi nu mai poate fi divizat. O altă caracteristică a acestor numere este faptul că dacă numitorul este impar rezultatul este întotdeauna par iar dacă numitorul este par rezultatul este întotdeauna impar. De exemplu, dacă numărul 18 este împărțit la 2 (*un numitor par*), rezultatul este 9 (*un număr impar*); dacă 18 este divizat cu 3 (*un numitor impar*), rezultatul este 6(un număr par). Aceste numere se remarcă şi prin faptul că fiecare termen reprezintă o jumătate din suma termenilor de pe fiecare parte a lui. De exemplu, 10 reprezintă jumătate din suma lui 4 şi

16, 18 reprezintă jumătate din suma lui 14 şi 22 iar 6 este jumătate din suma numerelor 12 şi 10.

TABELUL LUI ERATOSTHENES

Din „*Theoretic Arithmetic*” a lui Taylor

Tabelul este o metodă matematică care a fost inventat de Eratosthenes în jurul anului 230 î.e.n. cu scopul de a separa numerele impare divizibile şi indivizibile. Acesta poate fi folosit destul de uşor dacă stăpâneşti această teorie. Toate numerele impare sunt aranjate în ordinea lor naturală cum se arată în cel de-al doilea tablou de jos, şi care este pentru numerele impare. Se va vedea apoi că fiecare al treilea număr începând cu trei este divizibil la trei, fiecare număr începând cu cinci este divizibil la cinci, fiecare al şaptelea număr care începe cu şapte este divizibil la şapte şi fiecare al nouălea număr care începe cu nouă este divizibil la nouă. La fel fiecare al unsprezecelea număr care începe cu 11 este divizibil la 11 şi tot aşa. Acest sistem în cele din urmă selectează ceea ce pitagorEicii au numit numere *„indivizibile”* sau cele care nu au nici un numitor în afară de ele însăşi.

Acestea se află în tabelul de jos care este desemnat numerelor primare şi indivizibile.

În lucrarea sa intitulată *„History of Mathematics”,* David Eugene Smith declară că Eratosthenes era unul dintre cei mai buni învăţaţi din Alexandria şi că admiratorii săi îl numeau *„cel de-al doilea Platon”.* Eratosthenes a fost educat la Atena şi era cunoscut nu numai pentru că a creat acest tabel ci şi pentru că a calculat, printr-o metodă foarte ingenioasă, circumferinţa şi diametrul Pământului.

Estimarea diametrului Pământului a fost cu 50 de mile mai puţin decât diametrul polar, care a fost acceptat de oamenii de ştiinţă moderni. Aceasta şi alte realizări matematice ale lui Eratosthenes sunt o dovadă indiscutabilă a faptului că în cel de-al treilea secol înainte de Hristos grecii ştiau că Pământul are formă sferică şi au aproximat cu o acurateţe uimitoare mărimea actuală şi distanţa dintre Soare şi Lună. Aristarchus din Samos, un alt astronom şi matematician grec faimos, care a trăit în jurul anului 250 î.e.n., a stabilit prin deducţie filosofică şi cu ajutorul câtorva instrumente ştiinţifice faptul că Pământul se învârte în jurul Soarelui. Chiar dacă Copernic credea că el a descoperit acest lucru, Copernic nu a făcut decât să reafirme ceea ce a spus Aristarchus, cu şaptesprezece sute de ani înainte.

Numerele impare în mod impar şi cele pare în mod impar reprezintă un compromis între numerele pare în mod par şi cele impare în mod par. Spre deosebire de numerele pare în mod par, acestea nu pot fi înjumătăţite până ajung la unitate; spre deosebire de numerele impare în mod par, acestea sunt capabile de mai mult de o împărţire prin înjumătăţire. Numerele impare în mod impar sunt formate prin multiplicarea numerelor pare în mod par, de mai sus de doi, cu numerele impare mai sus de unu. Numerele impare mai sus de unu sunt 3, 5, 7, 9, 11 şi aşa mai departe. Numerele pare în mod par mai sus de 2 sunt 4, 8, 16, 32, 64 şi aşa mai departe. Primul număr impar din seria de trei care este multiplicat cu 4 dă 12 care este primul număr impar în mod impar. Prin multiplicarea cu 5, 7, 9, 11, şi aşa mai departe, cu 4, se obţin numerele impare în mod impar. Celelalte numere impare în mod impar se obţin prin multiplicarea lui 3, 5, 7, 9, 11 şi aşa mai departe, pe rând, cu celelalte numere pare în mod par (8, 16, 32, 64 *şi aşa mai departe*). Un exemplu de înjumătăţire a unui număr impar în mod impar este după cum urmează : 1/2 of 12 = 6; 1/2 of 6 = 3, care nu poate fi înjumătăţit mai departe deoarece pitagoreicii nu împărţeau unitatea.

Numerele pare se împart în trei clase : deficitare, perfecte şi supra perfecte.

Numerele supra perfecte sunt cele care au suma părţilor lor fracţionare mai mare decât ele. De exemplu 1/2 of 24 = 12; 1/4 = 6; 1/3 = 8; 1/6 = 4; 1/12 = 2; şi 1/24 = 1. Suma acestor părţi (12+6+8+4+2+1) este 33 care este mai mare decât 24 care este numărul original.

Numerele deficitare sunt cele care au suma părţilor lor fracţionare mai mică decât ele. De exemplu : 1/2 of 14 = 7; 1/7 = 2; şi 1/14 = 1. Suma acestor părţi (7+2+1) este 10 care este mai mică decât 14 care este numărul original.

Numerele perfecte sunt cele care au suma părţilor lor fracţionare egală cu ele. De exemplu 1/2 of 28 = 14; 1/4 = 7; 1/7 = 4; 1/14 = 2; şi 1/28 = 1. Suma acestor părţi (14+7+4+2+1) este egală cu 28.

Numerele perfecte sunt foarte rare. Este doar unul între 1 şi 10, de obicei 6; unu între 10 şi 100, de obicei 28; unu între 100 şi 1000, de obicei 496 şi unu între 1000 şi 10.000, de obicei 8.128. Numerele perfecte se găsesc cu ajutorul regulii următoare : primul număr din seria de numere pare în mod par (1, 2, 4, 8, 16, 32 *şi aşa mai departe*) este adăugat celui de-al doilea număr din serie, şi dacă rezultă un număr indivizibil, atunci acesta este multiplicat cu ultimul număr din seria numerelor pare în mod par a căror sumă o reprezintă.

Rezultatul este primul număr perfect. De exemplu primul şi cel de-al doilea număr par în mod par sunt 1 şi 2. suma lor este 3, care este un număr indivizibil. Dacă 3 este multiplicat cu 2, ultimul număr din seria numerelor pare în mod par care a fost folosit pentru a-l obţine, este 6, care este un număr perfect. Dacă adunarea numerelor pare în mod par nu rezultă într-un număr indivizibil, următorul număr par în mod par din serie trebuie adunat până când se obţine un număr indivizibil. Cel de-al doilea număr perfect se obţine altfel : suma numerelor pare în mod par 1, 2 şi 4 este 7 care este un număr indivizibil. Dacă 7 este înmulţit cu 4 rezultatul este 28 cel de-al doilea număr perfect. Această metodă de calcul poate fi folosită aşa până la infinit.

Atunci când numerele perfecte sunt înmulţite cu 2 ele dau naştere numerelor supra perfecte iar când sunt împărţite la 2 se obţin numerele deficitare.

Pitagoreicii şi-au dezvoltat filosofia pornind de la ştiinţa numerelor.

Următorul citat din Theoretic Arithmetic este un excelent exemplu al acestui lucru :

„Prin urmare numerele perfecte sunt imagini frumoase ale virtuţilor care reprezintă o medie între exces şi deficit şi care nu sunt apogee, aşa cum susţineau unii antici. Răul se opune într-adevăr răului, dar amândouă se opun binelui. Astfel timiditatea este opusă îndrăznelii, iar ambele au în comun dorinţa de curaj; ambele sunt opuse norocului.

Măiestria este opusă prostiei iar amândouă au în comun dorinţa de intelect; ambele sunt opuse chibzuielii. Astfel bogăţia este opusă avariţiei, iar amândouă au în comun zgârcenia; ambele sunt opuse dărniciei. Şi astfel se procedează cu toate virtuţile. Este evident că numerele perfecte au o asemănare între virtuţi. Acestea se aseamănă cu virtuţile şi prin faptul că se găsesc rar, deoarece sunt puţine şi că sunt produse într-o ordine constantă. Pot fi găsite o multitudine de numere supra perfecte care nu sunt dispuse într-o serie ordonată şi care nu sunt produse de la vreun sfârşit; şi de aici acestea se aseamănă cu viciile care sunt numeroase, neordonate şi vagi”.

MASA CELOR ZECE NUMERE

Următorul conspect al numerelor pitagorice este o parafrazare a scrierilor lui Nicomachus, Theon din Smyrna, Proclus, Porphyry, Plutarch, Clement din Alexandria,Aristotel şi alţii.

„Monada 1 se numeşte astfel deoarece ea rămâne întotdeauna în aceeaşi condiţie, adică este separată de mulţime. Trăsăturile sale sunt următoarele: aceasta se numeşte „minte deoarece mintea este stabilă”; hermafrodism deoarece este şi bărbat şi femeie; par şi impar deoarece atunci când este adăugată numerelor pare dă naştere unor numere impare iar când este adăugată unor numere impare dă naştere unui număr par; Dumnezeu deoarece reprezintă începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor; bine deoarece este natura lui Dumnezeu; receptacolul materiei deoarece produce perechea care este materială în esenţă.

Pitagoreicii numeau monada haos, obscuritate, Tartarus, Styx, Abis, Lethe, Atlas, Axis, Morpho şi turnul sau tronul lui Jupiter deoarece aceasta are o putere mare care se găseşte în centrul Universului şi care controlează mişcarea circulară a stelelor.

Monada a mai fost numită şi *„motiv germinativ”* deoarece reprezintă originea tuturor lucrurilor din Univers. Alte nume care i-au fost atribuite sunt: Apollo, datorită legăturii acestuia cu Soarele; Prometeu, deoarece acesta a adus oamenilor focul; Pyralios, cel care există în foc; începutul deoarece fără el nu există nici un număr; substanţa, deoarece substanţa este primară; cauza adevărului şi constituirea simfoniei. Toate acestea datorită faptului că ea este cea primordială.

Între cei mai mari şi mai mici monada este egală; între intenţie şi iertare aceasta se află la mijloc. În multitudine aceasta este o cale iar în timp aceasta este acum deoarece eternitatea nu cunoaşte nici prezent nici viitor. Monada a fost numită Jupiter deoarece acesta este Tatăl şi Conducătorul Zeilor. I s-a spus Vesta, focul din fiecare casă, deoarece se găseşte în mijlocul Universului şi rămâne acolo asemănându-se cu un punct în mijlocul unui cerc. Monada a fost numită formă deoarece circumscrie şi fixează limite. I s-a mai spus dragoste, milă şi pietate deoarece este indivizibilă. Alte nume simbolice care au fost folosite pentru monadă sunt: barcă, caleaşcă, Proteus, un zeu care îşi putea schimba forma, Mnemosyne şi Polyonymous.

Următoarele nume simbolice au fost date perechii doi deoarece aceasta a fost împărțită și reprezintă doi și nu unul. Acolo unde există doi fiecare este opus celuilalt. Rău, întuneric, inegalitate, instabilitate, noroc, mulțumire, neasemănare, separare între multitudine și monadă, defect, lipsă de formă, caracter nelimitat, armonie, toleranță, pisc, opinie, Phanes, părere, neîncredere în sine, impuls, moarte, mișcare, regenerare, divizare, longitudine, creștere, comuniune, nenoroc, sprijin, impunere, căsătorie, suflet și știință."

În cartea sa, *„Numere"*, W. Wynn Westcott afirmă despre pereche:

„A fost numită îndrăzneală deoarece este primul nume care se separă de cel divin; de tăcerea hrănită de Dumnezeu, după cum spun oracolele caldeene."

„Așa cum monada este Tatăl, perechea este Mama; prin urmare perechea are anumite puncte în comun cu zeița Isis, Rhea, Phrygia, Lydia, Dindymene (Cybele) și Ceres; Erato, care este una dintre muze; Diana deoarece Luna este bifurcată; Dictynna, Venus, Dione, Cytherea; Juno deoarece aceasta este atât soția cât și sora lui Jupiter, și Maia care este mama lui Mercur.

Pe când monada este simbolul înțelepciunii, perechea reprezintă simbolul ignoranței, căci în ea există simțul de despărțire care reprezintă începutul ignoranței. Perechea este totuși și mama înțelepciunii, pentru ignoranța din natura sa, care dă naștere înțelepciunii. Pitagoreicii slăveau monada dar disprețuiau perechea, deoarece aceasta simboliza polaritatea. Prin puterea perechii a fost creat iadul, în contradicție cu raiul. Iadul a devenit simbolul iluziei, căci lumea de jos era doar o reflecție a celei de sus. Lumea de jos era numită Maya, iluzia, marea, marele gol, iar magii din Persia cărau oglinzi pentru a simboliza această lume. Din cauza acestei perechi s-au iscat dispute până când a fost adusă monada între pereche și a fost restabilit echilibrul cu ajutorul Dumnezeului Mântuitor, care a luat asupra sa forma numărului și a fost crucificat între doi hoți pentru păcatele omenirii.

Triada, 3, este primul număr impar deoarece monada nu a fost considerată întotdeauna număr. Aceasta reprezintă primul

echilibru al unităților; prin urmare, Pitagora a spus că Apollo ținea oracole de pe un trepied și chefuia de trei ori. Cuvintele cheie ale calităților acestei triade sunt : prietenie, pace, dreptate, prudență, pietate, calm și virtute.

Următoarele zeități iau paret la principiile triadei: Saturn (*conducătorul timpului*), Latona, Cornucopiæ, Ophion (*marele șarpe*), Thetis, Hecate, Polyhymnia (*o muză*), Pluton, Triton, stăpânul mării, Tritogenia, Achelous, și chipurile, furiile și grațiile. Acest număr se numește *Înțelepciune* deoarece oamenii organizează prezentul, prezic viitorul și beneficiază de experiențele din trecut. Aceasta reprezintă cauza înțelepciunii și a înțelegerii. Triada este numărul cunoașterii - muzică, geometrie și astronomie și știința celestă și terestră. Pitagora era de părere că forma de cub a acestui număr avea puterea cercului lunar.

Sfințenia acestei triade și simbolul său, care este triunghiul, a rezultat din faptul că acesta este alcătuit din monadă și pereche.

Monada este simbolul Tatălui divin, iar perechea reprezintă Mama.

Triada care este făcută din acestea două este prin urmare androgină și simbolizează faptul că Dumnezeu a dat naștere lumilor din El însuși iar acest lucru a fost reprezentat întotdeauna de triunghi.

Monada care a trecut în pereche a fost astfel capabilă să devină părintele urmașilor căci perechea era pântecele lui Meru în care se afla lumea și în care aceasta există încă.

Numărul patru (4) a fost numit de pitagoreici *„numărul primar"*, rădăcina tuturor lucrurilor, fântâna naturii și singurul număr perfect.

Toate cvartetele sunt intelectuale; acestea au o ordine prestabilită și înconjoară lumea în timp ce Empyreum trece prin ea. Într-un discurs sacru care îi este atribuit lui Pitagora și în care Dumnezeu este numit

Numărul Numerelor este explicat de ce pitagoreicii îl numeau pe Dumnezeu Cvartet. Acest lucru se întâmpla deoarece numărul zece este compus din 1, 2, 3 și 4. Numărul patru îl simbolizează pe Dumnezeu deoarece reprezintă primele patru numere. Acest Cvartet este centrul săptămânii și se află la jumătatea drumului între 1 și 7. Cvartetul este și prima formă geometrică.

Pitagora era de părere că sufletul omului este alcătuit dintr-un cvartet, cele patru puteri ale sufletului fiind: mintea, știința, părerea și simțul. Cvartetul unește toate ființele, elementele, numerele și anotimpurile. Cel care nu depinde de tetractys nu poate fi numit. Cvartetul este cauza și Creatorul tuturor lucrurilor, Dumnezeul inteligibil, autorul binelui celest și rațional, iar Plutarh interpretează acest tectratys despre care spune că se mai numea LUMEA și care este echivalent cu numărul 36, care este alcătuit din patru numere impare, care sunt adunate primelor patru numere pare. Astfel :

$$\begin{array}{ll} 1 + 3 + 5 + 7 & = 16 \\ 2 + 4 + 6 + 8 & = \underline{20\quad\quad} \\ & \ 36 \end{array}$$

Cuvintele cheie care i-au fost atribuite Cvartetului sunt: impetuozitatea, puterea, virilitatea și purtătorul cheie al Naturii, deoarece constituția universală nu poate exista fără el. Acesta a fost numit și armonie și prima profunzime. Următoarele zeități au participat la acest cvartet: Hercule, Mercur, Vulcan, Bacchus și Urania (*una dintre muze*).

Triada reprezintă culorile primare și planetele majore în timp ce cvartetul simbolizează culorile secundare și planetele minore. Din primul triunghi au ieșit cele șapte spirite care sunt reprezentate printr-un triunghi și un pătrat. Acestea formează simbolul masonic.

Pentada, (5), este uniunea unui număr impar cu un număr par (3 cu 2). La greci, pentagrama reprezenta simbolul sacru al luminii, sănătății și vitalității. Aceasta reprezenta și cel de al cincilea element, etherul, deoarece acesta nu poate fi deranjat de cele patru elemente mai joase. Acesta a fost numit echilibru, deoarece împarte numărul perfect 10 în două părți egale.

Pentada (5), reprezintă simbolul Naturii, căci atunci când este înmulțită cu sine se întoarce la sine, așa cum grânele care trec printr-un proces al naturii înmulțesc sămânța grâului, care devine forma ultimă a creșterii lor. Alte numere care sunt înmulțite cu ele însele dau naștere la alte numere și numai 5 și 6, care sunt înmulțite cu ele însele, au ca rezultat final numărul original.

Pentada (5) reprezintă ființele superioare și inferioare. Ea este numită uneori *„Hierofant"* sau *„Preotul misterelor"* deoarece acesta are o legătură cu etherul spiritual, cu ajutorul căruia se obține dezvoltarea mistică. Cuvintele cheie ale pentadei sunt: reconcilierea, căsătoria, nemurirea, cordialitatea, Providența și sunetul. Printre zeitățile care au luat parte la această pentadă se numără: Palas, Nemesis, Bubastia (*Bast*), Venus, Androgynia, Cytherea și mesagerii lui Jupiter.

Cvartetul și monada formează pentada. Pitagoreicii susțineau că Elementele : Pământul, Focul, Aerul și Apa erau pătrunse de o substanță numită ether, substanță care reprezintă baza vitalității și a vieții (*al cincilea element*). Prin urmare pitagoreicii consideră că pentagrama este simbolul vitalității, sănătății și al întrepătrunderii.

Filozofii obișnuiau să ascundă elementul Pământului sub simbolul unui dragon și de multe ori eroii din antichitate trebuiau să ucidă dragonul. Prin urmare aceștia își înfigeau sabia (*monada*) în corpul dragonului (*cvartet*). Astfel se forma *„pentada"* care reprezintă *„simbolul victoriei naturii spirituale asupra naturii materiale"*.

„Cele patru Elemente sunt reprezentate în scrierile biblice sub forma a patru râuri, care izvorau din Grădina Raiului. Elementele se află sub controlul lui Cherubim, din Ezekiel".

Pitagoreicii credeau că Hexada (6), reprezintă,așa cum spunea și Clement din Alexandria, crearea lumii realizată conform profeților și misterelor antice. Această Hexadă era numită de pitagorici *„perfecțiunea tuturor părților"*. Acest număr era sacru pentru Orfeu și pentru soartă, pentru Lachesis și pentru muza Thalia. Era numit *„forma formelor, centrul universului și făuritorul sufletului"*.

Grecii considerau că armonia și sufletul aveau o natură asemănătoare deoarece toate sufletele sunt armonice. Hexada este şi *„simbolul căsătoriei"* deoarece este formată din unirea a două triunghiuri, dintre care unul este masculin iar celălalt este feminin.

Printre cuvintele cheie care îi sunt atribuite hexadei se numără: timpul, deoarece măsoară durata, leacul universal pentru că sănătatea este echilibru şi pentru că hexada este un număr echilibrat, lumea, deoarece lumea ca şi hexada este formată din antonime ale armoniei; şi mai mult decât suficientă pentru că părţile sale sunt de ajuns pentru a obţine o totalitate (3 + 2 + 1 = 6); neobosită deoarece conţine elementele nemuririi.

Pitagoricii numeau Heptada (7) *„demnă de venerat"*. Numărul acesta (7) era considerat numărul religiei deoarece omul este controlat de şapte spirite celeste cărora el trebuie să le aducă jertfe. Heptada (7), era numită şi „numărul vieţii" pentru că oamenii care erau născuţi prematur, la şapte luni, supravieţuiau, iar cei ce se năşteau în a opta lună mureau adesea.

Un autor i-a dat denumirea de Fecioara care nu avea copii, deoarece nu se născuse dintr-o mamă, ci dintr-o coroană, sau din capul tatălui ei, Monada. Cuvintele cheie ale heptadei sunt : norocul, întâmplarea, grija, controlul, guvernarea, judecata, visurile, vocile, sunetele şi cea care conduce toate lucrurile la pieire. Zeităţile ale căror atribute erau exprimate de Heptadă sunt : Aegis, Osiris, Marte şi Cleo (una dintre muze).

Heptada (7) era considerată un număr sacru de către multe popoare din antichitate. Se pare că zeii evreilor erau şapte la număr.

Aceştia erau spiritele zorilor şi erau cunoscuţi mai degrabă ca arhanghelii care controlează planetele. Cei şapte arhangheli, împreună cu cele trei spirite care controlează Soarele, constituie numărul 10 şi formează *„decada pitagorică sacră"*. Misteriosul tetractys pitagoric sau cele patru rânduri de puncte de la 1 la 4 erau emblematice pentru etapele creaţiei. Adevărul pitagoric potrivit căruia toate lucrurile din natură se regenerează prin decadă sau prin numărul 10 este păstrat în doctrina francmasonică prin aceste strânsori efectuate prin unirea a zece degete, câte cinci de la fiecare persoană.

Numărul 3 (*spiritul, mintea şi sufletul*) coboară în numărul 4 (*Universul*), iar suma acestor două numere este 7, număr ce reprezintă natura mistică a omului ce constă din cele trei

aspecte spirituale şi cele trei aspecte ale formei materiale. Toate acestea sunt simbolizate de cub, care are şase suprafeţe şi un al şaptelea punct misterios înăuntrul său. Cele şase suprafeţe reprezintă direcţiile : nord, est, sud, vest, sus şi jos; sau în faţă, în spate, în dreapta, în stânga, deasupra şi dedesubt; sau din nou : Pământ, Aer, Foc, Apă, Spirit şi Materie. În mijlocul tuturor acestor lucruri se află numărul 1, care reprezintă omul în poziţie dreaptă; în centrul cubului radiază şase piramide. De la acestea provine următoarea axiomă ocultă : *„Centrul este stăpânul direcţiilor, al dimensiunilor şi al distanţelor."*

Heptada reprezintă numărul legii deoarece numărul 7 este numărul creatorilor legii cosmice, cele şapte spirite dinaintea tronului.

Numărul 8 este sacru deoarece reprezenta numărul primului cub, a cărui formă avea opt colţuri, şi care este singurul număr par în mod egal din toate cifrele sub 10 (1-2-4-8-4-2-1). Astfel, numărul 8 se împarte în doi de 4 iar la rândul său 4 se împarte în doi de 2, care la rândul lor se împart în doi de 1, restabilind în acest fel monada. Printre cuvintele cheie ale numărului opt se numără : dragostea, ajutorul, prudenţa, legea şi comoditatea. Printre divinităţile care iau parte la natura sa se numără: Panarmonia, Rhea, Cibele, Cadmæa, Dindymene, Orcia, Neptune, Themis, şi Euterpe (*o muză*).

Cifra 8 este un număr misterios asociat cu misterele eleusine din Grecia şi din Cabiri. Această cifră mai era numită şi „micul număr sfânt". Forma sa provenea în parte din forma şerpilor încolăciţi pe caduceul lui Hermes şi din mişcarea în serpentină a corpurilor celeste; este posibil ca aceasta să fi fost şi forma nodurilor lunii.

Numărul 9 era primul pătrat al unui număr impar (3x3). Era asociat cu eşecul şi cu neajunsurile deoarece era foarte aproape de numărul perfect 10. Era numit „numărul omului" datorită celor nouă luni ale vieţii embrionice. Printre cuvintele sale cheie se numără oceanul şi orizontul, deoarece anticii considerau că acestea sunt infinite. Această cifră nu are limite deoarece după ea nu se mai află decât cifra 10 care este cifra infinitului. Ea mai era numită cifra graniţelor şi a limitelor deoarece aduna toate celelalte numere în numărul său. I se spunea şi „Sfera aerului" pentru că înconjura numerele tot aşa cum aerul înconjoară Pământul. Printre zeii şi zeiţele care au luat parte într-o măsură mai mare sau mai mică la natura sa se numără : Prometeu, Vulcan, Iunona, sora şi soţia lui Jupiter, Paean, Aglaia, Tritogenia, Curetes, Proserpine, Hyperion, şi Terpsichore (*o muză*).

Numărul 9 era considerat malefic deoarece este reprezentat din punct de vedere grafic ca un şase inversat. Potrivit misterelor eleusine, aceasta era cifra sferelor prin care trecea conştiinţa în drumul său spre naştere. Datorită asemănării sale izbitoare cu spermatozoidul, cifra 9 a fost asociată cu viaţa germinală.(*numărul 9 este numărul spiritului, şi nu este malefic.*(nota redacţiei))

Conform pitagoreicilor, numărul 10 este cel mai important dintre toate numerele nu numai datorită faptului că reprezintă tetractys-ul sau cele 10 puncte, ci şi din cauză că cuprinde toate dimensiunile aritmetice şi armonice. Pitagora a spus că 10 este natura numărului deoarece toate popoarele o recunosc şi se întorc la monadă atunci când ajung la ea. Acest număr era numit atât „Raiul" cât şi „Lumea" căci cel din urmă îl include pe primul. Datorită faptului că este un număr perfect, pitagoreicii îl asociau cu acele lucruri care au legătură cu vârsta, puterea, credinţa, nevoia şi aducerea-aminte. Se mai spunea că acest număr este neobosit la fel ca şi Dumnezeu. Pitagoricii au împărţit corpurile cereşti în zece ordine.

Ei susţineau că această cifră întruchipează perfecţiunea tuturor numerelor şi conţine în ea însuşi parul şi imparul, mişcarea şi statornicia, binele şi răul.

Puterea acestui număr era asociată cu următoarele zeităţi: Atlas (*deoarece purta numerele pe umeri*), Urania, Mnemosyne, Soarele, Phanes şi singurul Dumnezeu.

Sistemul decimal există din timpurile în care se obişnuia să se numere pe degete, acest procedeu fiind unul dintre cele mai vechi dispozitive de calcul, procedeu care mai este folosit încă de multe popoare aborigene.

SIMBOLISMUL CORPULUI UMAN

Cel mai vechi, mai profund şi mai universal dintre toate simbolurile este corpul omenesc. Grecii, perşii, egiptenii şi hinduşii considerau că o analiză filosofică a naturii trinitare a omului este o parte indispensabilă din învăţătura etică şi religioasă. Misterele tuturor naţiunilor considerau

că legile, elementele şi puterile Universului se găsesc în constituţia omului, că tot ceea ce există în afara omului este analog cu ceea ce se află în interiorul său. Universul, fiind nemăsurabil în imensitatea sa şi de neconceput în profunzimea sa, nu poate fi perceput de către muritori. Până şi zeii nu puteau înţelege decât o mică parte din gloria inaccesibilă care reprezenta sursa lor. Când este pătruns de entuziasmul divin, omul poate transcende pentru o clipă limitele propriei sale personalităţi şi poate vedea, cel puţin parţial, strălucirea în care se scaldă întreaga Creaţie. Dar chiar şi în perioadele de iluminare profundă omul nu este capabil să înţeleagă cu ajutorul substanţei sufletului său raţional imaginea perfectă a expresiei multiforme a activităţii celeste.

Recunoscând inutilitatea oricărei încercări de a găsi o explicaţie intelectuală pentru tot ceea ce transcede puterea noastră de înţelegere, filosofii din antichitate şi-au mutat atenţia de la divinitatea imposibil de perceput la om, iar în limitele naturii sale ei au găsit toate misterele din sferele exterioare. Deoarece această practică a devenit din ce în ce mai cunoscută, a fost inventat un sistem teologic în care Dumnezeu era considerat MARELE Om iar omul era considerat un mic zeu. Conform acestei analogii, Universul era considerat un om iar omul un univers în miniatură. Universul mai mare a fost numit macrocosmos, Lumea cea Mare sau Corpul, iar viaţa divină sau entitatea spirituală care îi controlează funcţiile a fost numit *„Macroprosophus"*. Corpul omului sau universul individual şi uman a fost denumit microcosmos iar viaţa divină sau entitatea spirituală care îi controlează funcţiile a fost denumită *„Microprosophus"*. Misterele păgâne se ocupau îndeosebi cu instruirea neofiţilor cu privire la legătura existentă între microcosmos şi macrocosm - cu alte cuvinte, dintre Dumnezeu şi om. Cheia acestor analogii dintre organele şi funcţiile omului microcosmic şi cele ale omului macrocosmic reprezenta lucrul cel mai valoros pentru iniţiaţi.

H.P. Blavatsky, în cartea sa intitulată *„Isis Unveiled"* rezumă conceptul păgân de om după cum urmează : „Omul este o lume mică - un microcosmos" în interiorul măreţului Univers. Precum un fetus, el este suspendat de toate cele trei spirite ale sale în matricea macrocosmosului; în timp ce corpul său terestru este legat de Tatăl său, Pământul, sufletul său astral trăieşte în comuniune cu *„anima mundi"* siderală. El este în ea tot aşa cum ea este în el, căci elementul predominant din lume umple spaţiul şi reprezintă însuşi spaţiul, fără maluri, şi infinit. În ceea ce priveşte cel de-al treilea spirit al său, Spiritul Divin, acesta este o rază infinitezimală, una dintre radiaţiile fără număr care provin direct de la Lumina Spirituală a Lumii. Aceasta este trinitatea naturii organice şi anorganice, spirituale şi fizice, care sunt de fapt trei în unu şi despre care Proclus afirmă :

> „Prima Monadă este Dumnezeul Etern; a doua, Eternitatea; a treia, Paradigma, sau tiparul universului; acestea trei constituie triada inteligibilă."

Cu mult înainte de introducerea idolatriei în religie, preoţii au cerut ca statuia unui om să fie aşezată în sanctuarul templului. Acest chip uman simboliza puterea divină în toate formele sale de manifestare.

Astfel preoţii din antichitate l-au acceptat pe om ca pe un obiect de învăţătură şi l-au studiat pentru a ajunge să înţeleagă cele mai mari şi mai confuze mistere din Universul celest din care facem cu toţii parte.

Este posibil ca această statuie misterioasă, care este situată în altarele primitive, să fi fost construită după modelul unui omuleţ ; (*ca anumite mâini emblematice din şcolile misterelor*), acesta era acoperit de hieroglife, fie sculptate fie pictate. Statuia putea fi deschisă, văzându-se astfel poziţia relativă a organelor, oaselor, muşchilor, nervilor şi a altor părţi ale corpului. După secole întregi de cercetare, omuleţul a devenit o masă de hieroglife complicate şi de reprezentări simbolice. Fiecare parte avea o semnificaţie secretă. Măsurătorile reprezentau un standard esenţial cu ajutorul căruia era posibil să măsoare părţile cosmosului. Aceasta era o emblemă glorioasă şi complexă a întregii cunoaşteri posedată de înţelepţi şi de hierofanţi.

Au urmat apoi vremurile idolatriei. Misterele au început să piardă din importanţă. Secretele se pierduseră şi nimeni nu mai ştia identitatea omului misterios care stătea pe altar. Nu se mai ştia decât că această statuie era un simbol sacru şi măreţ al puterii universale şi în cele din urmă a ajuns să fie considerată un zeu, cel după asemănarea căruia fusese creat omul. Nemaiştiind motivul iniţial pentru care fusese construit acest omuleţ, preoţii au venerat această efigie până când lipsa lor de înţelegere spirituală a dus la destrămarea templului, iar statuia s-a prăbuşit odată cu civilizaţia care îi uitase semnificaţia.

Pornind de la această afirmaţie a primilor teologi, afirmaţie potrivit căreia omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, minţile iniţiate din Antichitate au clădit întreaga structură a teologiei având la bază corpul omului. Lumea religioasă din zilele noastre nu cunoaşte faptul că la baza principiilor şi dogmelor sale se află de fapt biologia. Multe dintre codurile şi legile despre care preoţii au crezut că sunt rezultatul revelaţiei directe a lui Dumnezeu sunt în realitate rodul a

secole întregi de studiu a corpului omului şi a minunilor nesfârşite dezvăluite printr-un asemenea studiu.

Putem depista analogii anatomice în majoritatea cărţilor sfinte din Lume. Acest lucru este evident la crearea miturilor. Orice persoană care este familiarizată cu embriologia şi cu obstetrica va recunoaşte cu uşurinţă bazele alegoriei referitoare la Adam şi Eva şi la Eden, cele nouă etape ale misterelor eleusine şi legenda brahmanică a încarnării lui Vishnu. Povestea oului universal, mitul scandinav al lui Ginnungagap (*crăpătura întunecată din spaţiu, unde a fost semănată sămânţa lumii*), şi folosirea peştelui ca emblemă a puterii generatoare paterne; toate acestea indică adevărata origine a speculaţiilor teologice. Filosofii din Antichitate şi-au dat seama că omul este răspunsul la ghicitoarea vieţii deoarece acesta reprezintă imaginea vie a planului divin; în secolele ce vor urma omenirea va înţelege importanţa acestui proverb străvechi : *„Studiul omenirii înseamnă studiul omului"*.

Atât omul cât şi Dumnezeu au o natură dublă, natura superioară fiind invizibilă, iar cea inferioară vizibilă. În ambele se găseşte o Sferă intermediară care marchează punctul de întâlnire a celor două naturi.

La fel cum Natura spirituală a lui Dumnezeu controlează Forma sa Universală obiectivă, care reprezintă de fapt o idee cristalizată, natura spirituală a omului reprezintă cauza invizibilă şi puterea care controlează personalitatea sa vizibilă şi materială. Este evident că spiritul omului are aceeaşi relaţie cu corpul său material pe care Dumnezeu o are cu Universul său obiectiv. Misterele considerau că Spiritul sau Viaţa a apărut înaintea formei, şi că tot ceea ce este anterior include tot ceea ce urmează. Forma este inclusă în tărâmul Spiritului, deoarece Spiritul este anterior Formei. Unii credeau că spiritul omului se află în corpul său. Potrivit concluziilor la care au ajuns filosofia şi teologia, această teorie este greşită căci spiritul mai întâi delimitează o zonă după care se manifestă în interiorul ei. Din punct de vedere filosofic, forma fiind o parte din spirit, se află în interiorul spiritului; dar spiritul reprezintă mai mult decât suma tuturor formelor; la fel cum natura materială a omului se află în suma spiritelor, natura universală care include întreg sistemul sideral se află în esenţa lui Dumnezeu, sau a Spiritului Universal.

Potrivit unui alt concept al înţelepţilor antici, toate corpurile, fie ele spirituale sau materiale, au trei centre, numite de greci *„centrul superior, centrul median şi centrul inferior"*. Există totuşi o ambiguitate aparentă. Este imposibil să reprezinţi corespunzător adevăruri mentale abstracte căci reprezentarea grafică a unui aspect al relaţiilor metafizice poate intra în contradicţie cu un alt aspect. Deşi partea de sus este de obicei considerată ca fiind superioară în ceea ce priveşte demnitatea şi puterea, în realitate cel superior este centrul care precede atât partea de sus cât şi partea de jos.

TETRAGRAMA DIN INIMA OMULUI

Din *„Libri Apologetici”* a lui Böhme

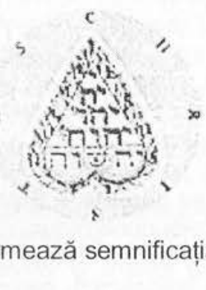

Tetragrama sau numele lui Dumnezeu alcătuit din patru litere este aranjat aici ca un „tetractys” în interiorul inimii răsturnate a omului. Dedesubt este arătat cum numele lui Iehova se transformă în Jehoshua prin adăugarea literei ebraice „oה”, „Shin”. Desenul luat ca un întreg reprezintă tronul lui Dumnezeu şi ierarhiile sale, aşa cum se află ele în inima omului. În prima sa carte din ciclul *„Libri apologetici”*, Jakob Böhme descrie după cum urmează semnificația simbolului :

„Căci noi oamenii avem o Carte în comun care vorbeşte despre Dumnezeu. Fiecare o poartă în sine însuşi, deoarece reprezintă numele inestimabil al lui Dumnezeu. Literele sale reprezintă flăcările iubirii Sale, pe care El ne-a dezvăluit-o prin numele inestimabil al lui Isus. Citiți aceste litere în inima dumneavoastră şi veți avea suficiente cărți. Toate scrierile copiilor lui Dumnezeu te îndrumă spre aceeaşi Carte căci acolo se află ascunse comorile înțelepciunii. Această Carte este Hristos, care se găseşte în noi toți.”

„Prin urmare trebuie să spunem că partea de sus sau de deasupra este de fapt în centru, în timp ce celelalte două părți (*despre care se spune că se află deasupra şi dedesubt*) se află în realitate dedesubt. Toate aceste lucruri se simplifică şi mai mult dacă cititorul interpretează cuvântul *„deasupra”* ca indicând vecinătatea cu sursa şi *„dedesubt”* ca sugerând distanța față de sursă, sursa fiind situată în centru iar distanța relativă fiind reprezentată de diversele puncte de-a lungul razelor care merg din centru până la circumferința cercului. Din punct de vedere filosofic şi teologic, termenul *„sus”* poate fi interpretat ca în drum spre centru iar cuvântul *„jos”* poate simboliza drumul spre circumferință. Centrul reprezintă spiritul iar circumferința reprezintă materia. Prin urmare, *„sus”* simbolizează drumul spre spiritualitate iar *„jos”* sugerează drumul spre materialitate. Cel de-al doilea concept este reprezentat parțial prin vârful unui con care, atunci când este privit de sus, este văzut ca un punct din centrul circumferinței formată de baza conului.

Aceste trei centre universale, cel de deasupra, cel dedesubt şi cel care reprezintă veriga care le uneşte, reprezintă cele trei aspecte ale Soarelui sau centrele sale de strălucire. Şi acestea au analogii în cele trei centre din corpul omenesc, corp care este o creație a Demiurgului, la fel ca universul fizic.”

Thomas Taylor afirmă :

„Primul Soare este analog luminii, privită atunci când se află în fântâna soarelui; al doilea este analog luminii care provine de la soare; al treilea este analog splendorii comunicate altor naturi de către această Lumină.”

„De vreme ce centrul spiritual reprezintă mijlocul celorlalte două, analogia sa în corpul omului este inima, cel mai spiritual şi mai misterios organ din corpul omului. Cel de-al doilea centru (*sau legătura dintre lumea superioară şi cea inferioară*) este ridicat la cea mai înaltă poziție de demnitate fizică, respectiv creierul. Cel de-al treilea centru (*sau centrul inferior*) are legătură cu poziția cu cea mai puțină demnitate fizică, însă de cea mai mare importanță, respectiv sistemul reproducător. Din punct de vedere simbolic, inima reprezintă sursa vieții; creierul reprezintă legătura prin care sunt unite viața şi forma prin intermediul inteligenței raționale iar sistemul reproducător este sursa cu ajutorul căreia sunt produse organismele fizice. Idealurile şi aspirațiile unui individ depind în mare măsură de care dintre aceste trei centre predomină în sfera şi în activitatea de exprimare. La individul materialist, cel mai puternic este centrul inferior, la individul intelectual prin excelență, centrul cel mai puternic este cel superior, dar pentru inițiați cel mai important este centrul median, căci acesta scaldă celelalte două centre într-un potop de strălucire spirituală şi controlează atât mintea cât şi corpul.

Așa cum lumina stă mărturie vieții, care este sursa sa, mintea stă mărturie spiritului, iar activitatea din planul inferior stă mărturie inteligenței. Prin urmare mintea stă mărturie inimii iar sistemul generator stă mărturie minții. Natura spirituală este cel mai adesea simbolizată de către inimă; puterea intelectuală este reprezentată printr-un ochi deschis, care reprezintă glanda pineală a ochiului ciclopic, sau Janus cel cu două fețe, din misterele păgâne; sistemul generator este simbolizat de o floare, un toiag, o ceașcă sau o mână.

Deși toate misterele recunoșteau inima ca fiind centrul conștiinței spirituale, ele ignorau în mod eliberat acest concept și foloseau inima în înțelesul său exoteric, ca simbol al naturii emoționale. În această perspectivă sistemul reproducător reprezenta corpul fizic, inima reprezenta corpul emoțional iar creierul corpul mental. Creierul reprezenta Sfera superioară, dar de îndată ce inițiații treceau de primele nivele ale studiului lor, ei învățau că creierul era împuternicitul flăcării spirituale care sălășluia în cele mai ascunse adâncuri ale inimii.

Oamenii care studiază știința esoterică descoperă că în vremurile străvechi anticii apelau adesea la diverse trucuri pentru a ascunde adevăratele interpretări ale misterelor. Unul dintre aceste trucuri consta în înlocuirea creierului cu inima.

Cu câteva excepții, cele trei nivele ale misterelor antice erau reprezentate în camere care simbolizau cele trei mari centre ale corpului omului și ale corpurilor universale. Atunci când acest lucru era posibil, chiar și templul era construit după forma corpului omului.

Candidatul intra printre picioare și ajungea la cel mai înalt nivel în punctul care corespundea creierului. Primul nivel reprezenta primul mister material iar simbolul său era sistemul reproducător; acesta trecea candidatul prin diferitele etape ale gândirii concrete. Al doilea nivel se desfășura într-o cameră care corespundea inimii, dar reprezenta puterea de mijloc sau legătura mentală. Aici candidatul era inițiat în misterele gândirii abstracte și era ridicat atât de sus pe cât era mintea lui în stare să pătrundă. Apoi candidatul trecea în cea de-a treia cameră analogă creierului, cameră care ocupa cea mai înaltă poziție din templu, și care avea cea mai înaltă demnitate deoarece era de fapt analogă inimii. Aici inițiatul înțelegea pentru prima dată

semnificația acelor cuvinte nemuritoare : *„Omul este definit prin ceea ce gândește cu inima sa."*

La fel cum există șapte inimi în creier, tot așa există șapte creiere în inimă dar nu putem spune prea multe referitor la acest subiect în momentul de față."

În prima sa carte intitulată *„On the Theology of Plato"*, Proclus scrie despre acest subiect :

„Socrates observă cu acuratețe în ceea ce o privește pe Alcibiades că sufletul care pătrunde în ea va vedea toate celelalte lucruri și chiar zeitatea. Apropiindu-se de propria sa uniune și de centrul tuturor formelor de viață, lăsând deoparte multitudinea și varietatea puterilor nesfârșite pe care aceasta le conține, ea urcă până la jertfele cele mai înalte ale turnului de pază. Se spune că, la fel ca în cazul celor mai sacre mistere, la început misticii se întâlnesc cu nenumăratele specii cu nenumărate forme, care sunt împinse înainte de către zei, dar în momentul în care intră în templu, nemișcate și păzite de ritualurile mistice, aceste creaturi primesc în inima lor iluminarea divină și, dezbrăcate de veșmintele lor, ele iau parte la natura divină; mi se pare că același lucru se petrece și în teoria întregirilor. Atunci când sufletul se uită la lucruri care îi sunt posterioare, acesta vede umbrele și imaginile ființelor, dar atunci când se preschimbă în sinea sa, sufletul evoluează în propria sa esență și în motivele conținute de aceasta. La început se vede așa cum era, dar când începe să se cunoască mai bine, își dă seama că în interiorul său se află atât intelectul cât și codurile ființelor. Când ajunge în cele mai străfunde adâncuri ale sale, în prăpastia sufletului, acesta poate vedea chiar cu ochii închiși categoria zeilor și speciile de ființe. Toate lucrurile se află în noi din punct de vedere fizic și datorită acestei proprietăți suntem capabili să cunoaștem toate lucrurile, făcând apel la puterile și la imaginile întregilor care se află în fiecare dintre noi."

Inițiații din Antichitate îi avertizau pe discipolii lor că o imagine nu reprezintă realitatea ci doar obiectivizarea unei idei subiective.

Imaginile zeilor nu erau create pentru a sluji drept obiecte de venerare, ci trebuiau privite doar ca niște embleme sau ca niște reprezentări care aduc aminte de principiile şi de puterile invizibile. În acelaşi mod corpul omului nu trebuie confundat cu însuşi omul ci doar ca sălaşul individului, la fel cum templul este considerat casa lui Dumnezeu. Într-o stare de trivialitate şi de perversiune, corpul omului reprezintă mormântul sau închisoarea unui principiu divin.

MÂNĂ DECORATĂ CU EFIGIILE LUI IISUS HRISTOS, ALE FECIOAREI MARIA ŞI ALE CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Dintr-o publicaţie veche

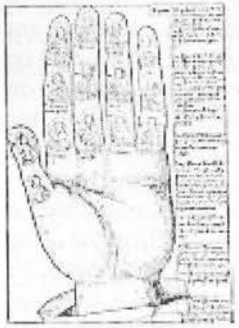

Pe falangele degetelor sunt reprezentate portretele apostolilor, fiecare având propriul său simbol. În cazul celor care au fost torturaţi, simbolul reprezintă unealta morţii. Astfel, simbolul Sfântului Andrei este o cruce, simbolul Sfântului Toma este o suliţă, simbolul sfântului Iacob este o bâtă, simbolul Sfântului Filip este o cruce, simbolul Sfântului Bartolomeu este un cuţit mare sau o sabie încovoiată, simbolul Sfântului Matei este o sabie sau o suliţă, simbolul Sfântului Simeon este o bâtă sau un ferăstrău, simbolul sfântului Matei este un topor iar simbolul lui Iuda este o halebardă. Apostolii a căror simboluri nu au legătură cu suferinţele lor sun Sfântul Petru, care poartă două chei încrucişate, una de aur şi una de argint; Sfântul Iacob cel Mare, care poartă un toiag de pelerin şi o cochilie de melc şi Sfântul Ion care ţine în mâini o cupă din care otrava se prelinge miraculos în chip de şarpe. Figura lui Iisus Hristos de pe cea de-a doua falangă de pe degetul mare nu urmează sistemul păgân, care atribuie această poziţie primei persoane din triada creatoare. Dumnezeu Tatăl ar trebui să ocupe cea de-a doua falangă, Dumnezeu Fiul prima falangă iar Sfântului Duh îi este atribuită baza degetului mare. Potrivit aranjamentului filosofic, Fecioara Maria ar trebui să ocupe baza degetului mare, care este sacră pentru Lună.

„Într-o stare de dezvoltare şi de regenerare, corpul omului reprezintă casa sau sanctuarul zeităţii care l-a creat. *„Personalitatea este suspendată de un fir din natura Fiinţei."*

Omul este în esenţă un principiu permanent şi nemuritor. Doar corpurile sale trec prin ciclul naşterii şi al morţii. Realitatea este nemuritoare, iluzia este muritoare.

În timpul fiecărei perioade a vieţii terestre, realitatea se îmbină cu iluzia şi este eliberată de aceasta temporar prin moarte şi definitiv prin iluminare.

Deoarece păgânii erau consideraţi politeişti, ei şi-au câştigat această reputaţie nu pentru că venerau mai mulţi zei, ci că personificau trăsăturile lui Dumnezeu, creând astfel un panteon de zeităţi posterioare, fiecare dintre aceste zeităţi manifestând o parte din ceea ce Unicul Zeu reprezenta de unul singur. Diversele panteonuri ale religiilor antice reprezintă prin urmare trăsăturile personificate şi catalogate.

Toţi zeii şi toate zeiţele din antichitate îşi au analogiile în corpul uman, la fel ca elementele, planetele şi constelaţiile care au fost considerate vehicule adecvate pentru aceste corpuri celeste.

Elementelor le-au fost atribuite patru centre ale corpului, planetele au şapte organe vitale, Zodiacului i-au fost desemnate cele douăsprezece părţi principale, părţile ascunse ale naturii divine a omului au fost atribuite unor zeităţi, iar zeul ascuns se manifestă prin măduva oaselor.

Este dificil pentru unii ca să-şi dea seama de faptul că ei sunt de fapt nişte universuri; că corpurile lor fizice sunt o natură vizibilă prin structura cărora circulă numeroase valuri de viaţă, şi că acestea îşi dezvăluie potenţialul latent. În corpul fizic al omului se găsesc nu numai minerale, plante şi un regat animal, care evoluează, ci şi clasificări necunoscute şi împărţiri ale vieţii spirituale invizibile. La fel cum celule sunt unităţi infinite în structura omului, aşa şi omul este o unitate infinită în structura Universului. O teologie bazată pe cunoaşterea şi aprecierea acestor relaţii este atât de profundă pe cât este de adevărată.

Deoarece corpul fizic al omului are cinci extremităţi importante şi distincte, două picioare, două mâini şi un cap, dintre care cel din urmă le guvernează pe cele patru, „Numărul 5" a fost acceptat drept „simbolul omului". Prin cele patru colţuri ale sale, piramida simbolizează mâinile şi picioarele, iar vârful acesteia simbolizează capul, şi astfel indică o putere raţională care controlează cele patru colţuri iraţionale. Mâinile şi picioarele reprezintă cele patru elemente, dintre care cele două picioare sunt pământul și apa, iar cele două mâini sunt focul și aerul. Creierul simbolizează cel de-al cincilea element sacru,,eterul, care le controlează și le unește pe celelalte patru. Dacă picioarele sunt la un loc iar brațele sunt împrăștiate, atunci omul reprezintă crucea cu intelectul rațional care este capul.

Degetele de la mâini și cele de la picioare au și ele o importanță deosebită. Degetele de la picioare reprezintă cele 10 porunci ale legii fizice, iar cele de la mâini simbolizează cele 10 porunci ale legii spirituale. Cele patru degete de la fiecare mână simbolizează cele patru elemente, iar cele trei falange de la fiecare deget reprezintă împărțirea elementelor astfel încât în fiecare mână sunt 12 părți ale degetelor care sunt analoage semnelor zodiacale, iar cele două falange de la fiecare deget mare reprezintă Zeitatea Triplă. Prima falangă corespunde aspectului creativ, cea de-a doua aspectului de păstrare, iar baza corespunde aspectului generativ și distructiv. Când mâinile sunt la un loc, rezultă cei 24 superiori și cele șase zile ale creației.

În simbolism corpul este împărțit vertical în două jumătăți: *,,jumătatea dreaptă fiind considerată lumină iar cea stângă întuneric".*

Celor care nu sunt familiarizați cu înțelesul adevărat al Luminii și al Întunericului le vom spune că jumătatea luminoasă este spirituală, iar cea întunecată este materială.

Lumina este simbolul obiectivității; întunericul este cel al subiectivității. Lumina este o manifestare a vieții fiind prin urmare posterioară vieții. Cel care este anterior luminii este întunericul în care lumina există temporar iar întunericul există permanent. Deoarece viața precede lumina, singurul său simbol este întunericul, iar întunericul este considerat voalul care ascunde adevărata natură a ființei abstracte și nediferențiată.

În Antichitate oamenii luptau cu brațul drept și apărau centrele vitale cu brațul stâng, pe care purtau un scut protector. Jumătatea dreaptă a corpului era considerată ofensivă iar cea stângă era defensivă. Din acest motiv jumătatea dreaptă a corpului era considerată masculină, iar cea stângă era considerată feminină.

Mai mulți cercetători sunt de părere că folosirea mânii drepte se datorează faptului că oamenii țineau mâna stângă de rezervă pentru a se apăra cu ea. Deoarece sursa Ființei este în întunericul care precede lumina, tot așa Natura spirituală a

omului se află în partea întunecată a ființei sale, deoarece inima este în partea stângă.

Printre deducțiile greșite care se datorează asocierii întunericului cu răul se află și una potrivit căreia câteva națiuni întrebuințau mâna dreaptă pentru a munci iar cea stângă era folosită în scopuri necurate și care nu trebuiau văzute de către zei. Din același motiv magia neagră era numită adesea „cărarea stângă a mâinii" sau „magia de mâna stângă", și se presupunea că raiul se află pe partea dreaptă iar iadul pe cea stângă. Unii filosofi erau de părere că există două modalități de scriere : una de la stânga la dreapta, care era numită metoda exoterică, inteligibilă, și cealaltă de la dreapta spre stânga, care era considerată secretă. Scrierea exoterică era cea care se făcea din inimă iar cea esoterică, tainică ,era cea care se scria înspre inimă.

Doctrina secretă afirmă că fiecare parte și membru al corpului sunt rezumate în creier și tot ceea ce se află în creier este rezumat în inimă.

În simbolism capul omenesc este folosit frecvent pentru a reprezenta inteligența și cunoașterea.

Deoarece corpul uman în întregimea sa este cel mai perfect produs din istoria pământului, acesta a fost ales pentru a reprezenta Divinitatea și cea mai înaltă stare sau condiție. Artiștii care încercau să deseneze divinitatea arătau adesea doar o mână care apărea de după un nor impenetrabil. Norul simbolizează Divinitatea necunoscută, care este ascunsă de oameni cu ajutorul limitelor omenești. Mâna reprezintă activitatea divină, singura parte a lui Dumnezeu care este cunoscută de către oameni.

Fața este alcătuită dintr-o Trinitate naturală; ochii reprezintă puterea spirituală care înțelege; nările reprezintă puterea plină de viață care apără iar gura și urechile simbolizează puterea materială demiurgică a lumii de jos.

Prima sferă este eternă și creativă; cea de-a doua aparține misterelor ramurii creatoare, iar cea de-a treia sferă aparține lumii creative.

VIAŢA ÎNTREITĂ A OMULUI LĂUNTRIC

Din *„Theosophia Practica”,* a lui Gichtel

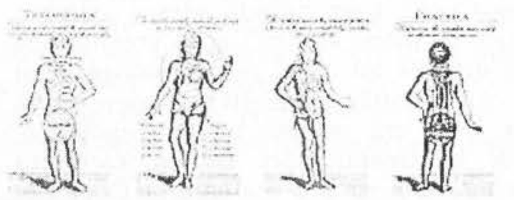

Johann Georg Gichtel, un mistic şi filosof profund, cel mai iluminat dintre discipolii lui Jakob Böhme, a călătorit în secret diagramele de mai sus împreună cu un mic grup de prieteni devotaţi. Gichtel a republicat scrierile lui Böhme, ilustrându-le cu numeroase figuri remarcabile. Potrivit lui Gichtel diagramele de mai sus reprezintă anatomia omului divin şi ne înfăţişează grafic condiţia sa în timpul stărilor umane, infernale şi divine. Se pare că plăcile din ediţia William Law a operelor lui Böhme se bazează pe diagramele Gichtel care sunt copiate în amănunt. Gichtel nu a dat nici o descriere amănunţită a figurilor sale, iar scrierea de pe diagramele originale, care este aici tradusă în germană, reprezintă singurul indiciu pentru interpretarea acestor grafice.

Cele două figuri din capăt reprezintă faţa şi spatele aceleiaşi diagrame şi sunt numite masa trei. Acestea sunt *„create pentru a arăta condiţia omului şi a celor trei părţi esenţiale ale sale : spirit, suflet şi trup, om care se află într-o stare de regenerare”.* Cea de-a treia figură din stânga este numită *„masa a doua”* şi reprezintă *„condiţia omului care se află într-o stare coruptă; care nu are nici un respect pentru şi nici o veneraţie fată de regenerarea sa”.* Cea de-a treia figură nu corespunde cu prima masă a lui William Law. Aceasta ne înfăţişează condiţia omenirii înainte de decăderea sa, dar masa lui Gichtel aparţine celei de-a treia stări a omenirii.”

William Law descrie scopul acestor diagrame şi simbolurile acestora :

„Aceste trei mese au fost create pentru a reprezenta omul în cele trei stări : cea dinainte de decăderea sa, când se afla în puritate şi glorie; starea de după prăbuşirea sa, când se află într-o stare de pierzanie, şi cea în care se ridică după ce s-a prăbuşit, şi în care omul este pe cale de a se regenera, fiind într-o stare de sfinţenie şi tinzând spre perfecţiune”.

Cei care studiază orientalismul vor recunoaşte imediat în aceste simboluri, *chakras sau centrele de forţă spirituală* hinduse, deoarece diverse mişcări şi aspecte ale acestora dezvăluie condiţia naturii divine interne a discipolului.

Prin cuvântul Lui Dumnezeu a fost creat Universul material iar cele şapte puteri creatoare sau vocalele care există, au început să existe datorită cuvântului lui Dumnezeu şi au devenit cele şapte Elohim sau zeităţi.

„Cu ajutorul puterilor acestor zeităţi a fost creată Lumea de jos. Uneori Zeitatea este reprezentată printr-un ochi, printr-o ureche, un nas sau o gură. Primul dintre acestea simbolizează conştiinţa divină; cel de-al doilea reprezintă interesul divin; cel de-al treilea Divinitatea divină, iar ultimul reprezintă Puterea divină.”

„Anticii nu credeau că spiritualitatea îi face pe oameni raţionali sau oneşti, ci că onestitatea şi raţiunea îl fac pe om să fie spiritual. Misterele îi învăţau pe oameni că iluminarea spirituală era obţinută numai prin aducerea naturii de jos la un anumit standard de eficienţă şi de puritate.

Misterele aveau scopul de a dezvălui adevărata natură a omului în funcţie de unele reguli fixe care, dacă erau urmate cu credinţă, ridicau conştiinţa umană până la un punct în care aceasta era capabilă de a-şi cunoaşte propria constituţie şi adevăratul scop al existenţei sale. Această cunoaştere despre cum constituţia numeroasă poate fi regenerată mai repede, până când ajunge la iluminare spirituală, era un secret al doctrinelor din antichitate. S-ar părea că anumite organe şi centre fizice sunt în realitate voalurile centrelor spirituale. Celor neregeneraţi nu li s-a dezvăluit niciodată ce erau acestea şi cum puteau fi descoperite, deoarece filosofii şi-au dat seama că odată ce omul va înţelege cum funcţionează orice sistem, el poate ajunge la sfârşit fără a fi calificat să manipuleze şi să controleze efectele pe care le-a obţinut. Din această cauză erau necesare lungi perioade de probă, astfel încât cunoaşterea despre cum oamenii pot deveni ca zeii, să rămână doar în posesia celor care merită acest lucru.

Totuşi, de frică ca această cunoaştere să nu se piardă, ea a fost ascunsă în alegorii şi în mituri care nu însemnau nimic pentru cei profani, dar care erau pline de înţeles pentru cei care erau familiarizaţi cu teoria mântuirii personale, care se afla la baza teologiei filosofice.

Creştinismul poate fi dat drept exemplu. Întregul Nou Testament reprezintă o tăinuire ingenioasă a proceselor secrete de regenerare umană. Personajele care sunt considerate bărbaţi şi femei istorici sunt de fapt personificări ale anumitor procese care au loc în corpul omenesc atunci când omul începe să se elibereze în mod conştient de legătura ignoranţei şi a morţii.

Veşmintele şi ornamentele despre care se spune că au fost purtate de zei reprezintă de asemenea nişte indicii, căci în mistere îmbrăcămintea era considerată sinonimă cu forma. Gradul de spiritualitate sau de materialitate al organismelor este simbolizat prin calitatea, frumuseţea şi valoarea veşmintelor purtate. Corpul fizic al omului era considerat haina naturii sale spirituale; în consecinţă, cu cât erau mai dezvoltate aceste puteri supra-substanţiale, cu atât mai glorioasă era haina sa.

Desigur, iniţial îmbrăcămintea era purtată mai mult pentru decor decât pentru a-i proteja pe oameni, şi o astfel de practică mai este întâlnită şi acum printre oamenii primitivi. Misterele susţineau că singurele podoabe ale omului care rezistă în timp sunt virtuţile şi trăsăturile sale; că acesta se îmbrăca cu propriile sale realizări şi se împodobea cu faptele sale. Astfel haina albă era simbolul purităţii, cea roşie a sacrificiului şi a dragostei, iar cea albastră era simbolul altruismului şi al integrităţii. Deoarece se spunea că trupul este haina spiritului, deformările mentale sau spirituale erau înfăţişate ca deformări ale corpului.

Considerând că trupul omului reprezintă regula după care se măsoară Universul, filosofii erau de părere că toate lucrurile au înfăţişare asemănătoare cu cea a corpului omenesc. Grecii, de exemplu, considerau că Delphi era centrul Pământului, căci planeta fizică era considerată un om uriaş care era încolăcit în forma unei mingi. În contradicţie cu credinţa creştinismului conform căruia Pământul este un lucru inanimat, păgânii credeau că atât Pământul cât şi corpurile celeste erau creaturi individuale şi că acestea aveau inteligenţă individuală. Ei

considerau că diferitele regate din natură erau entităţi individuale. Regatul animal, de exemplu, era considerat ca fiind compus din toate creaturile care alcătuiau acel regat. Această bestie prototipică era o întrupare amestecată a înclinaţiilor animale iar înăuntrul naturii sale exista întreaga lume a animalelor aşa cum speciile umane există în constituţia prototipicului Adam.

Rasele, naţiunile, triburile, religiile, statele, comunităţile şi oraşele erau considerate ca fiind entităţi compuse, fiecare dintre acestea fiind alcătuită dintr-un număr variat de unităţi individuale.

Fiecare comunitate are o individualitate care reprezintă suma atitudinilor individuale ale locuitorilor săi. Fiecare religie este un individ al cărui corp este alcătuit dintr-o ierarhie de veneratori individuali.

Organizarea oricărei religii reprezintă corpul său fizic, iar membrii săi individuali reprezintă celulele de viaţă care alcătuiesc acest organism.

Religiile, rasele şi comunităţile trec prin cele şapte epoci ale lui Shakespeare căci viaţa omului este un standard cu ajutorul căruia se estimează eternitatea tuturor lucrurilor.

Potrivit doctrinei secrete, omul, prin rafinarea treptată a vehiculelor sale şi a sensibilităţii sale, care este în creştere, va depăşi treptat limitele materiei şi se va desprinde de trupul său muritor. Atunci când omenirea îşi va completa evoluţia fizică, scoica goală a materialităţii care va rămâne în urmă, şi vor fi folosite alte unde de viaţă care vor dori să se elibereze. Tendinţa de creştere evoluţională a omului se îndreaptă întotdeauna spre propria sa individualitate. În mijlocul celui mai adânc materialism omul se află la cea mai mare distanţă de sine. Conform învăţăturilor misterelor, nu toată natura spirituală a omului se încarnează în materie. Spiritul omului este reprezentat în forma unui triunghi echilateral cu un capăt în jos. Acest punct în jos, care reprezintă o treime din natura spirituală, dar care, în comparaţie cu demnitatea celorlalte două, este mai puţin de o treime, coboară în iluzia existenţei materiale pentru un scurt moment. Cel care nu se îmbracă niciodată cu hainele materiei este *„Anthropos-hermetic"*, care este analog cu Cyclops, sau ce demonul păzitor al grecilor, îngerul lui Jakob Böhme şi sufletul lui Emerson: acea unitate, acel suflet în care se află fiinţa particulară a oricărui om şi care se uneşte cu alte fiinţe."

La naştere doar a treia parte din natura divină a omului se disociază temporar de propria sa nemurire şi ia asupra sa visul existenţei şi naşterii fizice, care animă cu entuziasmul celest vehiculul care este compus din elemente materiale, şi care face parte din şi este legat de sfera materială. La moarte această parte încarnată se trezeşte din visul existenţei fizice şi se reuneşte cu condiţia sa eternă. Această coborâre temporară a spiritului în materie este numită *„roata vieţii şi a morţii"* iar principiile care au legătură cu acest lucru sunt analizate de filosofi, care numesc aceste principii metempsihoză. Această lege a naşterii şi a morţii este depăşită prin iniţierea în mistere şi printr-un anumit proces cunoscut sub numele de *„teologie operativă"* iar în timpul existenţei fizice, acea parte a spiritului care este adormită se trezeşte fără intervenţia morţii, care este iniţiatorul inevitabil, iar spiritul adormit este reunit cu *„Anthropos"* sau substanţa sinelui. Acesta reprezintă scopul principal al misterelor; omul va deveni conştient şi va fi reunit cu sursa divină a sinelui fără a gusta moartea fizică.

COPACUL DIVIN DIN OM (SPATELE)

Din „Figures" ale lui Law, care îi aparţin lui Jakob Böhme.

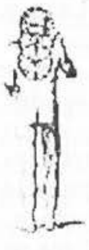

La fel cum diagrama care reprezintă imaginea omului din faţă ilustrează principiile divine ale acestuia, care se află într-o stare de regenerare, imaginea din spate a aceleiaşi figuri înfăţişează inferiorul, noaptea sau condiţia Soarelui. Din „sfera minţii astrale" urcă o linie prin „sfera raţiunii" în „sfera simţurilor". Sferele minţii astrale şi ale simţurilor sunt pline de stele, pentru a simboliza condiţia nocturnă a naturii lor. În sfera raţiunii, superiorul şi inferiorul sunt reconciliate iar raţiunea în omul muritor corespunde înţelegerii iluminate din omul spiritual.

COPACUL DIVIN DIN OM (FAŢA)

Din Figures ale lui Law care îi aparţin lui Jakob Böhme

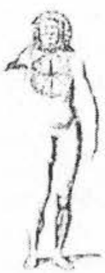

Un copac care îşi are rădăcinile în inimă se ridică din oglinda zeităţii prin sfera înţelegerii pentru a înainta în sfera simţurilor. Rădăcinile şi trunchiul acestui copac simbolizează natura divină a omului şi pot fi numite spiritualitatea sa; ramurile copacului reprezintă părţile separate ale constituţiei divine şi pot fi comparate cu individualitatea; frunzele, deoarece au o natură efemeră, corespund personalităţii, care nu se bucură de permanenţa sursei sale divine.

LEGENDA LUI HIRAM

Când Solomon, cel care era iubit de zei, cel care a construit Casa cea trainică, şi marele stăpân al Ierusalimului a urmat la tron după moartea tatălui său iubit, care se numea David, acesta şi-a dedicat viaţa ridicării unui templu în cinstea lui Dumnezeu şi a unui palat pentru regii Israelului. Prietenul credincios al lui David, Hiram, regele din Tyre, când a auzit că a urcat pe tron unul dintre urmaşii lui David, a trimit mesaje de felicitare şi s-a oferit să susţină noul conducător. În opera sa *„History of the Jews"*, Josephus menţionează că duplicatele scrisorilor pe care şi le-au trimis cei doi regi pot fi văzute şi la Ierusalim şi la Tyre. În ciuda lipsei de apreciere de care a dat dovadă Hiram atunci când Solomon i-a arătat cele 20 de oraşe ale Galileeei, atunci când templul era construit, cei doi regi au rămas cei mai buni prieteni.

Amândoi erau cunoscuţi pentru înţelepciunea şi şiretenia lor şi, când corespondau, fiecare îi punea celuilalt întrebări dificile pentru a testa ingenuitatea sa mintală. Solomon a făcut o înţelegere cu Hiram şi i-a promis că îi va da grâu, porumb, vin şi ulei pentru a plăti zidarii şi tâmplarii din Tyre, care îi vor ajuta pe evrei în construirea unui templu.

Hiram i-a adus acestuia cedru şi alţi copaci care au fost transformaţi în plute şi care pluteau pe mare până la Joppa unde erau duşi de oamenii lui Solomon la templu.

Deoarece ţinea foarte mult la Solomon, Hiram i l-a trimis pe Marele Maestru al arhitecţilor dionisiaci, CHiram Abiff, fiul unei văduve care nu putea fi egalat de nici un zidar de pe pământ. CHiram este descris ca fiind *„născut în Tyre dar de origine israelită”* şi un *„al doilea Bezaleel, care a fost onorat de regele său cu titlul de Tată”*. *„Pocket Companion al lui Freemason”*, care a fost publicat în 1771 îl descrie pe CHiram ca fiind

> „cel mai înşelător şi priceput zidar care a existat vreodată, ale cărui abilităţi nu se rezumau doar la construit, ci se extindeau la diverse feluri de munci, fie acestea în aur, argint, alamă sau fier, fie în pânză, tapiţerie sau broderie; fie că era considerat arhitect, creator sau ambele, acesta era foarte priceput în ceea ce făcea. Din desenele sale şi sub conducerea sa toată mobila splendidă a templului a fost construită. În absenţa lui Solomon acesta putea să stea pe tronul lui, iar în prezenţa sa era foarte lăudat şi era numit „Maestrul Muncii" şi supraveghetorul tuturor muncitorilor care fuseseră trimişi de Hiram sau care lucraseră pentru David iar acum se aflau în slujba lui Solomon”.

CONSTRUIREA TEMPLULUI LUI SOLOMON

Cu toate că a fost nevoie de multă muncă pentru construirea acestuia, templu lui Solomon, după cum declară George Oliver *„era o clădire mică şi inferioară în mărime faţă de unele dintre bisericile noastre”*. Numărul de clădiri care fuseseră construite lângă acesta şi marile comori de aur şi pietre preţioase care fuseseră folosite pentru construirea sa aduceau multă bogăţie în regiunea templului. În mijlocul acestui templu se afla Sfântul Sfinţilor, care mai era numit şi Oracol.

Acesta era un cub şi exemplifica influenţa simbolismului egiptean.

Clădirile din grupul templului erau ornate cu 1.453 coloane de marmură, care erau sculptate foarte frumos, şi cu 2.906 de stâlpi, care erau decoraţi cu majuscule. Exista şi un balcon spaţios care era cu faţa spre vest. Conform tradiţiei, clădirile şi curţile puteau adăposti 300.000 de persoane. Atât sanctuarul cât şi Sfântul Sfinţilor erau acoperiţi în întregime cu plăci de aur care erau încrustate cu bijuterii.

Regele Solomon a început construirea acestui templu în cel de-al cincilea an al domniei sale, care ar fi pe 21 aprilie, şi a încheiat ridicarea acestuia în cel de-al unsprezecelea an al domniei sale, pe data de 23 octombrie. Templul a fost început în al 480 an după ce copiii din Israel au trecut Marea Roşie. În munca de construcţie a fost inclusă şi o fundaţie artificială pe panta muntelui Moriah. Pietrele care au fost folosite pentru construirea templului erau luate din carierele de sub muntele Moriah şi erau verificate înainte de a fi aduse la suprafaţă. Alama şi aurul pentru templu erau aşezate în tipare în argila dintre Succoth şi Zeredatha iar părţile din lemn erau toate gata până să se ajungă la locaţia propriu-zisă a templului. Clădirea a fost asamblată fără sunete şi fă instrumente, toate părţile sale constituente au încăput exact fără a fi nevoie de *„ciocanul discordiei, de securea despărţirii sau de orice altă unealtă care provoacă pagube”*. În controversata carte a lui Anderson intitulată *„Constitutions of the Free-Masons”*, şi publicată la Londra în 1723, şi retipărită de Benjamin Franklin în Philadelphia, în 1734, autorul descrie după cum urmează seriile de muncitori care erau angajaţi să construiască acest templu :

> „Templul lui Dagon şi cele mai frumoase construcţii din Tyre şi Sidon nu pot fi comparate cu Templul Dumnezeului Veşnic din Ierusalim; pentru această construcţie au fost angajaţi nu mai puţin de 3 600 de prinţi sau de conducători ai masonilor, care trebuiau să urmeze instrucţiunile lui Solomon, 80.000 de şlefuitori de piatră în munţi şi 70.000 de muncitori, în total 153..600 de oameni care trebuiau să lucreze cu rândul cu fenicienii, care erau şi ei în număr de 30.000; s-a ajuns astfel la un număr de 183.600 de oameni.”

Daniel Sickels vorbeşte despre 3.300 de supraveghetori, şi nu de 3.600, şi îi numeşte pe cei trei mari conducători separat. Acelaşi autor a estimat că întreaga construcţie a templului a costat aproape patru mii de milioane de dolari.

Legenda masonică a Templului lui Solomon nu corespunde cu exactitate cu versiunea din Biblie şi diferă în principal în ceea ce priveşte pe Chiram Abiff. Potrivit relatării din biblie, conducătorul muncitorilor s-a întors în ţara sa natală, dar în alegoria masonică aflăm că el a fost ucis mişeleşte. În cartea sa intitulată *„New Encyclopaedia of Freemasonry”* A.E. Waite explică :

> „Legenda Maestrului Constructor este marea alegorie a masoneriei. S-a întâmplat ca această poveste metaforică să aibă la bază un nume care este menţionat în Biblie, dar acest trecut istoric nu este decât pur întâmplător şi nu trebuie să-i acordăm o prea mare importanţă; semnificaţia se află în alegoria propriu-zisă şi nu în referirile istorice care au stat la baza ei.”

Chiram, şeful muncitorilor, şi-a împărţit muncitorii în trei grupuri, care au fost numite ucenicii nou-veniţi, tovarăşii meşteşugari şi maeştrii masoni.

UN ŞORŢ MASONIC CU FIGURI SIMBOLICE

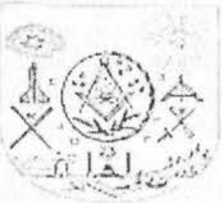

Deşi simbolismul mistic al francmasoneriei decretează că şorţul nu trebuie să fie decât un pătrat simplu din pielicică de miel, cu o apărătoare corespunzătoare, şorţurile masonice sunt adesea decorate cu figuri ciudate şi impresionante.

Albert Pike scrie :

„Atunci când se poartă bumbac, mătase sau pânză simbolismul se pierde. Acei care murdăresc, deteriorează sau profanează suprafaţa albă cu ornamente, figuri şi culori, nu sunt inveşmântaţi."

„Privitorii în stele, atlanţi şi caldeeni, i-au atribuit lui Marte, vechea bază de energie cosmică, Berbecul ca sceptru în timpul zilei şi Scorpionul în timpul nopţii. Acei care nu reuşesc să se ridice la viaţa spirituală sunt descrişi ca fiind „ucişi de o înţepătură de scorpion", căci hoinăresc în întunericul puterii divine. Prin misterul mielului pascal sau prin dobândirea lânii de aur aceste suflete se ridică la lumina zilei lui Marte sub semnul Berbecului - simbolul Creatorului.

Când este purtată deasupra zonei care are legătură cu pasiunile animalice, pielicica de miel simbolizează regenerarea forţelor de procreaţie şi punerea lor în slujba zeităţii. Mărimea şorţului face ca acesta să devină şi simbolul mântuirii, deoarece, aflăm din mistere, că acesta trebuie să aibă 144 de inci pătraţi.

Şorţul pe care l-am prezentat mai sus conţine o multitudine de simboluri: stupul de albine, care simbolizează însăşi loja masonică, mistria, ciocanul de lemn, piatra necioplită brută şi cea şlefuită, piramidele şi dealurile din Lebanon, stâlpii, templul, podeaua în formă de tablă de şah, steaua în flăcări şi uneltele meşteşugarilor.

În centrul reprezentării se află busola şi echerul, care simbolizează macrocosmosul şi microcosmosul, şi şarpele luminii astrale, care este când alb când negru. Dedesubt se află un salcâm cu şapte lăstare, care simbolizează centrii de viaţă ai omului superior şi ai celui inferior.

Craniul şi oasele în formă de cruce sunt menite să ne reamintească faptul că natura spirituală devine liberă numai după moartea filosofică a personalităţii senzoriale a omului."

CRIMA/UCIDEREA LUI CHIRAM ABIFF

„Aceşti muncitori aveau parole şi semne cu ajutorul cărora se puteau recunoaşte între ei. Deşi cu toţii erau aşezaţi în funcţie de meritele lor, unii erau nemulţumiţi deoarece îşi doreau o poziţie mai solemnă pe care nu ar fi fost capabili să o îndeplinească.

Cei trei tovarăşi meşteşugari, mai îndrăzneţi decât colegii lor, au hotărât să-l forţeze pe CHiram să le dezvăluie parola celor din ordinul masonilor. Ştiind că la amiază CHiram se ducea întotdeauna în sanctuar pentru a se ruga, aceşti ticăloşi cu numele de Jubela, Jubelo şi Jubelum s-au aşezat la pândă în aşteptarea sa, câte unul la fiecare poartă principală a templului. CHiram, care era pe punctul de a părăsi templul prin poarta din sud, s-a trezit faţă în faţă cu Jubela, care era înarmat cu un măsurător de 24 de inci. În momentul în care CHiram a refuzat să-i dezvăluie parola, Jubela l-a lovit în gât cu linia, iar maestrul rănit s-a grăbit să ajungă la poarta din vest, unde îl aştepta Jubelo, care era înarmat cu un echer, şi care i-a pus aceeaşi întrebare. CHiram a refuzat să vorbească pentru a doua oară, iar cel de-al doilea asasin l-a lovit în piept cu echerul. Apoi CHiram s-a îndreptat spre poarta din est, unde l-a întâmpinat Jubelum, înarmat cu un mai. Când CHiram a refuzat să-i dezvăluie cuvântul masonic, Jubelum l-a lovit pe maestru între ochi cu maiul şi CHiram a murit pe loc.

Cadavrul lui CHiram a fost îngropat de cei trei asasini pe o pantă a muntelui Moriah şi aceştia au plantat un salcâm deasupra mormântului.

Apoi ucigaşii au încercat să fugă pentru a nu fi pedepsiţi şi s-au îmbarcat pe o navă care mergea în Etiopia, dar portul era închis. Cei trei ticăloşi au fost prinşi şi au fost executaţi după ce și-au recunoscut vina. Regele Solomon a trimis apoi grupuri de câte trei oameni în căutarea cadavrului și unul dintre aceste grupuri a descoperit mormântul pe care se afla un salcâm în permanență verde. După încercările eșuate ale ucenicilor și ale tovarășilor meșteșugari de a-și readuce la viață maestrul, conducătorul masonilor a reușit să-l învie cu „strânsoarea puternică în gheara Leului".

Pentru masonii inițiați numele de CHiram Abiff înseamnă „Tatăl meu, Spiritul Universal, Cel Unic și totuși cu trei fețe."

Astfel maestrul ucis devine un fel de martir cosmic, spiritul răstignit al binelui, zeul muritor al cărui mister este sărbătorit în întreaga lume."

Printre manuscrisele doctorului Dr. Sigismund Bastrom, inițiatorul conspirator, apare următorul fragment, din von Welling, referitor la adevărata natură filosofică a masonului CHiram :

„cuvântul original, חירם, CHiram, este un cuvânt de bază care conține trei consoane ח ר și ם i. e. *Cheth*, *Resh* și *Mem*. (1) ח, *Cheth*, înseamnă Chamah sau Lumina Soarelui, adică universalul, invizibilul, focul rece al Naturii atrasă de Soare, manifestat prin Lumină și trimis pe Pământ și în toate corpurile planetare ce fac parte din sistemul solar. (2) ר, *Resh*, înseamnă חיר Ruach, adică spirit, aer, vânt, vehiculul care adună și răsfrânge Lumina în centre fără număr, în timp ce razele solare ale luminii sunt tulburate de o mișcare circulară și manifestate în căldură și în focul care arde. (3) ם, or מ *Mem*, înseamnă majim, adică apă, umiditate sau mai degrabă sursa apei, respectiv o umiditate radicală sau un anume tip de aer condensat. Acestea trei alcătuiesc agentul universal sau focul naturii, într-un cuvânt חירם, *CHiram* și nu Hiram."

Albert Pike menționează mai multe forme ale numelui CHiram :

„*Khirm*, *Khurm* și *Khur-Om*, cel din urmă terminându-se în monosilaba hindusă sacră Om, care poate fi obținută și din numele celor trei asasini. Pike face legătura dintre cei trei ucigași și o triadă de stele din Constelația Balanței și atrage atenția asupra faptului că Zeul caldeean Bal, metamorfozat într-un demon de către evrei, apare în fiecare din numele celor trei criminali, Jubela, Jubelo și Jubelum.

Pentru a putea interpreta corect legenda hiramică este necesar să fim familiarizați cu sistemele numerice și alfabetice atât ale pitagoricilor cât și ale cabbaliștilor, și cu ciclurile astronomice și filosofice ale egiptenilor, caldeenilor și brahmanilor. Să luăm ca exemplu numărul 33. Primul templu al lui Solomon a stat în toată splendoarea sa timp de 33 de ani.

La sfârșitul acestui interval a fost jefuit de regele egiptean Shishak iar apoi, în 588 î.e.n., a fost complet distrus de Nabucodonosor, iar poporul din Ierusalim a fost luat captiv și dus în Babilon.

Regele David a domnit în Ierusalim timp de 33 de ani; ordinul masonic este împărțit în 33 de grade simbolice; există 33 de segmente în coloana vertebrală a omului; Isus a fost răstignit în cel de-al treizeci și treilea an al vieții sale.

Eforturile care au fost întreprinse pentru a descoperi originea legendei hiramice ne arată că, deși legenda în forma sa actuală este destul de modernă, principiile sale fondatoare își au originea în cea mai îndepărtată perioadă a antichității.

Savanții masonici moderni recunosc în mare parte că povestea lui Chiram are la bază ritualurile egiptene ale lui Osiris, a cărui moarte și înviere ilustrează, din punct de vedere metaforic, moartea spirituală a omului și regenerarea sa prin inițierea în mistere. CHiram este identificat și cu Hermes datorită inscripției de pe Masa de Smarald. Datorită tuturor acestor analogii este evident că Chiram este considerat un fel de prototip al omenirii; de fapt el reprezintă arhetipul uman al lui Platon, așa-zisa „idee". La fel cum Adam, după izgonirea sa din Rai, simbolizează ideea decăderii omului, CHiram trimite, prin învierea sa, la ideea regenerării omului."

MARTIRIUL LUI JACQUES DE MOLAY

Pe data de 19 martie 1314, Jacques de Molay, ultimul mare conducător al Cavalerilor Templieri a fost ars pe un rug așezat pe acel loc al insuliței Senei, în Paris, unde a fost ridicată ulterior statuia regelui Henry IV (*vezi cartea intitulată „Religiile Indiene", scrisă de Hargrave Jennings*) :

„într-o parte din relatările referitoare la arderi se menţionează faptul că Molay, înainte de a-şi da duhul, l-a somat pe Papa Clement, cel care pronunţase bula de abrogare a ordinului, şi îl condamnase pe marele maestru la moarte în flăcări, să apară în intervalul de 40 de zile în faţa Judecătorului Suprem, şi pe Regele Filip să se prezinte în faţa aceluiaşi tribunal îngrozitor, într-un interval de un an. Ambele profeţii s-au adeverit."

Strânsa legătură dintre francmasonerie şi dintre cavalerii templieri a făcut ca povestea lui CHiram să fie pusă în relaţie cu chinurile lui Jacques de Molay. Potrivit acestei interpretări, cei trei tâlhari care l-au ucis într-un mod atât de crud pe stăpânul lor la porţile templului, deoarece acesta refuzase să dezvăluie secretele ordinului sunt Papa, Regele şi călăii. De Molay a murit păstrându-şi inocenţa şi refuzând să dezvăluie tainele filosofice şi magice ale Templierilor.

Cei care au încercat să-l identifice pe Chiram cu regele Charles I sunt de părere că această legendă hiramică a fost inventată în acest scop de Elias Ashmole, un filosof mistic, care făcea probabil parte din Frăţia conspiratorilor. Charles a fost detronat în 1647 şi a murit pe eşafod în 1649, lăsând partidul regal fără un conducător. S-a încercat chiar să se stabilească o legătură între sintagma „fiii văduvei" (*apelativ des întrebuinţat cu referire la membrii ordinului masonic*) şi acest incident din istoria Angliei, deoarece prin uciderea regelui său ţara a rămas văduvă iar cetăţenii englezi au devenit astfel „fiii văduvei".

În opinia misticului Christian Mason, CHiram îl reprezintă pe Hristos, care a ridicat în trei zile templul corpului său din mormântul pământesc.

Cei trei asasini ai săi au fost statul, biserica şi mulţimea stârnită.

Astfel CHiram devine natura înaltă a omului iar criminalii reprezintă ignoranţa, superstiţia şi frica. Hristos se poate exprima în această lume numai prin intermediul gândurilor omului, sentimentelor şi acţiunilor acestuia. Gândirea bună, sentimentele nobile şi acţiunile drepte reprezintă cele trei porţi prin care puterea lui Hristos trece în lumea materială pentru a lucra acolo la ridicarea templului Frăţiei Universale.

Ignoranţa, superstiţia şi frica reprezintă cei trei ticăloşi prin intermediul cărora spiritul binelui este ucis iar în locul său se stabileşte un fals regat care este controlat de gânduri strâmbe, sentimente şi acţiuni greşite. În Universul material răul apare victorios aproape tot timpul.

În acest sens, Daniel Sickels scrie :

„mitul lui Tryan se repetă continuu în istoria omenirii. Orfeu a fost ucis iar trupul său a fost aruncat în Hibru; Socrate a fost făcut să bea cucută; în toate epocile am asistat la triumful răului, iar virtutea şi adevărul au fost calomniate, persecutate, crucificate şi ucise. Justiţia eternă se apropie de lumea materială: Typhon, copiii întunericului, plănuitorii crimei şi toate formele variate de rău vor fi uitate; adevărul şi virtutea vor înainta şi se vor îmbrăca în măiestrie divină fiind încoronaţi în glorie, glorie care va fi eternă !"

Dacă este vreun motiv pentru a bănui faptul că ordinul modern masonic a fost influenţat de societatea secretă a lui Francis Bacon, atunci simbolismul său este cu siguranţă pătruns de două mari idealuri: educaţia universală şi democraţia universală. Duşmanii de moarte ai educaţiei universale sunt ignoranţa, superstiţia şi frica, cu ajutorul cărora sufletul uman este ţinut în contact cu partea inferioară a constituţiei sale. Duşmanii democraţiei universale sunt coroana şi torţa.

Astfel CHiram simbolizează acea stare spirituală, intelectuală şi fizică ideală de emancipare, care a fost sacrificată tot timpul pe altarul egointei umane. CHiram reprezintă casa eternă. Utilitarianismul modern sacrifică frumosul pentru practic, declarând că egoismul, ura şi discordia sunt practice. Dr. Orville Ward Owen a găsit o parte considerabilă a ritualurilor masonice ascunse în textul First Shakespeare.

MÂNA EMBLEMATICĂ A MISTERELOR

Din cartea „ Antiquities" a lui Montfaucon

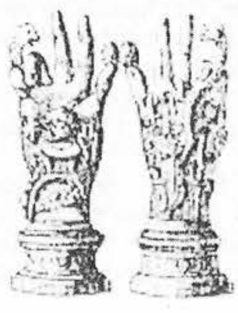

O mână acoperită cu multe simboluri era întinsă neofiţilor în momentul în care intrau în Templul Înţelepciunii. Cei care înţelegeau reprezentările de pe suprafaţa mâinii obţineau puterea divină şi puterea de a se regenera. Prin urmare, se spunea că prin intermediul acestor mâini candidatul era înviat din morţi.

Emblemele masonice pot fi văzute şi pe coperta celor mai multe cărţi publicate de Bacon. Sir Francis Bacon se considera un sacrificiu viu adus pe altarul nevoii umane; era cu siguranță prins în mrejile treburilor sale şi nici o persoană nu poate avea în mâini cartea *„New Atlantis"* şi să nu observe simbolismul masonic pe care îl conține. Potrivit observațiilor lui Joseph Fort Newton, Templul lui Solomon descris de Bacon în acea carte utopică nu era o clădire în sine ci numele unui stat ideal. Nu este oare adevărat că şi templul francmasoneriei simbolizează o stare a societății ?

Deşi principiile legendei hiramice aparțin antichității, nu este imposibil ca forma sa actuală să se bazeze pe incidente din viața lui Bacon, care a trecut prin moartea filosofică şi a înviat în Germania.

Într-un manuscris vechi este scris că Ordinul Francmasonic era format din alchimişti şi din filosofi hermetici care s-au unit pentru a-şi proteja secretele de metodele infame folosite de persoanele avare care doreau să le smulgă secretul obținerii aurului. Faptul că legenda hiramică conține o formulă alchimică ne facem să dăm crezare acestei poveşti.

Astfel construirea templului lui Solomon reprezintă consumarea *„capodoperei"* care nu poate avea loc fără ajutorul lui CHiram, care este agentul universal. Misterele masonice îi învață pe inițiați cum să prepare înăuntrul sufletului lor o pudră de proiecție miraculoasă prin care este posibil ca acesta să transmuteze lingourile de bază ale ignoranței, perversiunii şi discordiei într-un lingou de aur filosofic şi spiritual.

STRĂLUCIREA SPIRITULUI ŞI GLANDA PINEALĂ

Există destulă asemănare între CHiram masonic şi *„Kundalini al misticismului hindus"* pentru a presupune că CHiram poate fi considerat un simbol al Spiritului Focului, care se mişcă prin cel de-al şaselea ventricul al coloanei vertebrale. Ştiința exactă a regenerării umane reprezintă cheia pierdută a masoneriei, căci atunci când spiritul focului este ridicat până la treizeci şi trei de grade, sau segmente ale coloanei vertebrale, şi când acesta intră în camera blestemată a craniului uman, acesta trece în cele din urmă în corpul glandei pituitare, unde îl invocă pe Ra şi cere numele sacru. Masoneria operativă, în înțelesul adevărat al acestui termen, simbolizează procesul prin care se deschide ochiul lui Horus.

E. A. Wallis Budge a observat că în unele ilustrații, la intrarea sufletelor morților în holul de judecată al lui Osiris, persoana decedată are un con de pin lipit de coroana capului. Misticii greci aveau de asemenea nişte lucruri simbolice, ființa din zona de sus fiind în forma unui con de pin, care se numea *„thyrsus"*, al lui Bacchus. În creierul omenesc există o glandă mică care este numită „glanda pineală" şi care reprezintă ochiul sacru al anticilor şi corespunde celui de-al treilea ochi al lui Cyclops. Se cunosc puține lucruri despre funcționarea acestei glande pineale (*Hipofiza*), iar Descartes a sugerat că aceasta poate fi lăcaşul spiritului omului.

După cum ne spune şi numele, *„glanda pineală"* reprezintă conul de pin care este sacru în om, unicul ochi care nu poate fi deschis până când CHiram nu va trece printre sigiliile sacre, cum sunt numite cele şapte biserici din Asia.

Există o pictură orientală care arată trei izbucniri solare. O izbucnire solară acoperă capul, în mijlocul căruia se află Brahma cel cu patru capete, iar corpul său are o culoare întunecată. Cea de-a doua izbucnire solară acoperă inima, plexul solar şi regiunea abdominală de sus şi îl arată pe Vishnu stând în floarea de lotus, pe o canapea formată din încolăcirile de şarpe al mişcării cosmice, iar capul său formează o boltă deasupra Zeului. Cea de-a treia izbucnire solară acoperă sistemul generativ iar în mijlocul ei se află Shiva, corpul său având o culoarea albă spre gri, iar râul Gange curge din coroana de pe capul său.

Acest tablou este opera unui mistic hindus care a petrecut mulți ani ascunzând într-un mod subtil marile principii filosofice în aceste imagini. Legendele creştine pot avea o legătură cu corpul uman la fel cum au legendele orientale căci înțelesurile care sunt ascunse în aceste învățături ale ambelor şcoli sunt identice.

În ceea ce priveşte masoneria, cele trei izbucniri solare reprezintă porțile templului în care a fost lovit Chiram, iar la nord nu este nici o poartă deoarece Soarele nu străluceşte niciodată din unghiul nordic al Raiului. Nordul este simbolul fizicului deoarece acesta are o legătură cu gheața şi cu trupul. În om, lumina străluceşte spre nord, dar niciodată din nord deoarece corpul nu are o lumină proprie, ci străluceşte cu gloria care este reflectată de particulele divine de viață care sunt ascunse în substanță fizică. Din acest motiv Luna este considerată simbolul naturii fizice a omului. CHiram este misteriosul pătimaş, apa care trebuie să treacă prin cele trei mari centre simbolizate de scara cu trei trepte şi prin florile arse de Soare, menționate în pictura hindusă. Aceasta trebuie să treacă deasupra cu ajutorul unei scări care are şapte trepte, adică prin cele şapte plexuri care se află lângă coloana vertebrală. Cele nouă segmente ale sacrumului şi coccisului sunt străpunse de zece foramina, prin care trec rădăcinile copacului vieții. Nouă este numărul sacru al omului, iar în simbolismul sacrumului şi al coccisului este ascuns un mare mister.

Acea parte a corpului care este mai jos de rinichi a fost numită de către cabbalişti „ţara lui Egipt", în care erau duşi copiii din Israel atunci când erau ţinuţi captivi. În afara Egiptului, Moise a condus triburile din Israel prin ridicarea şarpelui de bronz în sălbăticie asupra simbolului crucii Tau. Nu numai CHiram ci şi oamenii zei din ritualurile păgâne ale misterelor sunt personificări ale Spiritului Focului, care sălăşluieşte în coloana vertebrală.

Aspectul astronomic al legendei hiramice nu trebuie trecut cu vederea. Tragedia lui CHiram este reconstituită anual atunci când Soarele trece prin semnele zodiacale.

„Din călătoria Soarelui prin cele 12 semne zodiacale" - scrie Albert Pike - „ a izvorât legenda celor 12 încercări ale lui Hercule şi încarnările lui Vishnu şi Buddha. De aici a rezultat legenda uciderii lui Khurum, care era reprezentantul Soarelui prin cei trei meşteri, care sunt simbolurile semnelor zodiacale de iarnă: Capricorn, Vărsător şi Peşti, şi care l-au asaltat în apropierea porţilor Raiului şi l-au omorât în solstiţiul de iarnă. De aceea acesta este căutat de ceilalţi nouă meşteri care reprezintă celelalte nouă semne zodiacale şi care l-au găsit, l-au îngropat şi l-au înviat."

Alţi autori sunt de părere că Balanţa, Scorpionul şi Săgetătorul sunt cei trei criminali ai Soarelui deoarece Osiris a fost omorât de Typhon, căruia îi erau atribuite cele treizeci de grade ale Constelaţiei Scorpionului. În misterele creştine, Iuda simbolizează Scorpionul, iar cele treizeci de monede de argint pentru care acesta l-a trădat pe Dumnezeu reprezintă numărul de grade al acestui semn zodiacal.

După ce a fost lovit de Balanţă (*starea*), Scorpion (*biserica*) şi Săgetător (*mulţimea*), Soarele ajunge acasă în secret cu ajutorul semnelor Capricornului, Vărsătorului şi Peştilor şi este îngropat pe panta unui deal (*echinopţiul de primăvară*). Capricornul are drept simbol un bătrân cu o coasă în mână. Acesta este Tatăl Timpului, care este simbolizat în masonerie ca cel care îndreaptă buclele din părul unei tinere fete. Dacă fecioara care jeleşte este considerată simbolul Fecioarei şi Tatăl timpului, cu coasa în mână, este simbolul Capricornului, atunci intervalul de 90 de grade între aceste două semne zodiacale va corespunde intervalului care a fost ocupat de cei trei criminali. Din punct de vedere esoteric, urna care conţine cenuşile lui CHiram reprezintă inima omenească. Saturn, bătrânul care locuieşte la Polul Nord şi care aduce copiilor o rămurică care este întotdeauna

verde este cunoscut de către oameni sub numele de Moş Crăciun, deoarece el aduce câte un cadou în fiecare iarnă.

Soarele martir este descoperit de Peşti, un zidar, şi la echinopţiul de primăvară începe procesul de înviere al Soarelui. Acest lucru este îndeplinit în cele din urmă de către Leul lui Iuda, care în timpuri străvechi ocupa poziţia bolţii „Arcului regal al raiului". Precesiunea echinopţiurilor face ca diferite semne zodiacale să joace rolul criminalilor Soarelui în timpul a diferite epoci, dar principiul care este implicat rămâne neschimbat. Aceasta este povestea cosmică a lui CHiram, binefăcătorul universal, arhitectul pătimaş al casei divine care duce cu el în mormânt acel cuvânt pierdut care atunci când este rostit ridică viaţa la glorie şi putere. Conform misticismului creştin atunci când acest cuvânt pierdut este găsit acesta va fi descoperit într-un grajd fiind înconjurat de bestii şi înconjurat de o stea. „După ce Soarele pleacă din Leu" scrie Robert Hewitt Brown, „zilele încep să devină din ce în ce mai scurte în timp ce Soarele coboară spre echinocţiul de toamnă pentru a fi iarăşi omorât de cele trei luni tomnatice, pentru a zace timp de trei luni de iarnă şi pentru a se ridica din nou în timpul lunilor de primăvară. În fiecare an această tragedie se repetă şi are loc glorioasa înviere."

CHriam este numit mort deoarece forţele cosmice, individuale şi creative sunt limitate în manifestarea lor la o expresie fizică şi materialistă. Fiind obsedat de credinţa în realitate şi de permanenţa existenţei fizice omul nu corelează universul material cu peretele alb şi nordic al templului. Se spune că din punct de vedere simbolic lumina solară moare atunci când se apropie solstiţiul de iarnă, iar lumea fizică poate fi numită solstiţiul de iarnă al spiritului.

DIANA LUI EPHESUS

din „*Antiquities*", ale lui Montfaucon

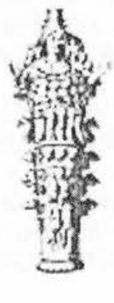

Fiind încoronat cu o coroană triplă asemănătoare unui turn şi care are forma îmbodobită cu creaturi simbolice, care sunt reprezentative pentru puterile sale spirituale, Diana reprezintă sursa acelei doctrine nemuritoare care, izvorând din pieptul Marii Multimammia, este sursa spirituală a bărbaţilor şi femeilor care şi-au dedicat viaţa contemplării realităţii. Deoarece corpul fizic al omului îşi primeşte hrana de la Mama pământului, Natura spirituală a omului este hrănită din Fântânile Adevărului care curg din Lumea invizibilă.

Ajungând în solstiţiul de iarnă, se pare că Soarele stă pe loc timp de trei zile şi apoi, după ce a rostogolit piatra iernii, îşi începe marşul triumfal la nord, înspre solstiţiul de vară. Condiţia ignoranţei poate fi asemănată cu solstiţiul de iarnă al filosofiei; înţelegerea spirituală poate fi asemănată cu solstiţiul de vară. Din acest punct de vedere, iniţierea în mistere devine echinocţiul de primăvară al spiritului, timp în care CHiram trece din tărâmul mortalităţii în cel al vieţii eterne. Echinocţiul de toamnă este analog căderii mitologice a omului, timp în care spiritul omenesc coboară în tărâmul lui Hades, fiind îngropat în iluzia experienţei terestre.

În „*An Essay on the Beautiful*", Plotinus descrie efectul frumuseţii asupra conştiinţei omului. Având misiunea de a împodobi Casa cea trainică, CHiram Abiff este întruchiparea principiului de înfrumuseţare.

Frumuseţea este esenţială pentru dezvoltarea naturală a sufletului omenesc. Misterele afirmă că omul, cel puţin în parte, este produsul mediului său. Prin urmare ei considerau că este necesar ca fiecare persoană să fie înconjurată de obiecte care ar evoca cele mai nobile şi înalte sentimente. Ei au dovedit că este posibil să produci frumuseţe în viaţă dacă înconjori viaţa cu frumuseţe. Aceştia au descoperit că corpurile simetrice erau construite de suflete care se aflau în continuu în prezenţa corpurilor simetrice. Acele gânduri nobile erau produse de minţi care erau înconjurate de exemple de nobleţe mentală.

Dimpotrivă, dacă un om ar fi forţat să dispreţuiască o structură asimetrică, aceasta ar atârni în el un sentiment nenobil, care l-ar provoca să comită fapte care nu sunt nobile. Dacă ar fi ridicată o clădire neproporţionată în mijlocul unui oraş, atunci în acea comunitate s-ar naşte copii cu malformaţii iar bărbaţii şi femeile care s-ar holba la acea structură asimetrică ar duce nişte vieţi lipsite de armonie.

Gânditorii din Antichitate şi-au dat seama că filosofii lor erau produsele naturale ale idealurilor estetice de arhitectură, muzică şi artă şi care erau considerate standardele sistemelor culturale din acea vreme.

Substituirea dezacordului fantasticului cu armonia frumosului constituie una dintre marile tragedii ale fiecărei civilizaţii. Zeii salvatori din lumea antică nu erau numai frumoşi, ci fiecare dintre ei ţinea o predică de frumuseţe, căutând să obţină regenerarea omului prin trezirea înăuntrul lui a unui sentiment de dragoste pentru frumos. O renaştere a epocii de aur poate fi posibilă doar prin elevarea frumuseţii la demnitatea sa de drept ca fiind calitatea idealizantă care va predomina în aspectele religioase, etice, sociologice, ştiinţifice şi politice ale vieţii. Arhitecţii dionisiaci îşi dedicau viaţa trezirii spiritului lor conducător sau al frumuseţii cosmice din mormântul ignoranţei materiale şi al egoismului prin construirea unor clădiri care erau nişte exemplare de simetrie şi de măiestrie perfecte; acestea reprezentau nişte formule magice prin care se evoca spiritului creatorului de frumos, captiv în această lume materială.

În misterele masonice spiritul trinitar al omului (*lumina Delta*) este simbolizat de cei trei mari maeştri ai lojii din Ierusalim.

La fel cum Dumnezeu este principiul dominant din cele trei lumi, manifestându-se ca principiu activ în fiecare dintre ele, spiritul omului, luând parte la lucrarea Divinităţii, sălăşluieşte în cele trei planuri ale Fiinţei : sferele supreme, superioare şi inferioare ale pitagoreicilor. La poarta Sferei inferioare (*lumea din subteran sau sălaşul creaturilor muritoare*) stă paznicul lui Hades, câinele cerber cu trei capete, care este analog cu cei trei asasini din legenda hiramică. Potrivit interpretării simbolice a acestui spirit trinitar, Chiram este al treilea, sau partea care se încarnează, maestrul care ridică de-a lungul secolelor temple vii din carne şi oase pe care le transformă în altare ale Fiinţei Supreme.

CHiram apare ca o floare care este tăiată; acesta moare la porţile materiei; este îngropat în elementele creaţiei, dar la fel ca Thor, el îşi învârte ciocanul atotputernic în spaţiu, pune atomii în mişcare şi reuşeşte să aducă ordine în haos. Deoarece potenţialul cosmic există în fiecare suflet, Chiram aşteaptă ca omul, prin ritualurile complicate ale vieţii, să transforme acest potenţial în putere divină. Pe măsură ce aceste percepţii senzoriale ale omului sporesc, omul dobândeşte mai mult control asupra părţilor sale componente şi spiritul vieţii începe treptat să devină liber. Cei trei asasini reprezintă legile lumii inferioare, naşterea, creşterea şi descompunerea, care încurcă în mod constant planurile Creatorului. Pentru individul obişnuit, naşterea fizică înseamnă moartea lui CHiram iar moartea fizică învierea lui CHiram.

Pentru iniţiat învierea naturii spirituale este realizată fără intervenţia morţii fizice.

SIMBOLURILE CLEOPATREI ŞI SEMNELE DISTINCTIVE ALE FRANCMASONILOR

Simbolurile ciudate găsite la baza Cuibului Cleopatrei şi care se află acum în Central Park, New York, au fost interpretate ca având o semnificaţie masonică deosebit de importantă de către S.A. Zola, un fost mare maestru al lojii din Egipt. Simbolurile şi însemnările masonilor se pot găsi pe pietrele a numeroase clădiri publice nu numai în Anglia ci şi pe continent şi în Asia. În cartea sa intitulată *„Indian Masons, Marks of the Moghul Dynasty"*, A. Gorham descrie însemnele care apar pe pereții clădirilor precum Taj Mahal, Jama Masjid şi pe acea faimoasă construcție masonică, Kutab Minar. Potrivit acelor persoane care consideră că masoneria provine dintr-o societate secretă de arhitecți şi de constructori care a format o castă de meşteşugari mii de ani la rând, CHiram Abiff era Marele Maestru Tyrian al unei organizații mondiale de artizani cu sediul la Tyra. Filosofia lor consta din însemnarea cu ajutorul măsurătorilor şi al ornamentelor a legilor care funcționează în întregul Univers; aceste principii erau redate în temple, palate, mausolee, fortărețe şi alte clădiri publice. Fiecare inițiat primea câte un hieroglif cu care trebuia să marcheze pietrele pe care le şlefuia pentru a arăta posterității că dedica fiecare produs finisat al muncii sale Arhitectului Suprem.

În ceea ce priveşte semnele masonilor, Robert Freke Gould scrie:

> „Este remarcabil faptul că aceste semne se găsesc în toate țările, în camerele Marii Piramide din Gizeh, în pereții subterani din Ierusalim, în Herculane şi în Pompei, pe pereții romani şi greceşti, în Hindustan, Mexic, Peru, Asia Minoră, în ruinele din Anglia, Franța, Germania, Scoția, Italia, Portugalia şi Spania."

Din acest punct de vedere povestea lui Chiram poate reprezenta la fel de bine încorporarea secretelor divine ale arhitecturii în părțile şi dimensiunile clădirilor terestre.

Cele trei ordine ale meşteşugului îl îngroapă pe marele maestru în structura pe care o construiesc, după ce l-au ucis întâi cu uneltele zidarilor, prin reducerea spiritului nesfârşit al frumuseții cosmice la limitările formei concrete. Aceste idealuri arhitecturale abstracte pot fi înviate de către Maestrul mason care, atunci când meditează cu privire la structură, eliberează principiile divine ale filosofiei arhitectonice îngropată sau încorporată în structura respectivă. Astfel clădirea fizică devine mormântul sau întruchiparea idealului creator ale căror dimensiuni materiale nu sunt decât o umbră.

Mai mult, legenda hiramică poate fi considerată întruchiparea vicisitudinilor filosofiei însăşi. Misterele păgâne construiau civilizația deoarece erau instituții de răspândire a culturii etice. Puterea şi demnitatea lor erau personificate de CHiram Abiff, maestrul, dar mai târziu aceştia au căzut victime atacurilor violente ale statului, bisericii şi mulțimii. Aceştia au fost profanați de stat, care era invidios pe puterea şi pe buna starea lor; de către prima biserică, care se temea de înțelepciunea lor şi de soldații stârniți atât de stat cât şi de biserică. La fel cum CHiram, atunci când este readus la viață, rosteşte cuvântul maestrului mason, cuvânt care se pierduse datorită morții sale premature, tot aşa, potrivit dogmelor filosofice, restabilirea sau învierea misterelor antice va avea ca rezultat redescoperirea acelor învățături secrete fără de care civilizația va rămâne într-o stare de confuzie şi de nesiguranță spirituală.

Atunci când mulțimea se află la putere, omul este condus de ignoranță; atunci când guvernează biserica, omul este condus de superstiții iar atunci când guvernează statul, omul este condus de frică.

Pentru ca oamenii să poată trăi împreună în armonie şi în înțelegere, ignoranța trebuie transformată în înțelepciune, superstiția în credință iluminată, iar frica în dragoste. În ciuda afirmațiilor celor care susțin exact contrariul, masoneria este o religie care încearcă să-i unească pe Dumnezeu şi pe om ridicându-i pe inițiați la un nivel de înțelepciune de la care pot privi cu judecata limpede lucrările Marelui Creator al Universului. De la epocă la epocă idealul omenirii este păstrat în viziunea unei civilizații perfecte. În mijlocul civilizației se va afla o universitate în care se vor preda atât ştiințele sacre cât şi cele seculare referitoare la misterele vieții. Toți cei care sunt dispuşi să învețe viața filosofică pot avea acces la aceste învățături. Aici nu va exista loc pentru superstiții şi dogme. Tot ceea ce este superficial va fi înlăturat şi se va păstra doar ceea ce este esențial. Lumea va fi condusă de cele mai luminate minți ale sale şi fiecare om va ocupa funcția pentru care este potrivit.

Această universitate va fi împărțită în diferite niveluri iar candidații vor trebui să dea teste preliminare. Aici omenirea va învăța cel mai sacru, cel mai secret şi cel mai rezistent dintre toate misterele-simbolismul. Aici inițiatul va învăța că fiecare obiect vizibil, fiecare gând abstract, fiecare reacție emoțională nu reprezintă decât simbolul unui principiu etern. Aici omenirea va învăța că Chiram (*adevărul*) se află îngropat în fiecare atom din cosmos, că fiecare formă este un simbol şi că fiecare simbol este mormântul unui adevăr etern. Prin educație spirituală, mentală, morală şi fizică omul va învăța să descopere adevărurile din învelişurile lor fără viață. Guvernarea perfectă a Pământului trebuie să aibă ca model Guvernarea Divină în funcție de care este orânduit Universul. În ziua în care ordinea va fi restabilită, iar pacea universală şi binele vor triumfa, omul nu va mai căuta fericirea căci îşi va da seama că aceasta izvorăşte din interiorul său.

Speranţele, aspiraţiile şi virtuţile moarte se vor ridica din mormintele lor iar spiritul frumuseţii şi al bunătăţii atât de des distrus de către oamenii neştiutori va deveni din nou stăpânul muncii. Atunci înţelepţii vor sta pe locurile celor puternici iar zeii vor merge lângă oameni.

TEORIA PITAGOREICĂ DESPRE MUZICĂ ŞI CULOARE

Armonia este recunoscută de către marii filosofi ca fiind o premisă obligatorie pentru dobândirea frumuseţii. Un lucru compus este numit frumos doar atunci când părţile sale se află într-o combinaţie armonioasă. Lumea este numită frumoasă iar Creatorul său este numit Binele, deoarece binele trebuie să acţioneze în conformitate cu propria sa natură; binele care acţionează potrivit naturii sale înseamnă armonie, deoarece binele pe care îl săvârşeşte este armonios cu binele pe care îl reprezintă. Prin urmare, frumuseţea poate fi definită ca armonia care îşi manifestă propria natură intrinsecă în lumea formelor.

Universul este alcătuit din gradaţii succesive ale binelui, aceste gradaţii urcând de la materie (*care este cel mai mic grad al binelui*) până la spirit (*care reprezintă cel mai înalt grad al binelui*).

În om, natura sa superioară este cu precădere bună. Prin urmare cea mai înaltă natură a sa recunoaşte cu promptitudine binele, deoarece binele exterior ei este în măsură egal cu binele prezent în sufletul său. Ceea ce omul numeşte rău este de fapt, la fel ca materia, cel mai mic grad din propriul său contrar. Cel mai mic grad de bine implică de asemenea cel mai mic grad de armonie şi de frumuseţe. Astfel diformitatea(răul) reprezintă de fapt cea mai puţin armonioasă combinaţie de elemente armonice atunci când sunt luate separat. Diformitatea nu este naturală deoarece binele fiind suma tuturor lucrurilor, este normal ca toate lucrurile să facă parte din bine şi să fie aranjate în combinaţii care sunt armonioase. Armonia este expresia vizibilă a voinţei binelui etern.

FILOSOFIA MUZICII

Este foarte probabil ca iniţiaţii greci să-şi fi dobândit cunoştinţele despre aspectele filosofice şi terapeutice ale muzicii de la egipteni care la rândul lor considerau că Hermes este părintele artei. Potrivit unei legende, acest Zeu a construit prima liră întinzând coardele de-a

curmezişul concavităţii carapacei unei broaşte ţestoase. Atât Isis cât şi Osiris erau patronii muzicii şi ai poeziei. Platon, care vorbeşte despre vechimea acestor arte printre egipteni, afirmă că poezia şi cântecele au existat la egipteni de cel puţin zece mii de ani şi că acestea aveau o natură atât de exaltată şi de inspiratoare încât numai zeii sau nişte fiinţe asemănătoare acestora ar fi putut să le compună.

În mistere lira era considerată simbolul constituţiei umane, corpul instrumentului reprezentând forma fizică, coardele nervii iar muzicianul spiritul. Jucându-se cu nervii, spiritul crea armoniile unei funcţionări normale, care deveneau disonanţe în momentul în care natura omului era pângărită.

Deşi chinezii, hinduşii, perşii, egiptenii, izraeliţii şi grecii foloseau atât muzică vocală cât şi muzică instrumentală în ceremoniile lor religioase şi ca acompaniament pentru poezie şi dramă, pitagoreicii sunt cei care au ridicat această artă la adevărata sa demnitate, demonstrând bazele sale matematice. Deşi se spune că el nu era un muzician, lui Pitagora îi este atribuită descoperirea scării diatonice.

TEORIA PITAGOREICĂ ŞI GAMA DIATONICĂ

După ce a învăţat teoria divină a muzicii de la preoţii diverselor mistere la care fusese acceptat, Pitagora a studiat timp de câţiva ani legile care guvernează consonanţa şi disonanţa. Nu se ştie cum a reuşit să rezolve această problemă dar există următoarea explicaţie inventată. Într-o zi, în timp ce medita asupra problemei armoniei, s-a întâmplat ca Pitagora să treacă prin faţa atelierului unui alămar, unde muncitorii aplatizau o bucată de metal cu ajutorul unei nicovale. Notând variaţiile între sunetele făcute de ciocanele mari şi cele făcute de uneltele mai mici, şi estimând cu atenţie armoniile şi dezacordurile care rezultau din combinaţia acestor sunete, Pitagora a obţinut primul indiciu referitor la intervalele muzicale ale scării diatonice. Filosoful a intrat în atelier şi după ce a examinat cu atenţie uneltele şi a înregistrat mintal greutatea fiecăruia intre ele, s-a întors acasă şi a construit un braţ de lemn care se extindea din peretele camerei sale. La intervale a ataşat de-a lungul acestui braţ patru coarde, toate având aceeaşi compoziţie, dimensiune şi greutate. La prima coardă a ataşat o greutate de 12 livre, la cea de-a doua o greutate de 9 livre, la cea de-a treia o greutate de 8 livre iar la cea de-a patra o greutate de 6 livre. Aceste greutăţi diferite corespundeau dimensiunilor ciocanelor alămarului.

Pitagora a descoperit că atunci când prima şi a patra coardă erau atinse împreună, ele produceau intervalul armonic de o octavă căci dublarea greutăţii avea acelaşi efect ca înjumătăţirea coardei.

Tensiunea primei coarde fiind de două ori mai mare decât cea a coardei a patra, raportul dintre ele era 2/1 sau dublu. În acelaşi mod şi-a dat seama că prima şi a treia coardă produc intervalul al cincilea.

Tensiunea primei coarde fiind cu o jumătate mai mare decât tensiunea celei de-a treia coarde, s-a spus că raportul este de 3/2. La fel coada a doua şi coarda a patra, având acelaşi raport ca prima şi a treia coardă, au un raport de 2/1. Continuându-şi cercetările, Pitagora a descoperit că prima şi a doua coardă produc al treilea interval; tensiunea primei coarde fiind cu o treime mai mare decât tensiunea coardei a doua, s-a spus că raportul lor este 4/3. Coardele a treia şi a patra, având acelaşi raport ca şi coardele unu şi doi, au produs acelaşi interval de trei. Potrivit spuselor lui Iamblichus, coardele a doua şi a treia aveau un raport de 8/9.

Cheia către raporturile armonice este ascunsă în faimosul „tetractys" pitagoreic sau în piramida din puncte. Tetractysul este alcătuit din primele patru numere, 1, 2, 3 şi 4, care dezvăluie în proporţiile lor intervalul octavei, intervalul diapentei şi intervalul diatesaronului. Deşi legea intervalelor armonice prezentată mai sus este adevărată, s-a dovedit ulterior că ciocanele care lovesc în metal nu produc tonurile care le-au fost atribuite.

INTERVALELE ŞI ARMONIA SFERELOR

Din „*Istoria Filosofiei*" a lui Stanley

Potrivit conceptului pitagorEic al muzicii sferelor, intervalul dintre Pământ şi sfera stelelor fixe era considerat un diapazon, cel mai aproape de perfecţiune interval armonic. Acest aranjament este în general acceptat pentru intervalele muzicale ale planetelor dintre pământ şi sfera stelelor fixe : de la sfera Pământului la sfera Lunii, un ton; de la sfera Lunii la cea a lui Mercur, o jumătate de ton; de la Mercur la Venus, o jumătate de ton; de la Venus la Soare, un ton şi jumătate; de la Soare la Marte, un ton; de la Marte la Jupiter, o jumătate de ton; de la Jupiter la Saturn, o jumătate de ton; de la Saturn la stelele fixe, o jumătate de ton. Suma acestor intervale este egală cu cele şase tonuri întregi ale octavei.

ARMONIILE MONOCORDEI TERESTRE

Din „*De Musica Mundana*" de Fludd

Această reprezentare grafică simbolizează gradaţiile majore de energie şi de substanţă între pământul elemental şi forţa absolută şi necondiţionată. Începând cu partea superioară, cele 15 sfere titrate coboară în următoarea ordine: viaţă eternă şi fără limite; empireul superior, median şi inferior; cele şapte planete şi cele patru elemente.

Fludd simbolizează energia printr-o piramidă care are baza pe suprafaţa concavă al empireului superior şi substanţa printr-o altă piramidă, cu baza pe suprafaţa convexă a Sferei (*nu a planetei*) Pământ. Aceste piramide ilustrează proporţiile relative ale energiei şi substanţei care intră în compoziţia celor 15 planuri ale fiinţei. Trebuie să amintim faptul că piramida substanţei, care urcă, atinge dar nu străbate cea de-a cincisprezecea sferă, cea a vieţii eterne. În acelaşi mod, piramida care coboară, a energiei, atinge dar nu străbate prima sferă, condiţia vulgară a substanţei. Planul Soarelui este numit *„Sfera egalităţii"* deoarece aici nu predomină nici energia şi nici substanţa.

Monocorda terestră constă dintr-o coardă ipotetică întinsă de la baza piramidei energiei până la baza piramidei substanţei.

Este probabil ca Pitagora să fi descoperit această teorie a armoniilor cu ajutorul monocordei, o invenţie care constă dintr-o singură coardă întinsă între două cuie şi echipată cu traforări mobile.

Muzica lui Pitagora era una dintre obiectele subordonate ştiinţei divine a matematicii iar armoniile sale erau înregistrate cu precizie cu ajutorul proporţiilor matematice.

Pitagoreicii au recunoscut că matematica furniza metoda exactă prin care binele îşi stabilea şi îşi menţinea universul. Numărul a precedat armonia, căci acesta reprezenta legea nestrămutată care guvernează toate proporţiile armonice. După ce a descoperit aceste rapoarte armonice, Pitagora i-a învăţat treptat şi pe ucenicii săi toate aceste lucruri şi i-a iniţiat în taina supremă a misterelor. A împărţit numeroasele părţi ale creaţiei în planuri sau sfere şi fiecăreia dintre ele i-a atribuit un ton, un interval armonic, un număr, o culoare şi o formă.

Apoi a dovedit acurateţea teoriei sale cu ajutorul diferitelor planuri de inteligenţă şi de substanţă care variază de la premisa logică cea mai abstractă până la cel mai concret corp geometric. Astfel a reuşit să stabilească existenţa indiscutabilă a anumitor legi naturale.

După ce a stabilit că muzica este o știință exactă, Pitagora a aplicat legea intervalelor armonice tuturor fenomenelor din natură, mergând până la a încerca să demonstreze relația armonică existentă între planete, constelații și elemente unora față de celelalte. Un exemplu ilustrativ este cel al progresiei elementelor potrivit rapoartelor armonice. Făcând o listă a elementelor în ordinea crescătoare a greutății lor atomice, John A. Newlands a descoperit o repetare a acelorași proprietăți la fiecare al optulea element. Descoperirea este cunoscută sub numele de *„legea octavelor”* în chimia modernă.

Datorită faptului că ei considerau că armonia trebuie determinată nu cu ajutorul percepțiilor senzoriale ci cu ajutorul rațiunii și matematicii, pitagoreicii își spuneau „canonicii” deoarece se diferențiau de muzicienii Școlii Armonice, care afirmau că gustul și instinctul sunt adevăratele principii normative ale armoniei.

Recunoscând totuși efectul muzicii asupra simțurilor și emoțiilor, Pitagora a încercat să influențeze mintea și corpul prin ceea ce numea *„medicină muzicală”*.

Pitagora avea o înclinație atât de profundă pentru instrumentele cu coarde încât le-a interzis discipolilor săi să-și lase urechile pângărite de sunetele flautului sau țimbalului. Filosoful credea că sufletul poate fi purificat de influențele sale iraționale cu ajutorul unor cântece solemne acompaniate de liră. Atunci când a cercetat valoarea terapeutică a științei armoniei, Pitagora a descoperit că cele șapte chei ale sistemului muzical grecesc aveau puterea de a stârni sau de a domoli anumite emoții. Se spune că în timp ce se uita la stele într-o noapte, a întâlnit un tânăr complet beat și orbit de gelozie care strângea vreascuri la ușa amantei sale vrând să dea foc la casă. Starea tânărului a fost accentuată de un flautist care se afla la o distanță destul de mică și cânta o melodie în cheia frigiană. Pitagora l-a convins pe muzician să schimbe melodia și să cânte ceva lent și ritmic în modul spondaic iar tânărul beat și-a revenit imediat, a aruncat lemnele pe care le strânsese și a plecat acasă.

Există și o poveste din care aflăm că Empedocles, un discipol al lui Pitagora, a reușit să salveze viața gazdei sale, Anchitus, când acesta din urmă a fost amenințat cu o sabie de un bărbat pe al cărui tată îl condamnase la execuție publică. Empedocles nu a făcut decât să schimbe tonul melodiei pe care o interpreta. Este cunoscut și faptul că Esculap, medicul grec, vindeca sciatica și alte boli nervoase suflând într-o trompetă în prezența pacientului.

Pitagora a vindecat multe boli ale spiritului, sufletului și corpului cu ajutorul unor compoziții muzicale pregătite special și interpretate în prezența bolnavului, acompaniate de scurte recitări din opera poeților Hesiod și Homer. La Universitatea din Crotona se obișnuia ca pitagoreicii să înceapă și să încheie fiecare zi cu cântece, cele de dimineață aveau rolul de alunga somnul și să pregătească mintea pentru activitățile din ziua respectivă iar cele de seara erau relaxante și îi îndemnau la odihnă. La echinocțiul de primăvară Pitagora le spunea discipolilor săi să se așeze în cerc în jurul unuia dintre ei, care cânta, și care era acompaniat de sunetele lirei.

Muzica terapeutică a lui Pitagora este descrisă de Iamblichus după cum urmează :

> „Există unele melodii ce sunt considerate remedii pentru pasiunile sufletului, remedii împotriva disperării și lamentării pe care Pitagora le-a inventat tocmai pentru a fi de ajutor în aceste cazuri. Pentru a trata furia și mânia, precum și orice altă rătăcire a sufletului, filosoful folosea alte melodii. Și mai exista o melodie inventată ca remediu pentru stingerea dorințelor”. (*vezi „Viața lui Pitagora”*)

Este foarte probabil ca pitagoreicii să fi crezut că există o legătură între cele șapte chei grecești și planete. De exemplu, Pliny afirmă că Saturn se mișcă în modul doric și Jupiter în modul frigian. Se pare că și temperamentele au legătură cu aceste chei, la fel și pasiunile. Astfel, furia, care este o pasiune feroce, poate fi accentuată printr-un mod feroce sau poate fi neutralizată printr-un mod liniștitor.

Efectul exercitat de muzică asupra culturii grecești este rezumat după cum urmează de către Emil Nauman :

> „Platon nu era de acord cu afirmația că muzica are ca unic scop crearea unor stări vesele și plăcute, spunând mai degrabă că aceasta ar trebui să insufle o iubire nobilă și să respingă cu ură tot ceea ce este rău și că nimic nu poate influența mai mult sentimentele omului decât melodia și ritmul. Fiind ferm convins de acest lucru, filosoful era de acord cu Damon din Atena, instructorul muzical al lui Socrate, care spunea că introducerea unei game noi și iritantă ar putea pune în pericol întregul popor și că nu este posibil să se modifice o singură cheie fără a zdruncina înseși temeliile statului. Platon considera că muzica care înnobilează mintea este cu mult superioară celei care apelează doar la simțuri și afirma cu tărie că este datoria de drept a organelor legislative să suprime orice fel de muzică cu

caracter efeminat şi pervers şi să încurajeze doar muzica pură şi demnă; el credea că melodiile sprintene erau pentru bărbaţi iar cele calme şi liniştitoare pentru femei. Este evident că muzica ocupa un loc de seamă în educaţia tinerilor greci. Era necesar ca instrumentele să fie alese cu foarte mare grijă deoarece absenţa cuvintelor făcea ca semnificaţia melodiei să fie îndoielnică şi era greu de prezis dacă muzica respectivă va exercita o influenţă pozitivă sau negativă asupra oamenilor. Gustul popular care prefera întotdeauna efectele senzuale şi desfrânate trebuia tratat cu dispreţul cuvenit."

Chiar şi în zilele noastre muzica marţială este folosită cu un anumit efect pe vreme de război iar muzica religioasă, deşi nu mai este creată în concordanţă cu teoriile din antichitate, încă mai influenţează profund emoţiile profanilor.

MUZICA SFERELOR

Cea mai măreaţă însă şi cea mai puţin cunoscută dintre teoriile pitagoreice este cea referitoare la armonia siderală. Se spunea că Pitagora era singurul dintre oameni capabil să audă muzica sferelor.

Se pare că caldeenii au fost primul popor care şi-a imaginat că corpurile celeste iau parte la o cântare cosmică pe măsură ce se mişcă pe cer. Job descrie nişte timpuri când *„stelele dimineţii cântau împreună"* iar în *„Negustorul din Veneţia"* autorul pieselor shakespeariene scrie : *„Toate sferele pe care le vezi cântă precum îngerii atunci când se mişcă."*

MONOCORDA TERESTRĂ, RAPOARTELE ŞI INTERVALELE SALE

Din „De Musica Mundana" a lui Fludd

O schiţă a teoriei lui Fludd referitoare la muzica universală arată că intervalul dintre elementul Pământ şi cer este considerat o octavă dublă, arătând astfel cele două extreme ale existenţei, care se află în armonie nediapazonică. Aceasta semnifică faptul că Cerul, Soarele şi Pământul au aceeaşi dimensiune temporală, diferenţa constând în înălţime. Soarele este cea mai joasă octavă a cerului iar Pământul cea mai joasă octavă a Soarelui. Cea mai joasă octavă cuprinde acea parte a Universului în care substanţa domină energia. Armoniile sale sunt mai vulgare decât cele ale octavei superioare, unde energia domină substanţa. Fludd scrie :

„Dacă este atinsă în partea sa spirituală, monocorda va oferi viaţă eternă; dacă este atinsă în partea sa materială, ea va oferi viaţă trecătoare."

Anumite elemente, planete şi corpuri celeste întreţin un raport armonic unele cu celelalte şi Fludd susţine că acesta este răspunsul la simpatiile şi antipatiile care există între diverse părţi ale naturii. Datele pe care le avem referitoare la sistemul pitagoreic al muzicii celeste nu ne permit decât să-i aproximăm teoria.

Pitagora considera că Universul este o monocordă imensă şi că singura sa coardă era conectată la capătul superior cu spiritul absolut iar la capătul inferior cu materia absolută; cu alte cuvinte, această coardă era întinsă între cer şi pământ. Numărând spre interior circumferinţa cerului, Pitagora, spun unii, a împărţit Universul în nouă; alţii susţin că filosoful a divizat Universul în douăsprezece părţi.

Sistemul cu douăsprezece feţe este alcătuit după cum urmează: prima parte era numită Empireul sau sfera stelelor fixe, şi era sălaşul fiinţelor nemuritoare. Celelalte 12 părţi erau : sferele lui Saturn, Jupiter, Marte, sfera Soarelui, sferele lui Venus, Mercur, sfera Lunii, Focul, Aerul, Apa şi Pământul. Această ierarhie a celor şapte planete (*în astronomia antică Soarele şi Luna erau considerate planete*) este identică cu simbolismul Sfeşnicului evreilor, Soarele aflându-se în centru şi având câte trei planete pe fiecare parte a sa.

Numele date de pitagoreici diferitelor note din scara diatonică erau derivate, conform spuselor lui Macrobius, dintr-o estimare a vitezei şi magnitudinii corpurilor planetare. Se credea că în timp ce traversează spaţiul fiecare dintre aceste sfere imense scotea un anumit sunet datorită deplasării sale continue prin eter. Din faptul că aceste tonuri reprezentau o manifestare a ordinii şi a mişcării divine rezultă că acestea făceau parte din armonia propriei lor surse :

„Afirmaţia conform căreia planetele, în mişcările lor circulare în jurul Pământului, scot anumite sunete care diferă în funcţie de magnitudinea, rapiditatea şi distanţa lor locală îi aparţinea poporului grec. Se spunea că Saturn, cea mai îndepărtată planetă, producea cea mai gravă notă în timp ce Luna, care este cea mai apropiată planetă, avea sunetul cel mai ascuţit. Aceste sunete ale celor şapte planete şi ale sferei stelelor fixe, împreună cu sfera de deasupra noastră, reprezintă cele nouă muze, iar simfonia lor comună este numită Mnemosina."

Acest citat conţine şi o aluzie obscură la împărţirea Universului în nouă, ipoteză pe care am menţionat-o mai sus.

Iniţiaţii greci considerau că există o legătură fundamentală între sferele celor şapte planete şi cele şapte vocale sacre. Prima sferă producea sunetul vocalei sacre A (Alpha); celei de-a doua sfere îi corespundea vocala sacră E (Epsilon) ;celei de-a treia, H (Eta); celei de-a patra I (Iota); celei de-a cincea O (Omicron); celei de-a şasea Y (Epsilon); iar celei de-a şaptea Ω (Omega). Când aceste şapte sfere cântă împreună ele dau naştere unei armonii perfecte care urcă precum o laudă nemuritoare până la tronul Creatorului. Deşi nu s-a precizat acest lucru, este probabil ca aceste corpuri planetare să fie luate în ordine pitagoreică crescătoare, începând cu sfera Lunii.

Multe instrumente muzicale aveau şapte coarde şi se crede că Pitagora a fost cel care a adăugat cea de-a opta coardă la lira lui Terpander. Aceste şapte coarde aveau corespondenţe atât în corpul omenesc cât şi în planete. Se credea că numele lui Dumnezeu era format din combinaţia celor şapte armonii planetare. Egiptenii limitau cântecele lor sacre la cele şapte sunete primare şi interziceau pronunţarea altor sunete în templele lor. Unul dintre imnurile lor cuprindea următoarea invocaţie : „Cele şapte sunete Te slăvesc pe Tine, Dumnezeule Atotputernic, Creatorul neobosit al întregului Univers". Într-un alt imn zeitatea se descrie după cum urmează : „Eu sunt lira indestructibilă a întregii lumi care acordează cântecele sferelor".

Pitagoreicii credeau că tot ceea ce există are voce şi că toate creaturile îl slăvesc neîncetat prin cântece pe Creator. Omul nu este capabil să audă aceste melodii divine deoarece sufletul său este prins în mrejele iluziei existenţei materiale. Când se eliberează de legătura cu lumea inferioară, de limitele sale senzoriale, el va putea auzi din nou muzica sferelor ca atunci când se afla în rai. Armonia recunoaşte armonia iar când sufletul omenesc îşi recapătă adevărata sa natură nu numai că va auzi corul celest ci va slăvi la rândul său binele etern care controlează numărul infinit de părţi şi de stări ale fiinţei.

Misterele greceşti includeau în doctrinele lor un concept magnific referitor la relaţia existentă între muzică şi formă. Elementele arhitecturale, de exemplu, puteau fi comparate cu notele muzicale şi se considera că acestea aveau un echivalent muzical. Atunci când se

construia o clădire care îmbina un număr de elemente de acest gen, structura sa era asemănată unei coarde muzicale care era armonică doar atunci când respecta pe deplin cerinţele matematice ale intervalelor armonice. Această analogie dintre formă şi sunet l-a făcut pe Goethe să declare că „arhitectura nu este altceva decât muzică cristalizată."

Atunci când construiau templele lor de iniţiere, preoţii din antichitate îşi etalau adesea cunoştinţele lor superioare referitoare la principiile care stau la baza fenomenului cunoscut sub numele de vibraţie. O parte importantă din ritualurile misterelor consta din invocaţii şi intonări şi din acest motiv au fost construite camere cu o acustică specială. Un cuvânt şoptit într-una din aceste camere era atât de amplificat încât ecourile făceau ca întreaga clădire să se legene şi să fie pătrunsă de un sunet asurzitor. Chiar şi lemnul şi piatra folosite la construirea acestor clădiri sacre au fost pătrunse de vibraţiile sonore ale ceremoniilor religioase, încât atunci când erau lovite reproduceau aceleaşi sunete care fuseseră imprimate în substanţa lor de aceste ritualuri.

Fiecare element din natură are nota sa muzicală individuală. Dacă aceste elemente sunt combinate într-o structură complexă, rezultatul este o coardă, care atunci când este sondată se va dezintegra în părţile din care este alcătuită. La fel cum fiecare individ are un punct slab care duce inevitabil la distrugerea sa. Alegoria despre pereţii din Jericho care au căzut când au sunat trompetele din Israel, este menită fără îndoială să scoată în evidenţă semnificaţia vibraţiilor sau cheilor individuale.

FILOSOFIA CULORILOR

„Lumina", scrie Edwin D. Babbitt, „dezvăluie gloria lumii externe şi este totuşi cea mai glorioasă dintre toate. Aceasta oferă frumuseţe, dezvăluie frumuseţe şi este ea însăşi nespus de frumoasă. Aceasta reprezintă purtătorul adevărului şi este cea care dezvăluie falsurile căci arată lucrurile aşa cum sunt. Şuvoaiele sale infinite străbat Universul şi curg în telescoapele noastre din stele care se află la mii de milioane de mile distanţă. Ea coboară şi în obiectele nespus de mici şi dezvăluie cu ajutorul microscopului obiecte de 50 de milioane de ori mai mici decât cele care pot fi văzute cu ajutorul ochiului descoperit. Mişcarea sa este foarte calmă, pătrunzătoare şi puternică, ca şi a celorlalte forţe. Fără influenţa sa dătătoare de viaţă, formele vegetale, animale şi umane ar pieri de pe Pământ şi astfel s-ar instaura prăpădul. Este imperativ să studiem acest principiu potențial și frumos al Luminii și culorile sale constituente, căci dacă penetrăm mai adânc în legile sale interioare, vom descoperi că aceasta reprezintă un depozit de putere care vitalizează, vindecă, rafinează și încântă omenirea."

Este foarte important să ne dăm seama, cel puțin parțial, de natura subtilă a acestei substanțe deoarece lumina reprezintă manifestarea fizică primordială a vieții, cea care scaldă toate lucrurile create în radierea sa. Ceea ce noi numim lumină este de fapt o vibrație care provoacă anumite reacții la nivelul nervului optic. Puțini sunt cei care își dau seama cât de limitați suntem de percepțiile noastre senzoriale.

TEORIA MUZICII ELEMENTALE

Din *„De Musica Mundana"* a lui Fludd

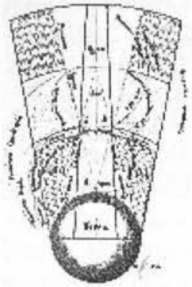

În acest desen sunt folosite din nou două piramide care se întrepătrund, una reprezentând Focul iar cealaltă Pământul. Cu ajutorul *„Legii armoniei elementelor"* s-a demonstrat că focul nu face parte din compoziția Pământului și nici Pământul din compoziția Focului. Reprezentările de pe această diagramă dezvăluie relațiile armonice dintre cele patru elemente primare în conformitate atât cu teoria pitagoreicilor cât și cu cea a lui Fludd. „Pământul constă din patru părți de pământ, Apa constă din trei părți de pământ și una de foc. Sfera egalității este un punct ipotetic în care se află un echilibru al celor două părți ale Pământului și ale Focului. Aerul este alcătuit din trei părți de foc și o parte de Pământ; Focul este alcătuit din patru părți ale naturii sale. Astfel Pământul și Apa au una cu cealaltă raportul de 4 la 3 sau armonia, iar Apa și Sfera egalității au una cu cealaltă raportul de 3 la 2. Focul și Aerul au unul cu celălalt raportul de 4 la 3, iar Aerul și Sfera egalității au unul cu celălalt raportul de 3 la 2. De vreme ce suma acestora este un diapazon, este evident că atât sfera Focului cât și cea a Pământului se află în armonie cu Sfera egalității iar Focul și Pământul se află în armonie unul cu celălalt.

Există mai multă Lumină decât s-a văzut vreodată și forme necunoscute de lumină pe care nici un echipament optic nu le va înregistra vreodată. Există culori nenumărate care nu pot fi văzute și sunete care nu pot fi auzite, mirosuri care nu pot fi simțite, gusturi care nu pot fi gustate și substanțe care nu pot fi simțite. Astfel omul este înconjurat de un Univers suprasensibil despre care nu știe nimic deoarece centrele de percepție a simțurilor sale nu s-au dezvoltat suficient pentru a răspunde vibrațiilor subtile din care este alcătuit acest Univers.

Atât printre oamenii civilizați cât și printre sălbatici culoarea a fost acceptată ca limbă naturală în care și-au redactat doctrinele religioase și filosofice. Vechiul oraș din Ecbatana, așa cum a fost descris de Herodot, are cei șapte pereți colorați in funcție de cele șapte planete și dezvăluie cunoștințele despre acest subiect care se aflau în posesia magilor persani.

Faimosul *zikkurat* sau turnul astronomic al zeului Nebo din Borsippa avea șapte nivele, iar fiecare nivel era pictat în culoarea cheie a corpurilor planetare. Este evident că babilonienii erau familiarizați cu conceptul de spectru și cu relația acestuia cu cei șapte zei creativi.

În India, unul din împărații Mogul a ordonat construirea unei fântâni cu șapte nivele. Apa care curgea în jos prin niște canale speciale își schimba culoarea pe măsură ce cobora trecând treptat prin toate umbrele spectrului.

În Tibet, culoarea este folosită de artiștii nativi pentru a exprima diverse stări. L. Austine Waddell, scriind despre arta budistă, a notat că în mitologia tibetană :

> „culorile alb și galben exprimă de obicei niște stări liniștite în timp ce roșul, albastrul și negrul aparțin formelor sălbatice, cu toate a uneori albastrul deschis, care este de culoarea cerului, reprezintă lucrurile celeste. În general zeii sunt înfățișați in culorile alb, roșu și negru, la fel ca în Europa."

În *„Meno"*, Platon citându-l pe Socrate, descrie culoarea ca *„o scurgere de formă, corespunzătoare cu văzul și rațională"*. În *„Theaetetus"* el vorbește mai mult despre acest subiect :

> „Ce-ar fi să ducem la bun sfârșit ceea ce s-a afirmat deja, adică că nimic nu există de unul singur și apoi vom observa că fiecare culoare, albă, neagră sau oricare alta se înalță din ochi și

întâlnește mișcarea corespunzătoare iar ceea ce noi denumim substanța fiecărei culori nu este nici elementul activ nici cel pasiv ci ceva care se află între ele și care este distinctivă pentru fiecare ochi care o percepe; sunteți siguri că aceste culori apar fiecărui animal, de exemplu unui câine, așa cum le percepeți voi?"

În *„tetractys-ul pitagoreic"* simbolul suprem al forțelor și proceselor universale poate fi găsit în teoriile grecilor despre culoare și muzică. Primele trei puncte reprezintă Trinitatea Luminii albe care este Zeul Conducător, Zeu care are la dispoziția sa toate sunetele și culorile. Celelalte șapte puncte reprezintă culorile spectrului și notele muzicale. Culorile și tonurile reprezintă puterile active și creative care emană din prima cauză și care stăpânesc Universul. Cele șapte sunt împărțite în două grupuri dintre care unul conține trei puteri iar celălalt patru așa cum este arătat în tetractys. Grupul mai înalt, al celor trei, devine Natura Spirituală a Universului creat; grupul de jos reprezintă *„Sfera irațională"* sau *„Lumea inferioară"*.

În Mistere, cei *„șapte lorzi creativi"* sunt reprezentați sub forma unor curente de forță care provin din gura Celui Etern. Acest lucru înseamnă că spectrul a fost extras din Lumina Albă a Zeității Supreme.

Cei șapte creatori ai sferelor inferioare au fost numiți de evrei Elohim. Egiptenii îi numeau constructori și uneori guvernatori. Aceștia îi desenau având în mână cuțite mari cu care sculptau Universul.

Venerarea planetelor se bazează pe acceptarea acestora ca întruchipări cosmice ale celor șapte trăsături creative ale lui Dumnezeu. Conducătorii planetelor erau descriși ca locuind în corpul Soarelui căci adevărata natură a Soarelui este analogă Luminii albe și conține semințe din puterile de tonuri și culori pe care le posedă.

Există numeroase clasificări care discută despre relația dintre planete, culori și notele muzicale. Cel mai satisfăcător sistem se bazează pe *„Legea octavei"*. Simțul de auzire are un orizont mai larg decât cel de vedere căci urechea poate înregistra între 9 și 11 octave de sunet iar ochiul cunoaște doar șapte tonuri de culoare fundamentale. ***Roșul***, atunci când este considerat cea mai joasă culoare de pe scara cromatică, corespunde lui ***Do*** care este prima notă muzicală. Continuând această analogie, ***portocaliul*** îi corespunde lui ***Re***, galbenul lui ***Mi***, **verdele** lui ***Fa***, ***albastrul*** lui ***Sol***, ***indigoul*** lui ***La*** și ***violetul*** lui ***Si***. Cel de-al optulea ton de culoare care este necesar pentru a completa această scară ar trebui să fie octava mai înaltă a culorii roșu, care este primul ton de culoare. Acuratețea clasificării de

mai sus este dovedită de două lucruri : **1**. cele trei note fundamentale a scării muzicale, prima, a treia și a cincia corespund celor trei culori primare roșu, galben și albastru; **2**. cea d-a șaptea notă a scării muzicale îi corespunde culorii violet, care este cea mai imperfectă din scara culorilor.

În *„The Principles of Light and Color"*, Edwin D. Babbitt confirmă corespondența culorilor și a notelor muzicale :

„La fel cum C se află în josul scării muzicale și este reprodus cu ajutorul celor mai aspre unde de aer, așa și roșul se află în josul scării cromatice și este reprodus cu ajutorul celor mai aspre nude de eter. La fel cum nota muzicală B are nevoie de 45 de vibrații de aer de fiecare dată, iar nota C are nevoie de 24, culoarea violet are nevoie de 300 de bilioane de vibrații de eter pe secundă, pe când roșul are nevoie doar de 450. Atunci când se termină o octavă muzicală începe alta și aceasta progresează cu de două ori mai multe vibrații decât cele folosite de prima octavă, și astfel aceeași notă se repetă pe o scară mai delicată. În același fel, atunci când paleta de culori care este vizibilă ochiului obișnuit se încheie în violet, o altă octavă a unor culori invizibile, care are de două ori mai multe, vibrații va începe și va progresa.

Când culorile sunt asociate cu cele 12 semne zodiacale, acestea sunt aranjate ca treptele unei roți. Berbecilor le este atribuit roșul pur, Taurului roșu portocaliu, Gemenilor portocaliul pur, Racului portocaliul galben, Leului galbenul pur, Fecioarei galbenul verde, Balanței verdele pur, Scorpionului verdele albastru, Săgetătorului albastrul pur, Capricornului albastrul violet, Vărsătorului violetul pur iar Peștelui îi este atribuită culoarea violet roșu."

În prezentarea sistemului de est al filosofiei esoterice, H. P Blavatsky asociază culorile cu constituția omului și cu cele șapte stări ale materiei după cum urmează :

Culoarea	**Stările materiei**	**Principiile omului**
Violet	*Chaya* sau eterul dublu	Eter
Indigo	Higher *Manas* sau inteligența spirituală	Aer

Albastru	Învelişul aurifer	Aburi
Verde	Lower *Manas* sau sufletul animal	Starea critică
Galben	*Buddhi* sau sufletul spiritual	Apa
Portocaliu	*Prana* sau principiul vieţii	Starea critică
Roşu	*Kama Rupa* sau viaţa animală	Gheaţa

Această orânduire a culorilor şi a notelor muzicale ale octavei are nevoie de o grupare diferită a planetelor pentru a păstra tonul lor şi analogiile de culori. Astfel **Do** devine **Marte**, **Re** devine **Soarele**, **Mi** devine **Mercur**, **Fa** devine **Saturn**, **Sol** devine **Jupiter**, **La** devine **Venus** şi **Si** devine **Luna**.

CELE PATRU ELEMENTE ŞI INTERVALELE LOR CONSONANTICE

Din *„De Musica Mundana"*, a lui Fludd

În această diagramă Fludd a împărţit fiecare dintre cele patru elemente primare în trei sub-categorii. Prima împărţire a fiecărui element ia o parte din substanţa care îi este inferioară. Cea de-a doua clasificare consistă dintr-un element care se află în stare pură iar cea de-a treia împărţire reprezintă acea condiţie în care Elementul ia o parte din Substanţa superioară. De exemplu, cea mai joasă împărţire a Elementului Apă este sedimentară deoarece conţine substanţă de Pământ în soluţie. Cea de-a doua grupare reprezintă Apa în starea ei obişnuită, sărată, aşa cum este apa oceanului iar cea de-a treia grupare este Apa în starea cea mai pură, care nu are sare. Intervalul armonios care i-a fost atribuit grupării cele mai joase a fiecărui Element este un ton, Celei centrale tot un ton iar Celei superioare un semiton. Fludd subliniază faptul că Elementele urcă în serii de două semitonuri şi jumătate.

PEŞTII, INSECTELE, REPTILELE ŞI PĂSĂRILE

PARTEA I

Creaturile care locuiesc în apă, aer şi pe pământ erau venerate de toate popoarele din antichitate. Dându-şi seama de faptul că corpurile vizibile sunt doar simboluri ale forţelor invizibile, anticii venerau puterea divină din regatele inferioare ale Naturii deoarece cei care evoluaseră mai puţin erau nişte creaturi care răspundeau impulsurilor creative ale zeilor. Înţelepţii din antichitate studiau vieţuitoarele şi erau de părere că Dumnezeu este înţeles mai bine atunci când îi este cunoscută manopera supremă, natura animată şi inanimată.

Fiecare creatură reprezintă un aspect al inteligenţei sau al puterii celui etern care nu poate fi cunoscut decât printr-un studiu şi printr-o apreciere a numeroaselor sale creaţii. Când este aleasă o creatură pentru a îi simboliza minţii umane un principiu abstract ascuns, acest lucru se datorează faptului că trăsăturile sale demonstrează acest principiu invizibil într-o acţiune vizibilă. Peştii, insectele, reptilele, animalele şi păsările apar în simbolismul religios al tuturor naţiunilor, deoarece formele şi obiceiurile acestor creaturi şi mediul în care trăiesc ele le asociază cu diverse puteri generative şi germinative ale Naturii, care erau considerate dovada omniprezenţei divine.

Filosofii şi oamenii de ştiinţă care şi-au dat seama că viaţa îşi are originea în apă au ales peştele drept simbolul germenului de viaţă.

Faptul că peştele este prolific face asemănarea şi mai aptă.

Deoarece preoţii din vremuri străvechi nu aveau instrumentele necesare pentru a analiza spermatozoizii, ei au ajuns la concluzia că aceştia se aseamănă cu peştii.

Peştii erau sacri pentru greci şi romani fiind asociaţi cu venerarea Afroditei. O supravieţuire interesantă a unui ritual păgân este mâncatul de peşte vinerea. *„Freya"*, cea după care a fost numită ziua de vineri, era zeiţa Venus a scandinavilor, iar această zi era sacră pentru multe naţiuni care considerau că această zeiţă este Zeiţa frumuseţii şi a fecundităţii. Această analogie leagă peştele de misterul de procreare.

Urmaşii profetului Mohammed consideră că ziua de vineri este sacră.

Cuvântul *„nun"* înseamnă şi peşte şi creştere, şi după cum spune Inman :

> „Evreii au fost conduşi spre victorie de către Fiul Peştelui care se mai numea Iisus. Nun este şi numele unei femei de credinţă creştină. Demult, creştinii foloseau trei peşti pentru a simboliza trinitatea, iar peştele este unul dintre cele opt simboluri sacre ale marelui Buddha. Este important faptul că delfinul era sacru pentru Apollo şi Neptun. Se credea că acest peşte căra marinarii naufragiaţi în cer. Delfinul a fost acceptat de primii creştini ca o emblemă a lui Hristos deoarece păgânii considerau această creatură frumoasă, un prieten şi un binefăcător al omului.

Moștenitorul tronului Franței se numea Dauphin, iar numele acestuia provenea de la simbolul străvechi și păgân al puterii divine de conservare. Primii adepți ai creștinismului erau comparați cu peștii, căci în timpul botezului „se reîntorceau în Marea lui Hristos”.

Oamenii primitivi credeau că marea şi uscatul erau locuite de creaturi ciudate şi primele cărţi de zoologie conţineau ilustraţii ciudate ale unor bestii mixte, reptile şi peşti care nu existau la acea vreme. În vechile ritualuri de iniţiere ale perşilor, grecilor şi egiptenilor preoţii misterelor se deghizau în nişte creaturi ciudate, simbolizând astfel diferitele aspecte ale conştiinţei umane.

Păsările şi reptilele erau emblemele diferitelor zeităţi, creând adesea înfăţişări groteşti şi atribuindu-le acestora trăsături, obiceiuri şi lăcaşuri imaginare. Toate acestea simbolizau anumite adevăruri spirituale şi transcendentale care erau ascunse astfel de către cei profani. Pasărea Phoenix şi-a făcut cuibul din flăcări şi cenuşă.

Unicornul avea corpul unui cal, piciorul unui elefant şi coada unui mistreţ. Jumătatea de sus a corpului centaurului era umană iar jumătatea de jos era asemănătoare cu cea a unui cal. Pelicanul îşi hrănea puii de la sân şi îi erau atribuite alte trăsături misterioase care erau adevărate numai din punct de vedre alegoric.

Cu toate că mulţi scriitori din Evul Mediu considerau că aceste creaturi au existat, nici una dintre acestea, cu excepţia pelicanului, nu a existat în afara simbolismului misterelor. Poate că acestea au fost create din nişte zvonuri cu privire la animale misterioase. Totuşi în templu ele au devenit o realitate deoarece simbolizau caracteristicile multiple ale naturii umane. „*Mantichora*” se asemăna în unele privinţe cu hiena; unicornul se asemăna cu rinocerii cu un singur corn. Pentru studenţul *Înţelepciunii Secrete* aceste animale şi păsări ciudate reprezentau diverse forţe care lucrau în lumile invizibile. Aproape toţi istoricii care au studiat monştrii medievali au trecut cu vederea aceste lucruri. (vezi *Monstrorum Historia*, 1642 a lui Aldrovandi și *Physica Curiosa*,de P. Gaspare Schotto, 1697)

Există legende care afirmă că, cu mult înainte de apariţia oamenilor, a existat o rasă de specii ciudate care a fost distrusă de zei.

Templele din antichitate păstrează însemnări istorice şi informaţii privitoare la lumea preistorică, lume care era dezvăluită doar celor iniţiaţi. Potrivit acestor însemnări, rasa umană a evoluat dintr-o specie de creaturi care aveau ceva asemănător cu natura unui amfibian, căci în epoca primitivă oamenii aveau bărbie de peşte şi erau în mare parte acoperiţi cu solzi. Dintr-un punct de vedre limitat, embrionul uman demonstrează posibilitatea unei astfel de evoluţii. Drept consecinţă a teoriei conform căreia originea omului provine din apă, peştii era consideraţi progenituri ale familiei umane. Acest lucru a dat naştere faptului că caldeenii, fenicienii şi brahmanii au început să venereze peştii. Indienii americani credeau că apele lacurilor, râurilor şi oceanelor erau locuite de un popor misterios numit „*indienii apelor*”.

Peştele era folosit şi ca emblemă a damnării; dar printre chinezi acesta simboliza mulţumirea şi norocul, peştii apăreau pe multe dintre monedele lor. În momentul în care Typhon sau Set, divinităţi malefice egiptene, au împărţit trupul zeului Osiris în 14 părţi, o parte a fost aruncată în apa Nilului unde, potrivit lui Plutarh, a fost devorată de trei peşti : *lepidotus, phagrus* şi *oxyrynchus*. Din acest motiv egiptenii nu mănâncă carnea acestor peşti crezând că, dacă ar mânca, ar fi ca şi cum ar gusta din carnea Zeului lor. Folosit ca un simbol al răului peştele reprezintă pământul (*natura inferioară a omului*) şi mormântul (*mormântul misterelor*). Astfel, Iona a stat trei zile în burta unui peşte imens, aşa cum şi Hristos a stat trei zile în mormânt.

Mai mulţi preoţi ai bisericilor timpurii erau de părere că balena care l-a înghiţit pe Iona îl simboliza pe Dumnezeu Tatăl, iar când a fost aruncat din burta peştelui acesta a fost acceptat de Dumnezeu în Natura sa până când Iona a ajuns într-un loc sigur. Povestea lui Iona este de fapt o legendă a iniţierii în mistere şi peştele cel imens reprezintă profunzimea ignoranţei care pune stăpânire pe oamenii care sunt aruncaţi în apă (*apa simbolizează aici energia*). Obiceiul de a construi nave în formă de peşte sau păsări era foarte răspândit în timpurile străvechi şi acesta ar fi putut da naştere unei asemenea poveşti şi poate că Iona avea să fie luat la bord de o navă şi dus în port. Datorită formei navei, aceasta a fost numită peştele cel mare.

PRIMA ÎNCARNARE SAU METAMORFOZA LUI VISHNU

Din *„Religious Ceremonials”,* ale lui Picart

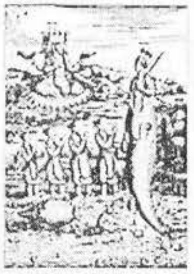

Peştele a fost asociat adesea cu salvatorii lumii. Vishnu, Mântuitorul hindus, care ia asupra sa cele Zece forme ale Mântuirii Universului a fost scuipat din gura unui peşte la prima sa încarnare. Isis, în timp ce îl hrănea pe copilul Horus, era adesea reprezentată având o coroană cu un peşte pe ea. Oannes, Mântuitorul caldeenilor (*împrumutat de la brahmani*), este înfăţişat având capul şi corpul unui peşte, iar forma sa umană se proiectează în puncte diferite. Iisus a fost adesea simbolizat printr-un peşte. El le-a spus discipolilor săi că vor deveni *„pescari de oameni”.* Semnul peştelui a fost şi prima monogramă a creştinilor. Numele misterios grecesc al lui Hristos, ΙΧΘΥΣ înseamnă peşte. Peştele era considerat simbolul lui Hristos de către un număr mare de preoţi canonizaţi ai bisericilor timpurii. Sf. Augustin îl asemăna pe Hristos cu un peşte fript, iar carnea acestui peşte reprezenta hrana oamenilor sfinţi şi vrednici.

Este posibil ca balena lui Iona să fie o urmare a creaturii păgâne şi mitologice *hippocampus,* care era jumătate cal, jumătate delfin, iar statuile şi sculpturile creştine timpurii arătau o creatură ciudată şi nu o balenă.

Putem presupune că misterioşii şerpi de mare care, potrivit legendelor maiaşe şi populaţiei toltece, au fost aduşi zeilor din Mexic, erau de fapt nişte nave vikinge sau caldeene care aveau forma unor monştri şi dragoni de mare ciudaţi. H. P. Blavatsky susţine teoria conform căreia cuvântul cetus, marea balenă, derivă din cuvântul keto care era numele unui zeu al peştilor, Dagon, şi că Iona a fost închis într-o celulă săpată în trupul unei statui gigantice a lui Dagon, după ce a fost capturat de marinarii fenicieni şi dus într-unul dintre oraşele lor. Nu este nici o îndoială că un mare mister care are forma gigantică a lui cetus este încă păstrat sub forma unei constelaţii.

Potrivit unor fragmente împrăştiate care există, natura inferioară a omului era simbolizată de o creatură enormă şi ciudată care semăna cu un peşte imens de mare sau cu un dragon numit Leviatan. Toate aceste simboluri au forma sau mişcarea unor serpentine şi

simbolizează energia solară în una din multele sale forme. Această creatură a mării reprezintă forţa de viaţă solară care este prinsă în apă, şi energiile divine care trec prin corpul omului, unde, atunci când sunt activate, se manifestă ca un monstru răsucit, asemenea cu pasiunile şi lăcomia oamenilor. Printre simbolurile lui Hristos ca Mântuitor al oamenilor sunt şi câteva care ascund natura sa divină în personalitatea lui Iisus.

Gnosticii au împărţit natura Mântuitorului creştin în două: Iisus, omul muritor şi Hristos care este personificarea Nousului, principiul Minţii Cosmice. Timp de trei ani Nous cel Mare a folosit corpul omului muritor Iisus.

Pentru a ilustra acest lucru şi pentru a-l ascunde de cei ignoranţi au fost folosite multe creaturi repulsive ale căror corpuri ascundeau organisme magnifice.

Kenealy în lucrarea sa *„Book of Enoch”*, afirmă :

> „este evident de ce omida era folosită drept simbolul lui Mesia; sub aspectul ei de târâtoare terestră aceasta ascunde o frumoasă formă de fluture, care are aripi radiante şi diferite culori, şi care concurează cu curcubeul, şarpele, păunul şi delfinul”.

INSECTELE

În 1609 a fost publicată *„Amphitheatrum Sapientiæ Aeternæ”,* lucrarea lui Khunrath. Eliphas Levi a declarat că în paginile sale sunt ascunse toate secretele filozofiei magice. O remarcabilă ilustrată din această operă ne înfăţişează ştiinţele ermetice care sunt atacate de pedagogii ignoranţi din sec. XVII. Pentru a-şi exprima mulţumirea faţă de calomniatorii săi, Khunrath a făcut din fiecare o bestie ciudată. Una dintre aceste bestii avea urechi de măgar iar alta o coadă falsă. În partea de sus a imaginii erau reprezentaţi prin forme corespunzătoare nişte neînsemnaţi clevetitori. Peste tot erau creaturi ciudate cum ar fi: dragoni înaripaţi, broaşte cu aripi, păsări cu capete umane şi alte forme ciudate care nu pot fi descrise cum ar fi bârfa, ciuda şi alte forme de persecuţie asupra celor înţelepţi. Desenul sugera faptul că atacurile acestora nu aveau nici un efect. Insecte otrăvitoare erau folosite pentru a simboliza puterea mortală a limbilor oamenilor.

Insectele de toate felurile erau considerate emblematice pentru natura spiritelor şi a demonilor şi se credea că ambii locuiesc în atmosferă. Desenele medievale arată magicieni care invocau spiritele, puteri misterioase din alte lumi, pe care le-a exorcizat vrăjitorul şi care îi apar sub forma unor insecte ciudate. Filosofii timpurii credeau că boala care străbătea țările şi care se numea ciumă era de fapt o creatură. În loc de a considera că ciuma reprezintă un număr de germeni ei considerau că ciuma este o individualitate şi i-au dat o formă hidoasă pentru a-i simboliza forța de distrugere. Insectele sau păsările erau folosite pentru a reprezenta această boală deoarece ciuma se transmitea în aer.

Formele frumoase şi simetrice erau atribuite tuturor puterilor naturale şi binevoitoare iar puterilor malefice le erau atribuite figuri anormale şi contorsionate. Cel rău era fie diform fie sub forma unor animale dispreţuite de către oameni. O superstiție populară din Evul Mediu susținea că diavolul are picioare de cocoş, în timp ce egiptenii erau de părere că diavolul avea corpul unui porc.

Obiceiurile acestor insecte au fost studiate cu atenție. Prin urmare furnica era considerată emblematică pentru previziuni deoarece aceasta făcea provizii pe timp de iarnă şi avea puterea de a mişca obiecte mult mai grele şi mai mari decât ea. Lăcustele care coborau din nori şi care în unele părți din Asia şi Africa întunecau Soarele şi distrugeau tot ceea ce era verde, erau considerate simbolurile pasiunii, bolii, urii şi rivalității deoarece aceste emoții distrug tot ceea ce este bun în sufletul omului şi lasă un loc pustiu pe unde trec. În folclorul diferitelor națiuni, anumite insecte au o semnificație specifică dar cele care sunt venerate în lumea întreagă sunt: scorpionul, marele trădător; scarabeul, regele insectelor; fluturele care simbolizează metamorfoza şi albina care este emblematică pentru industrie.

SCARABEUL EGIPTEAN

Din *„Catalogue of Egyptian Scarabs"* a lui Hall

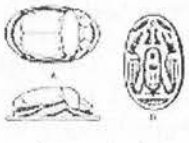

Pe partea plată inferioară a scarabeului se află de obicei o inscripție care face referiri la dinastia în timpul căreia a fost construit. Aceşti scarabei erau uneori folosiți ca sigilii. Unii erau făcuți din pietre obişnuite sau din pietre prețioase, alții erau făcuți din argilă arsă şi smălțuită. Ocazional şi scarabeii din piatră erau smălțuiți. Cei mai mulți scarabei mici sunt străpunşi ca şi cum inițial ar fi fost folosiți ca mărgele. În poza de mai sus. Aşa arată (A) un scarabeu văzut

de sus şi din laterală, iar (B) arată un scarabeu văzut de dedesubt, cu numele de Men-ka-Ra, inscripționat în cadrul cartuşului central.

Scarabeul egiptean este unul dintre cele mi remarcabile simboluri care a fost conceput vreodată de mintea omului. Acesta a evoluat cu ajutorul preoțimii de la o simplă insectă care, datorită obiceiurilor şi înfățişării sale, simboliza puterea fizică a corpului până ce a ajuns să reprezinte învierea sufletului, Creatorul etern şi neînțeles în înfățişarea sa de stăpân al Soarelui. E. A. Wallis Budge spune următoarele lucruri referitoare la venerarea scarabeului de către egipteni :

> „în antichitate se credea că cerul este o pajişte imensă deasupra căreia dădea târcoale un liliac mare care împingea discul soarelui în faţa sa. Acest liliac era Zeul cerului, şi pornind de la exemplul scarabeului, care învârtea cu picioarele sale de dinapoi o minge despre care se spunea că conţine ouăle sale, egiptenii au crezut că mingea Zeului cerului conţine oul său şi că Soarele este progenitura sa. Datorită investigaţiilor renumitului entomolog J. H. Fabre, ştim acum că mingea pe care o învârte scarabeul nu conţine ouăle sale ci balegă, care serveşte drept hrană pentru oul său, ou care se află într-un loc pregătit cu foarte multă atenţie."

Inițiații în misterele egiptene erau numiți uneori scarabei, altădată lei sau pantere. Scarabeul era emisarul soarelui şi simboliza lumina, adevărul şi regenerarea. Scarabeii de piatră numiți şi scarabeii sub formă de inimă, care au o lungime de trei inci, au fost aşezați în cavitatea inimii persoanei decedate când acest organ a fost scos pentru a fi îmbălsămat separat în procesul de mumificare. Unii susțin că liliecii de piatră erau înfăşurați în hainele întortocheate în momentul în care se pregătea corpul pentru păstrare eternă. Următorul fragment face parte dintr-o cunoscută carte de inițiere egipteană numită „The Book of the Dead" (Cartea Morții): *„Aveți grijă să faceți un scarabeu din pietre verzi şi să-l aşezați pe pieptul persoanei decedate căci acesta va juca pentru el „deschiderea gurii".*

Ritualurile funerare ale multor popoare seamănă izbitor de mult cu ceremoniile inițiatice ale misterelor.

Ra, zeul Soarelui, avea trei aspecte importante. Fiind Creatorul universului, el era simbolizat de capul unui scarabeu şi era numit Khepera, cuvânt care însemna învierea sufletului şi o nouă viață la capătul vieții muritoare. Cutiile cu mumii ale morților egipteni erau aproape întotdeauna decorate cu scarabei. De obicei unul dintre aceşti lilieci, cu aripile desfăcute, era pictat pe cutie chiar deasupra pieptului celui decedat. Faptul că s-au găsit atât de mulți scarabei din piatră dovedeşte că aceştia erau unul dintre obiectele decorative preferate ale egiptenilor. Datorită legăturii sale cu Soarele, scarabeul simboliza partea sacră din natura omului. Faptul că aripile sale frumoase erau ascunse sub carapacea sa lucioasă simbolizează sufletul înaripat al omului ascuns în învelişul său terestru. Soldații egipteni aveau ca simbol scarabeul deoarece anticii considerau că aceste creaturi erau de sex masculin şi sugerau astfel virilitatea, puterea şi curajul. Plutarch a observat că scarabeul îşi rotea mingea cu balegă înapoi în timp ce insecta era cu fața în direcția opusă.

Scarabeul este un simbol foarte potrivit pentru Soare deoarece potrivit astronomiei egiptene această sferă se învârte de la vest la est, deşi s-ar zice că se mişcă în direcția opusă. O alegorie egipteană spune că răsăritul soarelui are loc în momentul în care scarabeul îşi întinde aripile, care apar ca nişte culori glorioase pe ambele părți ale corpului său, respectiv globul solar; atunci când scarabeul îşi strânge aripile sub carapacea întunecată urmează apusul de soare. Khepera, aspectul cu cap de scarabeu al lui Ra, este adesea simbolizat călătorind pe întinderea cerului într-o minunată navă numită *„barca soarelui”.*

MANTICHORA

Din „Bygone Beliefs”, scrisă de Redgrove

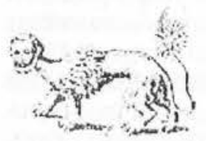

Cea mai remarcabilă dintre toate creaturile alegorice este mantichora, pre care Ctesias o descrie ca având un corp de culoarea flăcărilor, forma unui Leu, trei rânduri de dinți, cap şi urechi de om, ochi albaştri, o coadă care se termină cu o serie de înțepături şi de usturături precum cele ale unui scorpion şi o voce care sună precum trâmbițatul trompetelor. Acest patruped sintetic a pătruns în operele medievale despre istorie naturală deşi nu a fost văzut niciodată, deoarece locuia în regiuni inaccesibile şi prin urmare era foarte greu de localizat.

SCORPIONUL

Scorpionul simbolizează atât înțelepciunea cât şi autodistrugerea. Era numit de către egipteni creatura blestemată;perioada anului în care soarele se afla sub semnul scorpionului marca începutul domniei lui Typhon. Când cele doisprezece semne ale zodiacului erau folosite pentru a îi simboliza pe cei doisprezece apostoli scorpionul îi era atribuit lui Iuda Iscariotul, trădătorul.

Scorpionul înțeapă cu coada sa, şi de aceea s-a spus că acesta muşcă pe furiş, fiind viclean şi înşelător. Calmet, în dicționarul său intitulat *„Dictionary of the Bible”*, afirmă că scorpionul este emblema corespunzătoare celor răi şi simbolul persecuției. Se spune că Typhon este cel care aduce vânturile uscate din Egipt, acesta împărțind nisipului căldura lumii infernale şi înțepătura scorpionului. Această insectă era şi simbolul focului spinal, care, potrivit misterelor egiptene, îl distrugea pe om atunci când i se permitea să se adune la baza coloanei sale vertebrale (*coada scorpionului*). Steaua roşie Antares din spatele Scorpionului celest era considerată cea mai dăunătoare lumină din cer. Kalb sau Akrab, inima scorpionului, era numită în antichitate locotenentul sau reprezentantul planetei Marte. Se credea că Antares distruge vederea, provocând adesea orbire atunci când se ridica deasupra orizontului, la naşterea unui copil. Se poate ca această afirmație să aibă legătură cu furtunile de nisip care erau atât de puternice încât orbeau călătorii neatenți

Scorpionul era şi simbolul înțelepciunii, căci focul pe care acesta îl controla era capabil atât să ilumineze cât şi să distrugă. Se spunea că la păgâni inițierea în marile mistere avea loc doar sub semnul scorpionului. În papirusul lui Ani (The Book of the Dead), sufletele persoanelor decedate sunt asemănate cu un scorpion: *„Eu sunt o rândunică, eu sunt acel scorpion, fiica lui Ra!”*. Elizabeth Goldsmith, în Tratatul său referitor la simbolismul sexual, afirmă că scorpionii erau *„simbolul lui Selk, Zeița egipteană a scrisului, şi că aceasta era venerată şi de babilonieni şi de asirieni, popoare ce reprezentau paznicii porții Soarelui. Se spune că Isis a fost însoțită de şapte scorpioni în căutarea rămăşițelor lui Osiris, care fuseseră împrăştiate de către Set”*. În cartea sa *„Chaldean Account of the Genesis”*, George Smith, descifrând scrierile cuneiforme pentru a putea descrie călătoriile eroului Izdubar (*Nimrod*) aruncă o umbră de lumină asupra Zeului Scorpion care păzeşte Soarele. Fragmentul pe care l-a tradus nu este perfect, însă semnificația sa este destul de clară : „cei care păzesc Soarele în fiecare zi. Coroana lor se află în grațiile raiului iar picioarele lor au fost aşezate sub infern. Omul Scorpion păzea Poarta, înfățişarea sa era îngrozitoare şi semăna cu moartea, puterea fricii sale zguduia până şi pădurea; Izdubar l-a văzut iar fața i s-a umplut de spaimă şi de teroare”. Popoarele latine timpurii aveau o maşină de război numită „scorpionul”. Aceasta era folosită pentru a arunca săgeţi şi îşi primise probabil numele de la o rază lungă care semăna cu coada scorpionului şi care zbura pentru a azvârli săgeţile. Şi rachetele aruncate de această maşină erau numite tot scorpioni.

FLUTURELE

Fluturele (*sau Psyche, o fecioară frumoasă cu aripi de culoarea luminii opalescente*) simbolizează sufletul omului, datorită etapelor pe care le străbate pentru a putea să zboare. Cele trei stadii parcurse de fluture se aseamănă destul de mult cu cele trei niveluri ale şcolii misterelor, nivele despre care se spunea că reprezintă eliberarea omului, oferindu-i aripi emblematice cu ajutorul cărora să poată urca până în ceruri. Omul care nu se regenerează, neştiutor şi fără de ajutor, este simbolizat de etapa dintre ovul şi larvă; discipolul, în căutarea adevărului, se transformă în cea de-a doua etapă din larvă, în pupă, moment în care insecta intră în crisalidă (*mormântul misterelor*);cel de-al treilea stadiu, de la pupă la insecta adultă (*moment în care ia naştere fluturele perfect*) simbolizează sufletul iluminat al iniţiatului, care se ridică din mormântul naturii sale inferioare.

MOLIILE

Moliile nocturne întruchipează înţelepciunea secretă deoarece sunt greu de descoperit şi sunt ascunse în întuneric (*ignoranţă*). Unele dintre ele sunt embleme ale morţii, precum *„Acherontia Atropos”*, „capul morţii”,(*cap demort*) care are un însemn pe corp asemănător cu un craniu uman. Se credea că cărăbuşul este cel care avertizează că moartea este aproape printr-un sunet particular, acesta fiind un alt exemplu de insectă care se amestecă în treburile oamenilor.

PĂIANJENUL

Există diverse păreri în ceea ce priveşte păianjenul. Forma sa face ca el să reprezinte emblema plexului nervos şi al ganglionilor corpului uman. Unii europeni consideră că aduce ghinion să omori un păianjen, deoarece acesta este considerat un emisar al răului pe care nici o persoană nu doreşte să-l jignească. Acesta este un mister care le priveşte pe toate creaturile otrăvitoare, mai ales insectele.

Paracelsus este de părere că păianjenul era intermediarul pentru o forţă puternică, dar rea, pe care o foloseau magicienii negri.

Anumite animale, plante şi minerale erau considerate sacre pentru diferite naţiuni de pe pământ, deoarece acestea erau deosebit de sensibile la focul astral, care este un mijloc misterios pe care lumea ştiinţifică l-a contactat prin manifestările sale de electricitate şi magnetism. Radiumul din lumea minerală şi anumite creşteri parazitare din regatul plantelor sunt susceptibile la acest foc electric şi cosmic, numit cel mai adesea forţa vitală universală. Magicienii din Evul mediu erau înconjuraţi de creaturi ca liliecii, păianjenii, pisicile, şerpii şi maimuţele, deoarece astfel îşi puteau însuşi forţele de viaţă ale acestor specii şi le puteau utiliza prin magie pentru a-şi atinge scopurile. Unele şcoli antice de înţelepciune spuneau că insectele şi reptilele otrăvitoare au izvorât din răutatea oamenilor şi că atunci când oamenii inteligenţi nu vor mai avea ură în suflete, nu vor mai exista animale feroce, boli sau plante şi insecte otrăvitoare.

Printre indienii americani circulă legenda *„omului păianjen”* a cărui pânză conecta lumea din Rai cu pământul. Şcolile secrete din India simbolizează anumiţi zei care au lucrat cu Universul în timpul facerii acestuia şi care conectau tărâmul de lumină cu cel al întunericului cu ajutorul pânzelor. Prin urmare cei care au construit sistemul cosmic care ţine universul embrionic la un loc cu ajutorul unei forţe invizibile erau numiţi uneori zeii paianjen, iar conducătorul lor era *„Marele paianjen”*.

ALBINELE

În masonerie stupul ne aminteşte de faptul că munca şi osteneala ajută la obţinerea fericirii adevărate şi la găsirea prosperităţii. Albina reprezintă simbolul înţelepciunii deoarece la fel cum această insectă mică extrage polenul din flori aşa şi oamenii extrag înţelepciunea din experienţa vieţii de zi cu zi. Albina este sacră pentru zeiţa Venus şi potrivit misticilor aceasta reprezintă una din diversele forme de viaţă care au venit pe Pământ care au venit de pe Venus acum câteva milioane de ani. Se spune că grâul şi bananele au aceeaşi origine. Din acest motiv nu putem afla originea exactă a acestor trei forme de viaţă.

Faptul că albinele sunt conduse de regine este un motiv pentru care aceste insecte sunt considerate un simbol feminin sacru.

În India zeul Prana, care este personificarea forţei de viaţă universală, este reprezentat uneori ca fiind înconjurat de un cerc de albine. Datorită importanţei sale în polenizarea florilor, albina reprezintă şi simbolul puterii generative. Cândva albina era emblema regilor Franţei. Conducătorii Franţei purtau robe care erau brodate cu albine, iar acoperişul tronurilor era decorat cu figuri uriaşe ale acestor insecte.

MUSCA

Musca simbolizează izvorul de suferinţă deoarece aceasta necăjeşte animalele. Zeul caldeean Baal era numit adesea Baal-Zebul sau zeul locuinţelor. Cuvântul *„zebub"* sau zabab înseamnă muscă şi Baal-Zebul a devenit Baalzebub sau Beelzebub, cuvânt care înseamnă musca lui Jupiter. Musca era considerată o formă a puterii divine datorită capacităţii sale de a distruge substanţele care se află în stare de putrefacţie şi de a promova sănătatea. Este posibil ca musca să-şi fi obţinut numele Zebub datorită zgomotului pe care îl face. Inman este de părere că Baalzebub, pe care evreii îl ridiculizau numindu-l *„lordul muştelor"* înseamnă de fapt *„lordul meu care murmură"*.

Inman îşi aminteşte de Memnon din deşertul egiptean, care era o figură uriaşă, şi care avea o harpă eoliană în vârful capului. Când vântul bate foarte tare, această statuie murmură. Evreii au schimbat Baalzebub în Beelzebub şi l-au numit *„prinţul răului"* considerându-l demon. Naudaeus, apărându-l pe Virgiliu de acuzaţiile de vrăjitorie care i se aduceau, a încercat să nege miracolele pe care se presupunea că le-ar fi săvârşit acesta, şi a strâns destule dovezi pentru a-l condamna. Printre alte temeri, Virgiliu avea o muscă din alamă, iar după nişte ceremonii misterioase acesta a pus-o deasupra porţilor din Neapole. Drept consecinţă nici o muscă nu a mai intrat în oraş timp de mai mult opt ani de zile.

REPTILELE

Şarpele este considerat conducătorul familiei de reptile. Venerarea şerpilor este întâlnită în aproape toate părţile de pe Pământ.

FLOAREA DE CRIN

Albina era folosită drept simbol al regalităţii şi este destul de probabil ca floarea de crin sau crinul din Franţa să fie doar o albină şi nu o floare. Conform unei legende antice din Grecia, cele nouă muze luau uneori forma unor albine.

TALISMANUL SCORPION

Din *„Archidoxes Magica", de* Paracelsus

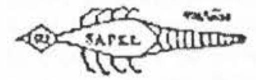

Scorpionul apare adesea pe talismanele din evul mediu. Această *„Arachnida"* hieroglifică avea puterea de a vindeca oameni. Scorpionul din imaginea alăturată era alcătuit din câteva metale şi a fost făcut sub anumite configuraţii planetare.

Paracelsus era de părere că acesta ar trebui să fie purtat de cei care suferă de vreo boală a sistemului reproductiv.

Mormanele de şerpi ale indienilor americani; şerpii sculptaţi din America Centrală şi de Sud; cobrele din India; Pythonul grecilor; şerpii sacri ai druizilor; şarpele Midgar din Scandinavia; nagas din Burma, Siam şi Cambodia; şarpele încolăcit al evreilor; şerpii sacri care sunt păstraţi în templele din Egipt; şarpele mistic al lui Orfeu; şerpii din oracole; şerpii din Delphi care se încolăceau în jurul trepiedului în forma unor şerpi încolăciţi; şerpii care stăteau pe frunţile faraonilor, toţi aceştia reprezintă dovada venerării universale a simbolului şerpilor. În misterele antice şarpele era simbolul doctorului. Şarpele lui Hermes rămâne emblema profesiilor medicale. Printre toate popoarele din antichitate şarpele era considerat simbolul înţelepciunii sau al salvării. Antipatia pe care creştinismul o manifestă faţă de şarpe se bazează pe alegoria din Grădina Edenului.

ŞARPELE

Şarpele este credincios principiului înţelepciunii deoarece îl ajută pe om să se autocunoască. Prin urmare, cunoaşterea de sine a rezultat din nesupunerea omului faţă de Demiurgul Iehova. Interpreţii Scripturii nu au reuşit să descopere cum Şarpele se afla în grădina Domnului, după ce Dumnezeu spusese că toate creaturile cărora le dăduse viaţă în timpul celor şase zile de creaţie sunt bune. Copacul care creşte în mijlocul Grădinii reprezintă focul spinal; cunoaşterea folosirii focului spinal este darul dat de Şarpe (*cu sensul de înţelepciune, dar şi de kundalini*). Şarpele este simbolul şi prototipul salvatorului universal care mântuieşte Lumea prin faptul că creează cunoaşterea de sine şi distincţia între bine şi rău. Dacă acest lucru nu este adevărat, de ce ar ridica Moise un şarpe încolăcit pe o cruce în sălbăticie iar toţi cei care se uitau la ea erau salvaţi de înţepătura celorlalţi şerpi? Dacă şarpele este doar un lucru rău, de ce Hristos şi-a învăţat discipolii să fie înţelepţi ca şarpele?

Teoria conform căreia şarpele este malefic nu poate fi dovedită.

Acesta a fost considerat emblema nemuririi. El este simbolul reîncarnării sau al metempsihozei deoarece îşi schimbă anual pielea, reapărând ca şi când ar avea un alt corp. Există o superstiţie veche conform căreia şerpii mor doar din cauza violenţei şi dacă nu sunt răniţi aceştia trăiesc pentru totdeauna. Se credea că şerpii se înghiţeau unul pe altul, şi de aceea ei erau consideraţi simbolul Creatorului Suprem care îşi absoarbe periodic universul în sine. Şarpele care-şi înghite coada, *„Uroboros"*, este simbolul Universului.

În lucrarea sa *,,Isis Unveiled"*, H. P. Blavatsky face această afirmaţie importantă în ceea ce priveşte originea venerării şerpilor :

> „înainte ca globul nostru să aibă forma unui şarpe acesta era o dâră lungă de praf cosmic care se mişca ca un şarpe. Acesta era spiritul lui Dumnezeu care se mişca în haos până când răsuflarea Sa a incubat materia cosmică şi a luat forma unui şarpe care era emblema Eternităţii în sensul fizic pe care îl are aceasta în lumea noastră."

Şarpele cu şapte capete reprezintă Zeitatea Supremă care se manifestă prin Elohim sau prin cele şapte spirite, şi cu ajutorul cărora acesta a creat Universul. Încolăcirile şarpelui erau folosite de păgâni pentru a simboliza mişcarea şi orbita corpurilor celeste, şi este posibil ca simbolul şarpelui care este încolăcit în jurul unui ou, fiind întâlnit în multe din şcolile misterelor, să reprezinte atât mişcarea Soarelui în jurul pământului cât şi centurile luminii astrale sau intermediarul magic care se mişcă neîncetat pe planeta noastră.

Electricitatea era reprezentată printr-un şarpe datorită mişcării acestuia. Electricitatea care trece prin polii unui vid are o mişcare de serpentină (*serpentins*). Forţa care este proiectată în atmosferă era numită „Şarpele cel Mare".

Fiind simbolul forţei universale, şarpele era emblematic atât pentru bine cât şi pentru rău. Forţa poate distruge la fel de repede cum a construit. Şarpele care are coada în gură este simbolul eternităţii deoarece în această poziţie corpul reptilei nu are nici început nici sfârşit. Capul şi coada reprezintă polii pozitiv şi negativ ai circuitului cosmic de viaţă. *„Iniţiaţii în mistere erau numiţi adesea şerpi"* iar înţelepciunea lor era considerată analogă puterii divine pe care o inspira şarpele. Nu este nici o îndoială că denumirea *„şerpi înaripaţi"* a fost dată uneia

dintre ierarhiile invizibile care se afla pe Pământ atunci când acesta de abia fusese creat.

Există o legendă conform căreia la începutul lumii şerpii înaripaţi domneau pe Pământ. Aceştia erau probabil semizei care au existat înainte de civilizaţia istorică a fiecărei naţiuni. Relaţia simbolică dintre Soare şi şarpe sprijină faptul că viaţa rămâne în şarpe până la apus chiar dacă acesta este tăiat în 12 părţi. Indienii Hopi consideră că şarpele se află în legătură cu spiritul pământului. Prin urmare, atunci când fac dansul anual al şarpelui aceştia îşi trimit rugăciunile către Spiritul Pământului sacrificând un mare număr de reptile şi apoi eliberându-le pentru ca acestea să se întoarcă pe pământ odată cu rugăciunile tribului.

ŞOPÂRLELE

Marea rapiditate de mişcare de care dau dovadă şopârlele a făcut ca acestea să fie asociate cu Mercur, mesagerul zeilor, ale cărui picioare înaripate călătoreau la distanţe infinite aproape instantaneu.

Nu trebuie să trecem cu vederea peste legătura pe care o au reptilele în simbolism. Acest lucru este discutat de către învăţatul Dr. H. E. Santee în lucrarea sa *„Anatomy of the Brain and Spinal Cord":*

> „În reptile sunt două corpuri spinale, unul anterior şi unul posterior. Cel posterior rămâne nedezvoltat, dar cel anterior formează un ochi rudimentar de ciclop. Hatteria, o şopârlă din Noua Zeelandă, are lentile imperfecte, iar în coadă are fibre de nervi."

CROCODILII

Egiptenii credeau că crocodilii sunt simbolul lui Typhon şi embleme ale Zeităţii Supreme, din cauză că în timp ce se află sub apă crocodilul este capabil de a vedea, după cum spune Plutarh, cu toate că ochii săi sunt acoperiţi de o membrană subţire. Egiptenii spuneau că nu contează cât de departe îşi depune ouăle crocodilul, şi că Nilul va ajunge le ele, căci această reptilă este înzestrată cu un simţ misterios care îl va face să ghicească câte luni vor ţine inundaţiile chiar înainte ca acestea să fi început. Cel mai mare şi mai feroce dintre crocodili era urât de către egipteni deoarece aceştia îl asemănau cu natura lui Typhon, care era demonul lor distrugător. Typhon îi devora pe toţi cei care nu reuşeau să treacă de judecata morţilor, iar acest ritual avea loc în Holul Justiţiei, care se afla între Pământ şi Câmpiile Eleusine.

Anthony Todd Thomson descrie cât de bine erau trataţi crocodilii mai mici şi mai blânzi care erau consideraţi de către egipteni ca fiind personificările binelui :

> „Aceştia erau hrăniţi zilnic iar uneori li se turna vin pe gât. Urechile lor erau împodobite cu inele de aur şi pietre preţioase iar picioarele din faţă erau împodobite cu brăţări."

BROASCA ŢESTOASĂ

Pentru chinezi broasca ţestoasă era emblema longevităţii. Într-un templu din Singapore sunt păstrate câteva broaşte ţestoase, iar vârsta lor este ghicită după însemnele pe care acestea le au pe scoici. Indienii americani foloseau carapacea broaştei ca simbolul marii împărţiri dintre viaţă şi moarte. Broasca ţestoasă este simbolul înţelepciunii, pentru că se retrage în carapacea ei, fiind astfel apărată. Ea este de asemenea şi un simbol falic, aşa cum simbolizează şi viaţa sa longevivă. Hinduşii reprezentau Universul ca fiind sprijinit pe spatele a patru mari elefanţi, care la rândul lor erau aşezaţi fiecare pe câte o broască ţestoasă imensă, care se târa continuu prin haos.

SFINXUL EGIPTEAN

Sfinxul egiptean, centaurul grecilor şi omul taur al asirienilor au multe lucruri în comun. Toate sunt creaturi ciudate care sunt alcătuite din părţi umane şi părţi animale. În mistere toate semnificau natura ciudată a omului şi se refereau la ierarhia fiinţelor celeste care au schimbat destinul omenirii. Aceste ierarhii sunt cele 12 animale sfinte cunoscute acum sub numele de constelaţii - grupuri de stele care sunt simboluri ale impulsurilor impersonale şi spirituale. Chiron centaurul, care îi învaţă pe fiii oamenilor, simbolizează raţiunea constelaţiei Săgetătorului, care era păzitoarea doctrinei secrete atunci când Soarele trecea prin zodia Gemenilor. Omul taur asirian care avea cinci picioare, aripi de vultur şi capul unui om, ne aminteşte de faptul că natura invizibilă a omului are aripi de zeu, cap de om şi corpul unei bestii. Acelaşi concept era exprimat şi de Sfinx, acel gardian înarmat al misterelor care, păzind poarta templului, nu-i lăsa să intre pe profani.

Sfinxul, plasat astfel, între om şi posibilităţile sale divine, mai reprezenta şi doctrina secretă. Poveştile cu zâne ale copiilor abundă în descrieri ale monştrilor simbolici, iar aproape toate aceste poveşti se bazează pe mistica folclorului antic. Sfinxul din faţa Piramidei celei Mari este simbolul păzitoarei Templului, Mama Iniţiaţilor, Isis.

ŞARPELE SIMBOLIC DE PE CAPUL DIVINITĂŢILOR ŞI SUVERANILOR EGIPTENI

Din „Oedipus Aegyptiacus," de Kircher

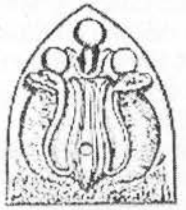

Măduva spinării era simbolizată de un şarpe care se încolăcea pe frunţile iniţiaţilor egipteni şi care reprezenta focul divin care se târa asemenea unui şarpe pe copacul vieţii.

RĂUL ŞI BINELE SE LUPTĂ PENTRU OUL UNIVERSAL

Din *„Indian Antiquities",* de Maurice

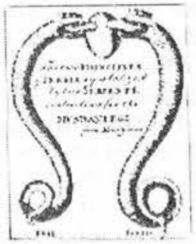

Atât Mithras, Mântuitorul perşilor, cât şi Serapis, Zeul egiptean al Pământului, sunt reprezentaţi de şerpi care se încolăcesc pe corpurile lor. Acest desen remarcabil ne arată principiile binelui şi ale răului din Persia, care sunt reprezentate de cei doi zei Ahura-Mazda şi Ahriman - care se luptă pentru Oul Pământului, fiecare încercând să-l smulgă din dinţii celuilalt.

PEŞTI, INSECTE, ANIMALE, REPTILE ŞI PĂSĂRI

PARTEA A II - A

Păsările ca embleme corespunzătoare ale atributelor umane şi divine erau incluse în simbolismul religios şi filosofic al păgânilor şi al creştinilor. Cruzimea era simbolizată de şoricar; curajul era simbolizat de vultur; sacrificiul de sine de pelican și mândria de păun. Abilitatea păsărilor de a zbura deasupra pământului către sursa luminii a fost asociată cu aspirația, puritatea și frumusețea. Prin urmare, aripile erau adăugate diverselor creaturi terestre pentru a sugera transcendența acestora. Deoarece habitatul lor se afla printre crengile copacilor sacri, în adâncurile vechilor păduri, păsările mai erau considerate și mesageri ai spiritelor copacilor și ai zeilor naturii, care locuiau în peșteri, și se credea că zeii vorbesc prin ciripitul lor. Există multe mituri care explică penajul strălucitor al păsărilor. Un exemplu cunoscut este povestea păunului Junonei, în a cărui coadă erau așezați ochii monstrului Argus.

Numeroase legende ale indienilor americani vorbesc despre păsări și despre originea diverselor culori ale penelor. Indienii navaho credeau că atunci când toate vietățile se cațără pe tulpina unui bambus pentru a scăpa de potop, curcanul sălbatic se afla pe ramura cea mai joasă, și penele din coada sa erau în apă. Astfel culoarea lor a fost ștearsă.

Gravitația, care este o Lege în lumea materială, reprezintă impulsul către centrul materiei. Levitația, care este o Lege a lumii spirituale, reprezintă impulsul către centrul spiritualității. Fiind capabilă de a neutraliza efectul gravitației, pasărea aparținea naturii superioare a celorlalte creații terestre; penele sale, cu puterea lor de susținere, sunt acceptate ca simboluri ale divinității, ale curajului și ale împlinirii. Un exemplu grăitor este demnitatea atașată penelor vulturului de către indienii americani, pentru care acestea reprezintă emblema meritului.

Îngerii au aripi deoarece, ca și păsările, erau considerați intermediari între zei și oameni, și pentru că locuiau la mijlocul regatului dintre Cer și Pământ. Domul din Rai era asemănat cu un craniu în misterele gotice, iar păsările care zburau pe cer erau considerate gânduri ale zeității. Din acest motiv corbii mesageri ai lui Odin erau numiți Hugin și Munin (gând și memorie).

VULTURUL

La greci și la romani, vulturul era considerat pasărea lui Jupiter și simboliza forțele mișcătoare ale Demiurgului; se credea că acesta este stăpânul terestru al păsărilor în opoziție cu pasărea Phoenix, care era simbolul conducătorului celest. Vulturul simboliza Soarele în faza sa materială și Legea nestrămutată a Demiurgului, căruia trebuiau să se supună toate creaturile muritoare. Vulturul mai întruchipa și simbolul hermetic al sulfului, semnifica Focul misterios al Scorpionului, semnul zodiacal încărcat cu cea mai importantă însemnătate și poarta marilor mistere. Fiind unul dintre cele trei simboluri ale Scorpionului, Vulturul, ca

și Țapul lui Mendes, era emblema artei teurgice și a proceselor secrete prin care Focul mortal al Scorpionului se transforma în Lumina-Foc spirituală a zeilor.

Printre anumite triburi de indieni americani pasărea tunet este foarte apreciată. Se spune că această creatură trăiește deasupra norilor; zgomotul pe care îl face atunci când bate din aripi produce tunetul care însoțește furtunile, iar luminile din ochii săi reprezintă de fapt fulgerul. Păsările simbolizau suflul vital; la egipteni, păsările misterioase, asemănătoare șoimului cu cap de om, care purtau în ghearele lor simbolul nemuririi, sunt adesea reprezentate ca embleme ale sufletului eliberat din corpurile mumificate ale morților. În Egipt șoimul era simbolul sacru al Soarelui; și Ra, Osiris și Horus, sunt adesea reprezentați cu capete de șoim. Cocoșul este simbolul lui Cashmala în misterele samothracice și simbolul falic și sacru al Soarelui.

A fost acceptat de greci ca emblemă a lui Ares și întruchipa stările de veghe și de apărare. Plasat în centrul unei moriști, acesta simbolizează Soarele aflat în centrul celor patru colțuri ale Creației.

Grecii sacrificau un cocoș zeilor în timpul misterelor eleusine. Se presupune că Sir Francis Bacon a murit în urma umplerii unei păsări de curte cu zăpadă. Oare acest lucru nu reprezintă inițierea lui Bacon în misterele păgâne, care existau încă în timpul vieții sale ?

PĂUNUL ȘI IBISUL

Atât păunul cât și ibisul erau venerate deoarece distrugeau reptilele otrăvitoare care erau considerate trimișii zeilor din infern. Datorită mulțumii de ochi din penele cozii sale păunul a fost acceptat ca simbol al înțelepciunii și datorită înfățișării sale era adesea confundat cu pasărea phoenix legendară din mistere. Se crede că carnea păunului nu va putrezi nici atunci când este păstrată pentru o lungă perioadă de timp. Ca urmare a acestei convingeri, păunul a devenit emblema nemuririi deoarece natura spirituală a omului este la fel de incoruptibilă precum carnea acestei păsări.

Egiptenii venerau ibisul ca pasăre sacră și era o crimă să ucizi această pasăre chiar și fără intenție. Se credea că ibisul trăiește numai în Egipt și dacă ar fi transportat într-o țară străină ar muri de supărare.

Egiptenii au decretat această pasăre ca fiind păstrătorul recoltelor și era demnă de venerat deoarece îi alunga pe șerpii înaripați din Libia pe care vântul îi aducea în Egipt. Pasărea ibis era sacră pentru Thoth iar atunci când capul și gâtul se strângeau sub aripele sale, corpul său semăna cu inima omului. Ibisul alb și cel negru erau sacre pentru Lună;

dar toate formele erau venerate deoarece distrugeau ouăle de crocodil, crocodilul fiind unul din simbolurile detestatului Typhon.

Păsările nocturne erau simbolurile vrăjitoriei și științelor divine secrete: ele simbolizau vrăjitoria deoarece magia neagră nu poate funcționa în lumina adevărului sau a zilei și este puternică numai atunci când este înconjurată de ignoranță (*noapte*). Ele mai simbolizau și științele divine deoarece cei care posedă tainele sunt capabili să vadă prin întunericul ignoranței și materialității. Bufnițele și liliecii erau asociate fie înțelepciunii fie meșteșugurilor. Gâsca era emblema primei substanțe primitive din și în care au fost create lumile. În mistere, Universul era asemănat cu un ou pe care gâsca cosmică l-a făcut în spațiu. Din cauza culorii sale negre, cioara era considerată simbolul haosului sau al întunericului haotic care precede Lumina Creației.

Grația și puritatea lebedei simbolizau curățenia spirituală a inițiatului. Această pasăre mai reprezintă misterele care dezvăluie aceste calități ale umanității. Așa se explică alegoriile zeilor (*înțelepciunea secretă*) încarnate în corpul lebedei (*inițiatul*).

Fiind păsări scatologe, vulturul, condorul și șorecarul ilustrează acea formă a puterii divine care, scăpând de gunoaiele și de lucrurile nocive vieții și sănătății omenirii, curăță și purifică sferele inferioare.

Prin urmare aceste păsări sunt considerate simboluri ale proceselor de descompunere care fac bine deși în aparență distrug iar unele religii consideră în mod eronat că aceste păsări sunt malefice. Păsări precum papagalul și corbul erau venerate deoarece imitau vocea umană; ele erau considerate legături între regatul uman și cel animal.

PORUMBELUL

Porumbelul, acceptat de creștinism ca simbol al Sfântului Duh, este o emblemă păgână foarte stimată. În multe dintre misterele antice acesta reprezintă a treia persoană din treimea creatoare sau Creatorul Lumii. La fel cum lumile inferioare au luat naștere printr-un proces generativ, așa și porumbelul a fost identificat cu acele zeități care au atribute de procreare. Porumbelul este o pasăre sacră pentru Astarte, Cybele, Isis, Venus, Junona, Mylitta și Afrodita. Datorită blândeții și devotamentului față de puii săi, porumbelul era considerat întruchiparea instinctului maternal. Această pasăre este și simbolul înțelepciunii deoarece întruchipează puterea și ordinea cu ajutorul cărora sunt menținute lumile inferioare. Pentru mult timp această pasăre a fost considerată mesagerul voinței divine, simbolizând totodată activitatea lui Dumnezeu. Numele de *„porumbel"* a fost dat oracolelor și profeților.

Adevăratul nume al porumbelului era *„Ionah"* sau *„Iönas"*; acesta era un simbol sacru; a fost adoptat de evrei; porumbelul mistic a fost considerat un simbol încă din vremea lui Noe de toți cei care aparțineau de biserica lui Dumnezeu. Profetul trimis la Ninevah ca mesager al lui Dumnezeu se numea Jonah, sau porumbelul; predecesorul Dumnezeului nostru, era numit în greacă Ioannes; așa era numit și apostolul dragostei, autorul celei de-a patra Evanghelii și al apocalipsei.

PASĂREA PHOENIX ȘI CUIBUL SĂU DE FLĂCĂRI

Din ,,*Lycosthenes' Prodigiorum, ac Ostentorum Chronicon*", a lui Lycosthenes

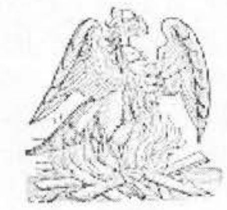

Pasărea Phoenix este pasărea cea mai slăvită dintre toate creaturile simbolice născocite de misterele antice pentru a ascunde marele adevăruri ale filosofiei esoterice. Deși savanții moderni afirmă că existența acestei păsări nu este decât un mit, Pliny vorbește despre capturarea unei asemenea păsări și despre expunerea sa în piața romană în timpul domniei împăratului Claudius.

În masonerie porumbelul reprezintă simbolul purității și inocenței.

Faptul că în misterele păgâne porumbelul lui Venus a fost răstignit pe patru spițe ale unei roți mari este semnificativ și prevestește misterul răstignirii Stăpânului iubirii. Deși Mohamed a alungat porumbeii din templul de la Mecca, acesta este ocazional reprezentat cu un porumbel pe umăr, porumbel ce întruchipează inspirația divină.

În antichitate efigiile porumbeilor erau așezate pe capetele sceptrelor pentru a sugera că cei care le poartă sunt eclipsați de prerogativele divine. În arta medievală, porumbelul reprezenta adesea binecuvântarea divină.

PASĂREA PHOENIX

Clement, care a trăit în primul secol de după Hristos, descrie natura și obiceiurile ciudate ale acestei păsări după cum urmează :

„Există o pasăre numită Phoenix. Aceasta este unică și trăiește timp de cinci sute de ani. Când se apropie de clipa morții sale, aceasta își construiește un cuib din tămâie și mir și alte condimente în care se așează și moare atunci când vine momentul. Dar odată cu descompunerea cărnii ia naștere un fel de vierme care se hrănește cu substanțele păsării moarte și care are pene. Când dobândește suficientă putere, acesta ia cuibul în care se află oasele părintelui său și după ce le îngroapă trece de pe pământurile Arabiei în Egipt, în orașul cu numele de Heliopolis. În plină zi, zburând în văzul tuturor oamenilor, acesta le așează pe altarul Soarelui, și după ce a făcut acest lucru, se întoarce la vechiul său cămin. Preoții se uită în registrele cu însemnări și află că s-a întors chiar înainte de sfârșitul anului cinci sute."

Deși recunoaște că nu a văzut pasărea Phoenix, în acele vremuri neexistând decât un singur specimen viu, Herodot exagerează un pic descrierea făcută de Clement :

„Aceștia spun o poveste referitoare la această pasăre care mie nu mi se pare credibilă; nu cred că aceasta vine tocmai din Arabia, își aduce părintele stropit cu mir la templul Soarelui și îi îngroapă acolo cadavrul. Ei spun că, pentru a-l putea aduce, trebuie să facă o bilă mare din mir pe care să o poată căra; apoi pasărea golește mingea și pune în locul său părintele mort; după aceea acoperă gaura cu mir proaspăt și mingea revine la aceeași greutate pe care o avea la început; așa că o aduce în Egipt și o depozitează în templul Soarelui. Aceasta este povestea pe care o tot spun despre această pasăre."

Atât Herodot cât și Pliny observă că forma păsării Phoenix seamănă cu cea a vulturului; cititorul ar trebui să acorde atenție acestui aspect deoarece este aproape sigur că vulturul masonic modern a fost inițial o pasăre Phoenix. Se spune despre corpul acestei păsări că era acoperit cu pene lucioase și mov iar penele de pe coadă erau roșii și albastre. Capul său avea o culoare vie iar în jurul gâtului avea un cerculeț de pene aurii. În partea din spate a capului avea un smoc de pene ciudat însă acest lucru a fost neglijat de cei mai mulți scriitori și simboliști.

Phoenixul era considerat pasărea sacră a Soarelui iar durata vieții sale (*de la cinci sute la o mie de ani*) reprezenta un standard de măsurare a mișcării corpurilor celeste și a ciclurilor temporale folosite în mistere pentru a desemna perioadele existenței. Nu se cunoaște ce mânca această pasăre. Unii scriitori afirmă că se întreținea din atmosferă. Alții susțin că mânca la intervale rare și niciodată în prezența oamenilor. Masonii moderni ar trebui să fie conștienți de semnificația masonică specială a păsării phoenix deoarece se spune că pasărea folosea lăstare de salcâm pentru a-și construi cuibul.

Phoenixul este și numele unei Constelații din sud și prin urmare are semnificații atât astrologice cât și astronomice. Este foarte probabil ca această pasăre să reprezinte lebăda grecilor, vulturul romanilor și păunul din Orientul îndepărtat. Pentru misticii din antichitate Phoenixul era simbolul nemuririi sufletului omului căci așa cum această pasăre se naște din morții săi de 49 de ori, la fel natura spirituală a omului triumfă asupra corpului său mort.

Filosofii hermetici medievali considerau că Phoenixul este simbolul realizării transformării alchimice, un proces echivalent cu regenerarea omului. Numele de Phoenix îi era atribuit și unei formule alchimice magice. Pelicanul ordinului Crucii Roșii care își hrănea puii de la pieptul său este în realitate o pasăre Phoenix și acest lucru poate fi confirmat prin examinarea capului păsării. Partea de jos a ciocului pelicanului lipsește de tot, capul păsării Phoenix fiind mai mult asemănător cu cel al unui vultur decât cu cel al unui pelican. În mistere se obișnuia ca inițiații să fie numiți *„phoenixes"* sau oameni care s-au născut din nou, deoarece așa cum nașterea fizică îi oferă omului conștiință în lumea fizică, la fel și novicele, după ce a stat nouă grade în pântecele misterelor a fost născut în conștiință în lumea spirituală.

Acesta este un mister al inițierii la care s-a referit și Hristos atunci când a spus: *„Dacă omul nu se va naște din nou, el nu va vedea regatul lui Dumnezeu"*. (*Ioan*). Pasărea Phoenix este simbolul adecvat pentru acest adevăr spiritual.

Misticismul european exista încă atunci când au fost fondate Statele Unite. Mâna misterelor controla alcătuirea noului guvern căci semnătura misterelor poate fi văzută pe marele sigiliu al Statelor Unite.

O analiză detaliată a sigiliului dezvăluie multe simboluri masonice oculte iar printre ele se află și așa numitul vultur american, o pasăre pe care Benjamin Franklin a declarat-o nedemnă pentru a fi aleasă ca emblema unui popor numeros, puternic și care era în curs de dezvoltare. Doar inițiatul în simbolism poate vedea, prin subterfugiu, și își poate da seama că vulturul american, care se află pe marele sigiliu, este o pasăre Phoenix, lucru care poate fi văzut dacă examinează atent acest sigiliu. În lucrarea sa *„The History of the Seal of the United States"*, Gaillard Hunt aduce mult material pentru a dovedi credința că sigiliul original avea pasărea Phoenix pe dos și marea piramidă a lui Gizeh în partea din față. Într-o ilustrație colorată a marelui sigiliu, făcută de William Barton în 1782, pasărea Phoenix este reprezentată stând pe un cuib de păsări. Acest lucru demonstrează că exista o tendinţă de folosire a acestei păsări emblematice.

ESTE ACEASTA PASĂREA PHOENIX SAU UN VULTUR ?

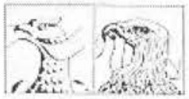

Pe partea dreaptă este capul păsării de pe primul sigiliu al Statelor Unite din 1782 iar pe dreapta se află pasărea de pe marele sigiliu din 1902. Când a fost făcut primul sigiliu pasărea care a fost desenată pe el era foarte diferită de vulturul care apare acum. Gâtul acesteia era mult mai lung, iar smocul de pene din partea superioară putea fi observat foarte uşor; ciocul era asemănător cu cel al unui vultur; pasărea era mai slabă iar aripile ei erau mai scurte. Ai nevoie de foarte puţină imaginaţie pentru a descoperi originea acestui aşa numit vultur care este de fapt pasărea Phoenix din antichitate. Există multe motive pentru care o pasăre Phoenix poate fi folosită pentru a reprezenta o ţară nouă, care se naşte dintr-una veche, pe când aşa cum a spus Benjamin Franklin, vulturul nu era o pasăre cu un caracter moral bun.

PHOENIXUL EGIPTEAN

Din *„Manners and Customs of the Ancient Egyptians”, a lui* Wilkinson

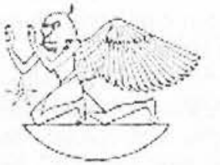

Egiptenii reprezentau adesea pasărea Phoenix ca având corpul unui bărbat şi aripile unei păsări. Această creatură biformă avea pe cap un smoc de pene iar aripile sale erau aşezate ca în formă de rugăciune. Deoarece phoenixul simboliza regenerarea, smocul de pene de pe spatele capului poate la fel de bine să simbolizeze glanda pineală, sau cel de-al treilea ochi, a cărui funcţie ocultă era înţeleasă foarte bine de preoţii din antichitate.

PARTEA DIN FAŢĂ ŞI CEA DIN SPATE A MARELUI SIGILIU AL S.U.A.

Din *History of the Seal of the United States*, de Hunt

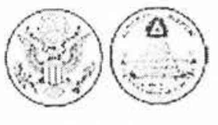

Importanţa numărului mistic 13, care apare frecvent pe Marele Sigiliu al Statelor Unite, nu se limitează la numărul iniţial de colonii pe care le avea Statele Unite. Emblema sacră a vechilor iniţiaţi este alcătuită aici din 13 stele iar deasupra capului de „Vultur” apare acelaşi lucru. Motto-ul : *“E Pluribus Unum”* conţine 13 litere ca şi inscripţia *,,Annuit Cœptis”*. „Vulturul” are în gheara dreaptă o ramură cu 13 frunze şi 13 mure iar în cea stângă are 13 săgeţi. Faţa piramidei constă din 72 de pietre care sunt aşezate în 13 rânduri.

Dacă există cineva care se îndoieşte de prezenţa influenţelor oculte şi masonice referitor la crearea Marelui Sigiliu, acesta ar trebui să ia în considerare comentariile profesorului Charles Eliot Norton, de la Harvard, care a scris despre Piramida neterminată şi despre ochiul atotvăzător care se afla pe sigiliu după cum urmează :

„Proiectul adoptat de Congres este practic incapabil de a da vreun rezultat eficient; acesta nu poate fi considerat decât o emblemă plictisitoare a fraternităţii masonice”. (The *History of the Seal of the United States*)

“Vulturii lui Napoleon şi cei ai lui Cezar şi vulturul Zodiacal al Scorpionului sunt de fapt păsări Phoenix, căci această pasăre este simbolul victoriei şi al împlinirii spirituale. Masoneria este cea care va rezolva multe dintre secretele doctrinei sale esoterice atunci când îşi va da seama că vulturii săi cu un cap sau cu două sunt de fapt păsări Phoenix şi că pentru toţi iniţiaţii şi filosofii pasărea Phoenix reprezintă simbolul transmutării şi al regenerării energiei creative, care mai este numită şi *“Îndeplinirea Marii Sarcini”*. Pasărea cu două capete este prototipul unui om androgin căci potrivit învăţăturilor secrete va veni un timp când corpul uman va avea două coloane vertebrale (?), iar astfel se va menţine echilibrul de vibraţii din corp.

Mulţi dintre fondatorii Statelor Unite erau masoni şi mulţi dintre aceştia au primit ajutor de la o unitate secretă care exista în Europa, care i-a ajutat să construiască această ţară cu un scop care este cunoscut doar de câţiva iniţiaţi. Marele sigiliu este semnătura acestei unităţi secrete, care nu poate fi văzută, şi care este cunoscută doar de foarte puţini iniţiaţi. Piramida neterminată are pe partea din spate un piedestal care simbolizează sarcina guvernului Statelor Unite."

ANIMALELE

LEUL

Leul este regele familiei animale şi asemenea oricărui conducător acesta este sacru pentru Soare, ale cărui raze sunt reprezentate de coama Leului. Alegoriile care au fost perpetuate de mistere (*cum ar fi cea conform căreia Leul deschide Cartea secretă*) simbolizează faptul că puterea solară deschide săculeţul de seminţe şi eliberează viaţa, care se află înăuntrul acestuia.

Printre antici exista credinţa că leul doarme cu un ochi deschis şi din acest motiv leul simbolizează vigilenţa. Figura unui leu, plasată de ambele părţi ale unei uşi şi porţi, reprezintă emblema paznicilor divini.

Regele Solomon era adesea reprezentat printr-un Leu. Timp de secole familia felinelor a fost privită cu veneraţie.

În mai multe mistere, mai ales în cele egiptene, preoţii purtau piei de leu, tigri, pantere, pume sau leoparzi.

Hercule şi Samson au omorât leul din Constelaţia Leului şi s-au învelit cu pielea sa, simbolizând astfel faptul că ei reprezentau Soarele atunci când acesta trecea prin arcul celest.

BAST, ZEIŢA PISICĂ A LUI PTOLEMEU

În Bubastis, Egipt, exista un templu al faimoasei zeiţe Bast, care era Zeiţa Pisică a ptolemeului. Egiptenii îi aduceau omagii pisicii mai ales atunci când blana sa avea trei culori, sau ochii săi aveau culori diferite. Pentru preoţi pisica era simbolul forţelor magnetice ale naturii şi aceştia se înconjurau de aceste animale de dragul focului astral care emana din corpurile lor. Pisica este şi simbolul Eternităţii, deoarece atunci când doarme are forma unei mingi, iar capul şi coada i se ating.

La greci şi latini pisica era sacră pentru zeiţa Diana. Budiştii din India credeau că pisica are o importanţă deosebită, dar din motive diferite. Pisica a fost singurul animal care a lipsit la moartea marelui Buddha, deoarece s-a oprit pe drum, pentru a vâna un şoarece. Este important faptul că simbolul forţelor inferioare nu a fost prezent la eliberarea lui Buddha.

În ceea ce priveşte pisica, Herodot spunea :

„Oricând este un incendiu, pisicile sunt agitate şi au un fel de mişcare divină, pe care cei care se uită la ele o observă şi neglijează astfel incendiul. Totuşi pisicile, în ciuda celor care au grijă de ele, fug de la aceştia sărind peste capetele lor pentru a se arunca în foc.

Egiptenii jelesc moartea pisicilor. Dacă o pisică moare de moarte naturală într-o casă, toţi cei din acea casă îşi rad sprâncenele. Dacă moare un câine ei îşi rad capul şi tot corpul. Aceştia obişnuiau să îmbălsămeze pisicile moarte şi le duceau până la Bubastis pentru a intra în casa sacră."

TAURUL SACRU SAU APIS

Din *„Sphinx Mystagoga"*, de Kircher

,,Cel mai important dintre toate animalele simbolice era Apis sau taurul egiptean din Memphis, care era considerat vehiculul sacru pentru transmutarea sufletului Zeului Osiris. Se spunea că Apis a fost creat printr-un fulger şi că ceremonia sa de consacrare a fost foarte impresionantă în ritualul egiptean. Apis trebuia însemnat într-un anumit fel. Herodot spune că taurul trebuie să fie negru şi să aibă o pată albă pe frunte, să aibă forma unui vultur pe spate, un cărăbuş pe limbă şi părul din coada sa să fie în două direcţii. Alţi scriitori afirmă că taurul sacru avea douăzeci şi nouă de simboluri sacre, că trupul acestuia avea pete şi pe partea dreaptă avea un însemn alb în forma unei crescături. După sfinţire Apis era ţinut într-un grajd de lângă templu şi era condus într-o ceremonie pe străzile oraşului atunci când era vreo ocazie solemnă. Egiptenii credeau că orice copil asupra căruia sufla taurul va deveni ilustru. După ce ajungea la o anumită vârstă, mai ales la 25 de ani, Apis era dus fie la râul Nil, fie la o fântână sacră, şi era înecat, chiar dacă cei care făceau acest lucru îl jeleau. Doliul pentru moartea sa ţinea până când era găsit un nou Apis şi atunci se spunea că Osiris s-a reîncarnat iar bucuria lua locul tristeţii.

Venerarea taurului nu era întâlnită în Egipt, dar aceasta se întâlnea la multe popoare din lumea antică. În India, Nandi, taurul sacru al lui Shiva este încă venerat. Persienii şi evreii considerau că taurul este un important simbol religios. Asirienii, fenicienii, caldeenii şi chiar grecii venerau acest animal, iar Jupiter s-a preschimbat într-un taur alb pentru a o răpi pe Europa. Taurul era o emblemă falică puternică, care simboliza puterea creativă paternă a Demiurgului. Atunci când murea, acesta era adesea mumificat şi îngropat cu demnitatea unui Zeu într-un sicriu pregătit special pentru el. Excavările din Serapeum din Memphis au descoperit mormintele a mai mult de 60 de astfel de animale sacre."

Ridicarea Soarelui la echinocţiul de primăvară constituie corpul înstelat pentru reîncarnarea anuală a Soarelui. Taurul nu a fost întotdeauna un simbol celest al omului solar deoarece echinocţiul de primăvară avea loc în Constelaţia Taurului, care era numit deschizătorul anului. Din acest motiv în simbolismul astronomic Taurul este reprezentat adesea spărgând oul anual cu ajutorul coarnelor. Apis simbolizează şi faptul că Zeul Minţii se încarnează în corpul unei bestii, şi prin urmare bestia fizică este vehiculul sacru al Divinităţii.

Personalitatea joasă a omului este Apis, în care s-a încarnat Osiris.

Rezultatul acestei combinaţii este crearea lui Sor-Apis (*Serapis*), ,,*Sufletul material*", care este ,,*Conducătorul corpului material iraţional*". După o anumită perioadă corpul lui Apis este distrus, iar sufletul este eliberat cu ajutorul apei, care îneacă viaţa materială. Acest lucru simbolizează spălarea naturii materiale cu ajutorul apelor de botez ale Luminii şi Adevărului Divin. Înecarea lui Apis simbolizează moartea; reînvierea lui Osiris într-un nou taur este simbolul înnoirii eterne. Taurul Alb era sacru din punct de vedere symbolic, fiind considerat emblema iniţiaţilor şi reprezentând corpurile materiale spiritualizate ale omului şi naturii.

Importanţa Soarelui ca simbol la echinocţiul de primăvară este discutată în capitolul intitulat *„Zodiacul şi semnele sale"*. Taurul şi boul sunt embleme străvechi ale elementului Pământ şi prin urmare chiar ale planetei. Aceştia simbolizează şi natura animală a omului, şi din acest motiv au fost sacrificate pe altarele misterelor evreieşti şi druidice. Plutarh scria : *„Apis ar trebui să fie considerat imaginea frumoasă şi onestă a sufletului lui Osiris"*.

Osiris reprezintă natura spirituală a *„Lumii de jos"*, care este ucisă şi distribuită prin substanţă sferelor fizice. Apis este emblema lumii materiale în care se află natura spirituală care este Osiris.

Apis reprezintă şi doctrina profană în contradicţie cu învăţăturile divine care sunt reprezentate de şarpele simbolic care apare pe frunţile preoţilor.

Din aceasta derivă alegoria mitologică a lui Serapis care nu reprezintă numai figura mixtă a lui Osiris şi *„Lumea de jos"* în care este încarnat acesta, ci şi misterele care sunt corpuri terestre şi care conţin învăţături secrete sau sufletul spiritual.

Omul-Soare este înfăţişat ca un ţap ispăşitor al lumii şi asupra sa se revarsă păcatele celor 12 Case ale Universului celest. Adevărul este „Mielul divin" care este venerat de către păgâni şi care este ucis pentru păcatele lumii iar din timpuri străvechi zeii mântuitori reprezintă personificări ale acestui adevăr.

Lâna de aur care este căutată de Iason şi de argonauţii săi este mielul celest, Soarele spiritual şi intelectual. Doctrina secretă este simbolizată de lâna de aur, lâna vieţii divine, razele soarelui adevărului.

Suidas spune că lâna de aur era o carte care era scrisă pe piele şi care conţinea formule de obţinere a aurului prin procedee alchimice.

Misterele erau instituţii care au fost ridicate pentru transmutarea ignoranţei în iluminare. Dragonul ignoranţei era o creatură fioroasă care păzea lâna de aur şi care reprezenta întunericul anului vechi, care se lupta cu Soarele atunci când acesta călătoreşte prin echinocţii.

MIELUL CELEST

Atunci când echinocţiul de primăvară nu mai are loc în semnul Taurului, Zeul Soare se încarnează în Constelaţia Berbecului, iar acesta devine simbolul Puterii solare. Astfel Soarele care se ridică în semnul ,,*Mielului celest*" triumfă asupra ,,*Şarpelui*" simbolic al Întunericului. ,,Mielul" este emblema purităţii din cauza blândeţii sale şi din cauza faptului că are blana albă. În multe dintre misterele păgâne acesta simboliza ,,Mântuitorul Universal" iar în creştinism acesta este simbolul lui Hristos. Picturile din bisericile timpurii arată un miel care stă pe un deal, iar de la picioarele sale curg patru izvoare de apă vie, care simbolizează cele patru Evanghelii.

Sângele Mielului reprezintă Viaţa Solară (*fluidul dublu-electric şimagnetic*) care curge în lume prin semnul Berbecului.

Capra este un simbol falic şi o emblemă a curajului sau a aspiraţiei deoarece are abilitatea de a se căţăra pe cele mai semeţe piscuri.

Pentru alchimişti capul caprei era simbolul silfului. La evrei exista practica de a alege un ţap ispăşitor asupra căruia se revărsau păcatele omenirii. Aceasta este o practică alegorică.

CĂPRIOARELE

Căprioarele erau sacre în misterele bahice ale grecilor; aceştia erau îmbrăcaţi adesea în piei de cerb. Căprioarele erau asociate cu venerarea Zeiţei Lunii iar orgiile bahice aveau loc noaptea. Graţia şi viteza acestui animal au făcut ca el să fie considerat simbolul corespunzător al abandonului estetic. Căprioarele erau obiecte de veneraţie în multe naţiuni. În Japonia cirezi de căprioare sunt crescute pe lâna temple.

LUPUL

Lupul este asociat de obicei cu principiul răului din cauza discordanţei triste dintre urletul său şi viciul naturii sale. În mitologia scandinavă lupul Fenris era unul din fiii lui Loki, Zeul infernal al focului.

Templul din Asgard fiind în flăcări, zeii care se aflau sub comanda lui Odin au dus cea mai crâncenă bătălie împotriva forţelor haotice ale răului. Lupul Fenris l-a devorat pe Odin care era tatăl zeilor şi astfel a distrus universul odinic. Aici lupul Fenris reprezintă acele puteri lipsite de minte ale naturii care au răsturnat creaţia primitivă.

UNICORNUL SAU INOROGUL

Unicornul era o creaţie ciudată a vechilor iniţiaţi. Acesta este descris de Thomas Boreman ca „o bestie care a fost descrisă de unii scriitori după cum urmează : are doar un corn, şi acela era foarte bogat, care creşte din mijlocul frunţii sale. Capul său este asemănător cu cel al unui cerb, picioarele cu cele ale unui elefant, coada cu cea a unui mistreţ iar restul corpului seamănă cu un cal. Cornul este înalt cam de un picior şi jumătate. Vocea sa este ca mugetul unui bou. Coama şi părul său au o culoare gălbuie. Cornul său este tare ca fierul şi dur ca pila, fiind răsucit ca o sabie în flăcări. Acesta este foarte drept, ascuţit şi negru peste tot. Unicornului i-au fost atribuite virtuţi importante. Se spunea că acesta poate vindeca diferite boli şi că poate extrage otrava. Acesta nu este o bestie prădătoare." (vezi *Bygone Beliefs*, de Redgrove)

Cu toate că Unicornul este menţionat de mai multe ori în Scriptură nu a fost descoperit nici un lucru care să dovedească faptul a Unicornul

a existat. În diferite muzee există nişte cornuri de băut, care probabil au fost potrivite după înfăţişarea unor coarne adevărate.

Putem crede că aceste vase de băut au fost făcute fie din fildeşul unor animale mari fie din cornul unui rinocer. J. P. Lundy este de părere că acest corn al Unicornului simbolizează ezitarea salvării menţionată de Sf. Luca, care înţeapă inimile oamenilor şi îi întoarce către mântuirea lui Iisus. Misticii creştini medievali foloseau unicornul drept emblemă a lui Hristos şi prin urmare această creatură reprezintă viaţă spirituală a omului. Singurul corn al Unicornului poate simboliza glanda pineală (*„cel de-al treilea ochi"*) care este centrul spiritual de cunoaştere din creier (*locul spiritului*). Misterele foloseau unicornul ca simbol al naturii spirituale iluminate a iniţiatului, cornul cu care acesta se apără fiind sabia în flăcări a doctrinei spirituale, pe care nimic nu o poate învinge.

În *,,Book of Lambspring",* găsim o gravură care arată o căprioară şi un unicorn care stau împreună în pădure. Imaginea este însoţită de următorul text:

„înţelepţii spun că în această pădure există două animale: unul glorios, frumos şi sprinten, căprioara, iar celălalt este unicornul. Dacă aplicăm aici alegoria artei vom spune că pădurea este corpul. Unicornul reprezintă spiritul din toate timpurile. Căprioara este sufletul. Cel care ştie să le îmblânzească şi să le aducă împreună, poate fi numit maestru".

Răul egiptean, Typhon era adesea simbolizat de monstrul Set a cărui identitate nu este cunoscută. Acesta are un nas ca un bot şi urechi mari şi poate să fi fost o hienă. Monstrul Set locuia în furtuni de nisip şi rătăcea prin lume, promulgând răul. Egiptenii asociau sunetele din deşert ale vântului cu ţipătul hienei. Atunci când în adâncul nopţii hiena zbiera, acest strigăt era asemănat cu ultimul strigăt disperat al unui suflet care se află în ghearele lui Typhon. Printre datoriile acestei creaturi malefice se număra şi cea de a păzi morţii egipteni de hoţii de morminte.

Printre simbolurile lui Typhon se află şi hipopotamul care este sacru Zeului Marte, deoarece Marte a fost întronat în semnul Scorpionului, casa lui Typhon. Măgarul era şi el sacru pentru acest demon egiptean. Iisus care călătorea pe un măgar simbolizează acelaşi lucru ca Hermes care stătea pe Typhon. Creştinii din timpurile străvechi erau acuzaţi de faptul că venerează capul de măgar. Un animal simbolic ciudat este scroafa care este sacră pentru zeiţa Diana şi care este folosită adesea în mistere ca emblema artei oculte. Mistrețul sălbatec care l-a mâncat pe Atys arată de ce este folosit acest animal în mistere.

MAIMUȚA

Potrivit misterelor, maimuța reprezintă condiția omului înainte ca sufletul rațional să fi intrat în trupul său. Pentru unii maimuța este o specie neînsuflețită de ierarhiile spirituale; alții cred că aceasta reprezintă o stare de decădere a omului care a fost privat de natura divină. Anticii nu erau de părere că omul provine din maimuță. Ei credeau ă maimuța s-a separat de calea către progres. Maimuța era folosită uneori ca simbolul învățării. Cynocephalus, maimuța cu cap de câine, era simbolul egiptean hieroglific al scrisului și era asociată cu Thoth. Cynocephalus simbolizează Luna iar Thoth reprezintă planeta Mercur. Maimuța cu cap de câine a fost descrisă ca fiind un însoțitor credincios al lui Thoth, deoarece anticii credeau că Luna îl urma pe Mercur în cer.

CÂINELE

Câinele, care este un animal credincios simbolizează relația care ar trebui să existe între discipol și stăpân, sau între cel inițiat și Dumnezeu. Câinele păstorilor reprezenta un fel de preoție. Abilitatea câinelui de a simți și de a urmări persoane nevăzute simbolizează puterea transcendentală cu ajutorul căreia filosofii urmează calea adevărului prin labirintul greșelilor pământene. Câinele este și emblema lui Mercur. Steaua câinelui, Sirius sau Sothis, era sacră pentru egipteni deoarece prevestea inundațiile anuale ale Nilului.

CALUL

Calul este simbolul omului care este forțat să susțină greutatea constituției sale spirituale. Acesta reprezenta și natura spirituală a omului, care era forțată să susțină povara personalității materiale.

Chiron, centaurul, mentorul lui Ahile, reprezintă creația primitivă, care era strămoșul și instructorul omenirii, așa cum descrie Berossus.

Calul înaripat și simbolul magic simbolizează doctrina secretă și corpul spiritualizat al omului. calul de lemn din Troia în care s-au ascuns trupe armate pentru cucerirea orașului reprezintă corpul omenesc care ascunde calitățile sale, care în cele din urmă vor ieși la lumină și vor cuceri lumea înconjurătoare. Ca și Arca lui Noe, acesta simbolizează

natura spirituală a omului care conține calități latente care vor deveni active. Cucerirea Troiei este povestea simbolică a răpirii sufletului uman, (*Helena*) de către personalitate, (*Paris*) și mântuirea finală a acestuia printr-o luptă perseverentă cu ajutorul doctrinei secrete, adică a armatei grecilor, care era sub comanda lui Agamemnon.

ENEAS ȘI SCORPIILE

Din „*Eneida*", de Virgiliu

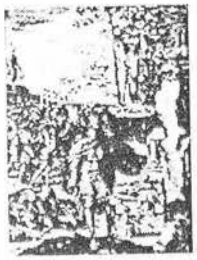

Printre creaturile mitologice ale misterelor se numără și scorpiile care erau proiectate în substanța materială a ființelor, ele locuind în lumea invizibilă a naturii. Acestea erau descrise de greci ca fiind niște creaturi mixte, care aveau capete de fecioare și trupuri de păsări. Aripile scorpiilor erau din metal iar zborul lor era însoțit de un zgomot asurzitor. În timpul călătoriilor sale, Eneas, eroul troian, a ajuns în insula scorpiilor, și el și oamenii săi s-au luptat cu acești monștri. Una dintre aceste scorpii s-a cățărat pe o stâncă și i-a prezis lui Eneas că acest atac asupra lor le va aduce numai nenorociri troienilor.

BIBLIOGRAFIE

- Babbitt D. Edwin, Dr., Principiile de lumină şi culoare ale lui Babbitt
- Barrett Francis, Biographia Antiqua
- Borg Oscar Carl, Schema Ptolemeică a Universului
- Bryant, *O analiză a mitologiei antice*, Oul orfic
- Budge Wallis E. A., Gods of the Egyptians
- Cartari, Imagini degli Dei degli Antichi
- Dryden, Eneida, Vergiliu
- Faber, Idolatria păgână
- Foss Heindel Max & Augusta, *The Message of the Stars*
- Frazer's The Golden Bough
- Hartmann Franz, The Secret Symbols of The Rosicrucians
- Heckethorn Charles, Organizaţiile secrete din toate epocile şi ţările
- Higgins Godfrey, Anacalypsis
- Higgins Godfrey, Preoţii Celţi
- Higgins Godfrey, *Druizii celtici*
- Hort, *Noul Panteon*, Arborele Mitologiei Clasice
- Hone, *Mistere antice*, O trinitate creştină
- Istoria Generală a Francmasoneriei
- James Christie, Disquisitions upon the Painted Greek Vases
- John A. Weisse, The Obelisk in Freemasonry
- Julien, Oration Upon the Sovereign Sun
- Plutarch, Isis şi Osiris
- Parsons, New Light on the Great Pyramid
- King C. W., Gnostics and Their Remains (Gnosticii şi osemintele lor)
- Kircher, Oe*dipus Aegyptiacus*
- Kircher, Ars Magna Sciendi
- Lundy, *Creştinismul Monumental,* Mitra tăind Taurul
- Marcellus, History of Ethiopia
- Maurice, *Antichităţile indiene,* Planul terenului din Stonehenge
- Mead G. R. S., Magul Simon

- Montfaucon, *Antichităţile,* O femeie - Preot Superior în Mistere
- Mosaize, Historie der Hebreeuwse Kerke
- *Nuremberg Chronicle*, TH OF SIMON THE MAGICIAN.
- Ouvaroff M., Essay on the Mysteries of Eleusis
- Payne Knight Richard, Symbolical Language of Ancient Art and Mythology
- Payne Knight Richard, Symbolical Language of Ancient Art and Mythology
- Pike Albert, Morals and Dogma (Principiile morale şi dogma)
- Spence Lewis, Babylonia şi Assyria
- Taylor Thomas, Eleusinian and Bacchic Mysterie
- Tentyra, Cole *Treatise, the Circular Zodiac of Tentyra, in Egipt.*
- Theodosius, Edictul De Idolo Serapidis Diruendo
- Thomassin, Recucil des Figures, Groupes, Themes, Fontaines, Vases et autres Ornements
- Termier M. Pierre, membru al Academiei de ştiinţe şi Director al Graficului Geologic al Franţei, Raportul Anual al Consiliului Regenţilor Institutlui Smithsonian, 1915, 30 iunie
- Trismegistus Hermes, Emerald Table, The Divine
- TrismegistusHermes, Planul Hieroglific al Vechiului Zodiac Pymander, (*The Shepherd of Men*)
- Wagner Richard, *Der Ring des Nibelungen,* s-a inspirat din ritualurile Misterioase cultului odinic
- Wellcome, *Medicina celţilor antici,* Arcul-Druid (preotul) în mantiile sale de ceremonie
- Wilder Alexander, Filozofia şi etica adepţilor lui Zoroastru
- Wilkinson, Manners and Customs of the Egyptians

CUPRINSUL

PREFAȚĂ 3
INTRODUCERE 6

PARTEA I 10

MISTERELE ANTICE ȘI SOCIETĂȚILE SECRETE 10

Atomul lui Babbitt 10
Platon 15
Problema diversității 19
Aeneas la poarta Iadului 23
Schema ptolemeică a Universului 27
Arborele mitologiei clasice 31
O trinitate creștină 35
Limbajul misterelor 38
Oul orfic 40
O femeie - Preot Superior din Mistere 44
Misterele druidice ale Britaniei și Galiei 45
Arcul Druid în mantiile sale de ceremonie 49
Ritualurile lui Mithra 53
Planul Templului din Stonehenge 54
Mitra tăind taurul 58
Originea și nașterea lui Mithra 59

PARTEA A II-A 59

MISTERELE GNOSTICE ȘI SOCIETĂȚILE SECRETE 59

Moartea lui Simon Magul 62
Misterele din Serapis (Asar Hapi) 65
Puterea celui cu cap de Leu 67
Simbolismul labirintelor 67
Serapisul alexandrin 71

Misterele odine sau gotice 72
Cele nouă lumi ale misterelor odine 75

PARTEA A III-A 75

MISTERELE STRĂVECHI ȘI SOCIETĂȚILE SECRETE 75

Violul Persefonei 78
Misterele din Eleusis 78
Micile Mistere 79
Marile Mistere 79
Ceres, Patroana Misterelor 83
Procesiunea ritualurilor lui Bachus 83
Misterele orfice 85
Ritualurile lui Bachus și ale lui Dionysos 87

ATLANTIDA ȘI ZEII ANTICHITĂȚII 90

Schema Universului după Greci și Romani 93
Mitul zeului muritor 98
Zeul Pan cel Mare 101
Viața și învățăturile lui Hermes Trismegistus 105
Presupuneri referitoare la identitate 106
Fragmente hermetice deformate 108

VIAȚA ȘI SCRIERILE LUI THOTH HERMES TRISMEGISTUS 110

Cartea Lui Thoth 111
Poimandres, viziunea lui Hermes 112
Thoth, cu capul de ibis 114
O formă grecească a lui Hermes 118

INIȚIEREA PIRAMIDEI 123

Deschiderea Marii Piramide de către Caliph al Mamoun 126
Oedip și Sfinxul 127
Probleme referitoare la piramide 128

Sfinxul ... 130
Un profil din verticala Marii Piramide ... 132
Misterul Piramidei ... 134

ISIS, FECIOARA LUMII ... 139

Isis Regina Raiului ... 143
Simbolurile specifice lui Isis ... 145
Sistrum ... 147
Thoth cel cu cap de câine ... 151
Madonna Egipteană ... 151
Mumificarea morților egipteni ... 154
Osiris, Regele subteranului ... 156

SOARELE, DIVINITATEA UNIVERSALĂ ... 156

Trinitatea solară ... 158
Leul Soarelui ... 160
Globul înaripat din Egipt ... 160
Creștinismul și Soarele ... 162
Ziua de naștere a Soarelui ... 163
Soarele triplu ... 164
Locuitorii celești ai Soarelui ... 169
Surya regentul soarelui... 196
Soarele în simbolismul alchimic ... 170
Soarele de la miezul nopții ... 171
Culorile solare ... 172
Fața solară ... 174

ZODIACUL ȘI SEMNELE SALE ... 174

Diagrama Om-Univers ... 177
Microcosmosul ... 181
Zodiacul circular al lui Tentyra ... 186
Planul hieroglific al vechiului Zodiac, de Hermes ... 190
Masa Bembine a lui Isis ... 190
Cheialui Eliaphas Levi pentru Masa Bembine... 196
Simbolismul mesei Bembine ... 198
Explicațiile lui Westcott ... 205

MINUNILE DIN ANTICHITATE ... 210

Fundamentul unui trepied din Delphi ... 213
Restaurarea trepiedului din Delphi ... 214
Oracolele grecești ... 215
Apollo Pitianul ... 218
Jupiter din Dodona ... 222
Cele șapte minuni ale Lumii ... 223
Trophonius din Lebadia ... 226

VIAȚA ȘI FOLOSOFIA LUI PITAGORA ... 226

Pitagora, primul filosof ... 229
Principiile pitagoreice fundamentale ... 231
Corpurile geometrice simetrice ... 234
Aforismele simbolice ale lui Pitagora ... 238
Numărul care are legătură cu forma ... 238
Astronomia pitagoreică ... 240
Tetractys ... 240
Cubul și steaua ... 243

MATEMATICA PITAGOREICĂ ... 243

Metode
de obținere a puterilor numerice ale cuvintelor ... 245
Valorile numerice ale literelor ... 247
Introducere în Teoria pitagoreică a numerelor ... 247
Sita lui Eratosthenes ... 245
Tabelul lui Eratosthenes ... 252
Semnificațiile celor zece numere ... 254

SIMBOLISMUL CORPULUI UMAN ... 262

Tetragrama din inima omului ... 266
Mână decorată cu efigiile
lui Iisus Hristos, Fecioarei Maria și ale Apostolilor ... 270
Viața întreită a omului lăuntric ... 274
Copacul divin din om (spatele) ... 278
Copacul divin din om (fața) ... 279

LEGENDA LUI HIRAM 279

Construcția Templului lui Solomon 280
Un șorț masonic cu figuri simbolice 282
Crima/uciderea lui CHiram Abiff 283
Martiriul lui Jacques de Molay 285
Mâna emblematică a misterelor 287
Strălucirea spiritului și glanda pineală 288
Diana din Ephesus 291
Simbolurile Cleopatrei
și semnele distinctive ale francmasonilor 293

TEORIA
PITAGOREICĂ DESPRE MUZICĂ ȘI CULOARE 296

Filosofia muzicii 296
Teoria pitagoreică și gama diatonică 297
Intervalele și armonia sferelor 299
Armoniile monocordei terestre 299
Muzica Sferelor 302
Monocorda terestră, rapoartele și intervalele sale 302
Filosofia culorilor 305
Teoria muzicii elementale 306
Cele patru elemente și intervalele lor consonantice 310

PEȘTII, INSECTELE ȘI PĂSĂRILE 310

PARTEA I 310

Prima încarnare alui Vihnu 314
Insectele 315
Scarabeul egiptean 316
Mentichora 318
Scorpionul 318
Fluturele 320
Moliile 320
Păianjenul 320
Albinele 321
Musca 322
Reptilele 322

Floarea de crin 322
Talismanul Scorpion 323
Șarpele 323
Șopârlele 325
Crocodilii 325
Broasca țestoasă 326
Sfinxul egiptean 326
Șarpele simbolic
de pe capul divinităților și suveranilor egipteni 327
Răul și Binele se luptă pentru Oul Universal 327

PEȘTI, INSECTE, ANIMALE, REPTILE ȘI PĂSĂRI 327

PARTEA A II – A 327

Vulturul 328
Păunul și ibisul 330
Porumbelul 330
Pasărea Phoenix și cuibul său de flăcări 331
Pasărea Phoenix 331
Este aceasta pasărea Phoenix sau un Vultur ? 334
Phoenixul egiptean 334
Partea din față
și cea din spate a Marelui Sigiliu al S.U.A. 336

ANIMALELE 336

Leul 336
Bast, Zeița pisică a lui Ptolemeu 336
Taurul sacru sau Apis 337
Mielul celest 337
Căprioarele 340
Lupul 340
Unicornul sau inorogul 340
Maimuța 342
Câinele 342
Calul 342
Eneas și Scorpiile 343

BIBLIOGRAFIE 344